

Anh Muốn Cùng Em Đi Tới Cuối Cuộc Đời

Contents

Anh Muốn Cùng Em Đi Tới Cuối Cuộc Đời	2
1. Chương 1: Thơ	2
2. Chương 2: Thơ	6
3. Chương 3: Gặp	9
4. Chương 4: Gặp Lại	14
5. Chương 5: Oán	17
6. Chương 6: Oán	21
7. Chương 7: Oán	25
8. Chương 8: Ưc	28
9. Chương 9: Ưc	31
10. Chương 10: Duyên	35
11. Chương 11: Duyên	39
12. Chương 12: Duyên	43
13. Chương 13: Duyên	46
14. Chương 14: Theo Đuổi	51
15. Chương 15: Theo Đuổi	55
16. Chương 16: Theo Đuổi	58
17. Chương 17: Theo Đuổi	63
18. Chương 18: Ngọt 1	67
19. Chương 19: Ngọt 2	72
20. Chương 20: Chát 1	75
21. Chương 21: Chát 2	79
22. Chương 22: Yêu	84
23. Chương 23: Hận	87
24. Chương 24: Lầm	93
25. Chương 25: Tìm	98
26. Chương 26: Tìm	102
27. Chương 27: Ấm	106
28. Chương 28: Ấm	109
29. Chương 29: Ấm	113
30. Chương 30: Ấm	117
31. Chương 31: Năm	121
32. Chương 32: Năm	125
33. Chương 33: Năm	129
34. Chương 34: Năm	134
35. Chương 35: Tạm Biệt	138
36. Chương 36: Tạm Biệt	142
37. Chương 37: Quấn	146
38. Chương 38: Quấn	149
39. Chương 39: Giận	153
40. Chương 40: Tức Giận	156

41. Chương 41: Về	161
42. Chương 42: Về	164
43. Chương 43: Bệnh	168
44. Chương 44: Bệnh	171
45. Chương 45: Thiếu (1)	174
46. Chương 46: Thiếu (2)	177
47. Chương 47: Yêu	181
48. Chương 48: Yêu	185
49. Chương 49: Phiên Ngoại	191

Anh Muốn Cùng Em Đi Tới Cuối Cuộc Đời

Giới thiệu

Edit: tramhuong3890 Nội dung chính của câu chuyện xoay quanh về chuyện tình yêu của nam chính sau khi chia tay bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-muon-cung-em-di-toi-cuoi-cuoc-doi>

1. Chương 1: Thơ

Sáu giờ rưỡi sáng sớm, Mạc Phi bị đánh thức bởi tiếng điện thoại.

Anh mê mang nhìn tên người hiện trên màn hình, nheo mắt lại, hơi ngẩn ra.

Người này đã ở nước ngoài hai năm, bận tới mức như biến thành người ẩn hình luôn rồi, tết âm lịch gọi điện mười lần thì có tám lần không thèm nghe máy, thế mà hôm nay mới sáng tinh mơ đã chủ động gọi điện tới, nhất định là có chuyện gấp hoặc xảy ra chuyện gì đó rồi.

Vội nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói thanh lãnh quen thuộc: “Tôi nhớ là lần trước cậu bảo rằng, sau khi chia tay bạn gái rồi lại quay lại với nhau?”

Giọng nói tuy hơi khàn, nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh trấn định như trước kia, không giống như đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Phi thở phào một hơi, nói: “Đúng vậy, sao thế?”

Lạ thật, người này từ trước tới nay không hề tỏ ra tò mò về sinh hoạt cá nhân của người khác, đương nhiên cũng không thích người khác đưa chuyện về mình. Sao mới sáng tinh mơ đã hỏi chuyện này nhỉ?

“Làm thế nào để quay lại với nhau?”

Ồ, khó được vị đại thần này lại hạ mình hỏi người khác như thế, tinh thần Mạc Phi lập tức tỉnh táo lên, ôm gối hưng phấn nói: “Gọi điện thoại xin lỗi, lên mạng tặng lì xì, tặng quà tặng hoa, đưa đi đón về. Cậu yêu đương rồi à? Bị đá hả? Ai thế?”

Nhiếp Tu không trả lời những câu hỏi của anh ta, chỉ đưa ra vấn đề tiếp theo: “Nếu như bị xóa hết phương thức liên lạc thì sao?”

“Thế thì khó hơn. Cô ta cho cậu vào danh sách đen hả?”

Người bên kia điện thoại im lặng hai giây mới nói: “Là tôi cho cô ấy vào danh sách đen.”

Mạc Phi sửng sốt một chút mới không quá chắc chắn hỏi: “Người cậu nói là Đồng Tịch hả?”

“Ừ.”

Một chữ không nghe ra cảm xúc, nhưng trả lời rất nhanh, không chút chần chờ.

Mạc Phi không lên tiếng, ngừng một lát, thở dài: “Nếu là Đồng Tịch, cậu tự cầu nhiều phúc, mặc cho số phận đi. Sau khi chị cô ta gặp chuyện không may, cô ta đã không có dự định kết hôn nữa, hiện tại chị của tôi lại ly hôn, cô ta cũng chẳng thiết yêu đương gì nữa rồi.”

Chị gái sinh đôi của anh là Mạc Đan, cũng là bạn tốt của Đồng Tịch, gần đây vừa ly hôn.

Nhiếp Tu im lặng hai giây, nói: “Tôi có mười bốn ngày nghỉ.”

Mạc Phi kéo kéo khóe miệng, không khách khí nói: “Mười bốn ngày nghỉ rất dài hả? Theo đuổi lại bạn gái nhỏ ngây thơ của tôi còn cần nửa tháng đấy biết không hả? Đừng tưởng rằng cậu học giỏi thì chuyện gì cũng thành công, vậy cũng phải xem là chuyện gì chứ đại ca. Bạn gái tôi nhiều nhất chỉ là tiểu sư muội Nghi Lâm, còn của cậu phải là cấp bậc Diệt Sạch sư thái rồi...”

Còn chưa nói hết thì bên kia đã cúp điện thoại.

Mạc Phi vỗ trán, đã quên người này có thói bao che khuyết điểm. Dù là bạn gái trước đã chia tay cũng không thể nói một chữ không tốt về cô ta. Lúc trước khi hai người đó chia tay, lời đồn bay đầy trời, Phó Hành Tri không biết nội tình, bênh vực anh ta, không nói câu nào tốt đẹp về Đồng Tịch, Nhiếp Tu lập tức trở mặt bỏ đi. Từ đó về sau, những người bạn của anh ta chẳng ai nhắc đến cái tên Đồng Tịch này, chỉ coi đó là cấm kỵ.

Nhưng vừa nãy anh cũng chỉ nói thật thôi mà. Ngắn ngủi mười bốn ngày mà muốn theo đuổi lại được cô bạn gái vừa không muốn kết hôn cũng không muốn yêu đương, nhất là bạn gái trước này còn bị anh ta đá, đây tuyệt đối là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành!

Bảy giờ.

Bảo mẫu cất mấy nụ hoa mai vàng trong vườn để cắm vào bình, khi đi ngang qua nhà ăn, thấy bữa ăn sáng mình đã mang lên được 15 phút nhưng vẫn chưa ai chạm vào.

Rạng sáng chạy về nhà, Nhiếp Tu đứng trước cửa sổ. Mùa đông khắc nghiệt nhưng anh chỉ mặc một cái áo trong, bóng lưng cao nhất như tuyết tùng.

Mặc dù là trong phòng ấm áp, nhưng bữa sáng chỉ sợ là đã lạnh rồi. Bảo mẫu tới trước mặt anh, thân thiết nói: “Tôi hâm nóng bữa sáng lại cho cậu nhé.”

“Không cần, cảm ơn.”

Nhiếp Tu cầm nửa liều thuốc vào gạt tàn thủy tinh, rời khỏi nhà ăn đi lên lầu. Bố mẹ anh đều chưa dậy, lầu hai im ắng không có chút âm thanh nào. Chỗ này là một biệt thự tư nhân ở chân núi, mùa đông hàng năm, vợ chồng Nhiếp Chấn đều tới đây ở, bởi chỗ này có suối nước nóng.

Hơi ẩm trong phòng nơi nồng, anh đẩy cửa sổ phòng ngủ ra một nửa. Mặc dù là trời đông giá rét hiu quạnh, nhưng trong tầm mắt vẫn là vẻ xanh um tươi tốt, chuyện cũ như có như không trong hương mai, như phiêu lãng ở trong tâm trí. Rất nhiều việc không phải nói quên là có thể quên, cũng không phải là muốn quên sẽ quên được. Số điện thoại từng bị anh xóa đi kỳ thật vẫn nguyên vẹn trong đầu anh, phương thức xóa bỏ trên thực tế chỉ là trò lừa mình dối người mà thôi.

Gần đây anh không biết đã gọi tới bao nhiêu lần, mỗi lần đều bị báo là người sử dụng đã tắt máy. Không phải âm chờ, cũng không phải âm báo bận. Hiển nhiên số điện thoại vẫn còn đó nhưng cô đã không còn dùng.

Bảy giờ rưỡi. Tiểu khu Tinh Viên.

Như vô số sáng sớm khác, Đồng Tịch ở phòng bếp làm bữa sáng, tính cách quá nghiêm khắc cầu toàn khi chăm sóc Đồng Hoa được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Bánh mì, sữa bò, hoa quả rau dưa, thịt nguội. Vừa cam đoan dinh dưỡng đầy đủ lại vừa chú ý đến vấn đề ngon miệng.

Trong khi đang bận rộn, âm báo thức trên kệ bếp vang lên đúng giờ. Ba phút đã hết.

Cô gấp ra hai quả trứng gà từ trong nồi, để vào nước lạnh ngâm một chút, khi cầm trên tay thì trong đầu cô lướt qua một bóng người.

Cùng một người yêu đương thì ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi người đó. Quan niệm thời gian của người đó rất mạnh, làm việc gì đều tính toán tỉ mỉ, bao gồm cả phương thức lược trứng gà.

Sau khi sưởi thì để lửa liu riu 3 phút, lúc này lòng đỏ trứng sẽ động lại thành độ vừa phải, không quá chín cũng không quá sống.

Sau khi chia tay, rất nhiều thói quen của anh đều bắt tri bắt giác đã được giữ lại trong cuộc sống của cô. Tỷ như sau khi nấu cơm xong, tất cả mọi thứ phải để nguyên chỗ cũ trong tủ, trên kệ bếp sạch sẽ không để thứ gì cả. Vì thế phòng bếp của cô cũng không nhiễm một hạt bụi.

Những thói quen bị anh thay đổi này thường xuyên nhắc nhở cô, khiến cô không tự chủ được nhớ tới anh, điều này khiến cô rất không thoải mái, cô chỉ muốn hoàn toàn triệt để quên anh đi, cách anh thật xa. Thậm chí nằm mơ đều không muốn mơ thấy anh nữa. Nhưng không như mong muốn, đêm qua cô còn mơ thấy hai người xem sao trời ở cầu đá Hy Trấn.

Sau khi làm bữa sáng xong, cô đi gọi Đồng Hoa tỉnh dậy.

Cậu bé nhỏ mê mang dụi mắt, dẫu môi nói: “Con còn chưa ngủ xong mà.”

Đồng Tịch xoa mái tóc lộn xộn của bé: “Nhanh dậy đi, ăn xong dì đưa con tới nhà Hứa Diên.”

Nghe thấy tên Hứa Diên, tinh thần Đồng Hoa lập tức nâng cao, nhảy xuống dưới giường.

Hứa Diên là con trai của anh họ cô, lớn hơn Đồng Hoa một tuổi, hai đứa bé học cùng nhà trẻ và là bạn bè rất thân thiết với nhau. Một tuần trước nhà trẻ cho nghỉ đông, Hứa Lâm Lang mời Đồng Hoa tới nhà làm bạn với con trai. Buổi sáng Đồng Tịch đưa bé sang, sau khi đi làm thì đón nó về.

Đồng Tịch hiểu rõ, Hứa Lâm Lang làm vậy là để giúp cô. Nếu không thì cô phải tìm một bảo mẫu đến trông Đồng Hoa.

Tám giờ, nhà họ Hứa.

Hứa Lâm Lang đang cãi nhau với con trai Hứa Diên. Bởi vì là nghỉ đông cho nên Hứa Lâm Lang đã sắp xếp lịch học đàn piano của bé hơi nhiều khiến bé tức giận.

Vì muốn giảm chênh lệch chiều cao với mẹ, tăng lên khí thế của mình, Hứa Diên đi chân đất đứng trên sô pha, ngôn từ chính nghĩa nói: “Mẹ không phải là thường xuyên nói với ông bà ngoại là mẹ tự làm chủ cuộc sống của mình hả! Con không muốn luyện đàn, con không thích luyện đàn, giống như mẹ không thích đi xem mắt, không thích kết hôn ấy!”

Hứa Lâm Lang bị ghen tới mức rơm rớm nước mắt, muốn đánh người. Tay còn chưa nâng đến, Hứa Diên đã nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhắc nhở mẹ: “Quân tử động khẩu không động thủ. Ông ngoại của con còn ở trên lầu đó.”

Hứa Lâm Lang yên lặng đem bàn tay đang mở ra nắm lại thành nắm đấm. Ta nhịn.

Có một đứa con thông minh rất khiến người ta nở mày nở mặt nhưng quá thông minh cũng rất khó quản lý. Mỗi khi Hứa Lâm Lang không cãi lại được con trai thì đều sẽ nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng châm chọc bố ruột của bé. Đúng là bố nào con nấy. Cũng bướng y như bố của nó.

Khi hai mẹ con còn đang trừng mắt nhìn nhau như chọi gà thì Đồng Tịch dẫn Đồng Hoa đến.

Hứa Diên thấy thế thì như gặp cứu tinh, bỏ nhào đến trước mặt Đồng Tịch, gọi tiểu cô cô rồi mau chóng lôi Đồng Hoa chuẩn mắt. Hai bé thăm thì gì đó rồi chạy lên cầu thang, trông như là hai con bò câu đang bay vậy.

Hứa Lâm Lang chỉ vào sô pha mời Đồng Tịch ngồi xuống, vừa lấy tay vuốt lên làn da nhăn nheo vì tức giận cả một buổi sáng, biểu cảm vô cùng sâu sắc: “Ồi, có con trai rồi thì chị từ nữ thần biến thành người đàn bà chanh chua rồi.”

Đồng Tịch cười đau cả bụng, nhưng vẫn nhớ an ủi chị: “Tuyệt đối không như vậy. Chị vẫn là nữ thần, nữ thần danh giá.”

Hứa Lâm Lang bị cô trêu nở nụ cười.

Bảo mẫu rót nước trà ra, Đồng Tịch cầm cốc trong tay, ngượng ngùng nói: “Chị Lâm Lang, em có chuyện muốn nhờ chị.”

Hứa Lâm Lang và Đồng Hâm cười chớp nhoáng ly hôn cũng chớp nhoáng, Đồng Tịch chỉ kịp gọi vài lần chị dâu thì đã phải sửa lại miệng.

“Có chuyện gì thì em cứ nói.”

“Tôi tết âm lịch, em muốn tới Lô Sơn Hương, để Đồng Hoa ở chỗ chị vài ngày, tới khi em trở lại đón nó có được không ạ?”

Hứa Lâm Lang lập tức đáp ứng: “Được đó, chị cầu còn không được nữa nè. Có Đồng Hoa, Hứa Diên sẽ không lúc nào cũng dính lấy chị, đêm nay em cũng đừng tới đón bé nữa.”

“Cám ơn chị Lâm Lang.”

“Khách khí gì chứ. Em không phải đi một mình đấy chứ?”

“Không ạ, Thẩm Hi Quyền nói bảo Lục Khoan lái xe đưa em đi.”

Hứa Lâm Lang từng gặp Lục Khoan, anh ta là bộ đội xuất ngũ anh tuấn ít nói, là lái xe của Thẩm Hi Quyền, đánh nhau rất giỏi. Năm trước cũng là anh ta đi Lô Sơn Hương với Đồng Tịch.

Hứa Lâm Lang không nhận được trêu ghẹo: “Hai người sớm chiều ở chung, tết âm lịch ở cùng nhau không xảy ra chuyện gì cả?”

Đồng Tịch bật cười: “Chị Lâm Lang, chị nghĩ em là Witney Houston trong phim “Vệ sĩ” chắc? Em nào có tâm tư đó. Hơn nữa, đừng nói là Lục Khoan, dù Andy đứng ở trước mặt em, em cũng sẽ không động tâm.”

Andy là nhân vật chính của phim “The Shawshank Redemption”, phim điện ảnh mà Đồng Tịch yêu thích nhất, đã xem vô số lần, cơ hồ còn có thể đọc thuộc hết lời kịch.

Hứa Lâm Lang mỉm cười, lại hỏi: “Vậy nếu là Nhiếp Tu thì sao?”

Đồng Tịch cup mắt xuống, ngón tay cọ sát chén trà, khẽ mỉm cười nói: “Chị không nhắc tới thì em đã quên người này rồi.”

Hứa Lâm Lang gơ hai ngón tay ra, nâng cằm của cô lên: “Nhìn vào mắt chị.”

Đồng Tịch chớp chớp hàng mi dài, nghiêm trang hỏi: “Ánh mắt của chị là máy phát hiện nói dối hả Hứa tổng?”

Hứa Lâm Lang bật cười.

Đồng Tịch lo lắng đề tài này tiếp tục thì mình cũng không chịu nổi nữa, vội đứng dậy cáo từ. Hứa Lâm Lang cũng phải tới công ty đi làm, tiện đường thì lái xe chở Đồng Tịch.

Tám giờ năm mươi phút, cao ốc Tinh Huy.

Đồng Tịch vừa vào công ty thì đã bị cô gái lễ tân Hứa Giai gọi lại, nói là có người tặng quà cho cô.

Đồng Tịch còn tưởng rằng là thức ăn gọi bên ngoài, nhưng Hứa Giai lại đưa cho mình một hộp giấy dài có màu gỗ thông, mở ra thấy bên trong là mấy cành mai vàng, nụ hoa khê mỡ, hương khí phác mũi.

Hứa Giai kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Woa, thơm quá chị ơi, hoa này không giống như ở cửa hàng bán hoa.”

Giống như là mới cắt xuống dưới từ trên cây, cành hoa vẫn còn sương. Đồng Tịch hỏi có giấy chuyển phát không.

“Không phải chuyển phát, có một người đàn ông tự mình đưa tới, còn hỏi công ty mình mấy giờ đi làm, mấy giờ tan tầm.” Hứa Giai nói xong lại cười hì hì bổ sung: “Ôi người đó rất đẹp trai đó.”

Cái công ty giải trí không thiếu nhất là người đẹp, nghệ sĩ bên trong công ty có đủ các loại trai đẹp, người đàn ông đưa hoa này có thể khiến Hứa Giai đã nhìn quen trai đẹp cũng trở nên mê trai thể này, đúng là không dễ.

Đồng Tịch trêu tức hỏi: “Sao em không chụp một bức ảnh của anh ta luôn?”

Hứa Giai lắc đầu: “Em cũng muốn đấy, nhưng khí thế của anh ta rất mạnh, ánh mắt rất nhiếp người, em không dám.”

Cô gái xinh đẹp bị người tặng hoa theo đuổi là chuyện bình thường. Khi còn học đại học, tất cả mọi người biết Đồng Tịch có người yêu cấp bậc nam thần, dù là năng lực, bằng cấp, ngoại hình hay gia thế đều nghiền áp người khác mười tám con đường, không có người không biết lượng sức lấy trứng chọi đá. Cho tới khi cô tốt nghiệp đại học vào công ty mới được người khác tặng hoa vài lần, phần lớn là hoa hồng, đây là lần đầu tiên cô được tặng hoa mai, còn không ký tên, đúng là chuyện lạ.

Dưới cành hoa có kẹp một tờ giấy mang hương vị mùa thu, trên đó có viết bốn câu thơ của Pushkin bằng tiếng Nga:

Anh nhớ mãi phút giây huyền diệu:

Trước mắt anh em bỗng hiện lên,

Như hư ảnh mong manh vụt biến,

Như thiên thần sắc đẹp trắng trong.

Cô vốn chẳng có chút tò mò xem người tặng hoa là ai, bởi vì cô đã chẳng còn thiết tha gì với chuyện yêu đương nữa, nhưng giờ phút này, người này thành công gợi lên sự tò mò của cô, bởi không có nhiều người biết cô biết tiếng Nga, thích thơ viết bằng tiếng Nga.

2. Chương 2: Thơ

(E+B by tramhuong3890)

Chín giờ bốn mươi lăm phút.

Phó Hành Tri từ ga ra đi tới đại sảnh lầu một, đang chuẩn bị vào thang máy thì thấy bên cạnh có một người, chìa khóa trong tay thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Người đàn ông đang khoanh tay dựa vào tường đá hoa cương bước về phía trước hai bước, vỗ vai anh ta: “Làm ông chủ đúng là tốt thật, sắp mười giờ mới đi làm.”

Phó Hành Tri vừa mừng vừa sợ trợn mắt nhìn anh ta: “Cậu trở về lúc nào thế?”

Nhiếp Tu cười nói: “Hôm nay.”

Nếu không nói là hôm nay, chỉ sợ người này sẽ lập tức nhảy lên hét: Fuck, ông đây có hai mươi năm giao tình với cậu mà cậu về nước lại không lập tức tới tìm tôi, lại còn cách hôm! Có tin không về sau mỗi ngày ông đây sẽ mời cậu ăn cơm cách hôm, uống trà cách hôm hử.

Phó Hành Tri đối câu trả lời này rất vừa lòng, hai mắt tỏa sáng nhìn bạn tốt đã lâu không gặp. Vị này ở nước ngoài nghiên cứu chế tạo thuốc trong sinh học, có phải là cậu ta đã ăn linh đan diệu dược gì, bay xa như thế mà chẳng thấy có chút mệt mỏi nào. Đúng là không phải là người mà.

Ánh mắt “nhiệt tình nhìn chằm chằm” này của Phó Hành Tri rất dễ khiến cho những người qua lại nảy sinh ý nghĩ khác, Nhiếp Tu kéo anh ta vào thang máy.

Thư ký đang sứt đầu mẻ trán tiếp điện thoại thì đột nhiên nhìn thấy ông chủ cười tươi như hoa ra khỏi thang máy, điện thoại trong tay thiếu chút nữa đã rớt xuống vì bị dọa. Cái ông chủ kỳ ba này thường xuyên đến muộn về sớm thì chẳng nói làm gì, mỗi ngày đến công ty còn tỏ ra bộ mặt rất khó chịu kiêu: Ông đây không muốn đi làm, ông kiếm tiền đều là để phát tiền lương cho công nhân viên các người thôi đó.

Nhìn quen khuôn mặt khó đăm đăm của anh ta, đột nhiên thấy anh ta cười như hoa, trong lòng thư ký ngoài sự kinh hách còn có sự tò mò sâu sắc, ỷ vào lá gan lớn, thư ký nhìn ra xem thần thánh phương nào mà lại khiến ông chủ cười tươi như hoa vậy nhỉ.

Dù tính tình Phó Hành Tri rất tệ nhưng anh ta cũng rất đẹp trai, thế mà vị bên cạnh anh ta còn đẹp trai hơn, không nói tới dung mạo, chỉ đơn thuần nhìn khí chất đã khiến người ghé mắt.

Phó Hành Tri đi ngang qua bàn làm việc của thư ký, sắc mặt lại lạnh lên, ném câu: “Mang hai cốc cà phê vào.” Nói xong, lập tức lại lộ ra khuôn mặt cười như hoa về phía Nhiếp Tu bên cạnh. Tốc độ chuyển đổi vẻ mặt cực nhanh khiến cho người ta phải lú lờ.

Ánh mắt thư ký theo đuôi hai người đàn ông đẹp trai vào văn phòng. Ôi, dù hôm nay bị khinh bỉ nhưng vì giờ phút này thì thấy cũng đáng.

Hai năm không gặp, Phó Hành Tri đang định ôn chuyện tỉ mỉ thì Nhiếp Tu lại nhảy vọt qua bước này, đột nhiên chuyển thẳng vào chủ đề nói: “Tớ có hai việc muốn nhờ cậu. Để lại cho tớ một căn hộ Cẩm Trinh có hướng đẹp.”

Phó Hành Tri cười sảng khoái: “Được, muốn diện tích bao nhiêu?”

Nhiếp Tu nói: “Năm sáu mươi mét vuông là được.”

“Cậu muốn phòng nhỏ như vậy làm gì?” Phó Hành Tri hơi khó hiểu, Nhiếp gia có tiền, cả biệt thự còn mua được nữa là.

“Không phải để tớ ở.” Nhiếp Tu nói tiếp: “Còn có một chuyện, Hương Chương Viên có phòng nhỏ, cậu tìm người ra mặt mua rồi sang tên cho tớ.”

Phó Hành Tri càng thêm khó hiểu: “Có ý gì? Mua phòng còn phải quanh co? Cậu nhiều tiền nên thích nộp thuế há?”

Nhiếp Tu nói thẳng: “Là phòng ở nhà Đồng Tịch, nhà có ma, bán hai năm rồi mà chưa bán được, cũng không ai dám thuê. Tớ không muốn cô ấy biết là tớ mua.”

Phó Hành Tri sửng sốt một chút, chợt hiểu ra dụng ý của Nhiếp Tu. Anh ta mua phòng ở Hương Chương Viên, làm cho Đồng Tịch có tiền mua phòng mới. Cẩm Trinh được công ty của Phó Hành Tri khai phá, tiểu học thực nghiệm đang xây dựng một chi nhánh ở trong tiểu khu đó, trước mắt rất hot. Sau hai năm nữa thì Đồng Hoa cũng đến tuổi học tiểu học rồi.

Anh cười chặc chặc: “Bạn trai trước có tình có nghĩa như vậy, lần đầu tớ thấy đó.”

Nhiếp Tu im lặng một lát, bình tĩnh nói: “Bỏ cái từ ”trước” đi.”

Phó Hành Tri mở to mắt ra nhìn: “Có ý gì? Hai người quay lại với nhau rồi hả?”

“Tạm thời thì chưa.”

Khi đó Phó Hành Tri du học ở nước ngoài, không rõ ràng lắm nguyên nhân bên trong khiến hai người chia tay, chỉ biết là Nhiếp Tu là người nói chia tay, nhưng anh ta cũng ngậm miệng không nói nguyên nhân. Cách ba năm, hôm nay khó lắm mới có cơ hội này, Phó Hành Tri cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: “Hai người năm đó là thế nào vậy?”

Nhiếp Tu cup mắt im lặng một lát mới thản nhiên nói: “Lúc đó đầu óc tớ dính nước.”

Yêu sâu, trách chi thiết, mất đi lý trí cũng mất đi chỉ số thông minh, tạo ra sai lầm lớn.

Nếu không chính tai nghe thấy, Phó Hành Tri chết cũng không tin Nhiếp Tu tự đánh giá bản thân như vậy. Anh ngoáy ngoáy lỗ tai, xác nhận xem mình có nghe lầm không. Một câu nói đơn giản của Nhiếp Tu đã tự gánh chịu tất cả. Nhưng nguyên nhân cụ thể thì vẫn chưa nói.

Phó Hành Tri và Nhiếp Tu là bạn bè lớn lên từ nhỏ với nhau, biết anh ta không thích để lộ tâm tư của bản thân ra ngoài, cũng không tìm hiểu thêm nữa, chỉ vỗ vai chúc bạn may mắn, lại hỏi: “Buổi tối ăn cơm cùng nhé?”

Nhiếp Tu đứng dậy nói: “Buổi tối có việc, tớ hẹn gặp cậu sau. Giờ tớ về nghỉ ngơi, không cần tiễn đâu.”

Xe chạy tới gần Tinh Huy thì vừa hay gặp đèn đỏ. Nhiếp Tu nhìn về phía tòa nhà kia, hơi nhũn mảy. Kỳ thật đối với chuyện quay lại được với nhau không, anh cũng không nắm chắc mười phần. Nhưng mà dám đương đầu vượt qua khó khăn là điểm mạnh của anh.

Ngày làm cuối cùng trước khi nghỉ tết âm lịch, mọi người đều chẳng có lòng làm việc, toàn bộ công ty đều chìm trong bầu không khí nghỉ phép, nhất là nhân viên ở nơi khác, trên mặt tất cả đều viết bốn chữ: Quy tâm như tên.

Mười một giờ.

Đồng Tịch gặp tổng giám ở phòng trà, hỏi thái độ của ông chủ với “Tuyệt tình” của Xuân Đồng. Tác giả gửi bản thảo tới đã mấy tháng rồi, đến cửa cuối cùng rồi lại mãi mà không có kết quả.

Theo IP Phong trào hot, mỗi ngày công ty đều nhận bản thảo nhiều như tuyết rơi, sau vài vòng chọn lựa, bản thảo đưa tới trước mặt Ngụy tổng giám vẫn nhiều vô số.

Nhưng Ngụy tổng giám có ấn tượng sâu sắc với bản thảo này. Đồng Tịch nhắc tới, ông ta nói: “Nội dung và chất lượng của bản thảo đều không tệ, đáng tiếc không đủ số liệu, công ty vẫn hi vọng có thể lấy thị hiếu của đại chúng làm đầu. Còn nữa, hiện tại tuyên truyền gia đình hài hòa sinh hai con, bản thảo này lại nói về nữ quyền, bạo lực gia đình, những vấn đề này tương đối mẫn cảm trong luật hôn nhân. Cho nên, ông chủ vẫn đang do dự.”

“Ngài nói đúng, nhưng đề tài như vậy có ý nghĩa hiện thực và tinh thần phê phán, có thể khiến cho một số hưởng ứng và nghĩ lại bản thân, ví dụ như...” Đồng Tịch lấy ví dụ trong mấy bộ phim nhựa nổi tiếng.

“Nhưng, cô cũng biết chế độ xét duyệt của chúng ta...”

Đồng Tịch nhìn biểu cảm khó xử của tổng giám, nói thẳng ra: “Vậy tôi từ chối nhé.”

Cô nói dứt khoát như thế, Ngụy tổng giám lại do dự: “Ồ, để tôi nghĩ thêm đã. Cô cứ nói là công ty nghỉ phép, sang năm rồi tính.”

Đồng Tịch chỉ có thể cười nói đồng ý. Trở lại bàn làm việc, cô mở QQ lên, avatar của Xuân Đồng là màu đen, ba năm không đổi: “Mặt đất phủ tuyết trắng xóa trông thật sạch sẽ.” Đây là câu cuối cùng trong Hồng Lâu Mộng.

Cô gõ vài từ trong phần tin nhắn rồi lại xóa bỏ, sau đó thì thu nhỏ lại QQ, để ở bên dưới cùng.

Trời bên ngoài u ám, nghe nói hôm nay có tuyết.

Cô nâng cốc lên, hơi thất thần. Bỗng nhiên âm báo tin nhắn trong di động bên cạnh máy tính vang lên, có một lời mời thêm bạn từ Giải trí Viễn Tụ

Vì lý do công việc, người liên hệ trong weibo của cô đều là công ty giải trí, radio hoặc là tác giả, nhà xuất bản, người đại diện. Nhìn đến cái tên này, cô không chút nghĩ ngợi đồng ý luôn, kỳ lạ là đối phương thấy cô đồng ý cũng không nói chuyện. Sau nửa phút không thấy động tĩnh gì, cô đặt di động ở một bên.

Mười phút sau, không tìm được tin gì về Giải trí Viễn Tụ, cô đặt di động lên đùi, tay day day mi tâm. Tất cả bạn bè Weibo của cô đều liên quan tới công việc, kịch bản mới quay, nghệ nhân tuyên truyền, radio,... Có thể xem là tổng hợp của TV và báo chí. Tin tức của cá nhân thì giữ bí mật rất kỹ.

Mười hai giờ.

Đồng Tịch đi ăn cơm với đồng nghiệp, trong phòng ăn bớt chút thời gian gọi điện cho Mạc Đan, hỏi cô ta đã đỡ mất ngủ chưa.

Mạc Đan ly hôn với Thẩm Hi Quyền, trong lòng cô thấy rất áy náy. Nếu như lúc trước Nhiếp Tu không vì theo đuổi mình mà đề nghị Mạc Đan tới Hy Trấn về thực tế, thì Mạc Đan sẽ không quen biết Thẩm Hi Quyền.

Hứa Lâm Lang nói: Chị phục em có dũng khí gánh hết trách nhiệm trong mọi chuyện về mình như thế, nhưng em cũng không phải là người tổ chức hôn nhân cho họ, áy náy gì chứ. Đạo lý là như thế, nhưng Đồng Tịch vẫn không nhận được mà thấy áy náy trong lòng.

Ăn cơm xong, Đồng Tịch và đồng nghiệp trở về, lại thu được một bó hoa, nhưng lần này là hoa hồng vàng mà cửa hàng bán hoa đưa tới.

Đồng Tịch mang máng nhớ được hoa ngữ của nó là xin lỗi, trong đầu cô ngẫm lại một lượt, cảm thấy gần đây không cùng ai có mâu thuẫn. Trong bó hoa có kẹp một tờ giấy mang hương sắc mùa thu, hiển nhiên vẫn là người buổi sáng, trên giấy cũng viết một bài thơ bằng tiếng Nga.

Là “Bạch Dương” của Diệp Tái Ninh.

Bài thơ này đối cô có chút ý nghĩa đặc biệt. Khi cô còn chưa sinh ra, trong bụng mẹ rất hoạt bát hiếu động, bố mẹ tin tưởng chắc chắn rằng lần này là con trai, đã sớm nghĩ ra cái tên là Đồng Hoa, tự là Bạch Dương, cùng âm với Đồng Thoại.

Ai ngờ khi sinh ra lại là con gái, bố cô cảm thấy tên Đồng Hoa không hợp với con gái nên lấy tên khác là Đồng Tịch, do sinh vào thất tịch, nữ danh là Thất Thất.

Nhiều năm về sau, Đồng Xuân Hiểu sinh Đồng Hoa, Đồng Tịch thăng cấp thành dì, vô cùng vui vẻ gọi điện thoại cho Nhiếp Tu báo tin vui, thuận tiện nói lại lịch tên của Đồng Hoa.

Nhiếp Tu nghe xong hỏi cô: “Nếu chị em sinh con gái thì sao?” Đồng Tịch cũng không nghĩ nhiều, bật thốt lên: “Vậy thì em giữ lại tên này cho con trai em nha.”

Nhiếp Tu nắm điện thoại, im lặng một lát rồi nói: “Con trai em họ Nhiếp được không?”

Chẳng lẽ người tặng hoa là anh? Ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Đồng Tịch, rồi lập tức bị phủ định.

Giờ này anh ta còn đang ở Anh, dù về nước thăm người thân cũng tuyệt đối sẽ không liên lạc lại với cô, càng sẽ không tặng hoa cho cô, dù sao lúc trước anh ta là người nói ra lời chia tay, hơn nữa thái độ lại kiên quyết như thế.

“Chúng ta dừng lại ở đây đi, tôi đã xóa bỏ phương thức liên lạc với em rồi, về sau mời em không cần quấy rầy tôi nữa.”

Cô nhớ rất rõ ràng, anh không dùng từ “liên lạc” mà là “quấy rầy”. Từ này như một mũi dao đâm vào lòng cô, thế nên trận chia tay này đau hơn so với tưởng tượng của cô rất nhiều, miệng vết thương rất lâu không thể lành lại.

Nghe nói xác suất mỗi tình đầu thành công chỉ có 1%, hai người đầu tiên là yêu nhau ở đất khách quê người, sau đó là mỗi người ở một nước khác nhau, chia tay hình như là chuyện hiển nhiên.

Cô thường xuyên nghĩ rằng, nếu lúc chia tay, thái độ của anh tốt hơn một chút, có lẽ giờ phút này cô đã sớm vãn đám phong khinh, không đến mức mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy đau lòng.

3. Chương 3: Gặp

(E+B by tramhuong3890)

Trong văn phòng ấm áp, mai vàng và hoa hồng vàng không rõ người tặng tỏa ra hương khí càng thêm nồng đậm.

Đồng nghiệp có lòng rộng rãi thân thể mập mạp nằm sấp trên mặt bàn nghỉ trưa. Đồng Tịch không có thói quen ngủ trưa, nhìn chăm chăm hai tờ giấy kia, thật đáng tiếc là, chữ tiếng Nga khiến cô không thể xác nhận bút tích.

Bởi vì bố mẹ mất sớm, cô không thích nhắc tới thân thế của mình với người khác, có rất ít người biết cô sinh ra ở Nga, mười một tuổi mới về nước. Biết cô biết tiếng Nga lại rất thích thơ Nga trừ người nhà thì chỉ có bạn bè quen thuộc với cô. Cô gái lễ tân nói người tặng hoa là đàn ông, phạm vi này càng nhỏ đi. Cô càng nghĩ càng cảm thấy chỉ có ba người: anh họ, Thẩm Hi Quyền và Nhiếp Tu.

Anh họ gần đây đang rèn luyện ở bên ngoài, chắc sẽ không phải là anh ấy. Một là bởi vẻ ngoài của anh không xuất sắc tới mức có thể khiến lễ tân ca ngợi, hai là cho tới bây giờ anh ấy không cư xử theo hướng văn nghệ như thế. Mỗi ngày anh ấy đều giao tiếp với tiền bạc, quà tặng cho người nếu không phải là tiền kỷ niệm thì là vàng, là một người rất thực tế.

Thẩm Hi Quyền đắm mình trong thương trường nhiều năm, dường thành tính tình khéo léo. Gặp người xa lạ luôn là khuôn mặt tươi cười như hoa, như gió xuân thổi vào mặt, nhất là đối mặt phụ nữ thì càng thêm nhanh nhẹn thân sĩ. Năm đó, Mạc Đan đối anh ta gần như là nhất kiến chung tình, đó là bởi bị mê hoặc bởi biểu tượng bề ngoài của anh ta.

Mà lễ tân nói là người đưa hoa có khí thế rất mạnh, ánh mắt nhiếp người. Phù hợp với miêu tả này nhất là Nhiếp Tu.

Anh ta hoàn toàn tương phản với Thẩm Hi Quyền. Đối người thân thuộc thì anh tao nhã, ấm áp dễ thân. Đối người xa lạ thì từ ánh mắt tới khí thế của anh đều lộ ra hơi thở cao lãnh hờ hững, không khí xung quanh như được viết lên mấy chữ, chớ tới gần.

Nhưng mà, hai người chia tay rất rõ ràng triệt để, xóa hết phương thức liên lạc của nhau, cho nhau vào danh sách đen, ngay cả bạn bè chung là Mạc Phỉ và Mạc Đan đều rất ăn ý mà không nhắc tới tên người còn lại trước mặt người kia. Lẫn nhau mai danh ẩn tích trong thế giới của đối phương, như là chưa từng quen biết nhau.

Sao anh có thể tặng những thứ mặc danh kỳ diệu này cho bạn gái trước chứ, sau khi cách nhau ba năm? Anh và cô giống nhau, đều là người có tính cách quyết đoán tuyệt tình.

Đồng Tịch cất mấy tờ giấy vào trong túi, không suy nghĩ xem người tặng đồ là ai nữa.

Một giờ rưỡi, sau nghỉ trưa

Ông chủ rất hiểu lòng người mà lên tiếng trong công đoàn, cho mọi người tan tầm sớm, chúc mọi người năm mới vui vẻ, cũng tiện tay phát lì xì. Công ty bọn họ tốt ở điểm này, nghỉ phép khá sớm, giờ phút này cách tết âm lịch còn một tuần.

Đồng Tịch dọn đồ đạc xong, vừa tới cửa công ty thì điện thoại vang lên. Là một số lạ.

Nhận điện thoại, bên kia khách khí hỏi: “Xin chào, ngài là bạn của nữ sĩ Mạc Đan sao?”

“Đúng vậy, xin hỏi ngài là...”

“Tôi là quản lý Trương ở phòng làm việc Văn Hồi, Mạc nữ sĩ hình như là uống nhiều, đã ở công ty chúng tôi một giờ chưa đi, phiền ngài tới đây một chuyến đưa cô ta về, nếu không được thì chúng tôi cũng chỉ có thể báo cảnh sát.”

Đồng Tịch cảm thấy rất lạ, hỏi anh ta sao biết được số điện thoại của mình. Bên kia giải thích nói: “Mạc nữ sĩ là hộ khách của chúng tôi, cô ấy có điền tư liệu ở đây, trong cột bạn tốt là tên của ngài.”

“Anh phát địa chỉ qua đây, tôi lập tức tới.”

Quản lý Trương hỏa tốc phát tin nhắn tới cho cô. Đồng Tịch đi tắc xi tới địa chỉ đó, quả nhiên gặp Mạc Đan trong văn phòng đang say rượu, hai mắt đại ra, gò má đỏ ửng, hơn nữa tính tình rất nóng nảy, khí thế ngất trời vỗ bàn của người ta: “Trả lại tiền cho tôi. Hôm nay không trả lại tiền thì tôi không đi.”

Nếu không tận mắt nhìn thấy, Đồng Tịch thật không thể tin được Mạc Đan luôn dịu dàng như nước lại có lúc nhanh nhẹn dũng mãnh như thế này. Người đàn ông ngồi ở bàn sau thấy Đồng Tịch thì như gặp cứu tinh: “Ngài tới rồi.”

Nghe giọng nói thì biết vị này là Trương quản lý vừa gọi điện cho cô, Đồng Tịch hỏi chuyện xảy ra ở đây.

Trương quản lý bắt đầu giải thích: “Là thế này, ba tháng trước Mạc nữ sĩ ủy thác chúng tôi thay cô ấy cứu lại hôn nhân của mình. Tuy rằng không thành công nhưng chúng tôi cũng đã tận tâm tận lực bận rộn ba tháng vì cô ấy, cũng là muốn thu một phần phí dụng, nhưng Mạc nữ sĩ nhất quyết nói là chúng tôi không thành công cứu lại hôn nhân của cô ấy thì phải lấy lại toàn bộ tiền. Cô xem, lúc trước chúng tôi đã ký hợp đồng, trong hợp đồng nói rõ mà.”

Nói xong, Trương quản lý vô cùng oan ức mà kéo ra một phần hợp đồng cho Đồng Tịch xem.

Đồng Tịch còn chưa kịp ngẩng nhìn thì hợp đồng đã bị Mạc Đan kéo đi qua, vung lên, thiếu chút nữa đã vung tới mặt Trương quản lý rồi: “Trả tiền lại, không trả thì tôi không đi.”

Đồng Tịch giữ chặt cánh tay vung vẩy khắp nơi của Mạc Đan, lấy lại hợp đồng xuống đưa cho quản lý Trương. Ý vào thân cao 1m7 của mình và mấy năm luyện quyền, cô lôi Mạc Đan nhỏ nhắn chỉ cao 1m6 ra ngoài.

Quản lý Trương theo sát đằng sau, Đồng Tịch còn tưởng rằng anh ta định đóng cửa, nhưng không ngờ anh ta lại trình ra một trương danh thiếp, tươi cười như hoa đưa cho cô: “Nếu về sau cần thì hoan nghênh liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Hai tay Đồng Tịch ôm Mạc Đan, không tiếp được, cũng không muốn tiếp, khách khí nói: “Cảm ơn, tôi không cần.”

Quản lý Trương không chút nổi giận mỉm cười: “Để ngừa vạn nhất, lo trước khỏi họa thôi.”

Đồng Tịch vô cùng kiên định: “Không có lúc đó.”

Quản lý Trương mỉm cười như hoa: “Vậy ngài đi thông thả, hoan nghênh lần sau quang lâm.”

Thái độ phục vụ và tinh thần chuyên nghiệp này khiến Đồng Tịch thán phục, hoặc nhiều hoặc ít cũng hiểu rõ tại sao Mạc Đan lại vung tiền như rác ở chỗ này. Mạc Đan thuộc chòm sao Song Ngư, là người không biết cách từ chối, người như thế thường bị tổn thương rất lớn mới có thể rút ra bài học.

Mạc Đan náo loạn một lát thì cũng mệt, hơn nữa lại say rượu, sau khi Đồng Tịch đưa cô đến thì lập tức rũ người xuống sofa ngủ.

Đồng Tịch xoa bóp bắp vai nhức mỏi của mình, đánh giá nhà mới của cô ấy. Đây là bộ nhà trọ mà Thẩm Hi Quyền cho cô ta sau khi ly hôn, trông cũng không tệ, nhưng trong phòng có chút loạn, có thể nhận ra là chủ nhân của phòng không có tâm tư thu dọn.

Trên bàn trà hỗn độn, phân tán một sấp tư liệu, Đồng Tịch nhìn đến “Phòng làm việc Văn Hồi” này thì tò mò lật vài tờ. Các loại chiêu số trong này thật khiến người ta mở mang tầm mắt mà trong đó có một điều vô cùng quan trọng, đó là làm cách nào thay đổi bản thân hoàn toàn, khiến cho đối tượng bị choáng ngợp, sinh ra hứng thú một lần nữa.

Đồng Tịch bình tĩnh đại ngộ, không trách được Mạc Đan gần đây luôn lải nhải về chiều cao của mình. Cô ta từ trước tới nay luôn tự tin về dung mạo của mình, chỉ không vừa lòng về chiều cao, cố tình đối tượng ngoại tình của Thẩm Hi Quyền là người mẫu, thân cao 1m78, có thể nói là như một con dao sắc bén đâm trúng vào điểm yếu của Mạc Đan. Nhưng Đồng Tịch rõ ràng nhớ được, lúc trước Thẩm Hi Quyền từng nói là hứng thú nữ sinh nhỏ nhắn như Mạc Đan, thích ánh mắt sùng bái của Mạc Đan khi nhìn hắn.

Tình yêu ngọt ề rằng nhe vậy đều có thể chớp mắt sinh ra sâu mọt, bạn còn có thứ gì có thể tin tưởng được chứ? Dù sao cô sớm đã không tin rồi.

Sau khi Mạc Đan tỉnh lại đã là hoàng hôn, trong phòng không bật đèn, ánh sáng không đủ nhưng vẫn có thể thấy một người ngồi trên sofa. Bóng dáng người đó dưới ánh sáng hoàng hôn xinh đẹp và yếu mềm, nhưng nhìn qua có chút cô đơn.

“Ồ, sao cậu lại ở đây?” Biểu cảm Mạc Đan rất ngạc nhiên, hiển nhiên là chẳng còn nhớ chút nào về chuyện giữa trưa nữa rồi.

Đồng Tịch xoay xoay vòng eo có chút cứng ngắc của mình, kể lại chuyện hôm nay ở phòng làm việc Văn Hồi.

Mạc Đan không thể tin được mình sẽ làm ra chuyện như thế, trừng to mắt hỏi liên tục mấy lần có thật không?

“Thật 100%.” Đồng Tịch chỉ vào nửa bình rượu trên bàn, rất nghiêm túc và chân thành khen tửu lượng của bạn không tệ.

Mạc Đan ngượng ngùng che mặt, giải thích: “Gần đây tớ toàn mất ngủ, muốn uống rượu tự thôi miên bản thân ngủ một giấc, không biết sao lại tự dưng lại chạy tới công ty của người ta náo loạn nữa.”

Lúc thanh tỉnh bình thường cô tuyệt đối sẽ không càn quấy như vậy, quản lý Trương cũng đã tiếp xúc với cô một thời gian nên cũng hiểu rằng xưa nay cô có tu dưỡng, cho nên mới dễ dàng tha thứ cô náo loạn trong văn phòng một giờ mà không gọi cảnh sát, cũng không gọi bảo vệ tổng cô ra ngoài.

“Cậu đừng đi giày cao gót này nữa, Thẩm Hi Quyền ngoại tình không phải bởi vì cậu thấp, dù lúc này cậu cao lên đến 1m8 thì kẻ thay lòng cuối cùng cũng sẽ thay lòng mà thôi. Kẻ phạm sai lầm là hấn mà không phải cậu, sao cậu phải đi sửa đổi cơ chứ. Còn phải sửa đổi bản thân theo sở thích của hấn ta? Ha ha, đúng là lời cứt chó sao.” Đồng Tịch không chút khách khí nói: “Cậu còn muốn giữ lại tên đàn ông ngoại tình hả? Còn muốn quay lại với hấn hả?”

Mạc Đan trừng to mắt: “Cậu tưởng rằng tớ muốn quay lại với Thẩm Hi Quyền hả?”

Đồng Tịch kinh ngạc: “Chẳng lẽ không phải?”

Mạc Đan xì một tiếng khinh miệt: “Rác đã ném xuống thì ai thềm nhặt về dùng nữa, tớ có bệnh đầu! Tớ là vì trả thù! Chờ tới khi hấn đá cô người mẫu kia tớ sẽ lập tức đá hấn! Khiến hấn ném thử tư vị bị vứt bỏ, gấp bội phần!”

Thế thì còn tạm được, chỉ số thông minh vẫn còn. Đồng Tịch thở phào nói: “Thời gian quý giá, làm gì lãng phí sinh mệnh dây dưa với quá khứ, chúng ta phải cố lên, nỗ lực kiếm tiền là trả thù hấn được gấp bội rồi.”

“Nếu không phải hấn bảo tớ ở nhà, nói không chừng tớ đã thành họa sĩ nổi danh rồi.” Mạc Đan càng nói càng tức giận, lại không nhìn được bắt đầu mắng Thẩm Hi Quyền là tên cặn bã.

Cô không muốn nói tới chuyện ly hôn với bất cứ ai, mấy ngày hôm trước còn khoe ân ái khiến người người oán trách, trong nháy mắt đã bị chồng bỏ, cô không có mặt mũi nói. Người duy nhất cô có thể nói là Đồng Tịch. Bởi vì cô ấy là bạn bè chung của cô và Thẩm Hi Quyền.

Đồng Tịch rất tận tâm làm người lắng nghe xứng đáng, tâm trạng vô cùng phức tạp rối rắm. Nếu đổi thành bất cứ người nào ngoài Thẩm Hi Quyền, làm ra chuyện ngoại tình, bội tình bạc nghĩa như thế này thì chỉ sợ Đồng Tịch không chỉ sẽ tuyệt giao mà còn nhất định sẽ tìm người đi dạy dỗ cho hấn ta một bài học.

Nhưng người này lại là Thẩm Hi Quyền. Nói thực ra, so với Mạc Đan, Thẩm Hi Quyền thân thiết với cô hơn.

Mạc Đan là người bạn mà cô quen sau khi biết Nhiếp Tu, mà Thẩm Hi Quyền là đồng hương ở Hy Trấn với cô, quen đã hơn mười năm, vừa là anh vừa là bạn của cô, còn có ơn với cô. Khi cô cần sự giúp đỡ nhất, người đứng phía sau vì cô che gió che mưa thay cô giải quyết mọi chuyện là anh. Cho nên cô một bên giận anh đã ngoại tình, một bên lại không thể tuyệt giao với anh, kẹt ở giữa Mạc Đan và Thẩm Hi Quyền, khiến cho bản thân như bị chia ra làm hai vậy.

Chờ Mạc Đan phát tiết xong, Đồng Tịch mời cáo từ. Khéo là, vừa tới cửa tiểu khu thì cô đã nhận được điện thoại của Mạc Phi, trong giọng nói vừa kinh ngạc vừa hâm mộ: “Trời ạ, công ty các em đã được nghỉ phép rồi hả?”

Đồng Tịch rất vui nói: “Đúng vậy, sao anh biết?”

Mạc Phi không trả lời câu hỏi của cô, chỉ bảo là muốn mời cô ăn bữa tối, hỏi cô có thời gian hay không: “Trong thời gian này đều nhờ em ở cạnh an ủi chị ấy, anh phải cảm ơn em chứ.”

Đồng Tịch cười: “Khách khí làm gì, nên mà, không cần mời đâu, em nhận tâm ý của anh là được chứ gì.”

Mạc Phi lấp bắp nói: “Thật ra là một người bạn của anh mới khai trương club riêng, tặng anh mấy cái voucher, không quá giới hạn thì free hết.”

Đã nói như thế thì Đồng Tịch cũng không ngại nữa, cười nói: “Vây được, gọi Mạc Đan tới cùng nữa, vừa hay em đang ở cửa tiểu khu nhà chị ấy.”

Mạc Phi vội nói dừng dừng: “Anh còn có một việc riêng vô cùng quan trọng muốn nhờ em, không thể để chị ấy biết. Em chờ anh khoảng hơn mười phút, anh sẽ tới đón em.”

Sau khi chia tay Nhiếp Tu, Đồng Tịch và Mạc Phi rất ít gặp nhau, thật không đoán ra được anh ta sẽ nhờ mình chuyện gì, cho tới khi lên xe của anh ta mới hỏi rõ ràng.

Thần tượng của bạn gái anh ta vừa khéo là nghệ sĩ của công ty Đồng Tịch, Mạc Phi nhận lệnh thay người yêu đi xin ảnh có kèm chữ ký của người đó.

Đồng Tịch trêu ghẹo: “Loại việc nhỏ này còn cần anh giống trống khua chiêng mời em ăn cơm hả, gọi điện bảo một tiếng là được mà.”

Mạc Phi cười hi hi: “Về sau nói không chừng thường xuyên muốn tìm em nữa, ông xã của cô ấy cứ đối liên tục ấy mà.”

Đồng Tịch cười mỉm đánh giá anh ta: “Anh không ghen hả?”

“Ghen gì mà ghen, những ông xã đó của cô ấy đều chỉ là kính hoa thủy nguyệt, chỉ cần cô ấy chung tình với anh là được.”

Đồng Tịch không nhịn được khen ngợi: “Ồi chào, bạn trai như anh đúng là không tệ đó.”

Mạc Phi quay đầu đi, cười hì hì hỏi: “Vây em có muốn tìm bạn trai hay không?”

Đồng Tịch lắc đầu, bên môi nở nụ cười bắt đắc dĩ xin tha thứ cho kẻ bắt tài này.

Mạc Phi chưa từ bỏ ý định, đề cử mạnh những lợi ích của việc có “bạn trai”, lưỡi xán hoa sen, dùng tới cả tiêu chuẩn đẩy mạnh tiêu thụ tích cực nhất từ trước tới nay.

Mặt Đồng Tịch mỉm cười nghe anh ta nói xong thì đưa ra ý kiến phản bác: “Bất cứ việc gì đều có tính hai mặt, em đồng ý là anh nói rất có đạo lý. Nhưng với em thì bạn trai là một loại tính năng không đáng tin, không kịp thời cứu viện được, thời khắc mấu chốt còn như xe bị tuột xích, không phải nhu yếu phẩm cần thiết trong sinh hoạt.”

Mạc Phi âm thầm so sánh những tội trạng này, cảm thấy khá tương tự với người nào đó, nhận ra là mình chỉ có thể cười gượng chứ chẳng thể phản bác câu nào.

“Sau khi đã kết giao thì cũng phải giữ gìn rất vất vả, lơ là một cái là sẽ không từ mà biệt, không cánh mà bay.”

Mạc Phi tiếp tục cười gượng: “...”

“Bởi vì đã chính mắt nhìn thấy những chỗ thiếu hụt của loại sản phẩm này nên em không dự định mua nữa.”

Mạc Phi cười gượng rất nhiều, trong lòng buồn thay người nào đó... Cô gái nhỏ ngây thơ năm nào giờ đã chinh chiến sa trường, tâm lạnh như sắt. Không thể theo đuổi dễ dàng dễ như trước nữa, anh em, con đường phía trước của cậu cũng thật gian khổ đó.

Khi nói chuyện, bên ngoài xe bắt đầu xuất hiện những hạt tuyết nhỏ thưa thớt, rồi dần dần nhiều lên, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông.

Club đúng là hơi xa, xe vòng quanh đường vòng tới gần chân núi trồng mai, dừng lại trước một tòa nhà có kiểu trang trí kết hợp đông tây. Lúc này, trên mặt đất và đỉnh cây cối trong đình viện đã trắng xóa cả rồi.

Bên trong tòa nhà trang hoàng cổ kính, nền gạch màu be sáng, trên hành lang treo tranh thủy mặc sơn thủy. Cửa gỗ của phòng bao có khắc hoa, treo màn tre ở bên ngoài. Trong phòng có đèn cung đình, ánh sáng màu hồng quýt tỏa ra, tạo ra cảm giác mộng ảo.

Đồng Tịch nhìn cảnh vật thế này, trong lòng hơi hoảng hốt.

Mạc Phi cười mỉm hỏi: “Có phải là rất giống với khách sạn chúng ta lần đầu ăn cơm hay không?”

Đúng là rất giống, bữa cơm ngày đó trừ Mạc Phỉ và Mạc Đan, còn có Nhiếp Tu.

Cách bài trí trong phòng rất lịch sự tao nhã, bàn gỗ chiếc ghế, trên cái bình ở góc bàn cắm mấy cành hoa mai. Đồng Tịch không tự chủ được nhớ tới hoa mai và hoa hồng vàng nhận được hôm nay. Cô không cầm hoa về mà để ở văn phòng, chỉ cất hai tờ giấy vào trong túi mang về. Bởi không viết bằng chữ Hán nên cô cũng không phân biệt được bút tích đó là của ai. Cô tuy có tò mò nhưng lười suy đoán, dùng tính chế động, bất biến ứng vạn biến, đến một thời điểm nào đó thì người tặng hoa sẽ phải xuất hiện mà thôi. Rất sớm trước kia cô đã học được sự vững vàng.

Mạc Phỉ rất thân sĩ kéo ghế cho cô, thay cô trải khăn ăn ra, nói: “Em gọi món trước đi, anh đi vệ sinh một chút. Đừng lo về giá cả, chọn món đắt vào, dù sao cũng là miễn phí mà.”

Đồng Tịch dẫu môi, rất hào khí nói: “Em là người biết tiêu tiền mà, một lần có thể dùng xong hết voucher của anh anh có tin không?”

Mạc Phỉ dùng cử chỉ tỏ vẻ “Ok”, cười hì hì: “Cứ tiêu thật nhiều vào, dù sao không phải tiền của anh.”

Đồng Tịch cảm thấy nụ cười của anh ta có chút kỳ quái, còn tưởng rằng anh ta quá vội đi vệ sinh nên cũng không quá để ý.

Mạc Phỉ vừa đi thì trong phòng cũng an tĩnh lại, Đồng Tịch lật xem thực đơn. Tuy nói như thế nhưng cũng không thể làm quá, tiết kiệm là đức tính đẹp mà, còn nữa, tuy Mạc Phỉ và Mạc Đan là chị em sinh đôi nhưng cô và Mạc Đan trở thành bạn tốt là do quan hệ với Thẩm Hi Quyền, sau khi chia tay Nhiếp Tu thì một năm cũng khó có vài lần gặp Mạc Phỉ, không coi là bạn bè thân thiết.

Phía sau cửa phòng vang lên, cô tưởng là Mạc Phỉ, cũng không quay đầu, vẫn nhìn thực đơn. Cho tới khi người đó đi tới đối diện, cô mới cảm thấy có gì không đúng, ngược mắt lên, thực đơn trong tay cũng rớt xuống.

Một tiếng “bộp” nhỏ vang lên lại như là tiếng sấm trong lòng cô.

Sự gặp mặt bất ngờ này khiến cô không có chút phòng bị nào, trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy mình như hạt cát bị thả vào nước trôi đi, cảm thấy hít thở khó khăn.

4. Chương 4: Gặp Lại

(E+B by tramhuong3890)

Người đàn ông trước mặt hầu như không thay đổi gì, chỉ gầy hơn một chút, ngũ quan càng có vẻ sắc nét, con ngươi đen như mực, khi nhìn người thì có một tầng ánh sáng ẩn giấu dưới sóng mắt bình tĩnh.

Sau khi nhận ra đây không phải là ảo giác cũng không phải cảnh trong mơ, Đồng Tịch đứng dậy bước đi, động tác rõ ràng lưu loát, không có chút do dự nào.

Nhiếp Tu nhanh hơn cô, tiến lên hai bước, giơ tay ngăn lại cô. Đồng Tịch không thềm nghĩ ngợi lập tức vùng tay lên, nhưng cánh tay trước mặt cô không mấy may lung lay.

Nhiếp Tu lại thuận thế cầm tay cô, gọi nữ danh của cô: “Thất Thất”

“Anh muốn nói chuyện với em.” Ngữ khí của anh ngưng trọng khẩn thiết, thậm chí còn mang theo sự cầu xin, đây là bộ dáng mà cô chưa từng gặp qua, trong trí nhớ của cô, anh luôn luôn kiêu ngạo tự tin, chưa bao giờ cúi đầu.

“Tôi và anh chẳng có gì để nói cả.”

“Về chuyện chia tay.”

Đồng Tịch cắt ngang: “Tôi không muốn nói.”

Cô không muốn nhắc lại quá khứ, chỉ muốn quên đi. Thậm chí cả người trước mắt này, cô cũng không muốn nhìn thêm một lần nữa, cô nghiêng mặt đi nhìn vào bình hoa ở góc bàn. Một khóm hoa mai đập vào mắt, cô đột nhiên hiểu ra, hóa ra người tặng hoa chính là anh.

Nhiếp Tu cúi đầu nhìn gương mặt nghiêng của cô, giọng nói có chút cay đắng: “Thực xin lỗi, Thất Thất.”

Nghe lời xin lỗi muộn màng, trong lòng Đồng Tịch cũng thấy chua xót. Ngữ khí của cô chẳng chút thay đổi: “Đều đã trôi qua lâu như vậy rồi, tôi đã sớm quên rồi.”

Nhiếp Tu biết lời nói này của cô không phải là lời nói thật, yết hầu lên xuống, lại không nói ra được một chữ nào cả. Sức nặng của lời xin lỗi nhẹ tới mức chẳng thể bù lại được một phần vạn của vết thương.

Sau sự im lặng ngắn ngủi, thời gian và không khí như đọng lại thành một cục sắt khổng lồ, đè nặng trong lòng khiến người ta khó có thể hít thở.

Đồng Tịch không muốn ôn chuyện với anh, cũng không muốn nói bất cứ đề tài gì về việc đã qua, cô nóng lòng rời khỏi, nhưng Nhiếp Tu nắm cổ tay cô không buông.

Cứ đến mùa đông là tay chân cô lại lạnh lẽo, anh thì hoàn toàn ngược lại, bàn tay bị anh nắm chặt ấm lên, xuyên qua da thịt tới tứ chi bách hải. Trí nhớ bị lãng quên đều trở lại. Lần đầu cầm tay, lần đầu ôm nhau, lần đầu... nhưng những điều ngọt ngào đó giờ chỉ biến thành sự kháng cự không nói nên lời.

Tránh vài lần không được, cô lạnh lùng nhìn anh nói: “Mời anh buông tay.”

Nhiếp Tu cũng đã sớm chuẩn bị với phản ứng như vậy của cô, băng dày ba thước không thể được tạo nên bởi cái lạnh của một ngày, cũng không có khả năng tan đi trong một buổi tối. Dù trong lòng anh gấp gáp như núi đao biển lửa, cũng chỉ có thể tự nhủ thâm trong lòng phải từ từ, kiên nhẫn. Anh nói lỏng tay, nhỏ giọng nói: “Anh đưa em về.”

“Không cần.” Đồng Tịch bước nhanh ra khỏi phòng bao, đi rất nhanh, trong lòng cô như có một ngọn lửa, không hiểu sao thấy rất buồn bực.

Không biết là vì bị Mạc Phi đặt bẫy hay vì đột nhiên gặp mặt với Nhiếp Tu, hoặc là vì nhận ra bản thân mình dễ dàng bị mất bình tĩnh bởi sự xuất hiện của người đó.

Đi qua hàng lang gấp khúc, Nhiếp Tu đi phía sau cô, vẫn luôn chỉ cách một bước xa.

Cô thấp hơn anh tận 20cm, dù bước chân mau hơn nữa thì cũng chẳng kịp đôi chân dài của anh.

Đi hết bậc thềm, bên ngoài đã là một thế giới trắng xóa, tuyết lớn màu lông ngỗng rơi xuống rất mau, giống như phải trút xuống hết tuyết trong cả một năm vậy.

Thời tiết không tốt lại hẻo lánh, chung quanh chẳng có bóng dáng chiếc taxi nào. Giờ phút này Đồng Tịch mới hiểu được, Mạc Phi hẹn cô ở đây là có mưu đồ từ trước. Cô cầm điện thoại ra mở phần mềm tìm taxi, thế mà gần đây chẳng có chiếc xe nào, đúng là rất “đỏ” đấy.

Đồng Tịch dùng áo măng tô lông cừu làm thành mũ đội, che toàn bộ gò má, ngay cả tầm nhìn cũng bị ngăn trở. Cũng không phải hoàn toàn do cái lạnh, trong tiềm thức của cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt của anh, cũng không muốn anh nhìn thấy mình.

“Nơi này không dễ gọi xe, anh đưa em về nhé.” Nhiếp Tu đứng trước mặt cô, dùng lưng mình ngăn gió cho cô. Đây là thói quen trước kia của anh, tới mùa đông, chỉ cần ở bên ngoài thì anh sẽ đứng ở đầu gió chắn gió thay cô. Nhưng dù là dịu dàng hơn nữa cũng không bằng nỗi đau anh mang lại lúc chia tay. Cảm giác đau luôn khiến người ta nhớ càng thêm dài lâu và rõ ràng hơn.

Cô chuyển vài bước sang bên cạnh theo phản xạ, tránh né người đã từng chắn gió cho cô, gọi điện thoại cho Mạc Phi.

Thời gian rời đi phòng bao chỉ ba phút, dù là anh ta rời khỏi từ lúc đó thì cũng sẽ không thể đi quá xa.

Mạc Phi vừa lái xe tới cổng, thấy Đồng Tịch gọi đến thì căng hết cả da đầu lên, vốn muốn giả chết không nhận, nhưng là điện thoại cứ kêu mãi, anh ta chỉ có thể căng thẳng ấn nút nhận, nhỏ giọng cười lạnh: “Chuyện gì vậy Đồng Tịch?”

“Trong vòng ba phút anh mà không tới đưa em về thì về sau chúng ta tuyệt giao.” Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Giọng nói trong điện thoại thanh thúy lại lộ ra sự lạnh lùng. Mạc Phi biết tính tình Đồng Tịch, không còn cách nào khác, chỉ có thể quay đầu xe lái trở về nhanh như chớp.

Đồng Tịch lập tức bước xuống bậc thềm, giả vờ như không thấy Nhiếp Tu đứng bên cạnh, giống như cách làm của anh khi lần đầu tiên nhìn thấy cô.

Đó là cái sinh nhật đầu tiên sau khi cô về nước. theo tập tục ở Hy Trấn cổ, sinh nhật năm 12 tuổi rất quan trọng. Ngày thất tịch đó, chị Đồng Xuân Hiểu ở Hy Hồ Xuân Thiên đặt một phòng bao xa hoa, chú thím cũng theo Hy Trấn tới thành phố T, anh họ vừa làm việc không lâu, dùng hai tháng tiền lương mua cho cô một vòng tay vàng, bên trên có khắc sáu chữ Phạn văn.

Anh họ cô học tài chính, sau khi tốt nghiệp thì làm ở ngân hàng, nhưng vẫn nghiên cứu đoán mệnh, phong thủy, chu dịch bát quái. Sinh nhật của Xảo tỷ trong Hồng Lâu Mộng cũng là thất tịch, mà bố mẹ Đồng Tịch gặp tai nạn đã mất hồi năm ngoái... Tuy anh ta không nói ra miệng nhưng trong lòng rất lo lắng vận mệnh của cô em họ này, cho nên đã tặng lễ vật như thế.

Những năm trước đều là bố mẹ tổ chức sinh nhật cho Đồng Tịch, mời bạn học tới nhà rất náo nhiệt, hai anh trai nhỏ ở nhà hàng xóm cũng cùng tới, gảy đàn ca hát cho cô. Những ngày đó không còn nữa.

Trước mặt người thân, Đồng Tịch không tỏ ra khổ sở, chỉ lấy cơ đi vệ sinh, dùng nước lạnh vỗ vỗ vào mắt. Dòng nước tới bên môi còn sót lại vị mặn. Khi đi qua hành lang gấp khúc, trong không khí bay tới hương vị của nụ cười. Cô đứng trên bậc thềm, ngửa mặt nhìn bầu trời đêm, trong lòng thầm nói cho bố mẹ, con vẫn khỏe.

Trong không gian yên tĩnh, cô nghe được âm thanh nho nhỏ, như là có người đang xé thứ gì đó. Cô xoay mặt đi nhìn ra hướng chín giờ, có một người trẻ tuổi cao gầy mặc áo phông trắng ngắn tay và quần đùi ka-ki, đang đứng trước thùng rác.

Đồng Tịch vốn chỉ vô tình liếc mắt qua, rồi phát hiện thứ mà anh ta xé là một tờ tiền lớn một trăm tệ thì không dời mắt được nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào tay anh ta. Bàn tay đó rất đẹp, khớp xương thon dài cân xứng, trên ngón trỏ tay phải có một nốt ruồi đen, bởi vì da thịt trắng nõn nên điểm màu đen đó rất bắt mắt. Rất trùng hợp là cô cũng có. Chú cô bảo rằng nốt ruồi ở tay có nghĩa là thông minh, học tập tốt.

Một trăm tệ đó! Vì sao lại xé? Cô đau lòng tới mức quên đi nỗi buồn của bản thân, trở mắt nhìn anh ta xé đồng tiền thành những mảnh vụn rất rất nhỏ, nhỏ tới mức không thể ghép lại nữa rồi ném vào thùng rác. Có hai mảnh nhỏ rơi trên mặt đất, anh ta nhặt lên, ném vào lần nữa.

Khi chuẩn bị rời đi, anh ta ngẩng đầu. Lúc này Đồng Tịch mới nhận ra anh vẫn chỉ là một thiếu niên, tuy rất cao nhưng trông cũng chỉ lớn hơn hai ba tuổi so với cô, mặt mày vô cùng đẹp, nhưng biểu cảm của anh cách người ngàn dặm, giống như vầng trăng lạnh đạm mông lung.

Cô cúi đầu ở dưới bậc thềm, phương hướng hai người đứng thành một góc vuông, đi lướt qua nhau.

Có lẽ lần đầu gặp mặt như người lạ đã dự báo trước kết cục của họ.

Đồng Tịch mở cửa xe, Mạc Phi vừa thấy sắc mặt của cô thì biết kết quả không tốt. Thế là anh ta tỏ vẻ vô cùng nhu thuận giả như không biết Nhiếp Tu, chào cũng không chào, cứ thế mang Đồng Tịch rời khỏi.

Trông Đồng Tịch cứ như là người ngọc hàn băng, mặt không có chút máu, im lặng không nói gì. Khi xe đi qua trên một cây cầu treo đầy đèn lồng, bóng tuyết xoay múa đầy trời, như mộng như ảo. Cô cắn môi, lần nữa xác định sự gặp lại lần này không phải ảo giác.

Cô không hiểu vì sao anh phải hao tâm khổ tứ bảo Mạc Phi tới sắp xếp lần gặp mặt này. Không làm người yêu thì làm bạn bè là phong cách của Mạc Phi chứ không phải của anh. Cô và anh đều có tính cách dứt khoát. Đã chia tay thì trong lòng đã chuẩn bị kết cục cả đời không gặp lại nữa.

Mạc Phi hơi xấu hổ, trưng ra khuôn mặt tươi cười nói: “Nhiếp Tu biết em sẽ không gặp cậu ấy, nên mới nhờ anh sắp xếp. Em đừng giận.”

Đồng Tịch ngoảnh mặt làm ngơ, sau một lát mới nghe thấy anh ta nói gì, cô chỉ âm ừ cho qua.

Mạc Phi dù không tận mắt thấy nhưng cũng biết lần gặp gỡ này có kết quả thất bại. Đương nhiên, đây cũng là kết cục có thể đoán trước được. Muốn quay lại với Đồng Tịch đâu có dễ dàng như vậy được. Đã cách ba năm, chưa nói tới cảm tình đã nhạt đi rồi, lúc trước người nói lời chia tay lại còn là Nhiếp Tu. Khó khăn của chuyện này có thể nói là cực hạn.

Quả nhiên, Nhiếp Tu thất bại chỉ trong chưa đầy ba phút, dù là ở rừng núi hoang vắng thì cậu ta cũng không cả có cơ hội đưa Đồng Tịch về nhà. Xem ra, mười bốn ngày theo đuổi chữa trị cảm tình là không có khả năng, ngày đầu tiên đã kết thúc, tiến độ là 0%.

Là bạn tốt, Mạc Phi thật không đành lòng. Lái xe hơn mười phút, anh đoán Đồng Tịch đã bớt giận, thế là bắt đầu dè dặt nói lời tốt đẹp cho Nhiếp Tu, có thể giúp một chút thì giúp đi.

“Vài năm nay Nhiếp Tu luôn cô đơn...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Đồng Tịch cắt ngang: “Em muốn nghe nhạc một lát.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng lại rất kiên định.

“...” Mạc Phi bật đèn âm thanh lên, toàn bộ quá trình rất sáng suốt mà giữ im lặng, không bao giờ nhắc tới hai chữ Nhiếp Tu nữa, nhưng trong lòng anh vẫn vất hết óc nghĩ xem còn có chiêu gì không.

Đồng Tịch im lặng suốt đường, cho tới khi xe sắp tới nhà. Xa xa thấy cửa tiểu khu Tinh Viên, lúc này mới như tỉnh mộng, nói với Mạc Phi: “Phiền anh đưa em tới cửa siêu thị, em muốn mua chút đồ.”

Mặt đất đã trắng, xe lăn trên một tầng tuyết mỏng, dừng lại ở một bên.

Đẩy cửa xe ra, không khí lạnh ủa vào, Đồng Tịch như tỉnh lại từ trong cơn mơ không mấy tốt đẹp. Trong siêu thị đông đúc náo nhiệt có thể khiến nổi lòng căng thẳng của cô thả lỏng hơn một chút.

Cô hồi hận với phản ứng có chút quá khích của mình khi nhìn thấy Nhiếp Tu. Cô cần phải biểu hiện được là sớm quên chuyện cũ, không thêm chấp nhặt với tiểu nhân mới là thượng sách. Cho nên, lần sau gặp mặt thì cô phải bình tĩnh lạnh nhạt hơn một chút, cứ coi anh như người xa lạ là được, không cần thiết phải trở mặt với anh, cũng không cần thiết khiến bản thân mình tức giận.

Cô tự xây dựng phòng tuyến trong lòng, tự bảo mình nguội giận, bình tĩnh, nhưng vừa nghĩ lại thì cô không muốn lần sau lại gặp anh ta nữa. Huống hồ, đêm nay anh ta bị cô làm mất mặt như thế, dựa vào tính tình kiêu ngạo của anh ta thì chắc cũng chẳng có lần sau nữa.

Cô mua rất nhiều đồ để chuẩn bị cho chuyến đi Lô Sơn Hương vào ngày mai. Có vật dụng hàng ngày, bánh mì khô, nước hoa quả, nước khoáng, còn có đồ dùng rửa mặt, mang cả phần của Lục Khoan nữa.

Cô cầm túi to nặng trĩu đi vào tiểu khu, tiếng giày bước trên tuyết kéo kẹt. Cô lo bị té ngã, cứ cúi đầu suốt thôi, không chú ý tới có một chiếc xe dừng ở đó không xa, cho tới khi ngỡ ngàng phát giác tay cầm chiếc túi to nhẹ bẫng đi.

Đồng Tịch phát hoảng, còn tưởng rằng có cướp, cô ngược mắt nhìn lên thì lại ngã ra vì ngạc nhiên.

Không ngờ Nhiếp Tu đang chờ cô ở dưới nhà.

5. Chương 5: Oán

(by tramhuong3890)

Khi còn đang ngây ra, Nhiếp Tu đã cầm gói to trong tay cô đi.

Đồng Tịch thở sâu, cố khắc chế bản thân, hỏi anh: “Sao anh biết tôi ở chỗ này, Mạc Phi nói cho anh hả?”

Nhiếp Tu nói: “Lúc trước anh đã tới.”

Đồng Tịch vốn định hỏi anh lúc trước là lúc nào, nhưng lại cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì cả, chuyện đã qua thì hỏi làm gì nữa. Cô muốn lấy lại gói to trong tay anh, Nhiếp Tu lại cản cô: “Để anh cầm lên giúp em.”

“Không cần, tôi tự cầm được.”

“Rất nặng, để anh cầm lên giúp.”

Đồng Tịch không kiên nhẫn nữa: “Anh sẽ không định còn muốn tôi mời anh vào nhà uống trà đấy chứ? Thật xin lỗi không tiện đâu, còn có đàn ông ở chung tới tôi.”

Nhiếp Tu gật đầu: “Biết, một người đàn ông 4 tuổi.”

Đồng Tịch nhìn anh: “Sao anh biết?”

“Anh biết hết rồi. Cho nên xin lỗi em.”

Thái độ của Đồng Tịch lãnh đạm: “Tôi nhận lời xin lỗi của anh, anh có thể đi rồi.”

Sau ba năm mới nói xin lỗi, chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cô chỉ muốn anh ta lập tức biến khỏi tầm mắt mình thôi. Cô giơ tay đi lấy gói to, Nhiếp Tu vẫn khẳng khái đòi đưa cô lên lầu.

Đồng Tịch hết nhẫn nại, không nén được bực bội, dùng sức nắm chặt túi to, bảo anh buông tay. Không biết có phải bởi cô nói quá lớn hay không, tuyết trên cây bông bị rút xuống dưới. Âm thanh tuyết rơi vang lên, một đám tuyết rơi xuống mặt đất ngay trước đám tóc mái của cô, trước mắt cô toàn là màu trắng bột.

Đồng Tịch nhắm lại mắt theo phản xạ, hối hận mình không nên không kìm chế được như thế.

Cuối cùng Nhiếp Tu nới tay ra, dùng tay phủi hết tuyết rơi trên tóc cô.

Ngón tay anh đụng tới tóc cô, cô đột nhiên giật mình mở mắt ra.

Ánh mắt của Nhiếp Tu theo trán cô rơi xuống cằm, nhẹ giọng nói: “Em gầy rồi.”

Đồng Tịch không đáp lại lời anh nói, xoay người vào thang máy, dùng tốc độ nhanh nhất đóng cửa thang lại. Nhìn thấy anh bị ngăn ở bên ngoài, không đuổi theo lên, cô dựa vào vách tường thang máy, thở dài một hơi.

Cuộc gặp mặt lại này giống như ném một hòn đá vào tâm hồ tĩnh lặng của cô, khiến nó bị rung lên thành hàng ngàn gợn sóng, thật sự khiến người ta cảm thấy tâm phiền ý loạn, muốn phát giận.

Cô loạng quạng trong bếp làm cơm chiều, ăn xong thì dọn bếp, theo thói quen dọn sạch không một hạt bụi, khi dừng tay lại, cô nhìn mặt bàn sạch sẽ đột nhiên cảm thấy, đây là thói quen cá nhân của Nhiếp Tu, vì thế nhất thời dỗi như trẻ con, lại lúi nhúi đã cất vào tủ ra, đặt lên bếp, khăn lau ném lung tung, bay tới bờ bếp.

Nhưng một lát sau, cô đi vào rót nước uống lại phát hiện nồi và khăn lau rất chói mắt, cuối cùng vẫn thu lại khăn lau, cất nồi vào trong tủ. Đóng cửa lại, cô cảm thấy có chút vô lực, giống như đây là một cuộc chiến nho nhỏ mà hiệp này, Nhiếp Tu thắng, cô thua.

Cả một buổi tối tâm tình của cô rất tệ, làm gì cũng thấy không xong. Trong phòng đang mở TV, chương trình “Cầu Vui Vẻ và Sói Xám”, vẫn là kênh mà Đồng Hoa hay xem, cô không đổi kênh, chỉ muốn trong phòng có chút động tĩnh.

Trong không khí yên tĩnh sẽ khiến cô không nhận được nhớ lại chuyện cũ. Những chuyện đã qua ảm ức rục rịch không không khí, khiến cô ngay cả thở đều cảm thấy có bất an, phiền chán. Di động trên bàn vang lên, cô cầm lên nhìn, là một file văn bản được Giải trí Viễn Tự gửi tới.

Trong lòng cô cảm thấy hơi kỳ lạ, mở ra nhìn thì thấy câu đầu tiên là: Thất Thất. Nhìn đến xưng hô này, trong lòng cô nhảy rộn lên, không nhìn nội dung ở giữa mà lập tức kéo tới cuối cùng.

“Anh biết anh đã làm sai rất nhiều, dù em có tha thứ cho anh hay không, anh đều sẽ tận hết khả năng của mình để bù đắp lại. Nhiếp Tu.”

Nhìn đến hai chữ Nhiếp Tu, Đồng Tịch như bị thứ gì đó đâm trúng mắt, cơ hồ không có do dự, lập tức chọn xóa bỏ. Trong thư này viết gì cô tuyệt không muốn biết. Cô chỉ muốn khôi phục tâm tình bình tĩnh như trước kia.

Đêm nay, Đồng Tịch lăn qua lộn lại không ngủ được, cho tới ba giờ sáng mới mơ màng thiếp đi, trong mộng rất nhiều cảnh tượng hỗn loạn nhưng đều là về Nhiếp Tu, anh vĩnh viễn là bộ dáng thông dong tự tin, cứ như trên đời này chẳng có gì là anh không làm được không có được. Cô ở trong mộng cảnh báo cho bản thân, không nên chìm đắm, không được chìm đắm... Năm đó, cô cũng bị phong độ của anh mê hoặc như thế.

Trạng thái nửa mộng nửa tỉnh này khiến cô mãi vẫn chưa tỉnh dậy được. Sau này là bị tiếng gọi điện của Thẩm Hi Quyền đánh thức.

“Em định khi nào thì đi Lô Sơn Hương, để anh bảo Lục Khoan một tiếng.” Giọng nói của anh ta hơi khàn khàn, còn ho vài tiếng nhỏ.

“Ngày mai đi, năm nay nghỉ phép sớm, lát nữa em đi lấy xe.”

Thẩm Hi Quyền thở dài trong điện thoại: “Em cũng quá cố chấp, chờ hai năm còn chưa bỏ ý định. Anh sớm đã nói là hần không dám về nhà cũ rồi.”

“Mẹ hần vừa bị ngã gãy chân, em không tin hần lại không bằng cảm thú như thế, mừng năm mới cũng không quay về nhìn một lần.”

Thẩm Hi Quyền biết không khuyên được cô, việc cô thật sự muốn thì nhất định sẽ không bỏ dỡ giữa chừng, anh dừng một lát mới hỏi: “Nếu thật bất được hần thì em định làm thế nào bây giờ?”

Đồng Tịch cắn răng cười khê: “Em đương nhiên muốn lăng trì hần từng đao từng đao một.”

Thẩm Hi Quyền phát hoảng, vội nói: “Em đừng làm chuyện điên rồ, em còn muốn nuôi Đồng Hoa nữa đó.”

Đồng Tịch đáp: “Anh yên tâm, em sẽ không làm chuyện xằng bậy đâu.”

Thẩm Hi Quyền thở phào một hơi, lại hỏi mấy ngày tết âm lịch thì sắp xếp Đồng Hoa thế nào.

Đồng Tịch nói: “Làm bạn với Hứa Diên.”

“Không bằng làm bạn với anh, anh đón tết một mình rất cô đơn.”

Đồng Tịch rất nghiêm túc trả lời: “Thế không được, người đàn ông thay đổi thất thường cảm tình không chuyên nhất như anh, em sợ Đồng Hoa học xấu.”

Thẩm Hi Quyền ở trong điện thoại hừ lạnh: “Không lương tâm.”

Bờ biển ẩm thấp, gió thổi lạnh tận xương, vừa vào đông thì anh thường bị bệnh một hồi. Hôm kia nhiệt độ không khí giảm đột ngột, anh lại bất hạnh bị bệnh.

Năm trước thì có Mạc Đan chăm sóc anh, rót nước bón thuốc, năm nay một thân một mình, ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, bệnh càng ngày càng nặng, cả đêm hôm qua thỉnh thoảng lại ho khan. Phòng ở ba năm mét vuông mà chỉ có anh và một bảo mẫu làm theo giờ. Giờ này còn chưa tới giờ làm việc của bảo mẫu, ngay cả người để sai sử cũng không có.

Anh phiêu xuống lầu như cô hồn dã quỷ, ở trong ngăn kéo bên trái TV tìm được hai viên thuốc chống cảm. Uống thuốc xong, anh không có sức phiêu lên lầu nữa, chỉ làm tổ ở trong phòng khách gọi điện cho thư ký Trương, dặn dò chị ta một lát tới đây mang văn kiện đã xử lý đi, thuận tiện lại mang một lọ thuốc cam thảo, đặc biệt dặn dò là thuốc do công ty nào sản xuất.

Đồng Tịch chỉ tùy tiện ăn sáng rồi lập tức gọi xe tới thẳng chỗ cho thuê xe ở ngoại ô phía nam.

Thẩm Hi Quyền giao tiếp với đủ loại người, quen biết cũng rất nhiều. Ông chủ của chỗ cho thuê xe họ Triệu, cũng là người mà Thẩm Hi Quyền giới thiệu cho cô. Hai năm nay, Đồng Tịch đều thuê xe của ông ta ở đây đến Lô Sơn Hương. Xe không thể rất mới rất xịn, nếu không ở nơi thâm sơn cùng cốc cũng quá chói mắt, đương nhiên sẽ khiến người ta chú ý, hai lần trước cô đều thuê xe Changhe, xe này ở nông thôn rất bình thường, trong xe rộng cũng thuận tiện nghỉ ngơi.

Xe thuê ở vùng ngoại ô phía nam, vị trí hơi hẻo lánh, trong vườn rộng mở ngừng hơn mười chiếc xe, bên phải cửa lớn có một loạt nhà trệt, phòng trong nhất là văn phòng của ông chủ Triệu.

Hàng năm Đồng Tịch đều tới một lần, quen thuộc bậc thềm. Khi đi qua phòng cạnh phòng ông chủ Triệu, cửa bên trong đang mở ra, có một bàn bi da, cô vô tình nhìn lướt qua, thấy bóng lưng một người đàn ông đang cong người, mặt quay vào trong, đang cầm gậy bi da chọc bóng vào lỗ.

Tim cô bỗng đập rất nhanh, thân hình này sao lại quen thuộc đến thế? Nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, sao anh có thể ở chỗ này được. Đúng là trong lòng có suy nghĩ thì gặp ai cũng thấy giống anh.

Ông chủ Triệu chờ đã lâu, rất nhiệt tình mời cô ngồi, đưa một bản hợp đồng cho cô, bảo là vừa gọi người kiểm tra xe và đổ đầy xăng rồi, cứ yên tâm đi.

Hợp đồng thuê xe gồm hai trang, có thể vì vừa nãy nhìn bóng người kia nên giờ trong lòng cô có chút rối loạn. Cô xem rất chậm, nửa ngày cũng không có động tĩnh gì. Bóng dáng đó thật rất giống, nếu như không cong người mà là đứng thẳng thì chắc chắn cô nhìn qua một lần là có thể khẳng định.

Ông chủ Triệu không biết cô đang thất thần, cười trêu ghẹo: “Đi làm rồi có khác, so với lúc còn là học sinh trước kia thì ổn trọng và nghiêm cẩn hơn nhiều.”

Đồng Tịch lấy lại tinh thần, cười ngượng ngùng: “Ở công ty thường xét duyệt hợp đồng, nên cứ có thói quen xét từng chữ một.”

Ký hợp đồng xong, ông chủ đưa cho cô một cái chìa khóa, nói: “Cô thử xe xem.”

Đi qua gian phòng kia lần nữa, người kia đã không ở đó rồi. Đồng Tịch hốt hoảng nhẹ nhàng thở phào, quả nhiên là hoa mắt.

Ông chủ Triệu đứng trên bậc thềm, chỉ vào chiếc xe Changhe ở cách đó khoảng ba thước, bảo cô thử xem.

Đồng Tịch lên xe, thử một vòng trong sân thấy không có vấn đề gì. Sau khi thi cao đẳng xong thì cô tranh thủ nghỉ hè thi bằng lái, nhưng bình thường ít có cơ hội lái xe. Lúc đi Lô Sơn Hương cũng đều do Lục Khoan lái, tình tình giao thông ở nông thôn không tốt, kỹ thuật của cô chưa thạo, nên không dám cậy mạnh. Sau khi trở thành người giám hộ của Đồng Hoa, cô cũng trở nên coi trọng tính mạng của mình hơn.

Xe đi vòng một vòng rồi dừng dưới bậc thềm nhà trệt, Đồng Tịch ngừng xe, xoay mặt chào tạm biệt với ông chủ Triệu. Vừa định đi thì cửa xe bên cạnh vang lên một tiếng, cô quay đầu thì thấy chỗ ghế phụ đã ngồi một người.

Đồng Tịch nắm tay lái, bắt đầu hít sâu. Nhưng quả nhiên là anh. Thành phố T lớn như vậy mà có thể trùng hợp gặp được ở nơi hẻo lánh thế này sao? Tuyệt đối không có khả năng.

Đồng Tịch không khách khí hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này?” Trong lòng cô ngập ngừng nghĩ là theo dõi nhưng cô không nói ra khỏi miệng.

“Thẩm Hi Quyền bảo anh tới.”

Đồng Tịch cắn môi, sao có thể cơ chứ. Lúc Thẩm Hi Quyền và Mạc Đan kết hôn, Nhiếp Tu luôn lại Anh, hai người không có quan hệ gì. Còn nữa, một đoạn thời gian trước, Thẩm Hi Quyền tới Anh giải sầu, không biết tại sao lại chạm mặt với Nhiếp Tu. Nghe Mạc Phi nói, Nhiếp Tu đánh cho Thẩm Hi Quyền một trận, thay Mạc Đan hết giận. Cho nên, hai người này phải là cả đời chẳng thêm qua lại với nhau nữa mới đúng chứ.

Tay trái Nhiếp Tu nắm tay lái, nói: “Anh lái xe cho.”

“Không cần, mời anh xuống đi.” Giờ phút này, Đồng Tịch có thể giữ ngữ khí bình tĩnh đã là không dễ rồi.

“Tuyệt chưa tan, mặt đường trơn, em lái xe chưa quen dễ xảy ra chuyện lắm.” Giọng nói của anh tuy dịu dàng nhưng ánh mắt và ngữ khí đều tỏ ra kiên quyết không chấp nhận lời từ chối. Dĩ vãng cô đặc biệt yêu điểm ấy của anh, giờ phút này lại hận không thể dùng một cái tát đẩy anh đi, hoặc là một cước đá anh xuống. Nhưng dựa vào thân cao thể trạng của anh, cô cũng biết là mình không thể làm được.

Hai người giằng co một lát, Đồng Tịch tức giận nói: “Anh cứ đi theo tôi đến cùng muốn làm gì?”

Nhiếp Tu nhìn cô, khẩn thiết nói: “Thất Thất, anh muốn bù lại tất cả những chuyện mà trước kia anh chưa làm được.”

6. Chương 6: Oán

(by tramhuong3890)

Đồng Tịch nghe vậy thì cảm thấy như có gì đó tắc nghẹn trong cổ họng mình, giọng nói có chút biến điệu: “Không cần, cảm ơn.” Không phát hiện trong lòng mình hóa ra lại chứa nhiều oán giận như vậy, chỉ một câu nói của anh đã gọi lên tất cả.

“Em nhìn thấy anh lại tức giận như vậy, có phải là bởi...” Nhiếp Tu chỉ nói nửa câu, dư lại đều ở trong ánh mắt anh.

Đồng Tịch không kiên nhẫn nói: “Vì sao?”

Nhiếp Tu không trả lời, yên lặng nhìn cô. Trước kia hai người như có tâm linh tương thông, ăn ý tới mức chỉ một ánh mắt đều biết người còn lại đang nghĩ gì.

Bởi vì còn chưa quên được anh, còn canh cánh trong lòng, còn nhớ mãi không quên? Cho nên mới để ý như vậy, phản ứng kịch liệt như thế? Đồng Tịch theo ánh mắt anh đọc ra điều đó, cô bị anh kích, nói: “Được, vậy phiền anh.” Cô đẩy cửa xe ra, tặng cho anh vị trí lái xe.

Nhiếp Tu lặng yên thở nhẹ một hơi. May mắn, phép khích tướng vẫn dùng tốt như năm đó.

Đồng Tịch không khư khư cố chấp nữa, nguyên nhân chủ yếu là không nắm chắc tình hình giao thông, an toàn vẫn là đầu tiên. Dù sao đã gặp rồi, nhiều một lát thì cũng chẳng sao. Dù sao không cần để ý anh ta là được.

Trên đường đi, cô lạnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, tỏ vẻ tâm tình không tốt không muốn nói chuyện. Người đàn ông bên cạnh rất thức thời giữ im lặng, giống như một lái xe làm hết trách nhiệm của mình vậy.

Thư ký Trương chạy hết cả bảy hiệu thuốc lớn mười mua được thuốc cam thảo mà Thẩm Hi Quyền chỉ định, vội vàng chạy qua, bảo mẫu nhẹ chân nhẹ tay mở cửa cho cô, vừa mở ra thì đã đặt nón trở lên môi “Suýt” nhẹ.

Thư ký Trương lập tức thở nhẹ nhàng, rón ra rón rén đóng cửa.

Trong phòng khách rộng rãi có một chiếc giường la hán rất lớn, Thẩm Hi Quyền mặc một bộ áo ngủ màu cà phê sáng đang dựa vào đệm ngủ.

TV vẫn đang mở kênh kinh tế và tài chính, nhưng âm lượng chỉnh thành nhỏ nhất.

Thư ký Trương chỉ có thể ngồi ở một bên, im lặng chờ, xem TV cũng không dám quá chú tâm, thường thường xoay mặt qua xem boss đã tỉnh chưa. Khi ánh mắt rơi xuống trên mặt Thẩm Hi Quyền, trong lòng cô không khỏi cảm thán.

Trên người anh có rất ít dấu vết của thời gian, mỗi người lần đầu gặp anh, hầu như đều không thể đoán được số tuổi chân thật của anh. Lần đầu tiên cô vào công ty Hằng Duy làm cũng đoán sai tuổi của boss, cho rằng anh ta chỉ hơn hai mươi, sau này nhìn thấy bản photo chứng minh thư của anh ta mới biết được thời gian đã ưu ái cho anh ta tới mức nào.

Ấn tượng đầu tiên của cô với boss là anh tuấn hơn người, sau đó là năng lực hơn người, lại sau nữa là thần bí hơn người. Anh ta thường xuyên đến bệnh viện, đi dạo loanh quanh, rồi bảo cô đưa phong bì cho một bệnh nhân mà anh ta không quen biết, còn cô thì càng không quen biết. Có đôi khi lại trực tiếp sai cô đi đóng viện phí, đối tượng viện trợ thường là những đứa trẻ nghèo khó đến từ nông thôn.

Thư ký Trương cho tới bây giờ chưa thấy ai làm từ thiện như vậy. Từ trước tới này anh ta không tham gia tiệc từ thiện nào, càng sẽ không quỳn góp tiền cho hội chữ thập đỏ, hoặc là xây cầu sửa đường tạo phúc cho quê hương. Rất nhiều doanh nhân đều thích danh lợi song thu, Thẩm Hi Quyền là ngoại lệ. Ngược lại, thư ký Trương thỉnh thoảng cũng nghe người ta nói rằng anh ta không phải là kẻ lương thiện. Nhưng hai năm nay thỉnh thoảng anh ta tiện tay quỳn góp tiền cho người xa lạ cũng đủ xây dựng một khu trường tiểu học rồi.

Đang nghĩ thế, bỗng tiếng chuông di động vang lên khiến cô giật mình đi sờ túi, sau nhận ra là không phải tiếng di động của mình mới thở phào.

Thẩm Hi Quyền thật vất vả mới ngủ được một lát mà không ho khan, thế mà đã bị đánh thức, anh ta tức giận tới mức muốn mắng chửi người, cầm điện thoại lên nhìn thoáng qua số hiện trên đó thì không thể phát giận được nữa, khàn giọng “Alo” một tiếng.

Mạc Đan vừa nghe thanh âm của hắn thì vô cùng tức giận, hùng hổ nói: “Anh sắp phá sản hả Thẩm tổng, tiền nuôi dưỡng tháng này sao còn chưa tới?”

Trong thỏa thuận ly hôn, Mạc Đan lấy một nửa tài sản của anh ta, mặt khác, ngày mười lăm hàng tháng, Thẩm Hi Quyền còn phải gửi cho cô một số tiền nuôi dưỡng cho tới khi cô tái hôn.

Thẩm Hi Quyền nhăn nạy giải thích: “Tôi bị bệnh, mấy ngày nay không đi công ty.”

Mạc Đan bỗng nhiên yên tĩnh lại. Thẩm Hi Quyền cầm di động chờ cô nói tiếp. Bên kia lại dập máy.

Thư ký Trương vô cùng kinh ngạc nhận ra, trên mặt boss lại hiện ra biểu cảm thất lạc và xót xa. Nhân vật quyết đoán luôn luôn đánh đầu thắng đó không gì cản nổi này mà cũng có lúc yếu ớt, xem ra bệnh không nhẹ.

Thẩm Hi Quyền không có việc gì thường thích đi bệnh viện cứu trợ người nghèo, nhưng bản thân bị bệnh lại chẳng bao giờ tới bệnh viện, mấy năm trước đều là bị Mạc Đan buộc đi bệnh viện truyền nước. Nhưng bây giờ Mạc Đan đã thành vợ trước, vừa nầy gọi điện cũng chỉ là giục tiền chứ chẳng chút quan tâm bệnh tình của chồng cũ, càng không buộc anh ta đến bệnh viện giống như trước kia nữa.

Gần cuối năm, công ty rất bận rộn, cố tình Thẩm Hi Quyền lại bị bệnh lúc này, xuất phát từ sự lo lắng cho công ty, thư ký Trương chỉ có thể xin Đồng Tịch giúp đỡ. Cô đã làm thư ký được ba năm bên cạnh Thẩm Hi Quyền nên vô cùng rõ ràng, trừ Mạc Đan, người duy nhất có thể khuyên bảo Thẩm Hi Quyền là Đồng Tịch.

Khi Đồng Tịch nhận được điện thoại thì vừa tới tiểu khu Tinh Viên.

Cô rất mau chóng nhận lời nhắc nhở của thư ký Trương: “Chị Trương yên tâm, buổi chiều em qua em, nếu nặng thì sẽ giục anh ấy đi bệnh viện.”

Đồng Tịch biết thói quen này của Thẩm Hi Quyền, anh ta từng kể, khi còn trẻ anh thường đi đánh nhau với người khác, lại không có tiền đi bệnh viện, chỉ tự mình mua thuốc về bôi. Cứ thế mãi rồi thành thói quen.

Đồng Tịch nghe điện thoại xong, Nhiếp Tu đã đưa chìa khóa xe cho cô. Mặt Đồng Tịch không chút biểu cảm nói cảm ơn, rồi xoay người vào thang máy. Nhiếp Tu đứng trước bậc thềm, cách xa hơn mười thước nhìn cô. Ánh mắt anh nhìn cô có vẻ lưu luyến không thôi, giống y như trước kia, sau mỗi lần họ hẹn hò xong.

Đồng Tịch chưa bao giờ cảm thấy thang máy đóng lại chậm như thế, quả thật là giống y như những pha quay chậm trong phim... Cuối cùng, khi khép lại, cô im lặng thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao lại cảm thấy mệt mỏi toàn thân.

Trở về trong nhà, cô nhắn tin cho Thẩm Hi Quyền, nói buổi chiều có việc muốn đi thăm hỏi anh một lần. Thẩm Hi Quyền ngừng thật lâu mới trả lời được. Đồng Tịch phảng phất có thể nhìn thấy dáng vẻ hữu khí vô lực của anh.

Buổi chiều, khi vừa ra tới cửa, Đồng Tịch đứng lại trước cửa sổ nhìn bên ngoài một lát. Hai lần Nhiếp Tu đột nhiên xuất hiện khiến cô cũng bắt đầu trở nên nghi thần nghi quỷ. May mà không thấy anh ta.

Nhiệt độ không khí tăng cao hơn một chút, tuyết trên đường vẫn không tan, Đồng Tịch đối với việc tự lái xe có chút lo lắng. Xe Changhe vút dưới lầu, cô gọi taxi tới nhà họ Thẩm.

Bảo mẫu mở cửa cho Đồng Tịch, nói là Thẩm Hi Quyền đang nghỉ ngơi trong phòng khách tầng một. Đồng Tịch nhìn lướt qua phòng khách, cửa phòng nửa mở, một chiếc dép lê của nam bị ném ở cửa. Xem ra là bệnh không nhẹ, không cả bò lên được lầu hai, thế mà còn không chịu đi bệnh viện, đúng là phục anh.

Bảo mẫu nói: “Bữa trưa Thẩm tiên sinh chẳng ăn cái gì cả.”

Đồng Tịch hỏi chị ta làm những món gì, chị ta nói là cơm, còn có bốn món mặn một canh.

“Anh ấy vừa ho thì hay thích ăn cháo. Chị cứ nấu các loại cháo cho anh ấy là được, các loại cháo mặn ngọt luân phiên nhau.”

Bảo mẫu nhỏ giọng giải thích: “Thẩm tiên sinh không nói nên tôi không biết.”

Thẩm Hi Quyền và Mạc Đan đều không thích có người xa lạ trong nhà, người bảo mẫu này cũng mới được mời đến từ công ty Gia Chính sau khi hai người ly hôn, xưa nay cũng không ở đây, chỉ phụ trách đi lại nấu cơm trưa và cơm tối.

Đồng Tịch nhỏ giọng nói: “Chị về đi, cơm chiều để tôi làm cho anh ấy.”

Bảo mẫu tất nhiên là lập tức đồng ý, tan tầm sớm.

Đồng Tịch ngồi xuống trên ghế sofa trong phòng khách, ánh mắt rơi xuống trên bàn trà, thấy có một quyển sách “Khải hoàn môn”. Lạ thật, Thẩm Hi Quyền từ bao giờ lại thích xem loại sách như thế này nhỉ? Cô mở sách ra mới phát hiện là sách của Mạc Đan. Trong sách có kẹp một thẻ đánh dấu sách, bên dưới mấy cánh hoa hồng là một đoạn đối thoại.

“Từ lúc đó trở đi – khi chúng ta lần đầu gặp mặt – tôi đã không biết nên đi nơi nào nữa – là em cho tôi một năm này, đó là món quà thời gian.” Cô chậm rãi quay đầu đối mặt với anh: “Vì sao em không thể đứng cùng một chỗ với anh?”

“Đó là khuyết điểm của tôi, Quỳnh.”

Đồng Tịch nhẹ nhàng gấp sách lại, nhớ năm đó khi Mạc Đan xem quyển sách này đã khóc sướt sướt mãi. Lúc ấy cô ta đang trong thời kỳ tân hôn với Thẩm Hi Quyền, bị Thẩm Hi Quyền chiều chuộng hết mực, cuộc sống của cô ta như một bản ngôn tình được lưu truyền trong vòng bạn bè của cô ta. Cuộc sống quá ngọt ngào nên cô ta đặc biệt thích xem ngược văn, thường xuyên bảo Đồng Tịch đề cử cho cô ta mấy quyển sách ngược nặng. Kết quả thì không lâu, cuộc sống thật sự ngược lại cô ta. Thẩm Hi Quyền đi tình biệt luyến, ly hôn với cô ta bằng bất cứ giá nào.

Nghe được tin tức này, Đồng Tịch nhận được đả kích không hề nhỏ hơn so với Mạc Đan. Nếu nói hôn nhân của Đồng Xuân Hiểu khiến Đồng Tịch nảy sinh sợ hãi, Niep Tu vô tình khiến cô cảm thấy thất vọng đau khổ với cảm tình, như vậy sự phản bội của Thẩm Hi Quyền đối Mạc Đan thật sự khiến cô hoàn toàn mất đi tin tưởng với tình yêu và hôn nhân.

Trong phòng vang lên tiếng ho khan, Đồng Tịch đặt sách xuống, nhẹ nhàng đi qua. Qua cửa phòng nửa mở, Thẩm Hi Quyền thấy một bóng dáng mảnh khảnh, không khỏi cả kinh, chống nửa thân mình lên nhìn lần nữa thì thấy không phải là Mạc Đan thì nhẹ thở ra: “Em tới lúc nào?”

Đồng Tịch nhìn sắc mặt của anh: “Anh bị bệnh sao không đi bệnh viện.”

Thẩm Hi Quyền dùng tay vuốt tóc, băng quơ nói: “Chỉ là ho khan, bệnh cũ thôi, em cũng biết mà.”

“Hay là gọi người của bệnh viện tới truyền nước cho anh?”

“Anh đâu có yếu ớt như vậy.” Thẩm Hi Quyền nhồm dậy xuống giường, chân lò cò đi tìm dép lê. Đồng Tịch nhìn động tác của anh trông vẫn nhanh nhẹn nên yên tâm hơn, bệnh của anh cũng không nặng như thư ký Trương đã lo lắng.

“Buổi tối em muốn ăn gì? Cháo trứng Bắc Thảo thịt nạc được chứ?”

Thẩm Hi Quyền gật đầu: “Em cũng đừng đi nữa, làm thêm chút buổi tối cùng ăn. Lát nữa anh còn có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Đồng Tịch hỏi: “Chuyện gì?”

Thẩm Hi Quyền lại tỏ vẻ bí mật, bảo rằng ăn cơm xong mới nói.

Đồng Tịch thấy anh chưa ăn cơm trưa nên muốn làm cơm tối sớm hơn một chút, thế là quay người đi phòng bếp chuẩn bị. Bảo mẫu cũng rất có trách nhiệm, trong tủ lạnh đầy đủ đồ dùng. Đồng Tịch lấy thịt trong ngăn đá ra rồi lấy đi lấy gạo.

Lúc chưa ly hôn đều là Thẩm Hi Quyền nấu cơm cho Mạc Đan, dù là buổi tối có xã giao cũng phải trở về sớm để nấu cơm cho vợ rồi mới đi. Năm đó Thẩm Hi Quyền ở Hy Trấn khiến ai ai cũng phải nể sợ ba phần, nếu không phải chính mắt nhìn thấy, ai đều không nghĩ tới anh ta lại có thể đeo tạp dề nấu cơm cho vợ.

Đáng tiếc lưu ly dễ vỡ mây dễ tan, không ai nghĩ tới anh ta lại đi tình biệt ly. Về mặt cảm tình thì Thẩm Hi Quyền là cận bã nhưng lại có thể vì bạn bè mà không tiếc cả mạng sống. Khi cô cần sự giúp đỡ nhất, người giúp cô che gió che mưa thay cô giải quyết tất cả là Thẩm Hi Quyền, người vừa là anh vừa là bạn của cô.

Đồng Xuân Hiểu tốt với cô vì chị ấy là chị ruột của cô, Thẩm Hi Quyền là người ngoài cũng không có nghĩa vụ đối xử tốt với cô, cho nên phần tình nghĩa này đối với cô mà nói càng đáng quý, cũng càng khó trả lại.

Đồng Tịch là người ân oán rõ ràng, tri ân báo đáp, thật sự không thể phân chia cái tốt và không tốt của anh ta, chỉ có thể dùng tâm tình rất mâu thuẫn đối với anh ta.

Khi đang bấm thịt, chuông cửa vang lên.

Thẩm Hi Quyền xỏ dép lê vào ra mở cửa.

Giờ phút này ai sẽ tới nhỉ? Cô người mẫu – tình mới của anh ta sao? Đồng Tịch chưa kịp đoán tiếp thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc. Phản ứng đầu tiên của cô là mình nghe lầm.

Ngay sau đó, người đàn ông bước vào cửa khiến khả năng mà Đồng Tịch cho rằng không thể biến thành hiện thực.

Cô ngạc nhiên nhìn Nhiếp Tu. Không biết đây là trùng hợp hay là sự sắp xếp của Thẩm Hi Quyền.

Mà Nhiếp Tu nhìn thấy cô cũng rất tình tình, chẳng có chút kinh ngạc, hiển nhiên là anh biết cô ở đây. Đồng Tịch lập tức nghĩ đến chuyện thuê xe buổi sáng, vô cùng tức giận, lập tức lườm cho Thẩm Hi Quyền một ánh mắt sắc lẹm như dao.

Thẩm Hi Quyền da dày thịt béo chẳng hề hấn gì: “Anh bị bệnh, Nhiếp Tu đến thăm anh không được à?”

Cơn tức giận của Đồng Tịch hoàn toàn bị bùng lên: “Anh bị bệnh, sao người tình mới của anh không đến thăm anh? Giờ phút này chẳng lẽ không phải là lúc cần cô ta tích cực biểu hiện ả ả sao? Anh xem anh, trông như ông già cô độc ấy.”

Thẩm Hi Quyền: “... Nha đầu chết tiệt, một ngày không oán anh thì em sẽ khó chịu có phải không?”

Đồng Tịch hừ một tiếng: “Lúc đầu thấy anh và Mạc Đan em còn cảm thấy trên đời có chân ái, nhưng dạo mắt anh lại khiến em thấy chân ái chỉ là chuyện đáng cười. Anh khiến em thấy sự ghê tởm của lòng người, tổn thương nghiêm trọng tới tâm linh thuần khiết của em, oán anh hai câu là nhẹ đấy, còn chưa tìm anh bồi thường tổn thất tinh thần đó.”

Thẩm Hi Quyền giơ tay đầu hàng: “Được được được, đều là anh sai, anh bồi công ty cho em được không?”

Đồng Tịch nghiêm trang đáp: “Được, vậy còn anh, đổi nghề thành bà mối hả?”

Thẩm Hi Quyền đương nhiên là hiểu ý ngầm trong đó, nhưng anh ta lại cố ý giả bộ hồ đồ: “Anh đi du lịch thế giới nha. Lúc trẻ cứ nghĩ chờ ông đây có tiền thì đi chơi khắp nơi, không đi làm nữa, sau này, tiền ngày càng nhiều, ông đây lại ngày càng bận, ngay cả một chút thời gian vui chơi cũng chẳng có.”

“Cho nên anh định khiến em ngày càng bận chứ gì?” Đồng Tịch cười: “Anh đối với em tốt như vậy, lương tâm không cần rút hủ?”

Nhiếp Tu từ lúc vào cửa thì một mực im lặng, biểu cảm nghiêm túc, lúc này rốt cục không che giấu được ý cười dâng lên trong mắt.

Thẩm Hi Quyền thở dài: “Hiện tại em đứng là rất lợi hại, anh sợ em rồi.”

Đồng Tịch hừ hừ: “Đối với loại đàn ông sau khi kết hôn lại ngoại tình như anh, em không dám đá mấy cái đã là rất khách khí rồi.”

Thẩm Hi Quyền vô cùng oan ức: “Em đến cùng là đứng về phía anh, hay là về phía Mạc Đan thế. Hai ta mới là đồng hương nha, mười năm giao tình đó!”

Đồng Tịch trợn mắt nhìn anh ta: “Em giúp người có lý không giúp người thân, em là sứ giả chính nghĩa.”

Thẩm Hi Quyền chuyển hướng Nhiếp Tu, oán giận nói: “Cậu xem hiện tại nó hung dữ thành thế này, thế mà cậu còn muốn quay lại với nó.”

Hai chữ “quay lại” bất ngờ giống như ném ra lựu đạn, trong phòng có một lát lặng im. Đồng Tịch không biết Thẩm Hi Quyền có phải là thuận miệng nói linh tinh hay không, lập tức nhìn về phía Nhiếp Tu. Rất trùng hợp là, anh ta cũng đang nhìn cô. Bốn mắt gặp nhau, Đồng Tịch lập tức biết rằng Thẩm Hi Quyền không phải đang nói hươu nói vượn.

Cô quen thuộc hết thấy ánh mắt của anh, khẳng định, phủ nhận, bất mãn, ghét bỏ...

Nhiếp Tu nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Tôi thích là được.” Câu nói này là đáp lại Thẩm Hi Quyền, lại càng như là đang nói với cô.

Mắt Thẩm Hi Quyền chứa đựng ý cười, biểu cảm như đang xem kịch vui. Nhiếp Tu vẫn nhìn cô, ánh mắt sâu sắc kiên định.

7. Chương 7: Oán

(by tramhuong3890)

Đồng Tịch không nghĩ tới lần này Nhiếp Tu đột nhiên xuất hiện, lại có dự định như vậy. Khiếp sợ, khó có thể tin, còn có rất nhiều cảm xúc phức tạp dâng lên trong lòng như thủy triều, càng mãnh liệt hơn so với lần đột nhiên nhìn thấy Nhiếp Tu ngày đó.

Phản ứng đầu tiên của cô là đứng dậy rời khỏi, nhưng lý trí khiến cô dừng bước.

Cô rất hiểu rõ tính cách của Nhiếp Tu, nếu anh đã hạ quyết tâm muốn quay lại với cô thì nhất định là có chuẩn bị mà đến, sẽ không dễ dàng từ bỏ. Rời đi không thể giải quyết vấn đề, sẽ chỉ khiến anh thấy là còn hi vọng, còn sẽ càng thêm nỗ lực cố gắng. Có vấn đề gì phải đối mặt giải quyết mới có thể giải quyết hoàn toàn dứt khoát. Đây là lời Thẩm Hi Quyền nói với cô. Năm đó, Thẩm Hi Quyền cũng từng làm như vậy cho cô xem.

Đồng Tịch cố nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng, tránh đi ánh mắt của Nhiếp Tu, nói với Thẩm Hi Quyền: “Quyền Ca anh đã quên sao, em không có dự định kết hôn hay yêu đương.” Lời này là nói cho Nhiếp Tu nghe, nhưng cô sợ khi nhìn Nhiếp Tu thì mình sẽ mất đi sự bình tĩnh.

Thẩm Hi Quyền cười mỉm nói: “Hứa Lâm Lang cũng là người theo chủ nghĩa độc thân, cuối cùng chẳng phải vẫn kết hôn với anh họ của em sao?”

Đồng Tịch nỗ lực ăn nói bình tĩnh: “Chị ấy là có con mới kết hôn. Còn em cũng không dự định có con, cũng càng không có lý do kết hôn.”

Thẩm Hi Quyền không giữ được nụ cười nữa, liếc nhìn Nhiếp Tu, trong mắt toàn là vẻ đồng tình.

Nhiếp Tu không có phản ứng gì, sắc mặt trầm tĩnh.

Phản ứng không ngoài ý muốn cũng không thất vọng của anh khiến Đồng Tịch càng thêm khẳng định suy đoán của mình, cô hiểu biết người này. Một khi anh đã làm quyết định gì thì sẽ không dễ dàng sửa đổi. Cho nên cô chỉ có thể dùng cách độc ác hơn, quyết tuyệt hơn để khiến anh từ bỏ ý định.

“Khi em cần nhất sự giúp đỡ và giữ gìn thì bạn trai em ở cách xa vạn dặm trở về nói lời chia tay, bài học bị thấm đó mà còn chưa khiến em ghi nhớ sâu sắc thì em cũng quá ngu ngốc rồi.”

Thẩm Hi Quyền nói: “Năm đó là có hiểu lầm, Nhiếp Tu đã giải thích, em chưa xem hả?”

“Em không có hứng thú với lời giải thích, em chỉ nhìn sự thật. Tỷ như, Quyền Ca anh, lúc trước anh đối xử tốt với Mạc Đan như vậy, khi thay lòng thì vẫn thay lòng, nói ly hôn là ly hôn. Ví dụ rõ ràng trước mắt em như thế, anh còn khuyên em yêu đương kết hôn? Anh không biết là thế thì chẳng có sức thuyết phục chút nào sao?” Đồng Tịch mỉm cười: “Hoặc là, Quyền Ca hi vọng em lại bị người ta đá lần nữa?”

Khi Đồng Tịch nói chuyện chỉ nhìn Thẩm Hi Quyền, chứ chẳng thèm liếc Nhiếp Tu lấy một lần.

Thẩm Hi Quyền xấu hổ xoa xoa thái dương, không nói tiếp được nữa, bị mấy chữ “làm gương tốt” chặn họng.

Nhiếp Tu biết cô nói những lời này cho anh nghe chứ không phải đang nhằm vào Thẩm Hi Quyền. Anh không rên một tiếng chấp nhận hàng tấn gạch đá này, trong lòng giống như bị lửa nướng nhưng chẳng biết nói gì để phản bác. Dù sao đó đều là sự thật, trước đây anh đã có lỗi với cô, anh xứng đáng chịu những lời châm chọc khiêu khích này.

Thẩm Hi Quyền vốn định làm người hòa giải, nhưng không nghĩ tới khiến tình cảnh trở nên xấu hổ như vậy, thế là mau chóng kéo Nhiếp Tu nói: “Đến đây, ngồi chỗ này, chúng ta cách ngồi nể xa một chút.”

Đồng Tịch nói xong những lời này, cảm giác trong cổ họng như bị giấy ráp mài qua, tràn đầy mùi vị như gỉ sắt. Cô rót nước rồi một hơi tu hết. Uống xong, đáy mắt cô cũng nổi lên hơi nước. Cô quay lưng đi, ngửa mặt ra hít một hơi thật sâu.

Những món nợ cũ đọng lại trong lòng lâu năm rất thuận lợi thoát ra ngoài, cảm thấy sự thoải mái đồng thời cũng cảm thấy nỗi khổ sở không diễn tả được bằng lời.

Thẩm Hi Quyền đi dép lê tới, chạm vào cánh tay cô, nói: “Nhường đường nào, anh lấy đồ pha trà.”

Đồng Tịch tránh sang một bên, nhìn Thẩm Hi Quyền lấy ra đồ pha trà trong tủ, lại lấy ra trà long tinh tốt nhất trong tủ lạnh, cứ như đang khoản đãi thượng khách vậy.

Bà ngoại của Nhiếp Tu là người Hy Trấn, nhưng từ nhỏ anh đã lớn lên ở thành phố T, sau khi bà ngoại qua đời thì càng ít trở về, hầu như là không quen biết Thẩm Hi Quyền. Sau này Thẩm Hi Quyền cưới Mạc Đan, Nhiếp Tu ở nước ngoài cũng không tới dự hôn lễ, sao hai người sao lại trở nên thân thiết như vậy nhỉ?

Đồng Tịch không muốn buôn chuyện, nhưng không nhịn được tò mò, nhỏ giọng hỏi: “Quan hệ của hai người khi nào thì tốt như vậy?”

Thẩm Hi Quyền rất nghiêm cẩn nói: “Bọn anh đánh nhau một trận, cảm thấy rất hợp ý nên cứ thế rồi thân nhau thôi.”

Đồng Tịch: “...” Duyên phận này đúng là kinh thiên địa quỷ thần khiếp đó.

Thẩm Hi Quyền bưng khay trà, cảm hơi nâng lên hướng phòng khách: “Ra ngoài uống trà cùng nhau đi.”

Đồng Tịch cầm nửa chén nước sôi uống thừa, không kiên nhẫn nói: “Em không khát.”

Thẩm Hi Quyền không nhịn được cười: “Em không khát, trong tay em là cái gì?”

Đồng Tịch đặt cốc xuống bàn, trợn mắt nhìn anh ta: “Em uống nước sôi không được à.”

Thẩm Hi Quyền nói: “Vậy em nấu cơm đi, anh đói rồi.”

Đồng Tịch quay người tiếp tục thái thịt băm, dù sao làm xong cơm tối cô cũng lập tức đi luôn, sẽ không ở lâu một giây phút nào hết. Bực mình bởi phòng bếp kiểu mở đối diện phòng khách, khiến cô có thể nhìn thấy rõ ràng hai người đàn ông trên sofa.

Vẻ đẹp trai của Thẩm Hi Quyền mang theo lệ khí, nhưng theo tuổi tác và sự nghiệp thành công, khí chất anh như bị nhuộm thêm một tầng vàng óng, tác phong nhanh nhẹn.

Nhiếp Tu chỉ lạnh lùng với người lạ, trước mặt người thân quen thì nho nhã lễ độ, bề ngoài tuyệt đối không nhìn ra được anh là người có nguyên tắc tự tôn siêu mạnh.

Đây là hai người có xuất thân, lịch duyệt, tính tình, mọi phương diện đều trống đánh xuôi kèn thổi ngược, hơn nữa mấy tháng trước còn đánh nhau một trận. Bây giờ lại như bạn bè đã lâu mới gặp lại, thân thiết ôn hòa uống trà nói chuyện với nhau. Đồng Tịch cảm thấy rất khó tin, khi Nhiếp Tu đối mặt với ông chồng trước ngoại tình của bạn tốt, chẳng lẽ không nên là gặp một lần đánh một lần hay sao? Cô không hiểu làm thế nào mà hai người thành bạn bè, nhưng đương nhiên không thể là vì lý do mà Thẩm Hi Quyền nói được.

Sau khi băm thịt xong, Đồng Tịch tìm trong tủ mãi mà không thấy trứng Bắc Thảo, thế là quay sang hỏi Thẩm Hi Quyền.

Thẩm Hi Quyền nói: “Ổ ngăn tủ thứ hai từ dưới lên.”

Đồng Tịch cúi xuống lấy trứng Bắc Thảo, vừa định đứng lên thì bỗng thấy trước mặt tối lại, Nhiếp Tu đi tới cạnh cô, nói: “Anh bóc giúp em.” Rồi cầm trứng trong tay cô đi.

Đồng Tịch cũng không khách khí, lập tức đứng dậy lùi sang một bên.

Trong mắt rất nhiều người, Nhiếp Tu là con cưng của trời. Họ tưởng rằng, việc quân tử xa nhà bếp, mười ngón chưa từng dính nước lạnh là chuyện đương nhiên với anh, kỳ thực không phải như thế, khi còn ở nước ngoài, anh đã học nấu ăn rất ngon.

Sau khi về nước, anh từng tự mình xuống bếp nấu cơm cho cô, không cho cô đụng vào nhưng cũng không cho cô đi xa, anh đặt một chiếc ghế ở gần cửa bếp, bảo cô ngồi ở đó nhìn. Hai người từ khi yêu nhau luôn ở xa nhau, nên rất quý trọng mỗi lần hẹn hò, chỉ hận không thể ở bên nhau từng giây từng phút.

Anh ở phòng bếp bận rộn, cô ở cửa nhìn anh, nói chuyện với anh, hỏi đông hỏi tây, nói chuyện này chuyện kia, không bỏ được rời mắt giây phút nào. Người đẹp thì làm gì cũng đẹp, ngay cả rửa rau nấu nướng đều trông rất đẹp.

Mạc Phi từng đùa rằng, lúc mặc quần áo Nhiếp Tu có thể làm thần tượng, cởi ra còn có thể làm người mẫu nội y. Sau khi nói xong bốn chữ cuối, một quyển sách trong tay Nhiếp Tu bay đi, nện trúng vào đầu anh ta.

Nhưng là đầu óc của anh đã đủ ưu tú đến mức không cần dựa vào nhan sắc nữa, mười sáu tuổi đỗ đại học B, sau đó ra nước ngoài học lấy bằng Ph.D. Cuộc sống thuận buồm xuôi gió, việc tưởng như khó khăn muôn trùng đối với người khác, anh lại có thể dễ dàng làm được.

Bởi vì rất xuất sắc rất lóng lánh, cho nên cô động tâm với anh rất nhanh, anh chưa theo đuổi lâu thì cô đã đồng ý làm bạn gái của anh rồi. Có lẽ vì năm đó rất dễ theo đuổi cô nên anh ta đã nghĩ rằng muốn quay lại với cô cũng dễ dàng, chỉ cần nhờ Thẩm Hi Quyền làm người hòa giải, nói vài câu xin lỗi là có thể trở lại như ban đầu. Nhưng giờ cô đã không còn là thiếu nữ hồn nhiên khi xưa nữa rồi, trong lòng đã sớm vỡ nát, mất đi hứng thú với tình yêu, hiện giờ, chuyện nghĩ đến nhiều nhất là làm thế nào để dạy tốt cho Đồng Hoa, cho nó cuộc sống tốt nhất.

Nhiếp Tu bóc trứng xong thì rửa sạch rồi đặt trong mâm. Đồng Tịch tưởng rằng anh định đi ra nhưng anh vẫn đứng bên cạnh, im lặng nhìn cô cắt trứng. Tình cảnh này rất giống trước kia, nhưng vị trí hai người đã đảo lại. Quá khứ là anh làm, cô nhìn.

Trong lòng Đồng Tịch thấy bứt rứt, tức giận nói: “Có việc hả?”

Giọng nói của Nhiếp Tu hơi trầm xuống: “Chúng ta nói chuyện.”

Đồng Tịch từ chối dứt khoát: “Không cần, tôi không có khả năng quay lại với anh.”

Chia tay chính là chia tay, cô sẽ không dây dưa dong dài, cũng sẽ không dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng. Tuy rằng vài năm nay, Nhiếp Tu vẫn tồn tại trong những giấc mơ của cô một cách rất ngoan cố, như lửa hoang dã gió thổi lại lên, không thể trừ tận gốc ở trong lòng, nhưng cô chưa từng nghĩ tới chuyện quay lại với anh.

Nhiếp Tu cũng không có vẻ gì là bị nhục cả, vẻ mặt vẫn bình tĩnh trấn định.

Đồng Tịch nhăn lại mày: “Anh tưởng rằng anh là ai, muốn chia tay thì chia tay, muốn quay lại thì quay lại, cả thế giới đều quay xung quanh anh chắc. Anh là trung tâm vũ trụ hay là chúa tể thế giới? Anh có thể khiến thời gian đảo lưu hay là có thể khiến người chết mà sống lại?”

Bận tâm đến Thẩm Hi Quyền còn ngồi trong phòng khách cách đây không xa nên cô không nói to, nhưng ngữ khí rất nặng.

Lòng tự tôn của Nhiếp Tu mạnh bao nhiêu, trong lòng cô rõ ràng hơn bất cứ ai. Những lời nói nan kham thế này, cô khá chắc sẽ đâm vào lòng tự tôn cao ngạo không ai bì nổi của anh, nhất định anh sẽ phẩy tay bỏ đi, từ đây về sau sẽ hận thấu xương với bất cứ chữ nào trong tên của cô.

Ngoài ý muốn là, anh không hề tức giận, cũng không thẹn quá thành giận, chỉ tâm tình khí hòa nhìn cô, ánh mắt dịu dàng thành khẩn: “Không quay lại nữa cũng không sao, anh lại theo đuổi em một lần nữa.”

Đồng Tịch: “...”

Ngừng nửa này cô mới hết tức giận, cắn răng nói: “Không có khả năng.”

Lời khẳng định chém đĩnh chặt sắt như thế mà anh lại chẳng có vẻ gì là chịu đả kích cả, chỉ vén tay áo lên, dịu dàng hỏi: “Em muốn ăn gì? Anh nấu cho em.”

Đồng Tịch cảm thấy nắm tay mình đều đánh vào bông vải, trong lòng tràn đầy mệt mỏi.

“Anh nấu đi, tùy tiện.” Cô giận không kịp thở ra phòng bếp, nói với Thẩm Hi Quyền: “Đã có người nấu cơm cho anh, em đi đây.”

Thẩm Hi Quyền vội nói: “Ăn cơm xong lại đi.”

“Không có hứng.” Không đợi phản ứng của Thẩm Hi Quyền và Nhiếp Tu, cô vội kéo cửa phòng ra ngoài, đi rất vội vàng, chỉ sợ Nhiếp Tu đuổi theo sau.

Xuống dưới lầu, gió lạnh thổi vào cổ áo, Đồng Tịch trấn định lại, đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều. Mặc Phi là bạn tốt của Nhiếp Tu, giúp anh tạo cơ hội là chuyện hợp tình hợp lý, nhưng cô nghĩ mãi không ra, sao Thẩm Hi Quyền lại muốn giúp Nhiếp Tu quay lại với cô.

Năm đó sau khi Đồng Xuân Hiểu gặp chuyện không may, cô bốn bề thọ địch, sứt đầu mẻ trán, Nhiếp Tu lại nói chia tay với cô vào lúc này, sau khi Thẩm Hi Quyền biết thì nói: “Chia tay thì chia tay đi, người đàn ông như vậy không xứng với em.”

8. Chương 8: Ưc

Edit +Beta: tramhuong3890

Vô số người đánh giá Thẩm Hi Quyền là nham hiểm, khéo léo đưa đẩy, đầu cơ trục lợi. Nhưng trong mắt Đồng Tịch, anh ta là một người rất có trách nhiệm và trượng nghĩa.

Lần đầu tiên thấy Thẩm Hi Quyền là ngày đầu tiên cô đến Hy Trấn.

Năm đó mùa hè nóng bức, vừa xuống taxi, cô đã cảm thấy như đang ở trong sa mạc, không khí nóng khiến làn da nóng bừng lên. Vào đại sảnh nhà ga đường dài, cảm giác được không khí mát lạnh tỏa ra từ điều hòa, cô mới thở ra một hơi dễ chịu, thuận tiện gạt tóc dính trên trán sang một bên.

Đồng Xuân Hiểu cầm ví tiền đang định đi mua vé thì có một người đàn ông trung niên trông rất đường hoàng sạch sẽ tới ngăn lại, nói là ông ta bị người móc ví ở nhà ga, đói bụng một ngày không có cơm ăn, muốn xin cô hai mươi tệ mua chút cái ăn, thừa lại làm lộ phí.

Đồng Xuân Hiểu xưa nay lương thiện, không nói hai lời cho ông ta luôn. Người kia ngàn ân vạn tạ vươn tay nhưng tiền lại bị một cái tay khác cầm lấy. Chủ nhân của bàn tay hơn hai mươi, dáng người cao gầy, tầm mắt của Đồng Tịch chỉ vừa nhìn đến cánh tay của anh ta. Trên làn da rám nắng có xăm một con rồng màu xanh. Khác với những hình xăm mà Đồng Tịch từng thấy qua, đó là một con rồng rất thanh tú, chẳng có chút dữ tợn nào, trông rất xinh đẹp.

Thẩm Hi Quyền sinh năm rồng, hình xăm đó là món quà anh ta tự tặng bản thân vào năm mười hai tuổi.

Gần đây anh ta lui tới Hy Trấn và thành phố T khá nhiều, người đàn ông xin tiền này trông rất quen, người bị ngăn lại xin tiền là một cô gái xinh đẹp, thế là anh ta ra tay rất trượng nghĩa, hỏi người trung niên kia sao không tìm cảnh sát giúp đỡ.

Người kia nói là việc nhỏ không muốn làm phiền cảnh sát. Thẩm Hi Quyền nói: “Vậy tôi mua vé cho ông, ông định đi đâu nhỉ?” Người kia lập tức không trả lời được, lại nói: “Không phiền cậu, cho tôi tiền rồi tôi tự mua là được.”

Mới thử hai câu, trong lòng Thẩm Hi Quyền đã hiểu rõ là tại sao, cười nói: “Không phải là ông đói một ngày rồi à? Đi thôi, tôi mua cho ông vài cái bánh bao ăn trước đã.”

Người kia lại tỏ ra không muốn, sợ hãi rụt rè né tránh sang một bên, thấy Thẩm Hi Quyền định kéo ông ta đi ăn cơm thật, ông ta lập tức bỏ đi, không cần tiền nữa.

Đồng Xuân Hiểu giật mình hiểu ra, người đó là lừa đảo, vội lấy lại 20 tệ, nói cảm ơn với Thẩm Hi Quyền.

Thẩm Hi Quyền cười mỉm nói không cần khách khí. Lúc anh ta cười, khoe môi không vênh lên như người bình thường, chỉ có khoe miệng bên phải hơi cong lên, trông có vẻ như không để ý, lại có sức hút khác.

Ba người cứ quen biết như thế, trùng hợp là, cả ba đều mua vé tới Hy Trấn. Thẩm Hi Quyền nghe nói hai chị em định đi tìm Đồng Kiến Văn, không khỏi nở nụ cười: “Thực trùng hợp, thầy Đồng còn từng dạy tôi hồi cấp hai đó.”

Đồng Xuân Hiểu vừa mừng vừa sợ: “Thật vậy à? Đó là chú của tôi.”

Lên xe, hai người lớn nói chuyện, Đồng Tịch ở cạnh chị gái, im lặng đọc truyện trinh thám “Holmes toàn tập”.

Đồng Hâm và Thẩm Hi Quyền là bạn học cấp hai. Trước kia Thẩm Hi Quyền từng nghe Đồng Hâm kể là mình có một ông bác hàng năm làm buôn bán ở biên giới Trung – Nga, sau khi vợ đầu chết bệnh thì kết hôn vợ hai, sinh một con gái nhỏ nữa. Cô gái nhỏ trước mắt da trắng như tuyết, màu tóc xinh đẹp này chắc là em họ hồn huyết của Đồng Hâm.

Đặc thù của ngũ quan hồn huyết cũng không rõ ràng, nhưng lông mi rất dài, khiến người ta không nhìn được muốn chạm vào xem thử.

Trong lúc anh ta nói chuyện với Đồng Xuân Hiểu, cô đọc xong quyển sách kia, lại lấy ra một tập thơ, môi hơi động, rất nghiêm túc đọc thầm.

Hy Trấn cách thành phố T khoảng hai giờ xe, bởi vì giao thông không tiện lợi, cũng không nổi tiếng nên vẫn chưa có doanh nghiệp khai phá, vẫn giữ lại vẻ đẹp nguyên sơ của trấn nhỏ vùng sông nước.

Khi xuống xe đã tới gần hoàng hôn, chân trời rắng mỡ gà, trên dòng sông khúc khuỷu nho nhỏ có một chiếc cầu đá cổ, dưới cầu là dòng nước róc rách chảy quanh thôn, bóng râm cây đa trải rộng, hàng liễu rủ xuống, bên trên là khói bếp lơ lửng, phóng mắt nhìn lại, có thể nghĩ được hương vị của thể ngoại đào nguyên.

Đồng Tịch lần đầu đến quê hương của bố, nhìn thoáng qua đã thấy rất thích. Chú của cô đã làm xong thủ tục chuyển trường, sau khi khai giảng, cô sẽ đi học ở Hy Trấn này.

Đồng Kiến Văn biết hôm nay hai chị em cô đến nên cố ý lái xe tới đón, khi thấy Thẩm Hi Quyền giúp Đồng Xuân Hiểu cầm hành lý thì không khỏi ngần ra.

Thẩm Hi Quyền cười mỉm chào hỏi, rồi khởi trước. Đồng Kiến Văn để hành lý tới ghế sau, hỏi Xuân Hiếu: “Sao các cháu biết nhau?”

Đồng Xuân Hiếu kể lại chuyện ở nhà ga gặp kẻ lừa đảo, Thẩm Hi Quyền đã giúp hai chị em cô với chú.

Đồng Kiến Văn lắc đầu: “Về sau các cháu ít tiếp xúc với người này thôi.”

Đồng Xuân Hiếu tò mò: “Sao lại thế? Cháu thấy anh ta tốt lắm mà.”

Đồng Kiến Văn nói: “Hồi nhỏ nó rất nghịch ngợm thích gây sự, sau khi bố mẹ nó qua đời, nó không có người quản thúc thì càng vô pháp vô thiên, đánh nhau như cơm bữa, nếu chú không ra mặt nói giúp nó thì chắc trường học đã đuổi nó mười bảy mười tám lần rồi. Quán Internet đầu tiên mở trên trấn là của nó, bọn trẻ rảnh rỗi suốt ngày hao phí thời gian chơi game trong đó, hư cả người ra.”

Đồng Xuân Hiếu cười nói: “Thế thì chỉ có thể trách họ không quản được bản thân, sao có thể đi oán trách người mở quán net chứ.”

“Cháu không biết đó thôi, người này rất biết luồn cúi, biết Đồng Hâm làm ở ngân hàng, thế là tìm nó chơi, thừa cơ quen biết con gái của chủ tịch tập đoàn Cận Hải, cũng không biết là dùng thủ đoạn gì mà họ lại đồng ý hợp tác với công ty nhỏ của nó, định xây làng du lịch ở Hy Hồ. Cháu nhìn đi, tương lai trấn trên khẳng định sẽ trở nên mù mịt chướng khí.”

“Thương nghiệp hóa có thể mang tới lợi nhuận cho mọi người mà, cũng không có gì không tốt.”

Đồng Kiến Văn xua tay: “Tóm lại, người này tương đối phức tạp, những tên côn đồ trên trấn cũng không dám chọc vào nó, các cháu đừng có lui tới với nó.”

Đồng Tịch không hiểu, Thẩm Hi Quyền trông rất ôn hòa, nho nhã lễ độ, ở nhà ga nhận ra kẻ lừa đảo còn lập tức giúp đỡ chị em cô, rất có phong phạm hiệp khách mà, sao trong mắt của chú lại là người xấu nhỉ?

Nhà ở Hy Trấn đều xây dựng ở gần nước, cửa trước thông ra ngõ, cửa sau gần mặt nước, nhà họ Đồng cũng không ngoại lệ, xung quanh nhà họ Đồng mà tổ tiên lưu lại là nước, chỉ có mặt phía Nam là thông ra khu dân cư. Sau khi Đồng Quốc An trưởng thành thì an cư tại thành phố T, để lại nhà ở tại quê quán này cho em trai.

Đồng Kiến Văn chỉ có một con trai độc nhất là Đồng Hâm, sau khi tốt nghiệp đại học thì cũng ở thành phố T, bây giờ trong nhà cũ chỉ còn có vợ chồng Đồng Kiến Văn và Chu Dư Phương, cũng khá cô đơn. Chu Dư Phương làm người hiền lành, sớm đã quét dọn sạch sẽ hai phòng phía đông cho hai chị em ở.

Đồng Tịch cảm thấy tò mò với khắp nơi trong nhà mới, đẩy cửa sổ là thấy nước, ngoài tường có bồn hoa được tạo xây lên từ gạch xanh, trong bồn hoa có hoa hồng, phù dung, cây đơn. So với ngôi nhà ba phòng hai sảnh ở thành phố T, cô càng thích nơi này, ban ngày ở nhà đọc sách học hành, tối hoàng hôn thì hưng trí bừng bừng bước xuống cầu thang lấy nước tưới cho những hoa cỏ ở trước cửa.

Nhà Thẩm Hi Quyền ngay sát vách nhà họ Đồng. Phòng ở Hy Trấn hầu như đều giống nhau, ngoài tường nhà họ Thẩm cũng trồng mấy cây hoa hồng, chỉ là không mấy quan tâm chăm sóc nên phát triển như cỏ dại. Đôi khi Đồng Tịch thấy bồn hoa thiếu nước quá thì cũng tiện tay tưới hộ.

Ngày đó, Thẩm Hi Quyền trở về thì vừa vặn trông thấy cô gái nhỏ nhà hàng xóm tưới nước cho hoa nhà mình, thế là đi tới sau lưng cô, cười tủm tỉm nói cảm ơn.

Đồng Tịch không nghĩ tới lại đụng phải anh ta, lúng túng cầm bình nước, rất lễ phép chào chú.

Thẩm Hi Quyền không nhịn được phì cười: “Anh với anh họ của em là bạn học, em gọi anh là chú hả?”

Cô gọi như vậy là vì anh ta là người trưởng thành rồi, nhưng thấy anh ta nói vậy thì cũng lập tức sửa lại miệng. Từ đó về sau, mỗi lần gặp mặt, cô luôn luôn gọi một tiếng Quyền Ca từ xa xa.

Thẩm Hi Quyền cũng mất bố mẹ từ năm mười một tuổi, ở nhà bác ăn nhờ ở đậu, nhưng khác biệt là, bác trai bác gái của anh ta đều là người chanh chua. Sau khi nhịn hai năm thì anh ta lại quay lại Hy Trấn, từ đây bắt đầu sống một mình, vất óc nghĩ cách kiếm tiền. Năm mười sáu tuổi anh ta tới chợ đồ cũ ở thành phố T mua một máy tính, thuê một cửa hàng nhỏ, ở trên trấn mở tiệm net đầu tiên. Nam sinh trong trường

sau khi tan học đều chạy vào tiệm net, bao gồm Đồng Hâm. Bắt đầu từ đó thì Đồng Kiến Văn cũng không thích anh ta.

Thẩm Hi Quyền không nghĩ là mình làm sai. Chỗ nào cũng có dụ hoặc, hầu như mọi người đều không ngăn được dụ hoặc mà lại đi oán trách người khác.

Vận mệnh là nắm giữ trong tay mình, so với nhiều người khác, anh ta càng thêm giỏi tìm kiếm cơ hội và nắm chắc cơ hội. Học đại học được một học kỳ thì bỏ học, bắt đầu làm buôn bán, khi thị trường bất động sản đang hot thì anh ta đăng ký một công ty nhỏ, bắt đầu làm người môi giới bất động sản. Khi Đồng Hâm học xong bốn năm đại học vào làm ngân hàng thì công ty Hằng Duy của anh ta đã có chút quy mô rồi.

Tập đoàn Cận Hải là khách hàng lớn của ngân hàng mà Đồng Hâm làm, thông qua quan hệ của Đồng Hâm, Thẩm Hi Quyền biết con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn là Hứa Lâm Lang. Hứa Lâm Lang tuệ nhãn thức châu, không để ý tới quy mô công ty của anh ta mà lập tức hợp tác với anh ta, khai phá tài nguyên du lịch ở Hy Trấn.

Anh ta dùng mọi khả năng của mình, sau hơn một năm bốn ba qua lại, dự án làng du lịch đã hoàn thành, bắt đầu thực hiện. Từ đó, thời gian anh ta ở lại Hy Trấn nhiều thêm.

Hai nhà cạnh nhau, khó tránh khỏi việc thường xuyên gặp được Đồng Tịch. Cô bé rất lễ phép, cũng rất đáng yêu, khi nói chuyện với anh ta thì hai mắt sáng lên, lộ ra biểu cảm “Trời ạ”. Có đôi khi cảm thấy quá đáng yêu, Thẩm Hi Quyền đã tưởng tượng đến về sau mình sinh được một con gái đáng yêu như thế. Nhưng cũng chỉ là ý niệm lóe lên trong đầu rồi thôi, anh ta say mê kiếm tiền, chẳng có một chút ý định kết hôn nào cả.

Tuổi trẻ khốn khổ khiến anh ta càng thêm hiểu được sự quan trọng của tiền bạc, khi không có tiền thì việc đúng đắn là cố gắng kiếm tiền, những chuyện khác đều không quan trọng.

Đồng Kiến Văn biết là trẻ vị thành niên nào cũng khó quản. Ông ta lại vừa hay giữ chức chủ nhiệm ở Nhất Trung, thế là lúc đi làm cũng đưa Đồng Tịch đi cùng. Bất ngờ là, tựa hồ Đồng Tịch không có thời kỳ phản nghịch của tuổi mới lớn, rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, vô cùng bớt lo, cũng rất nhanh thích nghi với trường mới, thành tích luôn đứng đầu. Điều duy nhất khiến ông ta không vừa lòng là đứa nhỏ này luôn tràn ngập tò mò với Thẩm Hi Quyền, thường xuyên nói chuyện cả nửa buổi với Thẩm Hi Quyền ở cửa lớn.

Đồng Kiến Văn làm chủ nhiệm lâu, thần thần nát thần tính, cảm thấy đây là manh mối của yêu sớm, thân là bậc bề trên lại ngại nói rõ, chỉ bảo Đồng Xuân Hiểu chú ý chút.

Đồng Xuân Hiểu cảm thấy không tin lắm, Thẩm Hi Quyền là người trưởng thành hơn hai mươi tuổi, làm sao có thể yêu đương với một đứa bé mười ba tuổi chứ.

Đồng Kiến Văn thở dài: “Cháu không biết những đứa bé bây giờ, tiểu học đã biết viết thư tình. Cháu bớt chút thời gian để hỏi thử xem.”

Đồng Xuân Hiểu xuống dưới lầu, thấy Đồng Tịch đang khoanh chân ngồi trên ghế, trong lòng còn ôm một cái bát thủy tinh đầy nho, trông như một con mèo nhỏ tham ăn.

Đang là tháng chín, nho trong sân đang trong đợt chín cuối cùng. Ánh sáng loang lổ rơi xuống qua bóng cây, rơi xuống trên người thiếu nữ mới dậy thì, đúng là đang ở độ tuổi thanh xuân rực rỡ của mối tình đầu, thích một người dường như là một chuyện vô cùng bình thường.

9. Chương 9: Ưc

Đồng Xuân Hiểu nghĩ rằng, khi đó chính mình cũng không như vậy sao, nhưng không to gan như em gái, thấy người trong lòng là xa xa tránh đi, không dám xem nhiều chứ đừng nói tới chuyện chào hỏi nói chuyện. Có lẽ là em gái có nửa huyết thống dị quốc, từ nhỏ lại lớn lên ở nước ngoài nên tính cách trong sáng lớn mật hơn mình nhiều.

Cô cố gắng sắp xếp ngôn ngữ, không muốn nói rất rõ ràng, chỉ nói vài câu không liên quan, cuối cùng nói đến Thẩm Hi Quyền: “Chú không thích Thẩm Hi Quyền, về sau em nói chuyện với anh ta ít thôi, bằng không chú sẽ không vui đâu.”

Nghe thấy chị gái nhắc tới Thẩm Hi Quyền, biểu cảm của Đồng Tịch cũng chẳng thay đổi chút nào, vừa lấy nho trong bát ăn, vừa nói:

“Chú của chị trông rất nghiêm túc chính thống, trong mắt chú ấy, đầu óc lạnh lợi một chút thì là luôn cúi tham lợi. Chỉ có người trung thực, cố gắng làm việc, bị người bắt nạt cũng nhin trong lòng mới là người tốt.”

Đồng Xuân Hiểu không khỏi bật cười. Chú mình đúng là như vậy, nhìn người rất cổ hủ.

Đồng Tịch nói: “Chú có thành kiến với Thẩm Hi Quyền, kỳ thật Thẩm Hi Quyền giúp anh họ rất nhiều lần. Khi anh họ vừa tới ngân hàng không hoàn thành được nhiệm vụ, Thẩm Hi Quyền đã nghĩ ra ý tưởng cho anh ấy, tới quảng trường tìm bác gái dẫn đầu đoàn múa, tặng quà cho bác ấy, bảo bác ấy phát động phong trào người già gửi tiết kiệm ở ngân hàng, chỉ cần mỗi người gửi một vạn sẽ tặng một bộ quần áo thể thao. Anh họ tìm mười mấy bác gái, thành tích tháng đó của anh ấy đứng thứ nhất. Sau này Thẩm Hi Quyền lại tìm quan hệ giúp anh ấy chuyển tới bộ phận hoạt động tín dụng. Kỳ thật chú phải cảm ơn Thẩm Hi Quyền mới đúng.”

Đồng Xuân Hiểu cũng không nghĩ tới còn có chuyện thế này, có chút kinh ngạc.

Đồng Tịch nhét một quả nho vào cái miệng hơi mở ra của chị, nói tiếp: “Tập đoàn Cận Hải chịu hợp tác với công ty của anh ta là vì anh ta có thể xử lý tốt quan hệ lợi ích với trên, còn có thể giải quyết cục tài nguyên quốc gia, những tên du côn ở gần đó cũng nể mặt anh ta. Tóm lại, năng lực của anh ta rất mạnh, không phải là tên côn đồ như chú nói đâu.”

Đồng Xuân Hiểu tò mò: “Sao anh ta lại nói chuyện này với đứa bé như em nhỉ?”

“Bởi vì anh họ là bạn học của anh ta mà, còn nữa, em luôn khen anh ta giỏi nên anh ta mới đồng ý nói chuyện với em.” Đồng Tịch nghiêm cẩn nói: “Chị, chị nói xem, có phải là đàn ông đều thích bị người sùng bái không nhỉ?”

Đồng Xuân Hiểu bật cười, chỉ vào trán em: “Em mới bao lớn a, biết không ít đó.”

Đồng Tịch xoay tròn mắt, cười mỉm hỏi: “Chị, chị không thấy là anh ta rất đẹp trai à?”

Trong lòng Đồng Xuân Hiểu giật mình, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Đừng nói là em đã thích anh ta đấy nhé.”

Đồng Tịch nâng bát, cười lẩn lộn, khiến chiếc ghế bành rung lên, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất. Phản ứng của Đồng Tịch khiến Đồng Xuân Hiểu im lặng thở phào trong lòng, biết mọi chuyện không như là chú nghĩ.

Đồng Tịch cười khanh khách nửa ngày mới dừng lại được, tỏ ra nghiêm trang nói: “Em chỉ cảm thấy anh ta và chị rất xứng đôi nhé, cứ như Dương Tiêu và Kỷ Hiểu Phù, Phùng cô nương và Hoàng được sư, Kim Xà lang quân và Ôn tiểu thư.”

Thật lâu về sau cô mới nhớ tới, ba ví dụ mà lúc trước mình nói đều có kết thúc bi kịch.

Đồng Xuân Hiểu không nghĩ tới em gái lại có tâm tư này, dở khóc dở cười ấn vào đầu em: “Còn tiểu nữ đã có tâm tư này rồi, làm bài tập xong chưa? Làm văn xong chưa? Lát nữa chị kiểm tra đấy?”

Đồng Tịch cười cợt nhả: “Chị, chị có thích anh ấy hay không hả?”

Đồng Xuân Hiểu cười lắc đầu. Đồng Tịch tò mò hỏi vì sao? Cô thật sự cảm thấy Thẩm Hi Quyền rất tốt, rất xứng với chị gái dịu dàng xinh đẹp của mình.

Đồng Xuân Hiểu vuốt tóc trên thái dương, nói: “Bố mình là người làm ăn. Lúc chị còn nhỏ, trong nhà từng có một thời gian rất giàu có, các bạn nhỏ rất hâm mộ chị. Nhưng sau này, chỉ một dự án thất bại đã biến thành nợ nần, bố chạy tới biên giới Trung Nga làm ăn. Khi mẹ qua đời thì bố cũng không kịp trở về. Khi đó chị vô cùng hận bố, không nói chuyện với ông ấy tận hai năm, sau này bố mất, chị lại rất hối hận. Kỳ thật, bố cũng không muốn thế, sinh hoạt bức bách, bất đắc dĩ mà thôi.”

Đồng Tịch lần đầu tiên nghe chị kể về chuyện cũ. Hai người cùng bố khác mẹ, đều rất ăn ý mà không nói gì về mẹ của mình, chỉ nói chuyện có liên quan đến bố.

“Chị muốn một cuộc sống an ổn, người làm ăn đều là một đêm phất lên, cũng có người một đêm nhay lầu, khiến chị không có cảm giác an toàn, chị không cần người đó giàu có cỡ nào, chỉ hy vọng người đó bình an, biết nghĩ đến gia đình, không khiến chị lo lắng hãi hùng. Chị sợ cuộc sống như thế, ngày hôm qua còn là công chúa, hôm sau đã có người tới đòi nợ.”

Tuổi của Đồng Tịch rất khó hiểu những chuyện thế này. Thấy sắc mặt của chị hơi nặng nề, từ đó về sau cô không nhắc đến đề tài đó nữa.

Mỗi ngày Thẩm Hi Quyền ở công trường, đi sớm về khuya, tuy rằng chỉ cách một bức tường nhưng cũng không thường xuyên gặp mặt.

Đảo mắt lại là một năm. Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Đồng Tịch và phó lớp trưởng bị chủ nhiệm gọi vào giúp sửa bài kiểm tra. Thời tiết mùa hè thay đổi thất thường, bầu trời vừa mới trong xanh sáng sủa, đảo mắt đã mây đen đầy trời. Chủ nhiệm lớp thấy sắp mưa to thì gấp gấp giục hai người trở về. Khi ra ngoài trường thì mưa đã rơi xuống. Nhà phó lớp trưởng ở gần đó, vì thế dẫn Đồng Tịch về nhà mình trước, đưa cho cô một chiếc ô.

Đồng Tịch cầm ô còn chưa kịp ra ngõ thì gặp mấy tên côn đồ. Hy Trần cũng chỉ có vài nơi như vậy, thân phận và dung mạo của cô lại rất nổi bật, không khiến người khác chú ý cũng khó. Mấy tên côn đồ này chú ý tới cô đã lâu rồi, nhưng là khi đến trường thì cô đi với chú mình, cuối tuần cũng không thích ra ngoài nên rất khó gặp. Giờ phút này chợt thấy cô lẻ loi một mình, quần áo lại bị nước mưa làm ẩm ướt, mấy người này lập tức theo sau, chợt nhả nói: “Ôi, đây chẳng phải là búp bê đó hả?”

“Chắc chắn, mày xem da nó trắng cỡ nào này, eo nhỏ thế này cơ đấy.” Vài người toản nói lời không đứng đắn, đi theo cô không bỏ, bọn chúng cũng không dám động tay động chân nhưng ngôn ngữ rất bẩn thỉu.

Đồng Tịch chưa từng gặp phải nhục nhã như vậy, tức giận tới mức hai mắt biến thành màu đen, da đầu cũng căng lên. Đến ngõ gần nhà thì mưa cũng vừa hay ngừng lại. Cô thu ô, bỗng chốc quay đầu, nhắm vào mặt một người trong đó mà dùng đỉnh ô chọc vào.

Lửa giận tích cốc cả một đường trào ra, cô xuống tay rất mạnh, thiếu chút nữa đã chọc mù mắt người đó.

Mấy tên côn đồ vô cùng kinh hãi, kẻ bị cô chọc trúng thì thẹn quá hóa giận, nghiêng răng nghiêng lợi: “Con nhóc thói tha, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hôm nay tao nhất định phải xử lý mày.”

Đồng Tịch đương nhiên sẽ không bó tay chịu trói, cô cầm ô quay đầu bỏ chạy, dù sao nhà chú mình cách đây chưa đầy 50 mét. Nhưng không nghĩ tới trời mưa nên đường trơn, vừa chạy vài bước thì đã bị vấp ngã, chưa kịp đứng lên thì đã bị nắm bím tóc.

Lúc này thì Thẩm Hi Quyền vừa hay ra khỏi cửa. Đồng Tịch gấp gấp gọi “Quyền Ca.” Mấy người kia vừa thấy Thẩm Hi Quyền thì nổi lông tay, Đồng Tịch vội chạy tới đứng sau Thẩm Hi Quyền, trái tim đập bình bịch, quả nhiên là sợ hãi.

Thẩm Hi Quyền nhận lấy chiếc ô trong tay cô, lắc bớt nước đi rồi hỏi: “Sao lại thế này?”

Mấy tên côn đồ cười gượng, một người trong đó giải thích: “Quyền Ca, nó suýt chọc mù mắt em rồi.”

Thẩm Hi Quyền cười yếu ớt: “Tôi xin lỗi thay nó được không?”

Anh ta luôn luôn tươi cười với người, nụ cười kia phẳng phất sinh ở khóe môi của anh ta. Nhưng mấy người kia thấy anh ta cười lại sợ hãi nói: “Không, không dám ạ.”

Thẩm Hi Quyền không quan tâm mấy người kia, cúi đầu nhìn Đồng Tịch, nâng tay ôm vai cô, vỗ vỗ: “Về sau ai bắt nạt em thì nói với anh, anh chặt tay nó, ném tới trong sông làm mồi cho cá.”

Lời này hiển nhiên là nói cho người đối diện nghe. Mấy người kia rời đi trong im lặng.

Trước kia Đồng Tịch nghe chú nói rất nhiều lần, Thẩm Hi Quyền là kẻ nham hiểm, tâm ngoan thủ lạt, mấy tên côn đồ cũng không dám chọc hấn, nhưng cô không tin, hôm nay mới lần đầu nhìn thấy, trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng rất tò mò.

“Hình như bọn họ đều rất sợ anh.”

“Mọi người đều thích bắt nạt kẻ yếu, nếu mạnh hơn chúng thì chúng đương nhiên sẽ sợ hãi. Mới mười mấy tuổi anh đã có tiếng đánh nhau giỏi ở trong trấn này rồi.”

Đồng Tịch nhìn cánh tay mảnh khảnh của mình, trong lòng dự định khi trở về thành phố T thì báo danh học quyền đạo, tuổi của mình có lớn quá không nhỉ? Khi cô nâng cánh tay thì mới nhận ra tay của Thẩm Hi Quyền còn đặt trên vai mình, không khỏi lặng lẽ rút vai một chút.

Ban đầu biết cô thì cô vẫn là đứa bé, hơn nữa là em họ của Đường Hâm, trong lòng Thẩm Hi Quyền cũng không coi cô là người ngoài, khi đỡ cô thì cũng không có ý nghĩ gì khác. Giờ phút này cảm thấy được cô lùi lại thì anh ta mới đột nhiên nhớ ra, cô nhóc này đã mười bốn tuổi rồi.

Anh ta bỏ tay ra khỏi vai cô, không nhẹ không nặng gõ vào trán cô, phụng phịu nói: “Đừng tự mình đa tình, anh chẳng thích loại con nhóc lừa đảo như em đâu.”

Sắc mặt Đồng Tịch lập tức đỏ lên, che trán, ánh mắt tỏ ra không phục.

“Anh thích như vậy.” Thẩm Hi Quyền lấy ra di động trong túi. Đó là một chiếc điện thoại cảm ứng, mỏng, trông rất đẹp, hình nền là một người phụ nữ ngoại quốc trông rất quyến rũ, đáng người rất đẹp, môi đỏ mọng.

Đồng Tịch nghiêm túc nhìn một lúc rồi nói: “Còn không đẹp bằng chị em nữa, Quyền Ca, ánh mắt của anh thật kém.”

Thẩm Hi Quyền lại gõ vào đầu của cô một cái: “Trẻ con thì biết cái gì.”

Sau này cô vì báo danh làm biên kịch chuyên nghiệp mà điên cuồng xem phim mới biết được đó là một ngôi sao Hollywood nổi tiếng ở những năm 70. Lúc đó chỉ nhìn ảnh chụp cũng chưa cảm thấy kinh diễm mấy, cho tới khi xem phim của bà ấy mới thấy rằng bà ấy đúng là một đại mỹ nhân, chỉ một cái nhăn mày đã phong tình vạn chủng.

Theo quan điểm của Mạc Đan, nhìn người thì phải nhìn ở trạng thái động, đẹp trong trạng thái tĩnh không coi là đẹp. Ví như tiểu thục tươi nào đó, ảnh chụp đẹp tuyệt vời ông mặt trời, nhưng kỹ thật diễn thấp phần bi thảm. Sau đó lại lấy ví dụ Brad Pitt: “Lúc đầu nhìn ảnh chụp thì thấy ông ta chẳng đẹp trai chút nào, nhưng sau này xem “Vợ chồng Smith” và “Con ngựa gỗ thành Troy” mới thấy, trời ạ, đẹp trai đến mức không khép chân lại được.”

Đồng Tịch: “...”

Mạc Đan và vị mỹ nhân Hollywood kia rõ ràng là hai loại hình hoàn toàn khác biệt, một người xinh xắn lạnh lợi, một người cao gầy gợi cảm, một người môi đỏ mọng rực rỡ, một người miệng anh đào nhỏ.

Khi Thẩm Hi Quyền định theo đuổi Mạc Đan, có một lần Đồng Tịch không nhịn được hỏi anh ta, chẳng phải là anh thích người đó đó mà, Mạc Đan và kiểu người anh thích không giống nhau mà.

Thẩm Hi Quyền nghĩ một chút rồi nói: “Em đã nghe qua bàn luận về hoa hồng đỏ và hoa hồng trắng chưa?”

Đồng Tịch chắc chắn: “Quyền Ca anh làm thế là không đúng nha. Cần thận em nói cho Mạc Đan.”

Thẩm Hi Quyền xòe tay tỏ ra chẳng thèm để ý: “Không sao nha, Mạc Đan thích Brad Pitt, em thấy anh giống ông ta ở điểm nào chứ.”

Đồng Tịch thở dài: “Những kẻ một lòng hai ý các anh nha.”

Thẩm Hi Quyền cười: “Cái này giống với chuyện thích đồ cổ hay tranh nổi tiếng, không nhất thiết phải giữ trong tay, chỉ cần thưởng thức là được. Mỹ nhân trên đời hàng ngàn hàng vạn, có thể khắc chế dục vọng trong lòng mà chỉ trân trọng người trước mắt, đó là chân ái.”

Sau này cô và Nhiếp Tu cũng từng thảo luận về vấn đề này.

Nhiếp Tu đang viết báo cáo, ngón tay gõ như bay trên bàn phím, bận tới mức không cả có thời gian liếc nhìn cô một cái, nhưng lại rất nghiêm túc nói: “Thế thì không được, trân trọng người trước mắt thôi chưa đủ, trong lòng cũng không thể có người khác.”

Đồng Tịch cười rộ lên: “Anh thật bá đạo, chỉ thưởng thức trong lòng cũng không được hả?”

Nhiếp Tu đột nhiên dừng việc trong tay, tới trước mặt cô, khuôn mặt anh như chủ nhiệm lớp, nhìn cô chăm chăm: “Chẳng lẽ em còn muốn đặt một người trong lòng, vụng trộm thưởng thức.”

Đương nhiên không phải, người mà em thưởng thức chỉ có anh thôi. Đồng Tịch đang muốn nói thì bỗng nhớ tới, lúc anh theo đuổi cô cũng chưa từng nói qua một câu lãng mạn nào cả. Vì thế thay đổi ý định, mím môi cười không trả lời, muốn anh phải gấp gáp sốt ruột.

Nhiếp Tu không lên tiếng, nâng cằm của cô lên, cúi đầu...

Hai phút sau, Đồng Tịch cầu xin tha thứ: Trước mắt em chỉ có một người là anh, trong lòng cũng chỉ có một người là anh. Anh vừa lòng chưa?

10. Chương 10: Duyên

Đồng Tịch bị mấy tên côn đồ kéo bím tóc, thiếu chút nữa thì phải chịu đau khổ, thế là tức giận chạy tới hiệu cắt tóc.

Chạng vạng khi cô tưới hoa ở ngoài tường, Thẩm Hi Quyền về từ công trường làng du lịch, thiếu chút đã không nhận ra cô, gần đây cô đang cao lên rất nhanh, dáng người vốn đã gầy nay càng gầy hơn, nhìn thoáng qua còn tưởng là một thiếu niên.

Thẩm Hi Quyền còn tưởng rằng tay nghề của cửa hiệu cắt tóc quá tệ, bèn vực cô nói: “Cắt ở hiệu nhà ai thế? Tay nghề thế này là muốn đóng cửa nhĩ!”

Trong mắt Đồng Tịch mang cười, tóc bị cắt hỏng mà chẳng có tí buồn bực nào: “Chính em bảo ông ấy cắt như thế đó, em còn định cạo trọc cơ, nhưng ông ấy chết sống không chịu, sợ em hối hận lại chạy tới bắt đền.”

Trong lòng Thẩm Hi Quyền lộp bộp, không nhìn ra nha, cô gái nhỏ này rất liều lĩnh.

Ngày thứ hai sau khi cắt tóc, Đồng Kiến Văn đi phúng viếng mẹ của một bạn học. Sau khi trở về thì ở trong sân nói chuyện với Đồng Xuân Hiểu về người bạn học này, coi như là cho cháu gái một tư liệu sống để sáng tác.

Bạn học của ông tên là Giang Nhược Hạm, còn trẻ là một người đẹp có tiếng ở trấn trên, khi học trường y thì bị công ty giải trí phát hiện, mời đi đóng quảng cáo, khi đó đang lưu hành lịch treo tường, ảnh chụp của cô ta còn được in trên lịch treo tường, tiêu thụ rất tốt. Sau khi tốt nghiệp thì vào bệnh viện tính. Chồng của cô ta là Nhiếp Chấn, xuất thân là con út của một gia đình cán bộ cao cấp. Khi bố Nhiếp Chấn gặp nạn nằm viện thì anh ta gặp được Giang Nhược Hạm, nhất kiến chung tình.

Bố Nhiếp chú ý môn đăng hộ đối, thấy Giang Nhược Hạm xuất thân từ gia đình bình thường thì thấy không xứng với con trai, sau khi điều tra ra việc cô ta còn từng đóng quảng cáo thì càng kiên quyết phản đối hôn sự này. Nhưng Nhiếp Chấn vẫn luôn kiên trì, sau nhiều năm mới được bố cho phép kết hôn với Giang Nhược Hạm. Sau khi cưới thì anh ta đối xử với vợ rất săn sóc tỉ mỉ, con trai cũng rất giỏi, mới tiểu học đã nhảy liền hai lớp, năm nay mới mười sáu tuổi mà đã đi đỗ đại học B rồi.

Đồng Xuân Hiểu không nhịn được nói: “Đây đúng là người thắng trong cuộc sống nha.”

Đồng Kiến Văn phe phẩy quạt hương bồ, cảm thán: “Đúng vậy, hơn bốn mươi tuổi nhưng trông chỉ hơn ba mươi, bây giờ mà có ai bảo là bạn học trung học với chú thì quý cũng chẳng tin.”

Đồng Tịch dự thính hồi lâu thì không dấu vết an ủi chú: “Chú chẳng già chút nào đâu, bạn học của cháu đều bảo chú rất giàu.”

Đồng Kiến Văn cười cảm quạt đập cho cô một cái: “Đừng có nịnh, cháu tưởng rằng chú không biết biệt hiệu Đồng bao công của mình à.”

Đồng Xuân Hiểu cố nhin cười, giả bộ không nghe thấy, Đồng Tịch cũng giả bộ hồ đồ: “Ôi, chú ơi, chú biết hết rồi à.”

Đồng Kiến Văn đắc ý phe phẩy quạt: “Đúng vậy.”

Ăn cơm chiều xong, Đồng Xuân Hiểu và Đồng Tịch tản bộ với nhau. Khi đi ngang qua một ngõ Cò Trắng thì thấy vô số vòng hoa, trải dài cả con ngõ, trên ngã tư có vài chiếc xe cao cấp, có một ngôi nhà lớn mà người ra vào tấp nập.

Đồng Xuân Hiểu hỏi: “Đây khẳng định là nhà bạn học của chú.”

Đồng Tịch tò mò nhìn cổng nhà đó, đáng tiếc cũng không nhìn thấy vị bạn học xinh đẹp của chú. Hai chị em đi xung quanh sông một vòng, khi trở lại chỗ cũ thì biên tập của Đồng Xuân Hiểu gọi điện tới.

Đồng Xuân Hiểu ngồi nghe điện thoại ở ven đường, Đồng Tịch chậm rãi đi về phía trước chờ chị.

Cách mỗi đoạn sông không xa là một chiếc cầu nhỏ. Đồng Tịch lững thững đi hóng gió trên cầu, vừa nhắc mắt thì thấy có một người đứng dưới cây đa.

Anh ta hơi cúi đầu, khuỷu tay chống trên lan can cầu. Trên ống tay áo ngấn màu đen có thêu một cái phù hiệu, trên đó là một chữ “hiếu” bắt mắt.

Trực giác của Đồng Tịch cho rằng người này là con trai của bạn học của chú. Có lẽ do mặc quần áo màu đen nên trông anh ta trầm ổn hơn so với tuổi mười sáu, hơn nữa rất cao, nhìn qua như người thanh niên.

Trời mùa hè tối muộn, đã bảy giờ rưỡi nhưng vẫn đủ ánh sáng để thấy dung mạo của anh ta. Đồng Tịch cảm thấy trông anh ta rất quen nhưng lại không nhớ đã từng gặp ở đâu.

Chân trời còn sót lại ánh nắng chiều, dần dần mất đi màu sắc, trên khúc sông hẹp, sóng nước yên tĩnh như một dây lưng màu xanh. Chiếc cầu, dòng sông và cây đa tạo thành một bức tranh hoàn hảo, thanh niên tuấn mỹ trong bức họa đang nhìn mặt nước xuất thần.

Mặt nước ánh lên bóng dáng chim chóc, trong nháy mắt phá vỡ bức tranh. Một bãi phân chim rơi xuống trên cánh tay anh ta.

Về mặt lúc đó của anh ta khiến Đồng Tịch thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Nhiếp Tu cau mày, sờ vào túi nhưng không có khăn giấy, vì thế nâng cánh tay, định dùng nước sông rửa qua. Đang định xuống bậc thềm thì thấy một thiếu niên cúi xuống đưa khăn tay cho mình.

Thiếu niên đó mặc quần đùi, áo sơ mi, đang đứng trên bậc thềm dưới cùng, còn thấp hơn anh một cái đầu, Nhiếp Tu cúi mắt nhìn, nhất thời ngẩn ra.

Bởi vì ngược sáng, gương mặt đó tỏa ra linh khí bức người, có chút mông lung, xinh đẹp không giống người thật. Về đẹp trung tính giữa nam và nữ, không biện thư hùng, không gì sánh được.

Nhiếp Tu nói một câu “Cám ơn”, nhận lấy khăn giấy, đồng thời cũng nhìn chăm chú vào áo sơ mi rộng rãi của cậu ta, không dám nhìn kỹ cũng không dám nhìn nhiều, chỉ vội vàng nhìn qua, hình như là nam sinh... ừm... rất phẳng.

Khi anh ta nhận khăn giấy thì Đồng Tịch bỗng nhìn thấy nốt ruồi trên tay anh. Đột nhiên linh quang hiện ra, cuối cùng nhớ tới tại sao trông anh ta lại quen quen như vậy. Hóa ra là thiếu niên xé tiền giấy ở hành lang Hy Hồ.

Đây đúng là chuyện bất khả tư nghị! Sao lại trùng hợp như vậy nhỉ?

Đúng lúc này, Đồng Xuân Hiểu nói chuyện điện thoại xong, đứng trên cầu gọi một tiếng “Thất Thất.”

Đồng Tịch đáp lại, xoay người chạy về đi.

Nhiếp Tu vốn đã xác định giới tính của thiếu niên, giờ phút này nhìn bóng lưng gầy nhỏ kia thì lại nghi ngờ, một nam hài mà gọi là Thất Thất à?

Năm tháng như nước, chuyện nhỏ này rất nhanh bị bao phủ. Hai người đều tự sinh hoạt trong thế giới của mình.

Phòng ở cũ của nhà họ Giang giao cho một người họ hàng chăm sóc, cổng được khóa chặt, cây lựu trong sân đã rất cao, từ ngoài tường cũng có thể nhìn thấy quả lựu. Đồng Tịch thỉnh thoảng đi ngang qua sẽ nghĩ, không có ai đến hái lựu sao, không ăn thì thật lãng phí.

Sau khi khởi động dự án làng du lịch thì Đồng Tịch thường nghe thấy chú thím nhắc tới, có vài nông dân bị đám du côn xúi giục đã tăng giá bồi thường đất, đến gây chuyện ở công trường, nhưng đã bị Thẩm Hi Quyền dẫn người qua giải quyết rất dễ dàng.

Cường long không áp địa đầu xà, có Thẩm Hi Quyền có thể giải quyết rất nhiều vấn đề trong này. Tập đoàn Cận Hải chỉ cần đầu tư tiền của, tất cả còn lại đều giao cho Thẩm Hi Quyền quản lý, vừa bớt lo vừa tiết kiệm sức lực.

Thẩm Hi Quyền trở nên bận rộn, Đồng Tịch khó có thể gặp anh ta một lần. Rất nhanh đã tới tết âm lịch, Đồng Hâm về nhà mừng tết, Thẩm Hi Quyền tặng lễ đầu năm rất phong phú cho anh ta để cảm ơn công giết dây bắc cầu. Người đi cùng anh ta đến tặng lễ là một người tuổi trẻ khoảng ba mươi, tên là Tưởng Văn Tuấn, là kỹ sư giám sát của công ty.

Đồng Kiến Văn thấy dáng vẻ đường đường của Tưởng Văn Tuấn, lại đã tốt nghiệp đại học, trước mắt vẫn độc thân, thế là trong lòng có ý khác.

Anh trai và chị dâu không ở đây thì người chú là ông ta cần phải quan tâm đến việc của hai cháu gái. Đồng Xuân Hiểu đã hai bảy tuổi, cũng coi như là cô gái khá lớn tuổi ở Hy Trấn, những người đàn ông cùng tuổi với cô ta mà còn độc thân thì hoặc là đã tốt nghiệp đại học không về quê nữa, hoặc là những người ở lại trấn nhưng không học đại học. Đồng Kiến Văn muốn giới thiệu đối tượng cho cháu gái cũng không có người.

Tưởng Văn Tuấn phẳng phất là người từ trên trời rơi xuống, điều kiện và tuổi đều rất thích hợp với Đồng Xuân Hiểu. Ngày đó, Đồng Kiến Văn phá lệ nhiệt tình với Thẩm Hi Quyền, mời anh ta đến nhà ăn cơm tối, cũng cố ý mời Tưởng Văn Tuấn cùng đi lại.

Thẩm Hi Quyền từ lúc mười hai tuổi đã bắt đầu sống một mình, biết rõ đạo lý đối nhân xử thế, kỹ năng sát ngôn quan sắc đã sớm lo hỏa thuần thanh. Tâm tư của Đồng Kiến Văn đã sớm bị anh ta nhìn thấy rõ ràng. Anh ta cười mỉm đồng ý, trên đường về còn nói với Tưởng Văn Tuấn, điều kiện trên công trường không tốt, không bằng đến nhà mình mừng năm mới, dù sao thì cũng ở nhà một mình, hai người có thể làm bạn.

Nhà Tưởng Văn Tuấn ở nông thôn tỉnh khác, tết âm lịch cũng không có dự định trở về. Vì thế, anh ta về công trường thu thập hai bộ quần áo xong thì lập tức đến nhà họ Thẩm. Thẩm Hi Quyền đang vắt chân lên xem cổ phiếu, gạt tàn trên bàn máy tính có bảy tám tàn thuốc.

Tưởng Văn Tuấn cười nói: “Thẩm tổng cũng đầu tư cổ phiếu sao?”

“Khi tôi còn đi học đã mở quán Net ở phía đông trấn, buổi tối tự mình trông quán. Nhàn rồi, cũng không thích chơi game, thế là nghĩ cách kiếm tiền. Sau này biết có thứ gọi là cổ phiếu này thì nghiên cứu biểu đồ của thị trường chứng khoán, lên diễn đàn xem chủ đề liên quan. Từ đó mà dần dần hiểu được chút ít.”

Tưởng Văn Tuấn giống như tìm được tri âm: “Thật trùng hợp, tôi cũng chơi cổ phiếu, nhưng bình thường bận quá, không rảnh xem, chỉ chọn một cổ phiếu lâu dài.”

Thẩm Hi Quyền đưa một điếu thuốc cho Tưởng Văn Tuấn, cười nói: “Có một lần may mắn, mua được loại cổ phiếu của công ty vừa hay tái tổ chức cơ cấu, ngừng ba tháng, khi bắt đầu phiên giao dịch thì lập tức tăng hai tư lần, đó là món tiền lớn đầu tiên mà tôi kiếm được.”

Tưởng Văn Tuấn lộ ra biểu cảm hâm mộ: “Thẩm tổng thật may mắn.”

Thẩm Hi Quyền có chút cảm khái cười cười: “Cuộc sống từ trước đến bây giờ luôn là có được có mất, có thể là ông trời thấy bố mẹ tôi đều mất nên phá lệ chăm sóc, mấy năm nay cũng luôn gặp may mắn.”

Tưởng Văn Tuấn ở nhà họ Thẩm uống trà nói chuyện, tới chạng vạng, Thẩm Hi Quyền dẫn Tưởng Văn Tuấn đúng hẹn tới nhà họ Đồng ở đối diện ăn cơm. Đồng Xuân Hiểu và Chu Dư Phương chuẩn bị cơm chiều trong phòng bếp, Đồng Tịch nghe nói có khách đến thì cũng chuyển chiếc ghế nhỏ tới cạnh bộ bếp, giúp đỡ nhặt rau bóc hành.

Tưởng Văn Tuấn và Thẩm Hi Quyền cũng lễ phép, tới cửa phòng bếp hỏi có cần giúp đỡ hay không. Chu Dư Phương cười tủm tỉm nói không cần.

Đây là lần đầu tiên Đồng Tịch gặp Tưởng Văn Tuấn. Người cũng như tên, hào hoa phong nhã, diện mạo thanh tú.

Đồng Xuân Hiểu đang giết cá, ngược mắt thấy người xa lạ đứng sau lưng Thẩm Hi Quyền, không khỏi nhìn nhiều vài lần, cá trong tay trượt ra khỏi thớt. Con cá kia giãy chết trên nền gạch, thật trùng hợp lại nhảy tới trên chiếc giày của Tưởng Văn Tuấn.

Tưởng Văn Tuấn khom lưng nhặt cá lên đưa cho Đồng Xuân Hiểu.

Đồng Xuân Hiểu cười ngượng ngùng: “Làm bẩn giày của anh rồi.”

Tưởng Văn Tuấn vội nói: “Không sao không sao. Đôi giày này của tôi rất rẻ, còn không đắt bằng con cá này ấy chứ.”

Hai người nói chuyện, ánh mắt Chu Dư Phương liên tục qua lại giữa hai người, trong lòng thầm vui vẻ. Theo kinh nghiệm của người từng trải, bà có thể nhận ra là ấn tượng của hai người về nhau đều không tệ.

Tết âm lịch năm đó, Tưởng Văn Tuấn ở lại nhà họ Thẩm. Thẩm Hi Quyền mỗi ngày đều gọi Đồng Hâm tới chơi mạt chược, ba thiếu một nên thuận tiện gọi Đồng Xuân Hiểu tới góp số.

Đồng Xuân Hiểu làm việc ở nhà xuất bản, đồng nghiệp đều là nữ, bạn bè cũng đều là nữ, khó được có cơ hội tiếp xúc khác phái. Mà Tưởng Văn Tuấn xuất thân nông thôn, gia cảnh bần hàn, sau khi tốt nghiệp thì một lòng một dạ muốn kiếm tiền ở thành phố T, hơn nữa công việc bận rộn nên cũng luôn một mình.

Hai người đều đã ở tuổi gần ba mươi, lúc lựa chọn bạn đời cũng rất lý trí. Không là nhất kiến chung tình, cũng không phải lâu ngày sinh tình, trong lòng suy nghĩ tình cảnh của nhau, tiếp xúc tìm hiểu, hẹn hò, sau đó là mến nhau, kỳ thật cũng không khác việc đi xem mắt là bao.

Đồng Xuân Hiểu ở thành phố T to như vậy nhưng vẫn không tìm được người yêu, lại gặp được Tưởng Văn Tuấn ở Hy Trấn nho nhỏ, đây chỉ có thể nói là duyên phận. Tựa như Mạc Đan ngẫu nhiên tới Hy Trấn vẽ thực vật, lại gặp được Thẩm Hi Quyền, sau đó trở thành vợ chồng.

Đồng Xuân Hiểu và Mạc Đan đều là người dịu dàng xinh đẹp, nghiêm cẩn mà nói, Đồng Xuân Hiểu càng thêm cơ trí thành thực, nghi thất nghi gia.

Đồng Tịch vẫn luôn tiếc nuối chị mình và Thẩm Hi Quyền không thành đôi, sau này có lần hỏi Thẩm Hi Quyền, tại sao thích Mạc Đan mà không thích chị mình.

Thẩm Hi Quyền suy nghĩ một chút rồi nói: “Đầu tiên, hai người phải có duyên phận, tiếp theo, nếu như muốn lâu dài thì hai bên ngưỡng mộ và thưởng thức nhau là điều không thể thiếu. Mạc Đan sùng bái anh, ánh mắt khi nhìn anh giống như đang nhìn vị anh hùng cái thế vậy.”

Đồng Tịch hiểu rõ ý của anh.

Sau khi mẹ của Đồng Xuân Hiểu chết thì chị sống chung với ông bà ngoại, hàng năm không có bố bên cạnh, từ lúc còn nhỏ đã rất độc lập, khắc chế và lý tính, chị không có khả năng biến thành công chúa nũng nịu trước mặt Thẩm Hi Quyền giống như Mạc Đan.

Khi chị giáo dục Đồng Tịch cũng thường dạy cô không thể ỷ lại người khác, hết thầy phải dựa vào bản thân. Mặc dù là bố mẹ cũng sẽ tùy thời buông tay rời khỏi mình, người duy nhất mình có thể ỷ lại chỉ là bản thân mình mà thôi. Thậm chí chị còn nhắc nhở Đồng Tịch, không cần dành quá nhiều cảm tình cho người khác, bằng không khi mất đi người đó thì sẽ vô cùng đau khổ.

Đồng Tịch từng phải chịu nỗi khổ mất đi bố mẹ nên đối với lời của Đồng Xuân Hiểu cũng rất tán thành. Nhưng cảm tình là thứ khó nắm trong tay nhất, sau này cô phát hiện mình rất thích Nhiếp Tu thì cũng âm thầm sợ hãi. Có một lần hẹn hò, cô kim lòng không đậu nói ra, em không thể quá thích anh, bằng không nhớ tương lai chia tay sẽ rất đau khổ.

Lúc đó Nhiếp Tu nghiêm mặt lên: “Có ý gì, em còn đã chuẩn bị tùy thời chia tay với anh hả?”

Đồng Tịch vội giải thích là không phải. Nhiếp Tu tức giận tới mức không thèm nấu cơm nữa, sắc mặt còn lạnh hơn cả hàn băng.

Đồng Tịch thấy mình đuối lý, tự tay viết một bài thơ tình làm kiểm điểm, thật vất vả mới dỗ được Nhiếp Tu.

Nhưng là câu nói kia đã bén rễ trong lòng Nhiếp Tu rồi.

11. Chương 11: Duyên

Đảo mắt hai năm trôi qua, làng du lịch xây xong, Tưởng Văn Tuấn cũng phải rời khỏi Hy Trấn, bàn với Đồng Xuân Hiểu cùng trở lại thành phố T, tuổi của hai người cũng không nhỏ, là thời điểm nên kết hôn rồi.

Trước cuộc thi cuối kỳ, Đồng Tịch làm bài tập dưới đèn, nghe thấy mang máng tiếng nói chuyện của chú thím trong viện.

“Anh muốn bọn họ mau chóng kết hôn, Xuân Hiểu cứ nói là không vội, chờ Thất Thất thi đại học rồi bàn lại, anh lo lắng đêm dài lắm mộng, ở trấn này không có ai tốt như Xuân Hiểu của chúng ta, nhưng về thành phố T rồi thì khó nói, Xuân Hiểu đã 30 không thể lại chậm trễ nữa, em bớt chút thời gian khuyên nhủ nó.”

Chu Dư Phương nói: “Anh nghĩ là em chưa khuyên à? Nhưng nó cứ muốn ở cùng Thất Thất. Ôi, chị gái như thế đúng là chẳng thể chê trách gì, cùng cha khác mẹ mà còn tốt như vậy.”

Đồng Kiến Văn thở dài: “Người họ Đồng chúng ta đều nhân hậu, anh cả đối xử với anh cũng vô cùng tốt, tổ trạch lớn như vậy mà để lại cho anh một mình.”

Đồng Tịch bỏ bút xuống, khẽ đi tới phòng cách vách. Đồng Xuân Hiểu đang gõ chữ, thấy Đồng Tịch tiến vào, ánh mắt nâng lên khỏi màn hình máy tính một chút, cảm thấy có chuyện gì đó, vội hỏi xem em gái có tâm sự gì không, sao lại dấu môi trông mất hứng thế kia.

Đồng Tịch đi tới trước mặt chị, rất nghiêm cẩn nói: “Chị, chị không cần cùng em ở lại Hy Trấn, có chú thím rồi mà, hơn nữa em cũng biết tự chăm sóc bản thân, chị trở lại thành phố T đi.”

Đồng Xuân Hiểu cười dịu dàng: “Thất Thất, em là trách nhiệm của chị đấy biết không? Lúc bố đi chẳng kịp trấn trối điều gì, nhưng chị biết bố vẫn nhìn chị ở trên trời mà. Nếu chị không chăm sóc em thật tốt, bố sẽ không an tâm đâu.”

Đồng Tịch cắn môi dưới, không nói gì mà trở lại phòng mình, cúi đầu làm bài kiểm tra. Cứ viết mãi, chữ viết bằng bút máy trên bài kiểm tra bị nước làm loang lổ một vết lớn.

Người chị này là món quà tốt nhất quý trọng nhất mà cô có được. Mặc dù sau này yêu Nhiếp Tu, cô vẫn sẽ đặt chị gái ở phía trước Nhiếp Tu.

Ngày thứ ba được nghỉ hè của Đồng Tịch, Đồng Hâm gọi điện tới từ thành phố T. Anh ta nói là mình kết hôn, mời bố mẹ tới tham gia hôn lễ.

Tin tức này lập tức như quả bom nổ tung trong nhà họ Đồng, chuyện lớn là thế mà dám tiên trảm hậu tấu, đăng ký kết hôn rồi mới thông báo bố mẹ tham dự hôn lễ. Nếu trời còn chưa tối muộn, Đồng Kiến Văn có thể sẽ lập tức chạy tới thành phố T ngay trong đêm để đập cho Đồng Hâm một trận. Sau này nghe nói nhà gái chính là con gái của chủ tịch tập đoàn Cận Hải Hứa Lâm Lang, hai vợ chồng đều ngày người, sau đó, Đồng Hâm lại thả bom, nói Hứa Lâm Lang đã có bầu.

Ván đã đóng thuyền, Đồng Kiến Văn và Chu Dư Phương cũng không biết nên tức giận hay vui vẻ, dù sao thì hai vợ chồng ông không ngủ cả đêm, khi thức dậy vào buổi sáng, khóe miệng Đồng Kiến Văn còn bị nhiệt rất to.

Người một nhà vừa mới chuẩn bị xong xuôi, xe cao cấp của nhà họ Hứa đã tới ngã tư, tiếp bọn họ đi tham dự hôn lễ. Hai vợ chồng mơ màng ngồi trong xe, tâm tình cực độ phức tạp, cả đường đi đều im lặng. Đồng

Tịch cũng thấy mình như đang nằm mơ, vô cùng tò mò. Anh họ là người trung thực, cho tới khi tốt nghiệp đại học đều không có bạn gái nào, đột nhiên số đào hoa tới thì lại lập tức cưới được cô vợ trắng – giàu – đẹp.

Trời ạ, giống như sự tồn tại của cá chép Cầm Lý ấy nhỉ!

Cô càng không thể tưởng được là, sau bốn năm, trong lễ cưới mà mọi người đều thấy bất khả tư nghị này, cô đã gặp Nhiếp Tu lần thứ ba.

Công ty của Nhiếp Chấn và Hứa Thế An có hợp tác dự án, coi nhau là bạn bè. Nhưng Hứa Lâm Lang lớn hơn Nhiếp Tu vài tuổi, hơn nữa Nhiếp Tu từ nhỏ đã không thích giao tế nên rất ít có cơ hội gặp mặt cô Hứa này. Tuy thế, anh ta vẫn thường xuyên nghe được những lời bàn luận của mọi người về chị ta.

Người theo chủ nghĩa độc thân, kiên quyết không chịu kết hôn, mà bố mẹ cô ta lại chỉ có cô con gái duy nhất này, còn muốn tìm một chàng rể hiền tới giúp đỡ quản lý kinh doanh, tiếp đó có ngoại tôn kế thừa gia nghiệp. Hứa Lâm Lang hoàn toàn đi ngược lại với kỳ vọng của bố mẹ, vợ chồng Hứa Thế An vì thế mà đầu tư đầu dựng với con gái mãi, thậm chí không tiếc uy hiếp đoạn tuyệt quan hệ bố con, nhưng vẫn không thể làm cho Hứa Lâm Lang thỏa hiệp.

Nhiếp Tu nghe vậy thì trong lòng cũng có chút kính nể bà chị Hứa này. Nhưng Hứa Lâm Lang độc hành vài năm lại đột nhiên có một ngày kết hôn, còn một mình tổ chức hôn lễ, không mời bề trên và bạn bè hai nhà tới, chỉ mời toàn người trẻ tuổi, ngay tại khách sạn ở biệt thự nhà họ Hứa làm một hôn lễ đơn giản.

Tin tức vừa truyền ra, tất cả mọi người không dám tin.

Hứa Thế An có nhiều bạn bè trên thương trường như vậy, hôn lễ của con gái duy nhất đương nhiên không thể tùy tiện được, vì thế sau hai ngày lại lập tức bổ sung một hôn lễ long trọng ở khách sạn xa hoa nhất trong thành phố T, để chiêu đãi thân bằng bạn tốt. Để tỏ vẻ tôn trọng còn cố ý đón bố mẹ của chú rể tới.

Tất nhiên là Nhiếp Chấn cũng được nhận thiệp mời. Nhiếp Tu đang nghĩ hè không có việc quan trọng gì, hơn nữa cũng tò mò là người đàn ông nào khiến Hứa Lâm Lang buông tha cho chủ nghĩa độc thân lâu năm mà đi vào diện phủ hôn nhân, vì thế cũng tới hôn lễ với bố mẹ.

Khi thấy chú rể, anh có chút thất vọng. Loại cảm giác này có lẽ cũng là cảm giác của những người tới tham gia hôn lễ. Nói thật ra, chú rể Đồng Hâm cũng không tệ, dung mạo đoan chính, vóc dáng cao gầy. Thất vọng là vì điều kiện của Hứa Lâm Lang quá ưu tú, khiến cho mọi người đều có chút mong đợi với chồng của cô ta, mà Đồng Hâm hiển nhiên là thấp hơn so với kỳ vọng của mọi người.

Trong lòng Nhiếp Tu càng thêm thất vọng hơn so với người khác. Bởi vì anh quen biết bạn trai trước của Hứa Lâm Lang – Bùi Chính Quân.

Bcq có tướng mạo xuất chúng, tài hoa hơn người, còn là đàn anh khóa trên của anh. Sau này anh ta còn thành lập công ty khoa học kỹ thuật Trí Dục, cũng đã khá có danh tiếng trong lĩnh vực chữa bệnh di động. Do Giang Nhược Hạm làm việc ở tỉnh Y, khi hợp tác với khoa học kỹ thuật Trí Dục, Hứa Lâm Lang đã từng dẫn theo bcq báỉ phỏng vài lần. Nhiếp Tu có ấn tượng rất sâu sắc với anh ta.

Hai người duy nhất không thấy thất vọng với lễ cưới này có lẽ là vợ chồng Hứa Thế An. So với việc con gái không chịu kết hôn, kết quả trước mắt đã khiến họ cảm ơn trời đất rồi. Còn nữa, điều kiện của Đồng Hâm cũng không quá tệ, tốt nghiệp đại học, giáo sư gia đình, làm người lại thành thật bốn phần.

Lễ cưới không xứng đôi vừa lứa như vậy đương nhiên gây ra rất nhiều suy đoán. Nghe nói Hứa Lâm Lang chịu gả cha Đồng Hâm bởi tập đoàn Cận Hải là khách hàng lớn của ngân hàng mà Đồng Hâm đang làm. Hai người thường xuyên tiếp xúc trong công việc, hơn nữa trong bữa ăn nào đó, Đồng Hâm anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng đã đã động trái tim thiếu nữ của Hứa đại tiểu thư.

Trình độ xa hoa của hôn lễ khiến người ta nín thở, nhưng lúc cử hành nghi thức, cô dâu và chú rể khá câu nệ. Nhiếp Tu sâu sắc vượt qua người bình thường, khi Hứa Lâm Lang nhìn Đồng Hâm, trong mắt không có ánh sáng giống như khi cô ta nhìn bcq. Anh cảm thấy hôn lễ ngoài dự đoán này có thể sẽ kết thúc rất nhanh. Sau này quả nhiên đã chứng minh suy đoán của anh là đúng.

Hiện trường hôn lễ cơ hồ đều là họ hàng, bạn bè kinh doanh nhà họ Hứa mà nhà họ Đồng chỉ tới bốn người tất cả, đương nhiên sẽ trở thành đối tượng chú ý của mọi người, Nhiếp Tu cũng theo số đông mà nhìn vài lần.

Bố mẹ của chú rể ăn mặc giản dị, biểu cảm câu nệ, có thể nhìn thấy rất rõ trong đám đông. Hai cô gái cạnh họ, người lớn tuổi chắc là chị họ, thanh tú xinh đẹp, khí chất dịu dàng. Cô em họ đưa lưng về phía anh, dựa vào thân hình và trang điểm thì hình như vẫn là học sinh.

Thắt lưng gầy nhỏ, mặc một chiếc áo liền váy, váy kiểu cổ, dài tới cẳng chân, hơn nữa tóc được đan thành một bím, nhìn bóng lưng tựa như hình ảnh thiếu nữ dân quốc cũ trong báo.

Giang Nhược Hạm nghe nói chú rể tới từ Hy Trấn thì lập tức chú ý xem có quen biết hay không, vừa nhìn thì phát hiện bố của chú rể là bạn học của mình – Đồng Kiến Văn. Sau khi mẹ qua đời, bà chưa từng trở lại nhà cũ, cách bốn năm lại gặp bạn học cũ, trong một hôn lễ như thế này, thật sự là sự trùng hợp không thể giải thích được. Bà dẫn chồng và con trai qua đám người tới chào hỏi.

Đồng Kiến Văn chợt thấy bà thì cũng kinh ngạc không thôi, vội đứng dậy bắt tay với vợ chồng họ, cũng liên tục cảm thán sự trùng hợp này. Giang Nhược Hạm cười nói: “Không nghĩ tới người kết hôn là con trai nhà cậu.”

Đồng Kiến Văn thở dài: “Đừng nói là cậu, ngay cả tôi cũng không nghĩ tới.” Chu Dư Phương thầm kéo tay chồng, ý bảo ông ta đừng nhiều lời.

Nhiếp Chấn sát ngôn quan sắc, cũng vỗ vỗ lưng Giang Nhược Hạm. Giang Nhược Hạm lập tức thay đổi đề tài, hỏi hai cô gái bên ngồi Đồng Kiến Văn: “Đây là?”

“Đây là cháu gái lớn của tôi Xuân Hiểu, cháu gái út Đồng Tịch.”

Đồng Xuân Hiểu thấy ghen quả nhiên y như miêu tả của chú, là một đại mỹ nhân, đã gần năm mươi tuổi nhưng phong thái vẫn xuất chúng. Mà Nhiếp Tu bên cạnh bà ta lại di truyền tất cả ưu điểm về dung mạo của bà ta và khí phách của Nhiếp Chấn.

Đồng Xuân Hiểu văn thái tốt, miêu tả nam chủ có thể dùng rất nhiều các từ hình dung, nhưng nhìn thấy Nhiếp Tu thì trong đầu cũng chỉ nhảy ra một câu: Rất rất rất đẹp trai.

Đồng Tịch đi đằng sau chị gái, rất lễ phép chào hỏi vợ chồng Giang Nhược Hạm: “Cháu chào chú, chào cô.” Đến phiên Nhiếp Tu lại hơi chần chừ, không biết xưng hô thế nào cho thỏa đáng. Gọi tiếng “Anh” ngọt ngào như trẻ con cũng quá xấu hổ, vì thế cô rất “giang hồ” mà gọi tiếng “Đại ca.”

Bốn năm không gặp, anh trầm ổn lạnh lùng, khí tràng rất mạnh, có cảm giác cao không thể tiếp cận.

Nhiếp Tu nghe thấy giọng nói trong veo này thì trong lòng hơi trầm xuống.

Cô gái này da trắng như tuyết, ánh mắt sâu sắc sáng ngời, ngũ quan minh diễm, chẳng có chút phong thái dân quốc nào cả. Ấn tượng đầu tiên quả nhiên là sai mười phần. Người đẹp Hy Trấn thường thanh tú nhã lệ, hiếm có người giống cô gái này, có vẻ đẹp rất gây chú ý

Giang Nhược Hạm cũng không nhận được kinh thán trong lòng, đó là một khuôn mặt xinh đẹp chẳng có chút khuyết điểm, hình như là hồn huyết nhưng không quá rõ ràng, váy kiểu phục cổ, khí chất yên tĩnh đoan trang, nhìn qua tựa như một bức tranh.

Đồng Kiến Văn nhớ được Nhiếp Tu học đại học từ năm mười sáu tuổi, bây giờ chắc đã tốt nghiệp, thế là hỏi làm việc ở đâu.

Ghen cười mỉa đáp: “Không đi làm, được trường học giữ lại đào tạo sâu.” Bà cũng giống như những bà mẹ khác, vẻ mặt kiêu ngạo tự hào về con mình.

Đồng Kiến Văn chặc chặc khen ngợi, vẻ hâm mộ thể hiện rõ ràng, hoàn toàn quên mất bên người còn có một vị vẫn đang học cấp ba chưa cả thi đại học.

Lần trước, lòng tự tin của Đồng Tịch bị vỡ thành từng mảnh nhỏ là khi trở về từ Vladivostok(*), được xếp lớp trong thành phố T, kết quả thi cuối kỳ là toàn lớp đếm ngược thứ nhất. Hôm nay là lần thứ hai. Cô

luôn có thành tích ưu tú trong lớp, giờ phút này nghe thấy Nhiếp Tu chỉ lớn hơn mình hai tuổi mà đã học xong đại học, còn được giữ lại đào tạo sâu, trong chớp mắt lòng tự trọng bị đả kích rất nặng.

(*)Thành phố cảng của hạm đội Thái Bình Dương của hải quân Nga, tên thành phố có nghĩa là “cai trị phía Đông” trong tiếng Nga. Tên tiếng Hán là Hải Sâm Uy có nghĩa là “Đầm lầy Hải Sâm”.

Còn nữa, đây là lần thứ ba cô gặp Nhiếp Tu, nhưng hiển nhiên anh ta đã xem cô thành người xa lạ, chẳng còn chút ấn tượng nào về hai lần gặp mặt trước kia. Kết quả là bị đả kích lần thứ hai.

Không muốn nghĩ những chuyện không vui, cũng không so sánh mình với người khác là kinh nghiệm quý giá mà cô tích góp được những năm gần đây. Cô mau chóng điều chỉnh lại tâm tình, tập trung chú ý vào anh họ và chị dâu.

Cử hành nghi thức xong, Đồng Hâm dẫn Hứa Lâm Lang tới gặp bố mẹ. Đồng Tịch kích động chỉ muốn vỗ tay, anh họ giỏi quá! Cưới được cô vợ xinh đẹp như tiên!

Đáng tiếc, chị dâu thiên tiên chẳng nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô, Hứa Lâm Lang chào hỏi vợ chồng Đồng Kiến Văn xong thì khom lưng cầm tay Đồng Xuân Hiểu, chớp chớp mắt, cười rất ranh mãnh: “Chị tới đây với em một lát.”

Đồng Xuân Hiểu không hiểu ra sao, cũng không biết cô em dâu lần đầu gặp mặt này muốn làm gì, chỉ đứng dậy đi theo vào một gian phòng nghỉ.

Hứa Lâm Lang đóng cửa lại, ôm vai Đồng Xuân Hiểu, hưng phấn nói: “Không nghĩ tới chị chính là Xuân Đồng nha.”

Đồng Xuân Hiểu chớp mắt, mặt đỏ tai hồng, không biết ứng xử thế nào.

Hứa Lâm Lang vui vẻ không thôi: “Khi em học đại học rất thích xem sách của chị, em mua một bộ ”văn thủy chi thành“, hiện tại còn giữ ở giá sách trong phòng đây.”

Đồng Xuân Hiểu che nửa mặt, lúng túng cười: “Đồng Hâm cũng thật là, sao lại nói lung tung khắp nơi thế nhỉ.”

Khi văn học INhiếp Tuernet vừa quật khởi, cô làm biên tập ở một nhà xuất bản, làm việc của mình đồng thời cũng thuận tiện viết văn up lên mạng, sau này dần dần có fan, tiền nhuận bút còn cao hơn tiền lương một chút, thế là nảy sinh ý nghĩ chuyên sáng tác.

Sau khi từ chức ở nhà xuất bản, trong lòng cô vẫn chưa chắc chắn, lo lắng thu vào không đủ nuôi sống mình và đt, thế là cho thuê nhà ở thành phố T, chuyển tới Hy Trấn. Tiền cho thuê nhà một năm cũng đủ cho hai chị em cô sống ở Hy Trấn. Dù cô không có thu nhập thì vẫn lo được cho sinh hoạt. Dù sao cô chỉ cần có máy tính và INhiếp Tuernet, ở nơi nào viết văn cũng thế. Hoàn cảnh Hy Trấn rất đẹp, giá hàng lại thấp, chú mình vừa hay là thầy giáo, Đồng Tịch đến trường cũng yên tâm. May mắn, sau khi chuyên sáng tác, thành tích của cô cũng không tệ, hiện tại có chút danh tiếng, nhưng cô không thích phô trương, cũng chỉ vài người trong nhà biết bút danh của cô.

Hai người nói chuyện trong phòng, Đồng Tịch ngồi một chỗ, thỉnh thoảng lại xoay mặt nhìn về phía phòng nghỉ, xem chị mình đã ra chưa.

Nhiếp Tu ngồi bên cạnh, tạo thành góc 45 độ so với vị trí của cô.

Cô xoay người tới lần thứ mười bảy, nhưng chẳng lần nào chạm vào ánh mắt của anh ta.

Nhiếp Tu cảm thấy xác suất này nhỏ đến mức chú của cô là bạn học của mẹ mình ở trường vậy, đều là không thể tưởng tượng được. Khi cô xoay người lần thứ mười tám thì cuối cùng cũng chạm vào ánh mắt của anh.

Đồng Tịch hình như rất kinh ngạc khi thấy Nhiếp Tu đang nhìn mình, mày dài héch lên, ánh mắt cụp xuống. Tiếp theo mỉm cười lễ phép với anh, lúm đồng tiền xuất hiện trong chớp mắt rồi biến mất. Nhiếp Tu còn chưa kịp nhìn kỹ, cô đã quay mặt đi.

Nhiếp Tu không hiểu sao cảm thấy cổ họng của mình hơi khô, anh bưng ly thủy tinh lên, uống hớp trà cho đỡ khô, không biết tại sao lại nghĩ tới bài “Thượng lâm phú” của Tư Mã Tương Như, lòng hơi gợn sóng.

12. Chương 12: Duyên

Sau khi kết thúc tiệc cưới, Hứa Thế An cho người sắp xếp hai gian phòng xa hoa cho thông gia nghỉ ngơi, hôm sau lại đưa bọn họ trở lại Hy Trấn.

Thông gia chu đáo săn sóc lại không hề làm ra vẻ như vậy, tất nhiên là không có gì phải chê. Đồng Kiến Văn cảm thấy trong lòng bất an, nhưng lại không thể nói ra có chỗ nào không ổn, cứ như nhận được bánh bao thịt rơi xuống từ trên trời, nhưng bánh này lớn quá, ông bị nó đập vào choáng váng đầu hoa mắt, cảm thấy như mình đang mộng du.

Đồng Hâm tiễn hết khách khứa thì trở lại phòng khách sạn, bảo bố mẹ là anh ta sắp đi hưởng tuần trăng mật với Hứa Lâm Lang, lập tức phải lên sân bay.

Đồng Kiến Văn vội hỏi con: Hưởng tuần trăng mật xong thì ở bên nào. Đồng Hâm nói là ở nhà Hứa Lâm Lang. Sau khi Đồng Hâm tốt nghiệp đại học, Đồng Kiến Văn đã mua cho con trai một căn hộ nhỏ ở trong thành. Bỏ ra hơn nửa tiền tiết kiệm nhưng cũng chỉ đủ thanh toán trước một nửa căn hộ diện tích 63 mét vuông, bây giờ vẫn đang trả góp. Nhà họ Hứa là hào môn, trong nhà còn có bảo mẫu, bây giờ Hứa Lâm Lang lại có bầu, bố mẹ cô ta thương con gái, chắc chắn sẽ không để cô ta ở trong cái ổ bé tẹo của Đồng Hâm.

Trên đường từ quê ra đây, Đồng Kiến Văn cũng đã đoán được kết quả này, chỉ thở dài nói với vợ: “Sao tôi cảm thấy con trai mình cứ như đi ở rể ấy.”

Chu Dư Phương nghĩ thoáng hơn ông ta, cười tủm tỉm nói: “Cháu trai cũng có rồi, nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

Đồng Tịch kéo tay áo Đồng Hâm: “Anh, có ảnh chụp hay không ạ, ảnh nhỏ cũng được.”

Đồng Hâm hỏi để làm gì. Đồng Tịch nghiêm trang nói: “Vận may của anh tốt quá mà, em sẽ để ảnh anh trong túi, khẳng định là sẽ thi đỗ.”

Đồng Hâm dở khóc dở cười gõ trán của em họ: “Còn coi anh là cá chép Cẩm Lý đấy à.”

Đồng Kiến Văn giục con trai nhanh lên chút, đừng để muộn giờ máy bay. Đồng Xuân Hiểu và Đồng Hâm cùng xuống lầu, lâu lắm cô mới trở lại thành phố T một chuyến, thừa dịp này phải đi công ty xuất bản nói chuyện với biên tập về kế hoạch sáng tác sách mới, và việc xuất bản thêm sách cũ. Đồng Tịch ở trong phòng xem TV một lát thì cảm thấy nhàm chán, thế là xin phép chú cho đi mua sách. Cô từng ở thành phố T hai năm rồi, nơi thường tới là “Nhà sách Đại Hạ”, Đồng Kiến Văn cũng khá yên tâm, chỉ dặn cô đi sớm về sớm.

Đến nơi, cô lập tức lên lầu ba chọn sách chuyên ngành. Đang nghĩ hè nên ở đây khá đông, rất nhiều bạn nhỏ coi nơi này như là thư viện, ở đây cả ngày mà không chán.

Vừa ở “Nhà sách Đại Hạ” không lâu thì trời bỗng nổi sấm chớp, sau đó mưa to. Mùa hè ở thành phố T tùy hứng như vậy đấy, thỉnh thoảng còn có bão, toàn bộ thành phố trở nên hỗn loạn. Mưa như trút nước, sắp hai tiếng mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng. Đồng Tịch chỉ đành gọi điện cho chú, bảo ông không cần chờ mình về ăn cơm, sau khi mưa tạnh thì cô sẽ về.

Kết quả, sau khi nói chuyện với chú không lâu thì mưa đã tạnh rồi, trận mưa to không báo trước này cũng vậy khốn không ít người.

Tuy Nhiếp Tu lái xe tới “Nhà sách Đại Hạ” nhưng ở đây không có gara ngầm, bãi đỗ xe ngoài trời ở phía đông tòa nhà, đi bộ qua đó nhất định sẽ ướt hết quần áo. Anh lại có bệnh sạch sẽ, không muốn mặc quần áo ẩm ướt vào ngồi trong xe, vì thế vẫn đợi ở phòng sách trên lầu, cho tới khi mưa tạnh mới đi xuống.

Anh đứng trên cầu thang chậm rãi đi xuống lầu một, tới gần cửa thanh toán thì thấy một bóng dáng quen thuộc. Anh thấy nao nao, nhìn quanh một vòng nhưng không thấy Đồng Xuân Hiểu, chỉ có một mình cô.

Có nên chào hỏi hay không nhỉ? Đang do dự thì đột nhiên có hai học sinh tiểu học đến xếp hàng trước mặt anh.

Đồng Tịch không thích nhìn đông nhìn tây, làm chuyện gì cũng cực kỳ chuyên chú, lúc chờ giao dịch viên tính tiền vẫn luôn giữ tư thế đó, không quay đầu cũng không xoay mặt ngo nghiêng. Hoàn toàn không biết đằng sau có người vẫn luôn nhìn mình chăm chú.

Trả tiền xong, cô bỏ sách vào một túi giấy rồi lập tức quẹo phải, ra khỏi cửa hiệu sách.

Hai đứa bé đứng phía trước Nhiếp Tu móc túi tìm tiền lẻ rất lâu, mãi mới trả hết tiền.

Nhiếp Tu cho rằng lúc này Đồng Tịch đã sớm đi rồi, anh lái xe đi ra nhưng không ngờ lại gặp cô ở ngã rẽ. Cô cầm túi đứng trên đường, trên túi có in ảnh một con gấu nhỏ ngây thơ dễ thương, hình như đang đợi xe.

Thời tiết này khó bắt xe. Anh cũng muốn đưa cô về nhà nhưng lo lắng mới gặp một lần, cô không chịu ngồi xe của một người xa lạ. Tuy nghĩ vậy nhưng khi xe chạy tới cạnh cô, anh vẫn phanh xe lại.

Đồng Tịch đợi mãi mà chẳng có lấy một cái bóng xe bus, ngay cả mấy cái taxi chạy cô cũng đều chở đầy khách, trong lòng đang thăm sốt ruột thì bỗng thấy có người gọi tên mình. Cô quay sang, thấy có một chiếc xe đang đỗ bên phải mình.

Người trong xe đúng là Nhiếp Tu. Đồng Tịch lúc đầu tỏ ra kinh ngạc, sau đó cười nói: “Là anh à.”

Mưa vừa tạnh, ánh sáng như mang theo một tầng sương mù, nụ cười của cô giống như ánh mặt trời đẹp đẽ nấp phía sau tầng mây mù.

Tim anh đập chậm nửa nhịp, yết hầu hơi lặn một chút, một lát mới nói: “Trời mưa không dễ bắt xe, em đi đâu để anh chở.”

Trên tiệc cưới âm ỉ, Nhiếp Tu đứng sau bố mẹ anh, khi gặp vợ chồng Đồng Kiến Văn chỉ chào một tiếng cô chú rồi sau đó vẫn giữ im lặng, Đồng Tịch cũng không chú ý tới giọng nói của anh. Giờ phút này mới nhận ra anh nói chuyện rất êm tai. Không phải bởi giọng của anh, mà do ngữ khí anh nói chuyện, bình tĩnh thông dong, có cảm giác khiến người tin phục.

Nếu là một người xa lạ thì nhất định Đồng Tịch sẽ từ chối. Nhưng anh là bạn học của chú, còn là đồng hương Hy Trấn. Cô hơi chần chờ một chút rồi quyết định lên xe, báo địa chỉ. Nhiếp Tu nghe cô bảo về khách sạn tổ chức hôn lễ lúc trưa thì nói: “Nếu sớm biết mọi người không về Hy Trấn, mẹ anh đã mời mọi người ăn cơm, tỏ lòng hiếu khách rồi.”

Đồng Tịch vội nói: “Không cần đâu mà, bác Hứa đã sắp xếp hết rồi, ngày mai bọn em cũng về luôn.”

Trong lòng Nhiếp Tu không hiểu sao lại chìm xuống một chút, ngày mai trở về... Ý tưởng này trong đầu anh xoay chuyển, không gian bỗng im lặng một chút.

Vì thế Đồng Tịch mở lời trước: “Trước kia em từng gặp anh rồi.” Nói xong câu này thì thấy cứ như là mảnh lời bất chuyện, thế là nở nụ cười trước, gấp gáp nói thêm: “Thật đó.”

Nhiếp Tu tỏ ra ngạc nhiên: “Khi nào?” Nếu như từng gặp rồi thì anh tuyệt đối sẽ có ấn tượng với cô chứ nhỉ.

“Bốn năm trước, lúc bà ngoại anh qua đời, em ở ngõ Cò Trắng thấy anh.” Đồng Tịch mím môi cười: “Khi ấy có phân chim rơi vào cánh tay anh, em đưa cho anh một cái khăn giấy, không biết anh còn nhớ không.”

Nhiếp Tu nghe lời trước đó thì không có ấn tượng, nghe được phân chim thì bỗng nhiên nhớ tới chuyện đó. Nhưng anh nhớ mang máng là một cậu bé, nhớ kiểu này thì chỉ bằng không nhớ còn hơn, vì thế hơi lúng túng cười: “Anh nhớ rồi, thật xin lỗi không nhận ra em.”

Ánh mắt Đồng Tịch cong cong cười: “Không sao mà, em đoán là anh cũng không nhớ được. Kỳ thật em từng gặp anh sớm hơn cơ.”

Nhiếp Tu càng ngạc nhiên hơn, nghiêng người nhìn cô bé cười mỉm nói lên chuyện sáu năm trước. Đôi mắt xảo tiểu thiên hề, anh cực ít nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô gái mà khi cười lộ lên lại xinh đẹp như vậy.

Đèn đỏ dừng đến năm phút đồng hồ mới chuyển xanh.

Trí nhớ của anh rất tốt, những chuyện mà Đồng Tịch kể rất nhanh được vẽ ra trong đầu, anh giải thích: “Ngày đó anh đi ăn cơm với vài người bạn, ở cửa khách sạn gặp một bà lão bán đài sen bị người lừa, anh dùng tiền thật đổi tiền giả của bà ấy, tờ tiền giả kia thì xé đi.”

Đồng Tịch lộ ra vẻ giật mình: “Ồ, ra là giả.” Đôi mi dài hơi nhấp nháy trên đôi mắt giống như lưu ly, Nhiếp Tu cảm thấy trong lòng gợn sóng. Anh không nghĩ tới mình đã sớm gặp cô bé này hai lần rồi, họ có duyên như thế mà không tự biết.

“Anh có biết tại sao em lại nhớ được anh không?”

Nhiếp Tu không kìm lòng được hỏi: “Tại sao?” Trong lòng lại lặng yên dâng lên kỳ vọng nào đó.

Đồng Tịch chỉ vào trỏ trên tay phải của anh: “Khi anh xé tiền, em vô cùng đau lòng, thế là cứ nhìn tay anh chăm chăm thôi. Trùng hợp là, em cũng có.”

Nhiếp Tu nhìn nốt ruồi trên ngón trỏ của cô thì rất giật mình, bởi anh cũng có một nốt ruồi ở vị trí đó, thế là nói nhẹ nhàng: “Đúng là rất trùng hợp.”

Đồng Tịch nâng mắt lên nhanh chóng nhìn anh một cái, cười hơi e thẹn: “Còn nữa, anh vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

Nhiếp Tu nhìn cô: “Ý em là, anh từ lúc mười bốn tuổi đã trông già như lúc hai mươi tuổi hả?”

Đồng Tịch buồn cười, vội lắc đầu: “Không, ý em là, chiều cao và diện mạo của anh đều không thay đổi nhiều. Nếu như nhìn thấy lúc anh còn nhỏ thì chắc chắn là em sẽ không nhận ra anh được.”

Nhiếp Tu chưa bao giờ tin tưởng duyên phận, vì thế trên trời cho anh một ví dụ để chứng minh, để anh hiểu rõ duyên phận kỳ diệu biết bao.

Cho dù là ai, bản thân không biết lúc nào đã được một cô gái xinh đẹp nhớ lâu như vậy, trong lòng đều sẽ nổi lên những gợn sóng. Anh cũng không ngoại lệ.

Anh vô cùng muốn hỏi cô bao nhiêu tuổi, lại lo rằng như thế lỗ mãng quá, thế là dùng cách nói khác: “Em đang học đại học à?”

“Em mới học năm cuối cấp ba. Lúc từ Vladivostok trở về thì học lại một lớp.”

Nhiếp Tu thấy lúc này cô còn cười nói vui vẻ, đảo mắt đã không cười, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt cũng sụp xuống. Nhất thời hiểu rõ là cô đang so sánh bản thân với mình, vì thế lập tức lướt qua đề tài này.

Đúng lúc, anh có một bạn học đến từ St. Peterburg, kỳ nghỉ đông năm trước, anh đã đi chơi với bọn họ, thế là anh chuyển đề tài sang trò chuyện về phong cảnh tập tục ở Nga.

Nhiếp Tu chỉ là du khách, đương nhiên không hiểu biết sâu như Đồng Tịch, thế là từ từ biến thành cô nói, anh lắng nghe.

Từ đó Nhiếp Tu mới biết bố mẹ cô đã qua đời vì tai nạn xe cộ, cô về nước sống với chị gái Đồng Xuân Hiểu, sau hai năm chị gái lại dẫn cô từ thành phố T về Hý Trấn ở với chú.

Cuộc sống như vậy nhưng trên người cô không để lại dấu vết lang bạt, cũng không có thần thái cơ khổ, hiển nhiên là công lao của chị gái cô. Nhất định chị cô rất quan tâm và trân trọng thì mới có thể khiến cô lớn lên vô ưu vô lo như vậy.

Đường rời khỏi “Nhà sách Đại Hạ” khá yên tĩnh, khi rẽ tới đường chính, tình hình giao thông bắt đầu loạn lên, hai bên đường đều là vũng nước đọng, người đi xe máy xe đạp đều lấn sang chính giữa đường, chỉ chừa lại một làn xe cho xe cơ động. Xe của anh đi rất chậm, đường ngày càng hẹp, cuối cùng bị tắc tại một giao lộ.

Nhiếp Tu đợi vài phút, thấy phía trước chẳng có vẻ gì sẽ hoạt động, thế là bắt đầu đánh tay lái, chậm rãi xê dịch sang xung quanh, cuối cùng rút khỏi đoàn xe, quẹo vào một lối rẽ.

Giờ phút này Đồng Tịch còn chưa từng chạm vào tay lái, cũng chưa có bằng lái, thấy anh xoay sở kỳ diệu như thế, không nhịn được nói: “Anh giỏi quá.”

Nhiếp Tu bật cười: “Thế thì có gì mà giỏi, lái xe và đi xe đạp cũng không khác nhau lắm.”

Đồng Tịch vô tình nói tiếp: “Vậy anh cảm thấy thế nào mới là giỏi?”

“Thực hiện lý tưởng mà số ít nhân loại vẫn luôn muốn thực hiện.”

Nhiếp Tu cũng không phải cố ý tỏ vẻ cao thâm, chẳng qua câu trả lời này liên quan tới chuyên ngành của anh thôi, vừa hay bị cô hỏi thì thuận miệng đáp lời. Không ngờ không khí bỗng dưng trở nên tẻ ngắt.

Vốn là trông anh đã không dễ gần rồi, anh có vẻ thành thực ồn trọng vượt qua lứa tuổi, vừa nói câu này ra, Đồng Tịch cắn cắn môi, cảm giác được một ranh giới vô cùng vô cùng lớn. Hôm nay giống như không thể nói chuyện tiếp được nữa.

Nhiếp Tu thấy cô cắn môi không nói chuyện, lập tức hiểu rõ mình lại vừa mắc sai lầm lớn, vội vàng bổ cứu: “Vừa rồi em luôn luôn nói về cuộc sống của em, anh không nói gì thì quả là không công bằng. Em có gì muốn hỏi anh không?”

Khóe mắt anh hơi nhếch lên, nhưng bởi vì mắt rất đen nên chẳng có nửa phần khí chất phong lưu dịu dàng, chỉ cảm thấy ánh mắt thâm thúy sắc bén như xâm nhập tận đáy lòng người. Đồng Tịch nhìn vào mắt anh, trong lòng hoảng hốt vội nhìn sang nơi khác: “Không có.”

Từ nhỏ đã có rất nhiều nữ sinh quanh co lòng vòng tìm hiểu tin tức về anh. Thế mà lần đầu anh chủ động muốn tâm sự về bản thân lại bị từ chối. Thật đúng là... có chút ngoài ý muốn.

Đồng Tịch cũng không phải là không tò mò, nhưng bèo nước gặp nhau, cô sợ rằng hiểu biết nhiều về anh rồi thì sẽ thích anh, thế chẳng phải sẽ hỏng bét sao.

13. Chương 13: Duyên

Con đường nhỏ này hầu như không có xe, hai bên trồng cây long não, không khí ẩm ướt sau cơn mưa tỏa ra một mùi hương độc đáo. Rẽ một lần nữa rồi đi sang đường chính là đến khách sạn tổ chức đám cưới của Hứa Lâm Lang.

Nhiếp Tu bất giác thả chậm tốc độ, trong lòng chỉ mong con đường yên tĩnh này có thể dài thêm chút nữa.

Đồng Tịch không biết những đường nhỏ của nơi này, thấy xe giảm tốc độ cũng chỉ tưởng rằng đường hẹp nên cần chạy chậm. Trong lúc xe sắp đi ra đường chính thì cô thấy một con mèo nhỏ nằm trên mặt đất ướt sũng ở ven đường, cái đuôi của nó còn thả cạnh vũng nước.

Đồng Tịch vội nói: “Hình như là bị thương, em xuống dưới xem nó thế nào.”

Nhiếp Tu dừng xe lại, cùng Đồng Tịch xuống xe. Mèo nhỏ trông như vừa đầy tháng không lâu, một chân sau còn có vết máu, cũng không biết do bị xước da hay gãy xương rồi.

Đồng Tịch ngẩng đầu hỏi anh: “Gần đây có bệnh viện thú y nào không?”

Nhiếp Tu nói: “Lên xe tìm xem đi.”

Trong xe sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, Đồng Tịch sợ mèo nhỏ làm bẩn xe của anh, thế là bỏ sách đã mua vào ghế sau, để mèo nhỏ vào trong túi xách rồi ôm nó trên đùi.

Nhiếp Tu thấy tên bìa sách đều liên quan đến phim ảnh, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ định báo danh học viện điện ảnh? Dựa vào ngoại hình của cô, làm diễn viên là dư sức, mặt mộc đã xinh đẹp kinh người rồi, trang điểm xong chỉ sợ sẽ trở nên khuynh quốc khuynh thành.

Xe đi ra đường nhỏ, rẽ tới một đường khá rộng, rất nhanh đã tìm được một phòng khám thú y. Bác sĩ băng bó cho mèo con rồi tiêm cho nó luôn, làm xong hết thấy thì hai người mới nghĩ tới một vấn đề, làm thế nào với mèo con bây giờ.

Nhiếp Tu nói trước: “Mẹ anh mắc bệnh sạch sẽ nặng, trong nhà không nuôi sủng vật nào cả.”

Về mặt Đồng Tịch khó xử: “Chị em bị dị ứng với lông mèo, cũng không thể nuôi.”

Hai người đồng thời nhìn bác sĩ thú ý, họ xua tay liên tục: “Chúng tôi chỉ phụ trách khám chữa bệnh chứ không thu dưỡng.”

Đồng Tịch lại đưa ánh mắt về phía Nhiếp Tu. Nhiếp Tu không thể dùng từ nào để diễn tả ánh mắt đó, chỉ là trong phút chốc chợt hiểu rõ một số việc mà trước đó không hiểu. Vì sao những kẻ kiêu hùng thời xưa lại thần phục dưới váy mỹ nhân, dù phải lao vào dầu sôi lửa bỏng cũng chẳng chối từ.

Anh lấy di động ra gọi điện thoại cho Mạc Phi, hỏi: “Chị cậu còn nuôi mèo không? Tớ vừa nhặt được một con mèo nhỏ, mới đầy tháng.”

Nhiếp Tu biết Mạc Đan đã nuôi hai con mèo rồi, sợ cô ta không muốn nuôi nữa nên bắt đầu miêu tả vẻ ngoài của mèo.

Nếu không phải là giọng nói và số điện thoại đều đúng, Mạc Phi quả thật phải nghi ngờ người gọi có phải là bản thân Nhiếp Tu hay không. Bởi vì di truyền bệnh sạch sẽ, từ trước tới nay anh ta luôn kính chi viễn chi đối với thú nuôi, giờ lại tự dưng nhặt mèo, còn đang miêu tả con mèo này xinh đẹp đáng yêu như thế nào nữa.

Mạc Phi rất ghét bỏ cắt ngang lời Nhiếp Tu, bảo: “Tớ phải hỏi chị tớ đã, cậu đừng cúp máy.”

Nhiếp Tu cầm điện thoại chờ Mạc Phi trả lời, cửa sổ kính trước mặt phản chiếu hình ảnh thiếu nữ duyên dáng thướt tha, trong tay ôm một con mèo trắng nhỏ, đẹp như nàng thơ trong tranh.

Đồng Tịch đứng sau anh, trong lòng bồn chồn chờ tin tức. Lúc đầu mắt cô nhìn chằm chằm di động của anh bởi vì vận mệnh của mèo nhỏ quyết định bởi người bên kia di động. Nhưng không biết từ lúc nào mà mắt cô đã chuyển tới trên ngón tay anh, ngón tay thon dài, xinh xắn như không dính khói lửa nhân gian. Sau đó là chiếc cằm hoàn mỹ, yết hầu hơi nhô ra...

Cuối cùng, trong di động vang lên giọng nói của Mạc Phi: “Cậu mang tới đi.” Trong lòng Nhiếp Tu thầm nhẹ nhõm, nói: “Được, tớ lập tức tới đó.” Vừa quay mặt lại đã gặp phải ánh mắt của Đồng Tịch.

Đồng Tịch không kịp thu hồi ánh mắt, chỉ có thể gắng gượng đón nhận ánh mắt anh, trong giây phút ánh mắt chạm nhau, tim bỗng đập nhanh hơn, không biết do khấn trương hay là vì điều gì khác.

“Anh có một người bạn, chị của cậu ta đồng ý nhận nuôi.”

Đồng Tịch rất vui, cười sáng sủa: “Thật tốt quá, thật sự cảm ơn anh.”

Nhiếp Tu cười cười, trong lòng lại thầm nói: Cảm ơn thế nào đây?

Anh vốn định đưa Đồng Tịch về khách sạn, cho nên đường xe đi là đường tới khách sạn.

Đồng Tịch ngồi trên xe không tới hai phút đã thấy khách sạn mà nhà họ Hứa an bài cho họ. Nhưng Nhiếp Tu không có ý đưa cô về khách sạn trước, xe “vèo” một cái chạy qua khách sạn, chẳng có dấu hiệu ngừng mà còn tăng tốc.

Đồng Tịch ôm mèo nhỏ, lời nói tới miệng lại nuốt vào.

Mèo nhỏ do hai người cùng nhặt, giờ mà bảo anh đưa mình về khách sạn, giao mèo cho anh giải quyết một mình thì đúng là hơi xấu hổ. Nhưng nhờ chỗ bạn anh ở rất xa, chẳng phải cô sẽ về rất muộn hay sao?

Cô nhin một lát, cuối cùng vẫn hỏi: “Bạn anh ở xa không?”

Nhiếp Tu đáp: “Không xa, chỉ cách đây khoảng 15 phút đường thôi. Cùng đi nhé.”

Đồng Tịch nhìn khách sạn ngày càng xa trong kính chiếu hậu, chỉ có thể đồng ý.

Mạc Phi và Mạc Đan ở cửa tiểu khu chờ Nhiếp Tu. Xa xa thấy Nhiếp Tu lái xe tới, hai người đều không nghĩ còn có một cô gái đi cùng anh.

Khi Đồng Tịch ôm mèo nhỏ xuống dưới, trên mặt Mạc Đan là minh chứng hoàn hảo cho biểu cảm kinh diễm. Mạc Đan vốn học mỹ thuật tạo hình nên vô cùng mẫn cảm đối với tất cả những thứ xinh đẹp, bao gồm người đẹp, khi thấy Đồng Tịch, ánh mắt cô không di ra được.

Nhiếp Tu giới thiệu ba người với nhau một cách đơn giản, chỉ nói tên, cũng không nhắc tới những cái khác, lúc đầu anh cũng chỉ định đưa mèo cho Mạc Đan rồi đi luôn, không ngờ Mạc Phỉ lại đưa ra đề nghị ăn cơm chiều cùng nhau.

Mạc Đan cũng phụ họa nói: “Cùng nhau ăn cơm đi, có một cửa hàng mới khai trương ở gần đây, đang giảm giá đó.”

Nhiếp Tu quay lại nhìn Đồng Tịch, dùng ánh mắt hỏi ý kiến của cô. Tất nhiên, trong lòng anh cũng muốn ở chung với cô lâu hơn một chút.

Đồng Tịch vừa mới quen biết hai chị em nhà này, cảm thấy không tiện nên nói với Nhiếp Tu: “Anh đi với họ đi, em gọi xe trở về là được, không cần anh đưa đâu.”

Nhiếp Tu không nhận ý kiến của cô, nói: “Cùng đi đi, ăn xong anh đưa em về.” Ngữ khí khẳng định chắc nịch.

Mạc Đan chỉ vào ngã tư hơi chệch phía đối diện: “Đúng vậy, gần lắm, em xem, là nhà kia kìa.”

Ba người đều mời, không thể từ chối lòng hiếu khách của họ, cô đành đồng ý.

Mạc Đan đưa mèo nhỏ và chìa khóa cho Mạc Phỉ, sai anh ta mang vào nhà. Mạc Phỉ ôi một tiếng, vội chạy về.

Đồng Tịch theo Nhiếp Tu và Mạc Đan tới quán ăn mới khai trương đó, vì mưa to nên rất ít khách, có vẻ rất u tĩnh. Cách bố trí trong phòng mang hơi hướng cổ điển, đèn chùm cung đình màu đỏ, màn tre, còn có tiếng nước chảy loáng thoáng đâu đó.

Đồng Tịch xem rất tập trung, không để ý dưới chân, bỗng nhiên bị vấp té. Nhiếp Tu giơ tay ra nâng eo cô lên. Giây phút da thịt chạm nhau, trái tim hai người đều đập rất nhanh. Đồng Tịch nói một tiếng cảm ơn, cố tỏ ra hào phóng, kỳ thật tim đập nhanh như hươu chạy.

Mặt Nhiếp Tu không đổi sắc nói: “Không khách khí.” Đầu ngón tay chạm vào eo cô lại tê dại như bị điện giật, trong lòng không bình tĩnh.

Đột nhiên như có gì đó mọc rễ nảy mầm trong giữa hai người.

Mạc Phỉ mang mèo về rồi tới rất nhanh. Anh ta luôn nói nhiều, thấy cô gái xinh đẹp cũng không luống cuống, là loại nam sinh trông có vẻ khờ nhưng thật ra lớn mật. Xưa nay Nhiếp Tu giao tiếp với nữ sinh rất nhiều nhưng hầu như đều là bị động, xét về mặt nghĩ ra chủ đề trò chuyện thì không bằng Mạc Phỉ.

Mạc Phỉ cũng không hề cố kỵ tới những chuyện có thể hỏi hay không hỏi, sau khi ngồi xuống, bởi tò mò nên lập tức hỏi tuổi và bằng cấp của Đồng Tịch. Nghe Đồng Tịch nói là đang học trung học ở Hy Trấn thì kinh ngạc hỏi: “Em không ở thành phố T hả?”

Đồng Tịch giải thích: “Nhà em ở đây, nhưng vài năm nay đi học ở ở chỗ chú em ở Hy Trấn.”

Mạc Đan nói: “Chị biết Hy Trấn, nghe bảo cảnh sắc ở đó rất đẹp, quan trọng là còn ít người nữa.”

Đồng Tịch gật đầu, thật sự cầu thị nói: “Đúng là rất đẹp. Ít người bởi vì chưa có doanh nghiệp khai phá, rất nhiều người trẻ tuổi nơi đó đều đi ra ngoài làm. Trên trần khá vắng vẻ. Đến tối mới thực sự là “vạn lại thử giai tịch” (*), cả bầu trời sao như ở trên đầu mình. Nếu chơi thuyền ở Hy Hồ thì có thể cảm nhận ý cảnh trong câu: “Tuý hậu bắt tri thiên tại thủy, Mãn thuyền thanh mộng áp tinh hà(**).”

(*)“Vạn lại thử giai tịch, Duy văn chung khánh âm”: Muôn tiếng trong trời đất lúc đó đều yên lặng, Chỉ còn nghe âm thanh của chuông và khánh.

(**)Tuý hậu bắt tri thiên tại thủy, Mãn thuyền thanh mộng áp tinh hà: trích trong “Đề Long Dương huyện Thanh Thảo hồ” của Đường Ôn Như, dịch là: Say rồi chẳng biết trời trong nước, Thuyền nặng đè sao dưới mộng thanh.

Lời miêu tả này khiến Mạc Đan sinh lòng hướng tới.

Mạc Phi vội nói: “Chị anh vẫn luôn muốn tới Hy Trấn vẽ phong cảnh, sau này bọn anh muốn liên hệ với em, số điện thoại của em là bao nhiêu?”

Đồng Tịch báo số điện thoại của mình. Mạc Phi lập tức lấy điện thoại gọi sang, sau đó nói: “Đây là số của anh, em nhớ nhé.”

Đồng Tịch nói vâng, cúi đầu lưu số của anh ta vào, lại rất nghiêm cẩn hỏi: “Có phải là chữ Phi trong ”văn thải phỉ nhiên“(*) không?” Mạc Phi gật đầu lia lịa. Lúc này, Nhiếp Tu vẫn im lặng ở bên cạnh lại cầm di động ra nói: “Cũng lưu số của anh luôn đi.”

(*) Văn thải phỉ nhiên: có tài văn chương

Mạc Phi rất kinh ngạc: “Cậu còn chưa có số của em ấy à?”

Đồng Tịch trả lời thay Nhiếp Tu: “Bọn em cũng vừa mới quen biết trưa hôm nay thôi.”

Mạc Phi tỏ ra vui mừng, thật tốt quá, vừa rồi còn lo cô nhóc này là cô gái Nhiếp Tu thích, hóa ra cũng là mới quen.

Nhiếp Tu báo tên mình và số điện thoại, Đồng Tịch nghiêng đầu hỏi: “Là Tu trong ”thức thân tự tu“(*) à.”

(*) Thức thân tự tu: Tự đốc thúc rèn luyện bản thân.

Nhiếp Tu gật đầu. Hầu như mọi người đều hỏi lại là tu trong “dương tu” hoặc tu trong “tu dưỡng”. Lúc trước khi ông nội của Nhiếp Tu đặt tên cho anh chính là bốn chữ này. Đồng Tịch là người duy nhất nghe tên của anh đã nghĩ tới bốn chữ này. Không biết thế này có tính là một loại duyên phận hay không.

Bởi vì em trai Mạc Phi là bạn tốt của Nhiếp Tu nên Mạc Đan cũng có chút thân quen với anh ta. Biết khi anh ta nói chuyện với người xa lạ, thường thì sẽ hơi buông mi mắt xuống, tạo cho người ta cảm giác bí hiểm, có thể nghĩ rằng anh ta đang lắng nghe chăm chú, hoặc cũng có thể là anh ta đang ngăn người, hờn du thiên ngoại. Đến cùng là tình huống nào thì cũng chỉ có bản thân anh ta hiểu mà thôi.

Nhưng đêm nay, Mạc Đan rất ngạc nhiên khi phát hiện, lúc Đồng Tịch nói chuyện thì Nhiếp Tu bỏ qua thói quen trước kia của mình, ánh mắt nhìn chăm chú vào gương mặt của cô bé.

Mạc Đan cẩn thận quan sát kỹ hơn, xem trong mắt anh ta có ý ái mộ hay không, đáng tiếc chẳng thể nhìn ra được điều gì.

Kỹ năng thâm tàng bất lộ của Nhiếp Tu trong tiểu đội ba người bọn họ là đứng đầu. Tiếp theo là Phó Hành Tri, em trai ngốc bạch ngọt nhà mình thì phải xếp hạng cuối cùng.

Bởi vì vừa khai trương nên thức ăn vừa tinh xảo vừa nhiều. Đồng Tịch không ăn nhiều lắm, sức ăn của Mạc Đan cũng nhỏ, hôm nay Mạc Phi đá bóng nên bụng đói réo vang, cho tới khi Nhiếp Tu ngừng đưa lại, anh ta mới ăn được lưng dĩa.

Đồng Tịch bảo Mạc Đan là cô muốn ra ngoài một chút. Nhiếp Tu tưởng cô đi toilet, cho tới khi Mạc Phi bỏ dĩa xuống mà vẫn chưa thấy người quay lại, anh mới cảm thấy không ổn, bảo Mạc Đan đi xem một chút. Không lâu sau, Mạc Đan trở lại bảo Đồng Tịch không ở toilet.

Nhiếp Tu lập tức cầm di động gọi cho Đồng Tịch, nghe nói cô đang ở quầy thanh toán thì lập tức đứng dậy.

Khi Đồng Tịch ra ngoài thì mang tiền mặt để mua sách, chỉ còn hơn 40 tệ không đủ trả, may mà có mang thẻ theo. Nhưng nhà hàng mới mở, nhân viên thu ngân nói là chưa chuẩn bị máy quét thẻ, tạm thời chỉ có thể trả tiền mặt. Cô chỉ có thể tới ngân hàng rút tiền, thế nên mới chậm trễ thời gian.

Nhiếp Tu đi xuyên qua hành lang gấp khúc tới nơi thì cô đã trả tiền xong xuôi, đang lấy lại tiền lẻ bỏ vào ví.

“Sao có thể để em trả tiền được.” Trong giọng nói của Nhiếp Tu tỏ ra hơi tự trách.

Đồng Tịch nghiêm cẩn nói: “Em nên thanh toán chứ, anh đưa em về nhà, Mạc Đan giúp nhận nuôi mèo. Chẳng lẽ em không nên cảm ơn mọi người sao?”

Thật ra Nhiếp Tu là người khá truyền thống, cảm thấy việc để nữ sinh trả tiền là không đúng. Anh rút ví ra, định trả tiền lại cho Đồng Tịch nhưng Đồng Tịch không chịu nhận, nói: “Để lần sau anh mời em đi.”

Cô cũng chỉ thuận miệng nói thế, Nhiếp Tu lại rất nghiêm cẩn đồng ý, cũng cường điệu: “Lần sau anh mời, em không được từ chối đâu đấy.”

Đồng Tịch cười cười không nói gì, trong lòng cảm thấy sẽ không có lần sau, từ nay về sau chỉ sợ sẽ không gặp lại anh nữa.

Nhiếp Tu đưa cô trở lại khách sạn, chú hỏi cô đã ăn cơm chưa. Đồng Tịch cũng không giấu giếm, kể chi tiết lại cho chú, rằng mình trùng hợp gặp Nhiếp Tu, đã ăn cơm chiều với anh rồi.

Đồng Kiến Văn cũng không hỏi nhiều, chỉ ừ một tiếng, nói rằng cậu bé đó rất giỏi, ba tuổi nhìn tới già, hồi nhỏ đi Hy Trấn, nó đã khác với những đứa trẻ khác rồi.

Đồng Tịch vô cùng tò mò anh khác như thế nào, nhưng không hỏi.

Bèo nước gặp nhau sau đó từng người có cuộc sống riêng, có lẽ sẽ không gặp lại nữa. Nhưng mà dù không thể gặp mặt nữa, cô vẫn sẽ không quên mình từng biết một người như vậy.

Mưa so khắp thành thị, ban đêm yên tĩnh trống vắng, nước đọng trên mặt đường lóe lên những ánh sáng nhấp nhúa dưới ánh đèn.

Trong xe mở nhạc cổ điển, Nhiếp Tu lại chẳng thể nghe vào, tâm tư anh mơ hồ, không biết tới đâu. Loại tình huống này rất khác thường, anh loáng thoáng cảm thấy có chuyện gì sẽ xảy ra.

Bốn mươi phút sau, xe khởi động trở lại ga ra biệt thự Mai Sơn, anh không lên lầu ngay mà ngồi ở trong xe, gọi điện cho bạn tốt số một – Phó Hành Tri.

Bên kia điện thoại rất ồn ào, hình như đang tụ hội. Nhiếp Tu nói: “Cậu tìm nơi yên tĩnh một chút, tớ có chuyện quan trọng muốn nói với cậu.”

Phó Hành Tri cầm điện thoại ra khỏi phòng karaoke, vừa đi vừa hỏi chuyện gì.

Nhiếp Tu nghe được bên kia yên tĩnh, không còn tạp âm nữa mới hỏi: “Nếu cậu rất thích một cô gái lớp 12, cậu chờ một năm để cô ấy thi đỗ đại học mới theo đuổi hay là hiện tại theo đuổi luôn?”

“Thế mà phải hỏi, đương nhiên là hiện tại, tiên hạ thủ vi cường. Vào đại học thì như nước chảy ra biển lớn, dề trong đàn sói. Dưới sự vây quanh như hổ rình mồi của các đàn anh khóa trên, đứng rồi, còn có đàn chị nữa, vậy thì xác suất thành công sẽ giảm rất nhiều đó.”

Nhiếp Tu lại hỏi: “Có thể sẽ ảnh hưởng tới chuyện học hành của cô ấy không?”

“Sao có thể, tình yêu cũng là một loại động lực mà, hơn nữa lúc này cậu theo đuổi được cô ấy rồi thì vừa hay có thể bảo cô ấy thi vào đại học B, đàn anh đàn em gần nhau, còn là bạn học cùng trường nữa.”

Nhiếp Tu cảm thấy rất đúng. Quả nhiên người thường xuyên yêu đương đúng là có kinh nghiệm phong phú, mưu tính sâu sa.

Trong tiểu đoàn thể ba người, Mạc Phỉ và Phó Hành Tri đều từng yêu đương, chỉ có Nhiếp Tu là hình mẫu bí hiểm cao không thể với tới, luôn có người theo đuổi anh nhưng chưa từng thành công, thế mà hôm nay lại động phàm tâm.

Phó Hành Tri vô cùng tò mò, gấp gấp truy hỏi: “Có phải là cậu đã lọt mắt xanh ai đó rồi phải không?”

Nhiếp Tu thần nhiên thừa nhận: “Ừ, hôm nay gặp một cô bé.”

Phó Hành Tri càng kích động: “Ôi chao, nhất kiến chung tình hả?”

Nhiếp Tu phủ nhận: “Không, sáu năm trước từng gặp rồi.”

“Tớ biết không? Học ở trường nào? Khi nào thì mời ăn cơm giới thiệu?”

Nhiếp Tu cứ như không nghe thấy những vấn đề này, vô cùng thân thiết nói: “Cậu cứ ca hát đi nhé.”

14. Chương 14: Theo Dõi

Mười giờ đêm, Đồng Xuân Hiểu và biên tập ăn cơm xong trở lại khách sạn, nhớ tới chưa gọi điện cho Tưởng Văn Tuấn một ngày rồi, thế là gọi điện qua, thuận tiện nói cho hắn biết tin em họ mình đã kết hôn. Mức độ giật mình của Tưởng Văn Tuấn không kém các cô: “Sao lại đột nhiên như vậy? Trước kia chẳng nghe em nhắc đến chút nào cả.”

Đồng Xuân Hiểu giải thích: “Nó cưới chui với Hứa Lâm Lang, bọn em cũng mới biết tin từ hôm qua, sáng hôm nay đã bị đón tới thành phố T tham gia hôn lễ rồi.”

Tưởng Văn Tuấn lập tức hỏi: “Em nói là con gái của Hứa Thế An – Hứa Lâm Lang?”

Đồng Xuân Hiểu nói đúng vậy.

Tưởng Văn Tuấn bị giật mình, nửa ngày mới hậm mộ nói: “Em họ của em là được gả vào hào môn nha! Đúng là may mắn.”

Đồng Xuân Hiểu cười nói: “Hào môn gì chứ, người ta rất bình dị gần gũi, đối xử với chú thím em cũng rất khách khí chu đáo.”

Đúng là khách khí chu đáo, hôm sau, ăn điểm xong, Hứa Thế An lại an bài lái xe đưa thông gia trở về. Sau khi tới Hy Trấn, lái xe lại mở cốp xe, lấy ra một rương rượu Mao Đài và một rương rượu ngoại, nói là chủ tịch biểu ông thông gia, quà của Chu Dư Phương là một bộ mỹ phẩm dưỡng da, Đồng Xuân Hiểu là một túi xách của hãng nổi tiếng, Đồng Tịch là một vòng cổ bạch kim.

Đồng Kiến Văn tuy là thầy giáo ở trấn trên, nhưng lại không thiếu phẩm chất nông nhên của phần tử trí thức, kiên quyết không chịu nhận quà biếu. Lái xe khuyên đồ cả mồ hôi, trưng ra khuôn mặt tươi cười mãi: “Boss đã dặn dò, nếu ngài không nhận thì cháu không thể báo cáo kết quả công tác với boss được.”

Đồng Kiến Văn không muốn lái xe khó xử, cuối cùng vẫn miễn cưỡng nhận lễ vật, nhưng trong lòng lại không biết có tư vị gì. Đồng dõi cách nhau quá lớn, thật sự có cảm giác khó nói thành lời.

Thôn trấn không lớn, nhà họ Hứa lại phái xe cao cấp tới đưa đón hai lần, việc vui của nhà họ Đồng rất nhanh được đồn khắp làng. Hôm đó hàng xóm láng giềng và đồng nghiệp tới chúc mừng nối liền không dứt, Tưởng Văn Tuấn cũng tới chúc mừng, còn mang tới một phần tiền biếu rất nặng của Thẩm Hi Quyền.

Đồng Kiến Văn nhận tiền biếu của hàng xóm và đồng nghiệp, đương nhiên muốn mời khách cảm ơn. Tưởng Văn Tuấn đề nghị bày tiệc ở khách sạn làng du lịch Hy Hồ, bởi quan hệ của Thẩm Hi Quyền, rượu và thức ăn đều có thể giảm giá, hơn nữa trước mắt, khách sạn làng du lịch tuyệt đối là khách sạn xa hoa nhất trong trấn.

Đồng Kiến Văn giao việc này cho Tưởng Văn Tuấn sắp xếp. Hiệu quả làm việc của hắn cực cao, ngày hôm sau đã đặt tiệc xong.

Theo thôn trấn tới Hy Hồ, đi bộ cũng chỉ mất hai mươi phút. Bình thường cuộc sống của Đồng Tịch chỉ quanh quẩn ở hai nơi, trong thời kỳ xây dựng làng du lịch, cô chưa tới đó được một lần. Khi đi trên con đê cạnh hồ, rõ ràng phát hiện những cây dương trước đó đã đổi thành những cây phượng to lớn, hoa nở xán lạn như ngọn lửa đỏ, nở rất nhiệt liệt, khí thế hùng hục, đi sâu vào bên trong là từng mảng từng mảng trần châu mai, từ xa nhìn lại trông như là một biển tuyết tỏa hương thơm mát.

Nhà họ Đồng không có họ hàng gì, họ hàng bên Chu Dư Phương cũng ít, thêm vào hàng xóm đồng nghiệp cũng chỉ tổng cộng sáu bàn ăn. Trong bữa tiệc, Đồng Tịch lâu rồi mới nhìn thấy Thẩm Hi Quyền. Do bận việc khai trương làng du lịch nên anh gầy hơn trước, nhưng trông càng thêm nhanh nhẹn, tiêu sái anh tuấn.

Kết thúc bữa tiệc, Thẩm Hi Quyền mời mọi người tham quan làng du lịch. Mỗi biệt thự kiểu Trung Quốc cổ đại dùng rừng trúc và cây lớn tạo thành khu vực độc lập, dùng thực vật và núi đá tạo cảnh, tại dùng tài nguyên tự nhiên của Hy Hồ, toàn bộ làng du lịch trông như thế ngoại đào nguyên. Tuy rằng là sau giữa trưa, đi dưới bóng cây đã có chút gió lạnh thoảng qua, không khí thuần khiết mang theo hương vị ngọt ngào.

Bên ngoài có thể câu cá hoặc chơi du thuyền ở Hy Hồ, bên trong có các phương tiện giải trí nghỉ ngơi tiện lợi. Mọi người thấy đều khen kiến trúc làng du lịch này đẹp đẽ.

Đồng Kiến Văn nói nhỏ với Chu Dư Phương: “Bảo chúng ta tới đây làm tiệc rượu, tương đương với quảng bá một lần cho làng du lịch.”

Chu Dư Phương cười: “Người ta đúng là thông minh, ông còn luôn bảo cậu ta làm việc không đàng hoàng.”

“Ban đầu tôi cũng là nộ kỳ bất tranh, tiếc nó thông minh nhưng không dùng vào việc học tập, không biết gì mà học đòi kinh doanh, bây giờ phát hiện, có lẽ nó không đọc sách là đúng, nó trời sinh là người làm kinh doanh. Bà nhìn Đồng Hâm xem, thành thật chăm chỉ học tập, bây giờ vẫn còn phải trả góp nhà, nếu không có chúng ta giúp đỡ, chẳng biết khi nào mới mua được nhà nữa?”

Chu Dư Phương có tính cách lạc quan hiền hòa, cười hì hì nói: “Người nào có số của người đó, Đồng Hâm của chúng ta còn cưới được người vợ tốt nữa nè.”

Nói đến hôn sự của Đồng Hâm, Đồng Kiến Văn lại bắt đầu quan tâm tới Đồng Xuân Hiểu, bởi vì hai ngày sau, Tưởng Văn Tuấn phải về thành phố T. Tuy rằng cách Hy Trấn không xa nhưng dù sao cũng là đất khách. Ông lo đêm dài lắm mộng, sợ ra biển cổ gì, nên trong lòng rất lo lắng.

Vừa hay Xuân Hiểu và Tưởng Văn Tuấn đều ở bên người, Đồng Kiến Văn nói: “Hay các cháu đăng ký kết hôn trước, lễ cưới thì tổ chức sau.”

Tưởng Văn Tuấn cười nhìn Đồng Xuân Hiểu nói: “Cháu thì không có vấn đề gì.”

Hai người đều sắp tới mốc ba mươi tuổi, kết hôn cũng là chuyện nước chảy thành sông, Đồng Xuân Hiểu không muốn khiến chú phải lo lắng về mình nên gật đầu đồng ý: “Tuần sau cháu đưa Đồng Tịch lên thành phố học thêm, tranh thủ thời gian đăng ký luôn.”

Đồng Kiến Văn mừng ra mặt, tặng đá trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống.

Sau khi trở về từ làng du lịch thì trời bỗng mưa to.

Mưa tạnh, Đồng Tịch ở trong sân cắt bỏ những cành hoa nát, Đồng Xuân Hiểu ở trên lầu gọi cô: “Thất Thất, điện thoại của em nè.”

Đồng Tịch chạy vội lên lầu, nhận điện thoại, thấy tên xuất hiện trên màn hình thì ngẩng ra hai giây mới ấn nút trả lời.

“Anh là Nhiếp Tu.”

Quả nhiên là anh. Nghe giọng của anh, Đồng Tịch nói một tiếng “Chào anh” xong không biết nói gì tiếp theo, vừa ngạc nhiên vừa kinh ngạc, còn có một chút bối rối, tim đập rất nhanh, không biết do khẩn trương hay là vì vừa mới chạy từ dưới lên trên lầu.

“Em nhớ Mạc Đan không? Cậu ấy muốn tới Hy Trấn vẽ phong cảnh.”

Đồng Tịch vội trả lời: “Đương nhiên nhớ ạ, khi nào chị ấy tới? Anh bảo chị ấy tới tìm em, nhà chú em rất lớn, chị ấy có thể ở chỗ em.”

“Không cần đâu, cậu ấy ở tại nhà cũ của bà ngoại anh.”

Đồng Tịch nhớ tới lần trước Mạc Đan đã giúp mình nhận nuôi mèo con, mình cần phải hiếu khách, thế là nói: “Vậy em đến chỗ chị ấy chơi.”

Nhiếp Tu nói: “Nhà thứ nhất ở phía Nam ngõ Cò Trắng, bên trong trồng cây lựu, cũng có thể thấy được từ ngoài tường.”

“Vâng vâng, em biết mà.”

Cúp điện thoại, Đồng Tịch lập tức cầm kéo cắt hơn mười chùm nho trên cây rồi chạy tới phòng bếp cầm bảy tám quả trứng vịt muối, còn có đài sen mới mua buổi sáng, để tất cả vào trong rổ rồi lập tức tới tìm Mạc Đan.

Thôn trấn không lớn, đi bộ mười phút đã tới nhà bà ngoại của Nhiếp Tu, giống tổ trạch nhà cô, cũng là kiến trúc bốn phía là nước, nhưng nhìn từ bên ngoài thì càng cổ xưa hơn.

Đồng Tịch gõ cửa, lát sau cửa lớn kéo kệt mở ra.

Thấy người trong cửa, cô ngây ra.

Nghe ý tứ của lời nói của Nhiếp Tu thì là Mạc Đan tới một mình, giờ bỗng nhìn thấy anh đứng trước mặt mình, Đồng Tịch giật mình, tim đập bình bịch, thế nên khi nói ra lời cũng hơi lắp bắp: “Anh, anh cũng tới rồi à?”

Nhiếp Tu nhìn cô không chuyển mắt, nói: “Anh chưa nói là anh không tới.”

Ngày hè trời mưa nhiều nước, mới mưa mấy trận mà nước lên không ít, ban đầu phải xuống năm bậc thêm mới tới nước, hiện tại chỉ cần hai bậc thêm. Cầu vòng sau mưa rất đẹp, nửa bên bầu trời đều là màu sắc tươi đẹp diễm lệ, hồng xen lẫn tím.

Đây là thời khắc đẹp nhất ở mùa hè của Hy Trấn. Trước mặt anh là cô gái xinh đẹp nhất trấn, cô mặc một chiếc váy sát nách, mái tóc ánh vàng dưới ánh mặt trời, ánh mắt đẹp như lưu ly, ánh sao vui vẻ trong đó như ẩn như hiện.

“Anh cũng tới rồi.” Mạc Phi cười hì hì từ phía sau Nhiếp Tu đi ra.

Đồng Tịch giật mình đỏ mặt, vội tránh đi ánh mắt Nhiếp Tu, quay đầu hỏi anh ta: “Các anh tới lúc nào thế?”

Mạc Phi lắc nhai nói: “Sau giữa trưa đã tới rồi, quét dọn vệ sinh xong mới xong. Em trông được không, không nhìn ra được là phòng bỏ trống vài năm đâu nhỉ.”

Đồng Tịch đánh giá đình viện dưới ánh mặt trời, cười khanh khách lắc đầu: “Không nhìn ra được.”

Cây lựu cạnh tường ra rất nhiều quả, mỗi khi đến cuối hè, Đồng Tịch đều có thể thấy rất nhiều quả lựu hồng hồng trĩu xuống từ bên ngoài tường.

Đồng Tịch hỏi: “Chị Mạc Đan đâu?”

Mạc Phi nói: “Chị ấy vừa đi tắm.”

Mạc Phi kéo ghế ra mời Đồng Tịch ngồi. Đồng Tịch đặt giỏ trong tay lên bàn: “Nếu biết trước là các anh cũng ở đây thì em đã cầm nhiều nho hơn đến rồi. Đây là trứng vịt, thím em làm cháo trắng rất ngon đấy.”

Khi nói chuyện, Mạc Đan từ phòng tắm bước ra, tóc đen rối tung do mới tắm, vừa dài vừa thẳng. Mặc dù tóc Đồng Tịch cũng dài nhưng không bóng mượt như sa tanh giống như Mạc Đan, tóc cô như đồng chảy gọn sóng hơi phồng.

Nhà ở Hy Trấn đều gần nước, cửa trước sau đều mở, nam bắc thông nhau mang theo gió có chứa hơi nước, ngồi ở phòng ngoài có gió lạnh phơ phất như thế, còn thoải mái hơn so với điều hòa.

Bốn người ngồi quanh bàn trong sân. Nhiếp Tu pha một bình trà Long Tĩnh mang từ trong nhà tới, chỉ trong giây lát, hương trà tỏa ra khắp sân nhỏ dưới ánh mặt trời.

Nhà ở đây tuy rằng bỏ trống đã lâu nhưng vì thỉnh thoảng cũng có họ hàng tới quản lý nên không cần dọn dẹp nhiều đã có thể ở rồi, chỉ là chưa có đầy đủ đồ đạc. Khi Nhiếp Tu đến mang theo một rương đồ, chẳng khác gì so với chuyển nhà.

Giàng Nhược Hạm không hiểu, nói: “Mạc Đan muốn tới vẽ phong cảnh, con đưa chìa khóa cho Mạc Phi, bảo chị em nó tự đi là được mà, sao con phải đi cùng?”

Nhiếp Tu không nói mục đích thật cho bố mẹ nhưng vẫn chưa giấu giếm Mạc Phi.

Phản ứng của Mạc Phi không khác lắm so với Phó Hành Tri, rất khiếp sợ, nhưng không mất lý trí mà hỏi một vấn đề rất đúng đắn: “Cô ấy có bạn trai chưa?”

Nhiếp Tu rất khẳng định bảo là không có. Mạc Phi còn tưởng rằng anh đã từng hỏi rồi mới biết, kết quả vị đại thần này bảo rằng bản thân cần bản là chưa hỏi.

Mạc Phi vô cùng cạn lời, bứt tóc, nói: “Cậu không hỏi sao biết? Đồng Tịch xinh đẹp như vậy, tớ đoán tám chín phần mười là có bạn trai rồi.”

Nhiếp Tu tỏ ra định liệu trước: “Tớ và cô ấy ở cạnh nhau khoảng năm tiếng rưỡi, di động của cô ấy chẳng vang lên lần nào. Nếu quả thật có bạn trai, thời gian dài như vậy thì cũng phải gọi điện hay nhắn tin chứ.”

“Cũng có thể là bạn trai cô ấy có việc, không rảnh gọi.”

“Vấn đề là, toàn bộ thời gian ấy, cô ấy chẳng cầm di động lên xem lần nào. Nếu thật có người yêu, không có việc gì cũng phải liếc nhìn di động, sợ sẽ bỏ qua tin tức gì.” Nhiếp Tu khẽ nâng cằm, khẽ nở nụ cười với Mạc Phi: “Ví dụ như cậu lúc chưa thất tình, lúc tắm rửa còn bọc cả di động vào túi ni lông cầm vào phòng tắm.”

Mạc Phi: “...”

Nhiếp Tu vỗ vỗ vai anh ta, nói chắc chắn: “Không cần hoài nghi trực giác của tớ.”

Vì lẽ đó, khi Đồng Tịch nói chuyện với bọn họ, Mạc Phi đã đặc biệt chú ý xem cô gái này có điện thoại gọi tới không. Tuy rằng sức quan sát và phán đoán của Nhiếp Tu ít khi sai lầm, nhưng Mạc Phi đối với suy luận này của anh ta vẫn tỏ vẻ ngoài nghi.

Đang suy nghĩ thì điện thoại của Đồng Tịch vang lên, Mạc Phi lập tức dừng cả lỗ tai lên. Đáng tiếc là, cuộc gọi này là từ Đồng Xuân Hiểu, hỏi Đồng Tịch ở đâu, sao chưa về ăn cơm chiều.

Đồng Tịch bảo là sẽ lập tức về rồi cúp điện thoại, thuận tiện mời ba người tới nhà mình ăn cơm.

Đột nhiên tới trước bữa ăn, chắc chắn sẽ khiến chủ nhà không kịp chuẩn bị, khiến người ta luống cuống tay chân tiếp đãi mình không phải là hành động lễ phép. Nhiếp Tu cảm ơn lời mời của cô, muốn đưa cô về.

Đồng Tịch không nhận được cười: “Không cần đâu, em rất quen thuộc nơi này, mỗi khi tan trường đều đi qua mà.”

Nhiếp Tu sửa miệng nói: “Mẹ anh bảo anh tới thăm hỏi chú Đồng.”

Đồng Tịch thật có lỗi nói: “Chú em đưa thím về nhà mẹ đẻ, mấy ngày nay đều không ở nhà, chờ chú ấy trở về thì em sẽ chuyển lời.”

Nhiếp Tu lại sửa miệng lần nữa: “Anh đi tản bộ.”

Hai người ra khỏi nhà tới ngõ Cò Trắng, Nhiếp Tu đi rất chậm, Đồng Tịch lại ngại không dám giục anh. Rõ ràng chân dài như thế mà, sao đi chậm như vậy nhỉ.

Tới trước cầu đá, Nhiếp Tu bỗng nhiên mở miệng nói: “Anh nhớ là ngày đó có người gọi em, hình như không phải gọi bằng tên hiện tại.”

Ngữ khí của anh có chút không xác định, dù sao đã rất lâu rồi, trí nhớ mơ hồ. Nhưng Đồng Tịch vẫn rất kinh ngạc vì anh còn nhớ được: “Người nhà em gọi nữ danh của em là Thất Thất.”

“Em sinh vào Thất tịch hả?”

“Sao anh biết?”

“Rõ ràng mà, em tên Tịch, nữ danh là Thất Thất.”

“Anh thông minh quá.”

Nhiếp Tu gật đầu: “Đúng vậy. Mọi người đều nói như vậy.”

Đồng Tịch buồn cười, cười nói: “Lát nữa cơm sẽ nguội rồi. Em đi trước nhé.”

Nhiếp Tu đứng dưới cây đa mà sáu năm trước anh đã từng đứng đó, nhìn theo bóng lưng Đồng Tịch biến mất ở bên kia cầu, giống như cảnh tượng tái hiện lại từ bốn năm trước vậy.

Anh nghĩ, cô và anh có duyên như vậy, vận mệnh đã quyết định cô là cô gái của anh rồi.

m@

15. Chương 15: Theo Đuổi

Mạc Phi duỗi lưng trên chiếc ghế trúc trong sân, hai tay đặt trên bụng, mắt thì nhắm lại như là một lão thái gia nông thôn thảnh thơi.

Tóc Mạc Đan đã khô, đang định búi lên thì nghe “lão thái gia” nói: “Chị có rảnh thì hỏi xem Đồng Tịch có bạn trai chưa?”

Mạc Đan giật mình dừng động tác trong tay, không xác định hỏi: “Có ý gì? Em định theo đuổi cô ấy à?”

Mạc Phi sờ sờ mũi: “Không phải em, là Nhiếp Tu.”

Mạc Đan nhẹ nhàng thở ra: “May mắn không phải là em.”

“Lão thái gia” giương mắt lên, ngữ khí bất mãn: “Chị có ý gì hả?”

Mạc Đan không muốn đả kích lòng tự trọng của em trai, cười cười không nói. Trong lòng thì nghĩ: Em muốn theo đuổi ai, dẫn theo Nhiếp Tu bên cạnh mà theo đuổi được mới là lạ. May mắn kiểu đàn ông của chị là kiểu đại thúc ổn trọng, nếu không mỗi ngày nhìn mà không chiêm được, chỉ sợ phải buồn bực mà chết.

Khi Đồng Tịch trở về, Đồng Xuân Hiểu đã dọn đồ ăn lên bàn xong, thấy cái giỏ không trong tay Đồng Tịch thì tò mò hỏi em đã đi đâu. Đồng Tịch thật thà trả lời rằng Nhiếp Tu dẫn chị gái của bạn học tới Hy Trấn về phong cảnh.

Sau đó Đồng Xuân Hiểu mới nói: “Vậy phải mời cậu ta tới ăn cơm.”

Đồng Tịch vừa rửa tay vừa nói: “Em mời rồi, anh ấy không chịu tới, bảo nhiều người không tiện.”

Đồng Xuân Hiểu là người có lễ tiết chu đáo, trong lòng nghĩ Giang Ngữ Hạm là bạn học của chú, Nhiếp Tu trở lại Hy Trấn, mình phải tiếp đón chu đáo để tỏ lòng hiếu khách của người địa phương. Vì thế sáng sớm hôm sau đã đi chợ ở bên bờ sông và cá trích tươi ngon, bảo Đồng Tịch mang tới cho cậu ta.

Khi Đồng Tịch tới, ba người vừa ăn điểm tâm xong, trăm miệng một lời khen món trứng vịt muối cô mang tới hôm qua, cả cháo trắng cũng có mùi vị rất ngon.

Mạc Đan nhân cơ hội nhờ Đồng Tịch dẫn cô đi dạo chung quanh, cũng tiện cho việc tìm cơ hội hoàn thành nhiệm vụ mà Mạc Phi giao cho. Tuổi hai người xấp xỉ, tính cách đều sáng sủa, mới nói chuyện một lát đã cảm thấy rất thân thiết. Mạc Đan rất tự nhiên hỏi Đồng Tịch có bạn trai hay chưa.

Đồng Tịch rất thẳng thắn nói không có, sau đó hỏi chị thì sao?

Mạc Đan thở dài: “Chị cũng không có.” Người theo đuổi cô rất nhiều nhưng đều là bạn cùng lứa tuổi, cô thích hình mẫu đại thúc, bởi vì bố cô qua đời sớm.

Đồng Tịch tò mò: “Chị xinh đẹp như vậy, sao lại không có bạn trai?”

Mạc Đan cười hỏi lại: “Em xinh đẹp như vậy, cũng không phải là không có sao?”

Đồng Tịch cười hì hì giải thích: “Em khác với chị nha, chị đã học đại học rồi, em vẫn còn cấp ba mà. Chú em còn là chủ nhiệm lớp, trước kia có một nam sinh bàn trên tặng em một phong kẹo cao su, sau đó đã bị chú em mời vào văn phòng uống nước, thiếu chút nữa đã mời phụ huynh tới rồi.”

“Hiện tại là thời đại nào rồi mà còn quấn chặt như vậy.”

“Anh họ em bị chú ấy quản cho tới đại học đều không tìm được bạn gái, may mắn may mắn, thế nên bây giờ mới cưới được chị dâu thiên tiên.” Hai tay Đồng Tịch tạo thành chữ thập, niệm a di đà phật.

Mạc Đan bật cười, lại hỏi: “Em định thi trường nào?”

“À, đại học T, học viện truyền thông. Em thi đại học xong thì rời khỏi đây trở lại thành phố T.”

Mạc Đan vừa mừng vừa sợ: “Em muốn làm diễn viên à? Ôi, chị muốn ôm đùi trước, em xinh đẹp như vậy, nhất định có thể nổi tiếng!”

Đồng Tịch mau chóng xoa tay: “Không không, em đăng ký ngành biên kịch mà, hi vọng về sau có cơ hội biên kịch tất cả tác phẩm tiểu thuyết của một người thành phim, giúp chị ấy thực hiện giấc mộng.”

Mạc Đan không hiểu từ “chị ấy (*)” là nam hay nữ, thử thăm dò: “Người này là ai thế? Thần tượng của em à?”

(*)Chị ấy và anh ấy trong tiếng Trung có phát âm giống nhau, chỉ có cách viết khác nhau.

Đồng Tịch trả lời rất nghiêm cẩn: “Không phải thần tượng, là người em yêu nhất trong cuộc sống.” Không phải tận lực thừa nước đục thả câu, chỉ là Đồng Xuân Hiếu không muốn lai bị lộ bút danh của mình một lần nữa.

Hai chữ “yêu nhất” được nhấn rất mạnh, nghe thế, trong lòng Mạc Đan chìm xuống. Không phải là bạn trai, thì chắc là đối tượng thầm mến của cô ấy, hiển nhiên còn yêu rất sâu nặng, vì “yêu nhất” mà nỗ lực phấn đấu. Xong rồi, Nhiếp Tu tới đây một chuyến tay không rồi.

Trần nhỏ không lớn, đi dạo một vòng xong vẫn còn sớm, Đồng Tịch lại dẫn Mạc Đan đi Hy Hồ. Tới gần làng du lịch, Mạc Đan bắt đầu khen ngợi, những cây phượng rực lửa, trần châu mai như tuyết, hoa tam giác mạch rực rỡ, còn có bạch quả, cây phong. Bố cục cây cối trông có vẻ tùy ý nhưng đều có vẻ đẹp riêng, làm nổi bật lẫn nhau.

Đồng Tịch thấy Mạc Đan thích nơi này như vậy thì muốn dẫn chị đi tham quan bên trong làng du lịch, nhưng bảo vệ ở cửa không cho vào, vì thế cô gọi điện cho Thẩm Hi Quyền.

Thẩm Hi Quyền đang rảnh, nhận điện thoại xong thì bảo cô chờ, chỉ lát sau, một chiếc xe BMW từ trong làng du lịch đi ra.

Đồng Tịch vốn chỉ định bảo anh ta nói cho bảo vệ một tiếng, để mình vào, không ngờ Thẩm tổng lại tự mình ra đón, có chút “thụ sủng nhược kinh”, cô học dáng vẻ trong phim cổ trang, làm lễ bái: “Quyền Ca bận rộn trăm việc còn tiếp đón tiểu nhân, thật không dám nhận.”

Mạc Đan bật cười thành tiếng, ánh mắt Thẩm Hi Quyền rơi xuống trên người cô ta, mỉm cười gật đầu, chào hỏi một câu.

Mạc Đan bị nụ cười này của anh ta khiến cho tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô luôn thích đàn ông anh tuấn thành thực, mà khi Thẩm Hi Quyền cười thì mãn môi, khoe miệng một bên nhếch lên, trong thoáng chốc khiến cô nhớ tới nụ cười vừa chính vừa tà của Bạch Thụy Đức.

Đồng Tịch giới thiệu hai người với nhau rồi nói rõ mục đích của mình. Thẩm Hi Quyền nghe cô bảo Mạc Đan là sinh viên học viện mỹ thuật thì không nhìn được nhìn sang thổi phồng vài câu. Người đàn ông đã ra xã hội dốc sức lắm nhiều năm, khi khen ngợi ai đó cũng rất khác so với nam sinh trong trường.

Mạc Đan bắt gặp ánh mắt dịu dàng và tán thưởng của anh ta, tim bỗng đập loạn.

Thẩm Hi Quyền lái xe đưa hai người vào làng du lịch tham quan, bảo là ngày 18 táng 8 chính thức khai trương. Lúc đó đang là nghỉ hè, lại đúng là lúc phồn hoa rực rỡ.

Đồng Tịch nói: “Chọn ngày không tệ. Chúc Quyền Ca đại cát đại lợi nhé.”

Thẩm Hi Quyền cười: “Cảm ơn cảm ơn, cũng mong thế.”

Tham quan làng du lịch xong thì vừa hay tới cơm trưa. Thẩm Hi Quyền ngừng xe trước cửa khách sạn, muốn mời hai người ăn cơm.

Đồng Tịch và Thẩm Hi Quyền làm hàng xóm nhiều năm với nhau, thân thiết không cần khách khí, chỉ có Mạc Đan hơi e thẹn, sắc mặt ửng đỏ chối từ: “Thế thì ngưng quá.”

Thẩm Hi Quyền cười mỉm nhìn cô: “Bạn của Đồng Tịch cũng là bạn của tôi, sao phải ngưng chứ.”

Kỳ thật, anh ta đã hứa sẽ mời bữa cơm này từ hai năm trước, lúc ấy làng du lịch còn chưa xây xong. Thẩm Hi Quyền đã nói rằng sau này sẽ mời Đồng Tịch một bữa tiệc lớn trong khách sạn. Bởi vì gần đây anh bận

tới sứt đầu mẻ trán nên không có thời gian, vừa hay cô bé này dẫn bạn tới nên anh tiện thể mời luôn, coi như là thực hiện lời hứa.

Đồng Tịch kéo tay Mạc Đan, nói thầm vào tai chị: “Ông chủ làng du lịch này là hàng xóm của em, bảo mời em ăn cơm bảo được hai năm rồi. Mặc kệ, hôm nay phải ”chặt chém” anh ấy ghê vào nhé.”

Mạc Đan mỉm cười gật đầu: “Được, đòi lại cả vốn lẫn lãi trong hai năm luôn.”

Ăn cơm xong, Thẩm Hi Quyền lái xe đưa hai người về nhà, khi xuống xe thì cố ý đưa danh thiếp cho Mạc Đan, nói: “Có rảnh tới làng du lịch chơi thì gọi điện cho tôi là được.”

Danh thiếp thiếp vàng, ba chữ Thẩm Hi Quyền tiêu sái giống như chính bản thân anh ta. Mạc Đan nhận danh thiếp, chẳng may đụng tới ngón tay anh, trong lòng bỗng nảy dựng.

Duyên phận giữa người với người rất lạ, Mạc Đan và Nhiếp Tu quen biết nhiều năm, không biết bị bao nhiêu nữ sinh hiểu lầm ghen tị, cứ nhận định rằng cô có lòng mơ ước Nhiếp Tu đã lâu. Sự thật lại là, từ mười mấy tuổi Mạc Đan đã thích kiêu đàn ông thanh thực rồi.

Nhiếp Tu đúng là rất nổi tiếng trong mắt vô số nữ sinh, tướng mạo khí chất càng nổi tiếng hơn, nhưng cô vẫn không có tình cảm đặc biệt. Tìm tìm kiếm kiếm, cô không nghĩ tới vào một buổi hè năm hai mươi tuổi này sẽ tình cờ gặp gỡ bất ngờ Thẩm Hi Quyền ở Hy Trấn.

Đồng Tịch và Mạc Đan được thưởng thức rất nhiều mỹ thực ở làng du lịch, còn cơm trưa của Nhiếp Tu và Mạc Phi là tôm và cá trích mà buổi sáng Đồng Tịch mang tới cho.

Mạc Phi sử dụng tất cả bản lĩnh nấu nướng để nấu tôm và cá trích, phòng bếp bị anh ta biến thành rối tung lên, hỗn loạn. Khi Mạc Đan trở về, Mạc Phi đang đeo tạp dề rửa bát và nồi niêu xong chảo ở trong phòng bếp.

Mạc Đan vào trong báo cáo kết quả thăm dò, cuối cùng vỗ vai Mạc Phi: “Mời chú ý an ủi cảm xúc của người thất tình nhé.”

Bát rửa xong rất trơn, khi Mạc Đan vỗ vai Mạc Phi thì một cái bát trong tay anh ta vỡ toang rơi xuống đất.

Kỳ thật kết quả này cũng nằm trong dự kiến, cô gái xinh đẹp như vậy sao có thể vẫn còn độc thân chứ. Nhiếp Tu đã bị chú định cô đơn cả đời rồi sao. Khó khăn lắm mới động tâm với một người, nhưng người ta đã là danh hoa có chủ rồi.

Mạc Đan vội tới sân cầm chổi và cái hót rác, Nhiếp Tu nghe thấy tiếng động thì từ nhà chính đi ra, bảo để mình dọn cho.

Mạc Đan kinh ngạc hỏi: “Cậu biết quét rác à?”

Nhiếp Tu cầm cái hót rác, dở khóc dở cười: “Tớ cũng không phải là người tàn tật, sao lại không biết chứ?”

Mạc Đan kinh ngạc: “Tớ tưởng cậu là thiếu gia ở trong nhà được osin hầu hạ, chẳng biết làm gì cả.”

“Thế thì cậu làm rồi nhé. Tớ không chỉ biết quét rác, còn biết nấu cơm nữa.”

Giang Nhược Hạm không phải là tiểu thư nhà giàu, cũng không có bệnh nhà giàu, dạy dỗ con trai độc nhất cũng chẳng khác gì so với những nhà bình thường, từ nhỏ đã bắt con học làm mọi thứ. Còn Nhiếp Chấn xưa nay luôn nghe lời vợ, tất nhiên cũng không phản đối cách dạy con của vợ. Chẳng qua yêu cầu của ông với con trai thì hơi thấp hơn một chút, không cần thiết việc gì cũng phải làm nhưng ít ra biết làm, không phải là kẻ ăn bám lười biếng, làm mất mặt nhà họ Nhiếp là được.

Mạc Phi tuy rằng đã quen biết Nhiếp Tu nhiều năm nhưng cũng lần đầu tiên sinh hoạt “ở trong nhà”, còn tưởng rằng anh ta là thiếu gia chẳng biết làm gì, không nghĩ tới anh ta còn biết nấu cơm, lúc này lộ ra biểu cảm bị mắc lừa.

“Fuck, tớ còn tưởng rằng cậu là con nhà giàu ham ăn biếng làm, tớ còn nấu cơm rửa bát làm nha hoàn cho cậu! Cậu là đồ lừa đảo.”

Nhiếp Tu không nhịn được cười: “Tớ lừa cậu lúc nào chứ? Đều do cậu tự tưởng tượng chứ tớ có nói thể bao giờ.”

Mạc Phi tức giận trợn mắt nhìn bạn, quả nhiên thấy anh ta quét rác có khuông có dạng, thế là càng cảm thấy mình như nhà hoàn hầu hạ anh ta hai ngày nay là bị lừa. Tức giận quá mức nên cũng chẳng thèm để ý tới cảm giác của bạn nữa, nói thẳng đuột: “Chị tớ nói, Đồng Tịch có người trong lòng rồi. Hình như là người quen từ rất lâu. Cô ấy nói muốn đăng ký thi ngành biên kịch, tương lai sẽ biên kịch lại tất cả tác phẩm của người đó thành phim ảnh, biến giấc mộng của người đó thành hiện thực. Cậu bị knock out rồi.”

Nhiếp Tu nhớ tới những quyển sách mà ngày đó Đồng Tịch đã mua, trong lòng cũng tin vài phần, nhưng không thể hiện ra trên mặt: “Chưa chắc đã là người trong lòng, có lẽ là thích một tác giả nào đó.”

“Cô ấy nói rõ ràng đó là người yêu nhất của mình trong cuộc sống.” Hai chữ “yêu nhất” được nhấn rất mạnh, giống như hai thanh dao nhỏ bay vào tim của Nhiếp Tu.

Anh giận tái mặt, vứt công cụ quét rác xuống rồi lập tức xoay người ra ngoài cửa.

Mạc Phi vừa thấy sắc mặt âm trầm của anh ta thì vội hỏi xem anh ta đi đâu?

Nhiếp Tu không trả lời, chỉ nhấc chân ra khỏi cổng.

px)f

16. Chương 16: Theo Đuổi

Đến trưa, Đồng Xuân Hiểu theo thường lệ lên lầu nghỉ trưa, cô động não nhiều nên có chút suy nhược thần kinh, rất khó ngủ. Đồng Tịch sợ đánh thức chị, sau khi trở về từ làng du lịch thì tắm rửa, đọc sách ngay tại tầng dưới.

Nhà cũ và sân nhà im ắng, chỉ có âm thanh nho nhỏ của quạt trần đang chuyển động.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa nhẹ.

Lạ thật, lúc này có ai đến nhỉ? Đồng Tịch đặt sách xuống ra mở cổng, bên ngoài là người mà cô không nghĩ tới, Nhiếp Tu.

Khuôn mặt hơi tỏ ra cao lãnh và phong độ lịch thiệp, người ngoài không thể nhìn ra được, giờ phút này trong lòng anh đang có một ngọn lửa. Điều này là nhờ sự dạy bảo ân cần của ông nội, dù trong lòng đang loạn thế nào thì anh cũng không lộ ra bên ngoài. Giờ phút này, tuy trong lòng anh rất lo lắng nhưng bề ngoài lại tỏ ra bình tĩnh mỉm cười: “Cá tôm buổi sáng rất tươi, anh tới cảm ơn chị của em.”

Đồng Tịch không nói gì, lặng lẽ lùi lại nửa bước ra sau cửa, nhỏ giọng nói: “Chị em đang ngủ trưa trên lầu.” Chú thích đều không có nhà, cô tắm xong chỉ mặc váy cho tiện, bên trong không mặc áo ngực, ai ngờ Nhiếp Tu lại đến lúc nghỉ trưa.

Nếu là bình thường thì cô nhất định sẽ mời anh vào ngồi, nhưng hôm nay... Cô giống con mèo nhỏ, tránh sau cánh cửa, chỉ lộ ra nửa người, thắt lưng hơi cong, chỉ sợ anh nhìn ra được điều gì đó.

Nhưng Nhiếp Tu thấy cô bảo Đồng Xuân Hiểu không ở nhà lại không có ý rời khỏi, Đồng Tịch chỉ có thể mời anh vào ngồi.

Vốn tưởng rằng Nhiếp Tu sẽ từ chối, không ngờ anh lại đồng ý rất sẵn khoái, chân rảo bước vào nhà. Đồng Tịch gấp gấp nói: “Anh cứ vào ngồi trước đi, em đi thay đồ đã.” Nói xong thì xoay người vào phòng kế bên.

Lúc đầu Nhiếp Tu chỉ toàn nhìn vào mắt cô, không chú ý tới cô mặc gì, giờ nghe cô nói mới để ý cô đang mặc một chiếc váy ở nhà rộng rãi, phần eo nhỏ được thắt lại, trông càng thêm thướt tha xinh đẹp.

Sân nhà họ Đồng không lớn, rất sạch sẽ, có một dàn nho cạnh tường, bên cạnh là một đầm hoa sen màu hồng đang nở rộ.

Đồng Tịch mặc nội y xong ra ngoài thì thấy Nhiếp Tu đang đứng khoanh tay trước đầm sen. Dây nho màu xanh đen, dưới sự phản chiếu của ánh sáng, người như bước ra từ trong tranh, mặt mày tuấn tú, thần sắc như ngọc.

Nhiếp Tu nghe thấy tiếng bước chân thì nâng mắt lên, ánh mắt của anh bay tới. Tim Đồng Tịch bỗng đập rất nhanh, giọng nói cũng bỗng dưng thấp vài độ: “Sao anh còn chưa vào phòng ngồi?”

Nhiếp Tu hơi mỉm cười: “Anh chờ em.”

Đồng Tịch mời anh vào phòng chính. Bố cục nhà cũ noi theo thể hệ trước, chính giữa là một chiếc bàn bát tiên, hai bên là ghế bành, trên cửa phòng bên cạnh còn treo một bức rèm trắng thêu hoa sen thanh tú.

Tầng một gần nước nên rất mát mẻ, ánh mặt trời chỉ chiếu được tới sân, trên bàn có một quyển sách mà Đồng Tịch vừa xem và một quyển ngôn ngữ điện ảnh. Nhiếp Tu khom lưng nhìn bìa sách, lúc nâng mắt lên thì giả bộ lơ đãng hỏi: “Mạc Đan bảo em rất thích một tác giả, là ai vậy?”

Khí trời cao lãnh trời sinh của anh là thứ hoàn hảo nhất che giấu nội tâm bất an và nôn nóng của anh, Đồng Tịch hoàn toàn không biết mục đích của anh, nói: “Anh chắc chắn không biết đâu. Người đó không nổi tiếng lắm.”

Lòng Nhiếp Tu nóng như lửa đốt nhưng bề ngoài thì vẫn không thể hiện ra chút nào: “Em cứ nói xem, biết đâu anh lại biết.”

Đồng Tịch do dự một lát mới nói: “Bút danh của chị ấy là Xuân Đồng.” Nhiếp Tu lại hỏi là hai chữ nào? Ngón tay Đồng Tịch viết lên bàn cho anh xem. Nhiếp Tu nhìn nốt ruồi trên ngón tay trắng như ngọc kia, nhớ tới nốt ruồi trên tay mình cũng ở vị trí đó, giống như là trời sinh một đôi.

Đồng Tịch viết xong, nâng mi lên nhìn, thấy anh không có phản ứng gì thì cười mỉm: “Chữ em viết xấu quá phải không?”

Nhiếp Tu cười lắc đầu, sau đó lại hỏi một vấn đề vô cùng mấu chốt: “Nam hay nữ?”

“Nữ.”

Đồng Tịch vừa nói xong thì thấy Nhiếp Tu nở nụ cười, cô không hiểu hỏi: “Sao thế?”

Nhiếp Tu xem cô, không trả lời câu hỏi: “Tên này rất tốt.”

Hóa ra là một hồi sợ bóng sợ gió. Mạc Phi và Mạc Đan không hổ là chị em, đều không đáng tin như nhau, toàn cho tình báo sai lầm.

Đồng Tịch nhớ tới chuyện hôm qua tới ngõ Cờ Trắng làm khách, lúc đó Nhiếp Tu đã pha trà xanh. Nhưng Đồng Xuân Hiểu gõ chữ nhiều hơi suy nhược thần kinh, bác sĩ nói không thể uống trà cà phê nên trong nhà chỉ có trà mật ong, trà hoa cúc.

“Anh có uống trà hoa cúc không?”

Nhiếp Tu nói: “Cái gì đều được.” Giờ phút này tâm trạng anh cực tốt, dù phải uống nước lạnh cũng không để ý.

Đồng Tịch hỏi: “Có muốn thêm đường hay không?”

Nhiếp Tu gật đầu nói được.

Đồng Tịch pha một chén trà hoa cúc, rồi dùng cái kẹp nhỏ gấp hai khối đường bỏ vào trong chén rồi đưa cho anh.

Nhiếp Tu hơi lắc chén, nói: “Quá ít đường.”

Đồng Tịch kinh ngạc: “Anh thích đồ ngọt hả?”

Nhiếp Tu cười nhìn cô: “Chẳng lẽ em còn có thể nhìn ra một người có thích đồ ngọt hay không?”

Đồng Tịch nhìn mặt anh, rất thành thật nói: “Em còn tưởng anh không thích ngọt mà thích cà phê hoặc trà xanh.”

Nhiếp Tu biết ngụ ý của cô, cười lắc lắc chén, nói trong lòng: Vậy thì em hiểu lắm rồi, anh thích những thứ ngọt. Ví dụ như... em.

Đồng Xuân Hiểu ở tầng trên cũng không biết có khách tới nhà chơi, sau khi ngủ dậy thì đóng điều hòa định mở cửa sổ thông gió, khi kéo rèm cửa ra thì sững sốt khi thấy cảnh tượng bên dưới.

Dưới bóng cây, Đồng Tịch đang tiễn khách, vị khách này là một thanh niên có tướng mạo cực kỳ xuất chúng, xuất chúng tới mức khiến người ta gặp một lần đã nhớ, đó là người mà ngày đó cô đã gặp trong hôn lễ của Đồng Hâm – Nhiếp Tu.

Trong cảnh lá xanh xanh là những bông hoa hồng nhạt trông như lông chim, sắc hoa từ màu hồng chuyển sang đậm dần. Hai người dưới bóng cây cũng đang ở trong những năm tháng tuổi trẻ rực rỡ.

Thanh niên thon dài cao ngất, tuấn mỹ tiêu sái, thiếu nữ xinh đẹp thướt tha, minh diễm vô song.

Đồng Xuân Hiểu viết rất nhiều truyện ngôn tình, thấy hình ảnh trước mặt này thì trong lòng cũng không khỏi cảm thán. Không trách được người ta lại thích quay những bộ phim về đề tài thanh xuân, quả nhiên là có đạo lý của nó. Bất luận diễn biến của câu chuyện thế nào, chỉ riêng hình ảnh trai xinh gái đẹp đứng cạnh nhau cũng đẹp tới mức khiến trái tim thiếu nữ loạn nhịp, hận không thể quay ngược thời gian trở lại cái lứa tuổi mười bảy mười tám đó để có thể yêu đương oanh oanh liệt liệt thêm một lần nữa.

Cô hốt hoảng nhớ tới năm mình mười sáu tuổi, khi đó vừa mới lên cấp ba, vì khích lệ học sinh mới nên trường học mời một đàn anh đã đỗ trạng nguyên năm đó lên diễn thuyết. Người thanh niên mặc áo sơ mi trắng đó khiến cô vừa gặp đã thương. Cô cố gắng nỗ lực thi đỗ cùng trường đại học với anh, quanh quẩn ngàn lần ở trong vườn trường rộng lớn để tìm anh, lại phát hiện anh đã sớm có bạn gái rồi.

Cảm tình thời thanh xuân, dù là ngây thơ chưa sót hay ngọt ngào thì cũng là tình cảm cả đời không thể quên được, dù chỉ là một tình yêu đơn phương không người biết đều có một tư vị đặc biệt.

Không giống tình cảm mến nhau lúc này của cô và Tưởng Văn Tuấn, lý trí thành thực, là tình cảm yêu đương của người lớn, không nói rõ được là thiếu thứ gì bởi cảm giác trống rỗng đó là vô hình. Trừ phi quay ngược thời gian về quá khứ, nếu không thì dù nỗ lực thế nào cũng không thể bù đắp được.

Tiền Nhiếp Tu, Đồng Tịch quay trở lại sân, vừa đóng cửa xong đã nghe thấy giọng của Đồng Xuân Hiểu: “Ôi chào, Thất Thất nhà chúng ta cũng trưởng thành rồi, đã biết lên lút hẹn hò với nam sinh.”

Đồng Tịch vội giải thích: “Là Nhiếp Tu mà, anh ấy vừa đi ngang qua, em mời anh ấy vào uống trà. Sợ làm phiền chị nghỉ ngơi nên không gọi chị.”

Đồng Xuân Hiểu tì vào lan can trên tầng hai, cười hì hì nói: “Em có người yêu thì cũng rất bình thường mà, chị sẽ không phản đối đâu. Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học tập là được.”

“Phụ huynh nhà người khác đều để phòng đứa bé trong nhà yêu sớm như để phòng cướp ấy, sao chị có thể như vậy chứ?”

Đồng Xuân Hiểu cười hì hì nói: “Tuổi của em cũng không tính là yêu sớm nha Thất Thất, học sinh nhà trẻ mới gọi là yêu sớm.”

Đồng Tịch: “...”

Đồng Xuân Hiểu gờ nắm đấm lên: “Nhiếp Tu không tệ đâu, chị gái ủng hộ em.”

“...” Đồng Tịch chẳng nghĩ ra được lời chối cãi nào, gắp tới độ đỏ cả mặt.

Cô căn bản không nghĩ tới mặt đó, nhưng cô không thể phủ nhận là mình rất có cảm tình với Nhiếp Tu.

Loại hảo cảm mông lung trong lòng này, bỗng nhiên bị vài câu nói đùa của Đồng Xuân Hiểu vạch ra thì càng thêm không thể kìm hãm. Khi rửa chiếc chén Nhiếp Tu đã uống, ngón tay chạm tới miệng chén giống như là đang chạm vào bờ môi của anh, xúc cảm kỳ diệu này khiến cô giật mình bừng tỉnh.

Sau khi Nhiếp Tu trở về thì mở máy tính ra tìm kiếm thông tin về Xuân Đồng. Fan weibo của người này cũng có gần mười vạn, những tác phẩm chủ yếu đều là đề tài tiểu thuyết ngôn tình. Hiển nhiên cô ta là một

người rất chú trọng tới sự riêng tư cá nhân, trên weibo không có ảnh chụp, hầu như đều là tuyên bố tin tức tác phẩm, còn có một số bức ảnh phong cảnh. Trong đó có một số ảnh chụp chính là ở Hy Trấn.

Lúc học đại học, nghề tay trái của Nhiếp Tu là sửa máy tính, tra một địa chỉ IP là chuyện rất đơn giản với anh. Rất nhanh anh đã biết được Xuân Đồng là ai.

Tối bữa tối, Đồng Xuân Hiểu làm món cua, bảo Đồng Tịch đưa sang cho Nhiếp Tu. Bởi vì buổi sáng bị chị gái trêu vài câu nên Đồng Tịch không quá muốn đi.

Đồng Xuân Hiểu cười bảo cô giấu đầu lòi đuôi. Đồng Tịch rất dễ bị kích tướng, cuối cùng vẫn mang sang cho Nhiếp Tu.

Vừa nhìn thấy Nhiếp Tu thì đã nghĩ tới mấy lời chị nói, cô bỗng đứng ngược lưng nhìn anh, khi đưa đồ ăn qua còn vô cùng cường điệu là Đồng Xuân Hiểu bắt cô đưa chứ không phải cô chủ động đưa tới đâu.

Nhiếp Tu nói cảm ơn rồi rất nghiêm cẩn nói: “Chị em thật tốt, anh cũng muốn có chị gái như vậy, có thể để chị ấy trở thành chị gái anh được không?”

Đồng Tịch vốn còn đang xấu hổ, nghe Nhiếp Tu nói vậy thì cũng không biết đáp lại thế nào. Nhiếp Tu nhìn cô, dáng vẻ rất nghiêm túc chứ chẳng giỡn đùa đâu.

Đồng Tịch bỗng đứng thấy nóng hết cả mặt, chỉ ậm ừ vài tiếng rồi vội xoay người bước đi. Xong rồi, chắc chắn là mình nghe chị nói nhiều quá nên giờ bắt đầu tự mình đa tình miên man suy nghĩ rồi. Có lẽ anh ấy cũng chỉ thuận miệng nói thế mà thôi chứ chẳng có ý gì khác cả đâu.

Khi tới nhà thì thấy Tưởng Văn Tuấn đang giúp Đồng Xuân Hiểu sắp đặt bát đĩa. Hai ngày nay, vợ chồng Đồng Kiến Văn không ở nhà, tối nào Tưởng Văn Tuấn cũng tới ăn cơm, Đồng Xuân Hiểu chuẩn bị cơm tối rất thịnh soạn. Đồng Tịch cười mỉm chào một câu anh Tưởng. Tính cách Tưởng Văn Tuấn thiên về nội hướng, cũng không thú vị hài hước như Thẩm Hi Quyền, Đồng Tịch lại kém anh ta tới mười lăm tuổi, hai người không có đề tài chung nào để nói, hình thức ở chung là tương kính như tân.

Trong lòng Đồng Tịch không phải rất thích anh ta nhưng chưa từng biểu hiện ra ngoài, ý tưởng của cô rất đơn giản, chỉ cần anh ta đối xử tốt với chị, chị cũng thích anh ta là được rồi. Cô cố gắng yêu ai thì yêu cả đường đi thôi.

Cơm nước xong, Tưởng Văn Tuấn và Đồng Xuân Hiểu ra ngoài tản bộ, Đồng Tịch đang dọn dẹp phòng bếp thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài.

Mở cửa ra thấy lại là Nhiếp Tu thì rất ngạc nhiên.

Nhiếp Tu nói: “Món cua rất ngon, anh tới cảm ơn chị. Chị ấy ở nhà không?”

Đồng Tịch không nhịn được cười: “Thật không đúng lúc, hai lần đến cảm ơn đều không có cơ hội. Chị em đi tản bộ rồi.”

Nhiếp Tu nhìn cô nói: “Vậy anh cảm ơn em.” Dây thanh của anh thiên về âm thấp và lạnh, bình thường nghe thì thấy có chút nghiêm túc nhưng lúc này bỗng nhiên trở nên mềm mại, trong chốc lát trở nên trầm thấp mà có từ tính, Đồng Tịch vốn rất thích giọng hay, nghe thế thì trên cánh tay nổi hết cả da gà.

Tay phải cô đặt lên tay trái, nhẹ nhàng xoa xoa, nói: “Cảm ơn em làm gì, em chỉ là người chạy chân thôi.”

“Vậy vẫn muốn cảm ơn em.” Không biết có phải là do ảo giác của hoàng hôn mang lại hay không, không chỉ là giọng nói mà cả ánh mắt của anh đều khiến cô thấy rất khác lạ.

Đồng Tịch đột nhiên nhớ tới những lời trêu ghẹo của chị, không biết tại sao lại thấy lóng ngóng tay chân, vội giải thích: “Không cần cảm ơn, là chị làm, cũng là chị bảo đưa mà.”

Ngụ ý là: Không quan hệ với em, anh đừng hiểu lầm em lấy tởm tặng đồ mà đi tìm anh... Nhưng cô càng chối thì Nhiếp Tu càng cười tươi, cười khiến cô nóng hết cả mặt.

Trời tháng tám tối muộn, hết thấy mông lung nhưng lại vừa hay có thể nhìn rõ ràng. Màu da của cô rất trắng, Nhiếp Tu mơ hồ thấy màu đỏ ửng chậm rãi hiện lên trên gò má của cô.

“Chúng ta cũng đi tản bộ nhé?”

Sao nghe giống hện hò thế nhỉ? Đồng Tịch không muốn ăn dưa bở nhưng Nhiếp Tu cứ phát những tín hiệu khiến cô hiểu lầm như thế này.

Cô không có kinh nghiệm nên không nhận ra có phải anh có ý tứ đó hay không, chỉ phải tìm cớ: “Em còn chưa rửa bát nữa.”

Nhiếp Tu dịu dàng nói: “Vậy anh chờ em.”

Tình hình này ngày càng không đúng.

Ánh sáng còn sót lại rọi trên người anh không ngừng thay đổi, khiến anh trở nên mờ lung, ngũ quan cũng dần mơ hồ, chỉ thấy ánh mắt dưới mái tóc ngắn màu đen đỏ sáng tới mức khiến người ta tâm hoảng ý loạn, không dám nhìn thẳng.

Tay chân Đồng Tịch không biết để vào đâu nữa, lắp ba lắp bắp nói: “Em rửa bát xong còn phải ôn bài làm đề thi nữa.”

“Nghỉ hè còn chăm chỉ như vậy à? Không phải em là lớp trưởng sao?” Nhiếp Tu dường như hiểu rõ là cô chỉ đang kiếm cớ, ánh mắt hơi mang cười, ngữ khí chế nhạo.

Đồng Tịch chỉ có thể làm bộ nghiêm trang giải thích: “Ừm, trường trung học Hy Trấn dù sao không phải là trường trọng điểm, em mà không cố gắng thì chỉ sợ không thi được vào trường tốt.”

“Em nói cũng đúng, vậy em mời gia sư dạy thêm không?”

“Chú đã mời một gia sư dạy thêm cho em, nhưng...” Đồng Tịch xấu hổ không muốn nói tiếp, đến cùng thì giáo viên ở trên trấn cũng không bằng trình độ của giáo viên ở các tỉnh trọng điểm. Cho nên cô vẫn không dám lơ lỏng.

Nhiếp Tu hiểu rõ lời cô chưa nói, hỏi: “Em có QQ không?”

“Có.”

“Anh thêm em nhé. Em có gì không hiểu có thể hỏi anh. Hoặc là gửi email cho anh cũng được, anh sẽ bớt chút thời gian trả lời em.”

Có một học bá chịu dạy cô, Đồng Tịch đương nhiên là vô cùng vui, lập tức báo số QQ cho anh, Nhiếp Tu cầm di động ra lập tức thêm cô vào danh sách bạn.

Đồng Tịch nhìn anh: “Có vấn đề gì đều có thể hỏi anh hả?”

“Đúng vậy, không chỉ trong vấn đề học tập.” Nhiếp Tu trả lời có chút ý vị sâu sa.

Đồng Tịch cảm thấy có lẽ anh hiểu lầm ý mình, mặt cô nóng lên, vội giải thích: “Ý của em là, ngữ văn hay tiếng anh đều được chứ?”

“Tất nhiên.” Nhiếp Tu cười nói: “Muốn tìm anh nói chuyện cũng được.”

“Không được, chắc chắn là anh rất bận rộn, trừ bỏ vấn đề học tập thì em sẽ không làm phiền anh.” Đầu óc của cô xoay vòng vòng, trên đầu hơi toát mồ hôi, cảm giác giống như bị say nắng vậy.

Nhiếp Tu nhìn thẳng vào mắt cô: “Không sao đâu. Anh không ngại được em làm phiền đâu.”

Trái tim Đồng Tịch đều cảm thấy run lên, lời này nghe giống thổ lộ quá. Hoàng hôn dần trở nên tối lại, không còn thấy rõ mắt anh nữa, cũng không thấy rõ biểu hiện trên mặt anh, chỉ có giọng nói từ tính thanh lãnh này như có một ma lực vĩ đại, dựng lên ngữ cảnh thâm tình chân thành.

“Vậy em phải cảm ơn anh thế nào đây?”

“Chỉ cần em thi đỗ đại học rồi giới thiệu một cô bạn gái cho anh là được.” Ngữ khí nói chuyện của Nhiếp Tu vẫn đậm phong khinh, vừa như nghiêm cần vừa như đùa cợt.

Đồng Tịch theo bản năng hỏi: “Anh không có bạn gái à?”

“Không có.”

Nhiếp Tu trả lời rất nhanh, cũng rất khẳng định, đây như là một sự ám chỉ nào đó. Trái tim Đồng Tịch đập nhanh tới mức rối loạn, cũng bắt chước ngữ khí của anh, trả lời dễ dàng: “Được, học viện truyền thông nhiều mỹ nữ nhất, về sau em nhất định sẽ để ý giúp anh.”

“Một lời đã định.” Giờ phút này ngữ khí của Nhiếp Tu bỗng trở nên nghiêm cẩn.

Đồng Tịch cũng chỉ đành nghiêm cẩn theo: “Vâng, một lời đã định.”

Nhiếp Tu đột nhiên hỏi: “Sao em không hỏi xem anh thích người như thế nào?”

Nóng quá, không khí vốn còn có chút ái muội, câu nói này càng như giọt nước tràn li, khiến cho người ta suy nghĩ miên man bất định. Mặt Đồng Tịch như bị thiêu cháy, may là trời đã tối, cảnh sắc đêm tối lúc này là sự che giấu tốt nhất.

Cô ra vẻ thoải mái nói đùa: “Chờ em thi đỗ rồi hỏi lại cũng không muộn nha. Nhỡ trong một năm này tiêu chuẩn của anh lại thay đổi thì sao? Đúng không?”

“Sẽ không thay đổi.” Nhiếp Tu nói nửa câu rồi dừng lại, muốn nói lại thôi, cân nhắc mãi có nên nói hay không.

Đồng Tịch cảm thấy rằng anh chưa nói hết câu, hơn nữa nửa câu sau rất quan trọng, ngón tay cô bấm vào lòng bàn tay, trong lòng vô cùng khẩn trương, còn khẩn trương hơn mười vạn lần so với việc bị thầy giáo gọi trả lời câu hỏi mà mình không biết đáp án.

Nhưng Nhiếp Tu lại không nói tiếp, cười đưa tay xoa xoa tóc cô: “Ôn bài cho tốt nhé. Anh đi trước.”

17. Chương 17: Theo Đuổi

Đồng Tịch hoàn toàn ngây người, trơ mắt nhìn bóng anh khuất sau bóng đêm, cổ họng cảm thấy khô khốc. Không biết nhà ai đang nghe Bình đàn, tiếng đàn hòa quyện với tiếng gió dưới ánh trăng, khiến cô hốt hoảng như đang trong giấc mộng “Mẫu đơn đình”.

Trở lại phòng cả nửa ngày mà cô cũng không làm được một bài, giấy nháp thì được phủ kín bởi những ông sao, sau đó là những dòng cuộn sóng, rồi cuối cùng là hai chữ: Nhiếp Tu.

Nhìn tên này, cô suy đi nghĩ lại lo lắng cả nửa ngày. Từ đầu tới cuối, anh cũng chưa từng nói lời gì vượt quá giới hạn hay ám chỉ điều gì, càng không nói tỏ tường. Những thứ ái muội mà cô cảm nhận được lúc trước, có lẽ là bởi ánh sáng lờ mờ buổi tối, hơn nữa là giọng nói của anh đã khiến cô tạo thành ảo giác. Tốt nhất là cô vẫn đừng nên tự mình đa tình thì hơn.

Cô thu hồi suy nghĩ, đang định tập trung học tập thì có âm báo tin nhắn di động, đó là lời mời kết bạn của Nhiếp Tu. Cô vào QQ, sau khi chọn đồng ý thì nhận được tin nhắn đầu tiên của Nhiếp Tu: “Đang làm gì đó?”

Đồng Tịch trả lời chi tiết: “Đang làm bài tập.”

“Ngoan thế.” Đồng Tịch nhìn đến hai chữ này, cảm giác ánh mắt mình đều phải bị bóng rọi, bút trong tay cũng không giữ được nữa. Không thể được, không thể lại suy nghĩ linh tinh nữa, như thế sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới học tập, không trách được giáo viên lại không thích học sinh yêu đương.

Cô hít sâu vài cái, trả lời vô cùng bình tĩnh: “Thầy Nhiếp, hôm nay có một vấn đề hỏi thầy.”

Mười giây sau nhận được trả lời: “Ngày mai, anh có thể tới nhà dạy kèm.”

Đưa lên tận cửa? Thế lại có ý gì? Đồng Tịch lại hít sâu vài cái nữa, trả lời: “Ngày mai đừng tới tìm em.”

Nhiếp Tu nhìn thấy lời này thì trong lòng chìm xuống. May mắn, còn không chìm tới đáy thì đã nhận được tin nhắn thứ hai: “Ngày mai em lên thành phố luyện thi, không ở nhà.”

Lại một hồi sợ bóng sợ gió. Nhiếp Tu thở phào một hơi, hỏi cô luyện thi ở chỗ nào. Đồng Tịch nhún địa chỉ sang, Nhiếp Tu không nói gì nữa, chỉ gửi đi một biểu cảm mỉm cười: “Ngủ ngon.”

Đồng Xuân Hiểu đã liên hệ trường luyện thi cho Đồng Tịch, chủ yếu tập trung vào những tri thức chuyên nghiệp về ngôn ngữ nghe nhìn, những vấn đề cần biết trong văn nghệ, kỹ xảo phỏng vấn, phân tích tác phẩm điện ảnh. Đồng Tịch không lo lắng về môn ngữ văn bởi thành tích của cô luôn đứng đầu trong lớp, tuy rằng học cấp ba ở trong trấn nhưng chất lượng dạy học lại không tệ.

Đồng Hâm vừa hay đang đi hưởng tuần trăng mật nên phòng ở bỏ không. Đồng Kiến Văn đã đưa chìa khóa dự phòng cho Đồng Xuân Hiểu, bảo hai cô ở lại chỗ Đồng Hâm. Trước khi đi, ông lại dặn dò Đồng Xuân Hiểu mang theo chứng minh thư, bớt chút thời gian đi đăng ký với Trưởng Văn Tuấn.

Đồng Xuân Hiểu luôn miệng đồng ý, bảo chú yên tâm.

Đồng Hâm đang hưởng tuần trăng mật với Hứa Lâm Lang ở Maldives. Đồng Xuân Hiểu cũng không gọi điện thoại cho anh ta, chỉ dẫn Đồng Tịch lên xe tới thành phố T, sau khi gọi xe thì lập tức đi đến nhà trọ của Đồng Hâm.

Hai người lên lầu, Đồng Xuân Hiểu mở cửa phòng ra thì bỗng thấy trong phòng có một người, sợ tới mức hét lên.

Đồng Tịch cũng bị hoảng sợ. Nhưng nhìn lại thì hai người đều ngây ra. Giờ phút này, người vốn nên hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài lại đang chơi trò chơi trong phòng khách.

Ba người nhìn nhau một lát, đều thấy choáng váng. Cuối cùng Đồng Xuân Hiểu lấy lại tinh thần trước, hỏi tại sao Đồng Hâm lại có thể ở nhà lúc này?

Thần sắc Đồng Hâm có chút hoảng loạn, nói: “Ồ..., thân thể Hứa Lâm Lang không thoải mái lắm nên tuần trăng mật bị hủy rồi.”

Đồng Xuân Hiểu ngẩn ra: “Bị hủy? Sao em không nói ra?”

Đồng Hâm xấu hổ cười gượng: “Việc nhỏ như thế còn cần xin phép à.”

“Không đúng, vậy sao em không ở cùng nó ở nhà họ Hứa mà ở chỗ này hả?”

“Cô ấy có bảo mẫu chăm sóc rồi, không cần em.”

Đồng Xuân Hiểu nóng nảy: “Chồng và bảo mẫu có thể giống nhau sao, Lâm Lang mang theo là lúc em phải biểu hiện cho thật tốt, sao em có thể lười biếng như thế, mau chóng thu dọn đồ đạc rồi đi chăm sóc bà xã em ngay đi.”

Đồng Hâm ấp úng nói không cần. Đến lúc này, không chỉ Đồng Xuân Hiểu cảm thấy có gì không đúng mà ngay cả Đồng Tịch cũng nhìn ra manh mối, vội hỏi: “Anh, có phải anh cãi nhau với chị dâu rồi hay không?”

Đồng Hâm nhìn em họ nhỏ, muốn nói lại thôi. Đồng Xuân Hiểu và Đồng Tịch đều đang nhìn anh ta chăm chăm, nếu không nói ra nguyên nhân thì không được, anh ta chỉ có thể kéo Đồng Xuân Hiểu vào nhà, đóng cửa phòng lại, dự định nói thật. Dù sao cũng không giấu được, anh ta đã hẹn ngày li hôn với Hứa Lâm Lang rồi, sớm muộn gì thì người nhà cũng biết. Trước tiên cứ nói cho Đồng Xuân Hiểu đã, đến lúc đó cũng có thể nói giúp cho anh ta với bố mẹ.

Đồng Xuân Hiểu giục anh ta: “Đến cùng là chuyện gì mà em phải giấu giếm giếm thế này.”

Đồng Hâm nói chi tiết: “Hứa Lâm Lang là người theo chủ nghĩa độc thân, bị bố mẹ thúc giục mãi nên chỉ có thể tìm người giả kết hôn. Con của cô ấy cũng không phải là của em.”

Đồng Xuân Hiểu còn tưởng rằng là vợ chồng son cãi nhau, không ngờ Đồng Hâm lại gây ra chuyện lớn thế này, vừa sợ vừa vội vừa tức, ra tay nắm cho anh ta một quyền: “Hôn nhân là chuyện lớn sao có thể đùa cợt như thế. Em hồ nháo như vậy thì phải nói với chú thím thế nào?”

“Chị, hãy nghe em nói.”

“Vậy em nói đi!”

Đồng Hâm cúi đầu muốn nói lại thôi, ánh mắt cũng có vẻ trốn tránh, hình như không nói nên lời.

Đồng Xuân Hiểu nóng nảy, giậm chân giục anh ta mau nói.

Đồng Hâm phồng lên dửng dưng nói: “Chị viết tiểu thuyết trên mạng, có một loại gọi là đam mỹ, chị còn từng bảo em là chị rất thích xem.”

“Có ý gì?”

“Em... chính là ý đó.” Đồng Hâm có tính cách nội hướng, vẫn khó nói ra miệng như trước, sắc mặt đỏ bừng.

Đồng Xuân Hiểu không dám tin nhìn Đồng Hâm: “Em, nói... em là?” Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng khần trương như vậy, chỉ một câu ngắn ngủi mà từng chữ từng chữ bật ra ngoài.

“Đúng, em không dám nói cho bất cứ ai.” Đồng Hâm nghĩ rằng, mỗi ngày chị đều tiếp xúc với văn học mạng, còn nói chuyện về tiểu thuyết đam mỹ với mình, chắc là sẽ dễ hiểu và chấp nhận hơn, cho nên, cuối cùng anh ta quyết tâm nói cho chị.

Đồng Xuân Hiểu đúng là rất thích xem tiểu thuyết đam mỹ, nhưng khi em họ chính miệng nói ra giới tính của bản thân thì lại có cảm giác như là bị đánh một gậy vào đầu, suy nghĩ đầu tiên là nghĩ tới chú, thế thì chú phải làm thế nào bây giờ.

Cô không thể tưởng được, người truyền thống như chú mà nghe được tin này thì sẽ phản ứng thế nào, còn thím nữa, sau khi về hưu thì toàn tâm toàn ý chờ bé cháu. Mọi việc bỗng xảy ra đột nhiên như thế, chân tướng khiến cô khiếp sợ, mãi mà không thốt nổi thành lời.

Chả trách em họ chưa từng yêu đương một lần nào. Sau khi vào ngân hàng, rất nhiều người giới thiệu đối tượng, nó cũng xem mắt rất nhiều lần nhưng chưa một lần thành công. Hóa ra là như vậy.

“Ban đầu em tưởng rằng có thể sửa lại nên đi xem mắt không ngừng, nhưng càng xem mắt thì càng tuyệt vọng. Em không muốn lừa hôn đâu. Kỳ thật, Hứa Lâm Lang định tìm Thẩm Hi Quyền giúp giả kết hôn với cô ấy. Là em chủ động nói, em nguyện ý.”

Đồng Xuân Hiểu lo lắng trùng trùng nói: “Chuyện này, em định nói với chú thế nào...”

Đồng Hâm sa sút tinh thần thở dài: “Em không có cách nào nói ra miệng được. Trước cứ giấu bọn họ, đi bước nào hay bước ấy thôi.”

Đồng Tịch ở trong phòng khách cũng không biết anh chị nói nhỏ gì ở trong phòng. Sau một lúc lâu mới thấy hai người đi ra, biểu cảm đều có chút lạ. Vì thế cô tìm cơ hội thăm hỏi Đồng Xuân Hiểu.

Trong mắt Đồng Xuân Hiểu, Đồng Tịch vẫn chỉ là đứa bé nên không nói thật, chỉ bảo Đồng Hâm và Hứa Lâm Lang cãi nhau, dặn cô đừng nói cho chú thím biết.

Đồng Tịch tiếc nuối nghĩ: Sao mới tân hôn mà đã cãi nhau rồi.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Xuân Hiểu đưa cô tới trường luyện thi. Đồng Tịch học xong thì tới giữa trưa, cô tìm một chỗ ăn cơm gần đó, đi dạo một lát rồi lại trở về học tiếp. Tới chạng vạng, chương trình học một ngày đã kết thúc, cô đeo túi ra khỏi phòng học, bỗng nhiên thấy có một bóng người quen thuộc đang đứng gần bậc thềm ngoài cửa.

Đồng Tịch nháy mắt mấy cái, không nhìn lầm, đúng là Nhiếp Tu. Anh mặc áo trắng cộc tay, quần đùi đen quá đầu gối, giày trắng, quần áo chỉ đơn giản hai màu sắc đen trắng nhưng khoác trên người anh lại đặc biệt đẹp mắt. Có lẽ vì anh đẹp trai quá... Tóm lại, nữ sinh qua lại đều phải ghé mắt.

Giữa đám người, Nhiếp Tu thấy cô thì mỉm cười từ xa xa, chỉ nhìn cô không chớp mắt, không để ý tới bất cứ người ngoài nào.

Tim Đồng Tịch đập rất nhanh, bước tới trước mặt anh, ra vẻ trấn định hỏi: “Ồ, sao anh lại ở đây?”

“Mời em ăn cơm. Lần trước em đồng ý rồi.”

Nhiếp Tu mỉm cười nhìn cô. Một ngày không gặp như cách tam thu. Ánh mắt anh như máy gia tốc nhịp tim vậy, Đồng Tịch cảm giác tim mình sắp đập tới 120 rồi. Trong đầu lướt qua một ý nghĩ rất nhanh nhưng không dám xác định, chỉ sợ mình lại tự mình đa tình.

“Khi nào thì anh về?”

“Sáng nay.”

“Mấy anh chị mặc Đan cũng về sao?”

“Không, cậu ấy vẫn ở lại ngộ Cò Trắng với Mạc Phi.”

Đồng Tịch túm chặt túi xách, tiếng nói cũng có chút căng thẳng: “Vậy sao anh trở lại, có việc gì à?”

“Ừm, có việc.” Nhiếp Tu nhìn cô, nở nụ cười.

Đồng Tịch cảm thấy máu dồn hết lên mặt nóng bừng, anh có ý gì đây?

Nhiếp Tu cầm lấy túi sách của cô, bước tới mở cửa xe rồi nhét túi vào đó, một loạt hành vi của anh tự nhiên như đang đón bạn gái tan học ấy. Nhân lúc anh đưa lưng về phía mình mở cửa xe, Đồng Tịch ôm ngực hít thật sâu, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc anh vừa nói là có việc, sao lại nhìn mình cười nhỉ? Chẳng lẽ thật sự có ý với mình, đến Hy Trấn cũng lấy cớ dẫn Mạc Đan về thực vật để tìm mình? Hiện tại mình không ở Hy Trấn, anh lại trở lại đây rồi?

Đồng Tịch càng nghĩ càng thấy nóng mặt, ngồi trên ghế phụ mà liên tục dùng tay quạt gió.

Nhiếp Tu rất sẵn sàng đưa cho cô một tờ giấy ướt để lau mồ hôi. Kỳ thật trong xe có điều hòa rất mát mẻ, cô cũng chẳng toát mồ hôi chút nào, nhưng cứ cảm thấy mặt mình nóng bỏng, tai cũng nóng, cả người như trong trạng thái sốt cao, đầu óc không chuyển động được.

Nhiếp Tu hỏi cô muốn ăn gì thì Đồng Tịch mới phản ứng lại, bảo cứ theo ý anh.

Nhiếp Tu gật đầu: “Vậy cứ làm theo ý anh nhé.”

Đồng Tịch không nghĩ tới Nhiếp Tu sẽ đưa mình tới Hy Hồ mùa xuân, nơi hai người lần đầu gặp mặt. Đồng Tịch càng cảm thấy có gì đó không đúng, đây chẳng lẽ là mang người trở lại chốn cũ để gợi lại cảm xúc hay sao?

Vào phòng riêng, cô càng cảm thấy không đúng, đệm dựa, ghế bành đều có hoa văn có đôi có cặp, ngay cả bộ đồ ăn đều dùng cho tình lứa.

Đồng Tịch không nhận được nói: “Chỗ này hình như là phòng riêng dành cho tình lứa mà.” Thế mà Nhiếp Tu lại thản nhiên nói một câu: “Đúng vậy.”

Mí mắt Đồng Tịch giật giật, cô khẩn trương chống tay lên bàn, đúng... cái gì đúng? Không phải là tình lứa... Vì sao muốn đưa cô tới phòng riêng dành cho tình lứa nha?

Nhưng Nhiếp Tu lại tỏ ra rất bằng phẳng, chẳng có chút thần sắc ái muội nào, khí chất vẫn là trời quang trong sáng như thường ngày. hình như nếu cô mà nghĩ nhiều thì đó là tiết độc ấy. Đồng Tịch chỉ đành ngồi xuống, cố kiềm chế những suy nghĩ miên man trong trái tim nhỏ bé của mình.

Nhiếp Tu hỏi cô tình hình luyện thi, nói chuyện một lát thì chuyển hướng đề tài sang nguyện vọng thi đại học, Đồng Tịch nói chi tiết.

Nhiếp Tu rất nghiêm cẩn hỏi: “Tại sao không báo danh học viện hí kịch thành phố B nhỉ?”

Đồng Tịch ngượng ngùng nói: “Em không nắm chắc.”

Nhiếp Tu còn nói tên hai trường đại học khác. Đồng Tịch bảo: “Nó cũng sêm sêm như đại học T mà.”

Nhiếp Tu nhìn cô: “Không giống, hai trường này ở thành phố B.”

Tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không biết có phải do mình nghĩ nhiều hay không, Đồng Tịch nhìn anh, không biết nói tiếp những gì.

Nhiếp Tu nhìn chằm chằm vào mắt cô, trực tiếp hỏi: “Thi đến thành phố B được hay không?”

Đồng Tịch cố gắng che giấu sự khẩn trương, hỏi: “Tại sao nha?”

“Bởi vì anh ở thành phố B.”

Không tỏ tình, Nhiếp Tu dùng ánh mắt mình nói lên hết thảy. Ánh mắt anh sáng như sao, nhu tình như nước, lại như một chiếc lưới bao vây cô lại. Đồng Tịch giãy giụa trong chiếc lưới đó của anh, tìm đập như sấm, khó có thể hô hấp.

18. Chương 18: Ngọt 1

Cô hoảng hốt cúi thấp đầu xuống, cắn ống hút.

Tay Nhiếp Tu lướt tới trước cằm cô, giải cứu cái ống hút trong miệng cô ra, nhẹ giọng nói: “Em không phản đối, anh coi như là em đáp ứng rồi.”

Sau này có một ngày, Đồng Tịch nhớ lại chuyện đó đã mắng Nhiếp Tu. Thật quá đáng, chẳng tỏ tình gì cả, cũng chẳng bảo là anh thích em. Sao em lại hồ đồ ở cùng một chỗ với anh cơ chứ.

Nhiếp Tu rất nghiêm cẩn trả lời: “Anh nói ở trong lòng.”

Đồng Tịch bảo: “Em không nghe thấy.”

Nhiếp Tu nhìn cô, mỉm cười: “Không nghe thấy sao em lại đáp ứng rồi?”

Đồ ăn Hy Hồ nổi tiếng ngon miệng, nhưng đêm đó Đồng Tịch chẳng thưởng thức ra mùi vị gì cả, cái gì bỏ vào miệng cũng thấy ngọt. Toàn bộ quá trình đều cảm thấy tim đập rất nhanh, đầu óc thiếu dưỡng khí, mơ màng màng, huyết sắc trên mặt lại vô cùng đầy đủ.

Nhiếp Tu nhìn mặt cô đỏ bừng, thật sự không nhìn được lòng ham muốn hôn môi cô. Nhưng không dám quá nhanh, tốc độ theo đuổi được Đồng Tịch đã nhanh vượt quá tưởng tượng rồi.

Toàn bộ quá trình, tim anh cũng đập rất nhanh, trong lòng ngọt ngào như mật ngọt, chỉ là phong cách lãnh đạm thường ngày che giấu được nội tâm anh khá tốt mà thôi.

Thanh toán xong hai người cùng nhau rời khỏi đó.

Nhiếp Tu đi phía trước, tới trước bậc thềm bỗng dừng lại nói: “Đưa anh tay phải của em.”

Đồng Tịch rất ngoan ngoãn làm theo, anh mất mềm mại dễ thương còn tỏ ra tò mò, không biết anh muốn làm gì.

Nhiếp Tu nâng tay cô lên, nhìn ngón trỏ của cô rồi nói: “Vị trí giống anh.” Sau đó rất tự nhiên lật tay lại rồi nắm chặt.

Cứ như vậy mà dắt tay.

Đồng Tịch mơ màng bị anh dắt ra khỏi khách sạn tới bãi đỗ xe. Không biết trở về thế nào, ngồi trong xe mà như đang vân giá vũ. Đột nhiên có bạn trai, còn dắt tay nữa.

Tới cửa tiểu khu nhà Đồng Hâm, cuối cùng Đồng Tịch cũng như bừng tỉnh khỏi mộng, gấp gấp nói: “Đến rồi, mau thả em xuống đây, nhờ anh họ nhìn thấy.”

Nhiếp Tu giữ lại cổ tay cô, ngữ khí hơi bất mãn: “Anh không gặp được người hả?”

“Không phải, chú mà biết sẽ mắng em.” Ngữ khí của Đồng Tịch tràn ngập lo lắng như học sinh tiểu học. Nhiếp Tu không nhìn được cười, sờ đầu cô nói: “Bé ngoan.”

Đồng Tịch đỏ mặt hất tay anh ra: “Anh mới bé ngoan ý.”

Nhiếp Tu cười dai an toàn cho cô, nói: “Anh đưa em vào.”

Đồng Tịch vội cản lại: “Không được, không cho anh xuống xe.”

Nhiếp Tu nhìn cô chăm chăm, cầm tay cô, cúi người xuống.

Đồng Tịch né tránh theo bản năng: “Làm gì đó?”

Yết hầu Nhiếp Tu chuyển động, không trả lời, ánh mắt rơi xuống môi cô.

Đồng Tịch bị anh nắm tay mà cứ như bị mất đi năng lực hành động, trơ mắt nhìn anh tới gần, tim đập như sấm.

Nhiếp Tu đứng cách cô nửa thước nhưng không hành động tiếp nữa, ánh mắt cực nóng.

Trong không gian yên tĩnh, Đồng Tịch nghe thấy tiếng hít thở rất sâu của anh. Sau đó anh thả tay cô ra ra, nhẹ giọng nói: “Em về đi.”

Đồng Tịch như trút được gánh nặng, mau chóng đẩy cửa xuống xe, cả đường cứ như bước trên mây, khuôn mặt nóng bừng. Cô có thể khẳng định vừa nãy anh muốn hôn mình, nhưng không biết tại sao lại bỗng thay đổi ý nghĩ, nhất định bởi quá nhanh nên mới phải liều mạng nín nhịn.

Trở về trong nhà, Đồng Xuân Hiểu đang tắm, Đồng Hâm đang chơi trò chơi trong phong khách, thuận miệng hỏi Đồng Tịch sao trở về muộn thế.

Đồng Tịch nói: “Em ăn cơm với bạn, đã gọi điện bảo chị rồi.”

Đồng Hâm mau chóng dặn dò: “Đừng ra ngoài với bạn học không quen thân đó, phải chú ý an toàn, nhất là cô gái như em đó.”

Kiểu nói này y hệt chú. Đồng Tịch ngoan ngoãn gật đầu, vào phòng rồi lại nhô nửa người ra, cười hì hì nói: “Anh, anh đúng là cấm lý đó.”

Đồng Hâm không hiểu ra sao, có ý gì?

Đồng Hâm cười hì hì không đáp. Đêm nay, cô mất ngủ tới rạng sáng hai giờ. Vừa mở mắt, thấy di động có tin nhắn của Nhiếp Tu: “Buổi sáng anh tới đón. Đón em lên lớp.”

Cô ghé vào đầu gối trả lời: “Không cần phiền anh, em ngồi xe bus là được.”

“Đưa đón bạn gái không gọi là phiền toái.”

Đồng Tịch nhìn chăm chăm chữ bạn gái, say mê nửa ngày mới ngọt ngào than van: “Xong rồi, về sau mình là người có người nhà rồi, mất tự do rồi.”

Hôm sau là ngày đăng ký kết hôn của Đồng Xuân Hiểu và Tưởng Văn Tuấn. Trên mạng nói, hôm nay là ngày hoàng đạo, ngày tốt cho việc kết hôn. Đồng Xuân Hiểu đoán hôm nay Tưởng Văn Tuấn sẽ có màn cầu hôn nên trước khi ra cửa đã trang điểm rất tỉ mỉ.

Tưởng Văn Tuấn xin nghỉ một ngày để tới cục dân chính với Đồng Xuân Hiểu. Ngày đúng là ngày tốt, nhưng người đi đăng ký cũng đặc biệt nhiều, hai người đi có chút muộn, xếp hàng tới trưa mới làm xong thủ tục.

Ra khỏi cửa cục dân chính, Tưởng Văn Tuấn cầm tay Đồng Xuân Hiểu nói: “Chúng ta đi ăn mừng một chút.”

Việc lớn như kết hôn đương nhiên phải chúc mừng, Đồng Xuân Hiểu cho rằng sẽ là một khách sạn xa hoa ở thành phố T hoặc là phòng ăn Tây. Kết quả, Tưởng Văn Tuấn mang cô tới một quán Tứ Xuyên mà bình thường anh ta hay tới ăn cơm với đồng sự cùng đơn vị.

“Mùi vị đồ ăn nơi này chính tông, hơn nữa giá cũng phù hợp.” Tưởng Văn Tuấn choàng vai Đồng Xuân Hiểu, không hề để ý thấy vẻ thất vọng không vui của cô.

Ngày ăn mừng tân hôn thật sự khác xa một vạn tám ngàn dặm so với tưởng tượng của cô, một bó hoa hồng và một chiếc nhẫn cưới là đủ rồi, nhưng Tưởng Văn Tuấn giản dị tới mức ngay cả điều đó cũng không có.

Xuất phát từ hàm dưỡng, cô không nói gì thêm, chỉ yên lặng an ủi bản thân. Mình muốn tìm một người ổn trọng sống qua ngày, nhìn từ khía cạnh khác thì không đủ lãng mạn cũng là một ưu điểm, không có phụ nữ thích cũng đại biểu tỷ lệ ngoại tình sẽ thấp đi.

Ăn cơm xong, hai người ra khỏi quán, Tưởng Văn Tuấn đề nghị đi xem phim. Ngày kết hôn cũng chẳng khác gì ngày hẹn hò bình thường, ăn cơm, xem phim. Sau khi xem xong hai bộ phim đã tới chạng vạng. Đây trời rắng màu vô cùng đẹp đẽ nhưng Đồng Xuân Hiểu lại ma xui quỷ khiến nhớ tới câu thơ “Nắng chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc gần hoàng hôn.”

Hai người ăn cơm chiều xong đã tới lúc đèn hoa lên.

Tưởng Văn Tuấn còn chưa mua phòng ở thành phố T, tạm thời thuê trọ cùng đồng nghiệp. Mà phòng của Đồng Xuân Hiểu lại cho người khác thuê chưa tới hạn. Tưởng Văn Tuấn đề nghị vào khách sạn, Đồng Xuân Hiểu nghĩ đã đăng ký là vợ chồng hợp pháp rồi nên cũng đồng ý.

Theo một khía cạnh nào đó, đây cũng là đêm tân hôn của hai người. Đồng Xuân Hiểu không thể nghĩ tới, Tưởng Văn Tuấn nói khách sạn lại là một khách sạn tùy tiện gặp được trên đường.

Đồng Xuân Hiểu biết Tưởng Văn Tuấn một mình lẻ loi ở thành phố T phần đầu muốn tiết kiệm tiền mua nhà, tiết kiệm là lựa chọn tất yếu. Nhưng dù bình thường tiết kiệm thế nào đi chăng nữa nhưng đêm đăng ký kết hôn đầu tiên mà lại tùy ý như thế khiến cô thập phần không vui.

Cô không nhận được nói: “Chúng ta tới một khách sạn năm sao đi.”

“Năm sao? Bao nhiêu tiền một đêm?”

Đồng Xuân Hiểu nói một con số đại khái. Tưởng Văn Tuấn lộ ra biểu cảm kinh ngạc: “Rất xa xỉ, không cần thiết đâu mà. Chúng ta chỉ ở một đêm thôi, ngày mai anh còn đi làm, tám giờ sáng đã trả phòng rồi.”

Đồng Xuân Hiểu đã nhận cả đêm rồi, cuối cùng cũng không nhận được nữa nói: “Để em trả tiền là được.”

Tưởng Văn Tuấn bị kích đến thế rồi thì chỉ còn nước đi tìm khách sạn năm sao, xuất phát từ lòng tôn nghiêm của đàn ông, anh ta kiên trì tự mình trả tiền. Nhưng khi quẹt thẻ, trên mặt tỏ ra vẻ đau lòng và không vui rất rõ ràng.

Bởi vì chuyện này mà hai người đều có vướng mắc trong lòng, đêm tân hôn cũng chẳng vui vẻ gì cho cam. Sáng sớm hôm sau, hai người trả phòng, Tưởng Văn Tuấn đi làm, Đồng Xuân Hiểu gọi xe trở lại chỗ Đồng Hâm, còn thuận tiện mua bữa sáng cho Đồng Hâm. Đồng Hâm còn đang ngủ chưa dậy, anh ta vẫn đang trong thời gian nghỉ kết hôn.

Trên bàn cơm buổi sáng, Đồng Xuân Hiểu chẳng cảm thấy muốn ăn, chỉ im lặng nhìn Đồng Tịch ăn cơm, trên mặt không có vẻ vui mừng của cô dâu mới cưới, bình tĩnh quá mức.

Đồng Tịch rất miễn cảm nhận ra tâm tình chị không tốt, hỏi chị có phải đã cãi nhau với Tưởng Văn Tuấn không.

Đồng Xuân Hiểu tất nhiên là không thừa nhận, chỉ cười bảo không phải.

Trên thực tế, đây là mâu thuẫn lớn đầu tiên của cô và Tưởng Văn Tuấn. Thời gian hai người yêu đương ở Hy Trấn không ngắn, nhưng vì vị trí địa lý có hạn nên cơ hồ không trải qua việc ăn cơm dạo phố mua sắm, chỉ đơn giản là đi tản bộ nói chuyện. Ngày lễ ngày tết, Tưởng Văn Tuấn tặng cô một chút quà nhỏ, Đồng Xuân Hiểu không thiếu và cũng không coi trọng tiền bạc, chỉ thấy có lòng là được. Lễ vật mà Tưởng Văn Tuấn tặng lại rất khéo phù hợp tâm ý của cô, không quá đáng giá nhưng rất có lòng.

Quay đầu nhìn lại, hai năm yêu đương này có chút “không ăn khói lửa nhân gian”, cơ hồ không liên lụy đến tiền bạc, khiến cho Đồng Xuân Hiểu không chú ý tới quan niệm tiền tài bất đồng của hai người.

Quán cay Tứ Xuyên và khách sạn sập xệ ngày tân hôn đầu tiên mới khiến cô đột ngột nhận ra vấn đề này. Cô sợ nói ra rồi thì người khác nói cô già mồm cái lão hoặc là mắng cô hư vinh. Cô cũng chỉ muốn có một hồi ức đẹp để nhớ lại khi thức dậy ngày hôm sau mà thôi.

Viết nhiều chuyện tình yêu lãng mạn duy mỹ như vậy nhưng đến phiên bản thân lại thế này. Trong lòng cô có cảm giác thương cảm không thể nói rõ, cũng không có người chia sẻ cùng.

Thấy em gái Đồng Tịch đang trong tuổi hoa rực rỡ, cô không nhịn được cảm khái: “Thất Thất, trước kia chị lo em yêu sớm nhưng hiện tại, chị hi vọng em có thể có một tình yêu thời niên thiếu với người trong lòng chân chính của em.”

Đồng Tịch sững sốt, rất miễn cưỡng hỏi: “Chị không thích anh rể sao?”

Đồng Xuân Hiểu xoa xoa huyệt thái dương nói: “Thích... Mọi phương diện của anh ấy đều thích hợp với chị. Nhưng, phải nói thế nào nhỉ. Khi chị nhìn anh ấy, vĩnh viễn không có cảm giác tâm động trong khoảng khắc đó, khi nhìn thấy đàn anh khóa trên phát biểu lúc chị mười sáu tuổi. Tình yêu thời niên thiếu càng say đắm, càng đơn giản, cũng càng thuần túy hơn. Tỷ như khi chị biết đàn anh có bạn gái nhưng vẫn chẳng có chút oán hận nào, chỉ đứng từ xa nhìn anh ấy hạnh phúc là đủ rồi.”

Đồng Tịch không có so sánh nên nghe cái hiểu cái không.

Nhưng Đồng Xuân Hiểu đã từng trải qua nên càng tiếc nuối: “Chị không nói là, tình yêu của người trưởng thành không hạnh phúc. Nhưng lúc đó sẽ có rất nhiều lo lắng, rất nhiều so đo. Chị cũng thích Tưởng Văn Tuấn nhưng sẽ không thích anh ta một cách thuần túy như năm mười sáu tuổi, anh ta cũng vậy. Anh ta cũng sẽ không yêu chị hết lòng, anh ta sẽ yêu mình trước tiên, sẽ có phần giữ lại trong tình cảm với chị.”

Đồng Tịch có chút nhụt chí: “Nếu không thể toàn tâm toàn ý, vậy yêu đương còn có ý nghĩa gì.”

“Đây là một cách tự bảo vệ bản thân.” Đồng Xuân Hiểu cười khổ: “Em còn nhỏ Thất Thất, chờ đến khi em bằng tuổi bọn chị cũng sẽ trở nên thực tế, yêu bản thân mình trước.”

Đồng Tịch bĩu môi: “Nói như vậy, đến một độ tuổi nhất định sẽ không tìm được tình yêu hoàn mỹ sao?”

“Đương nhiên không phải, nhưng mà không phải ai cũng may mắn gặp được tình yêu như vậy. Phần lớn là tình yêu mang theo khuyết điểm, trải qua gió táp mưa sa, giúp nhau trong hoạn nạn, theo thời gian chậm rãi biến thành tình thân không thể phá vỡ, cuối cùng tình yêu là đáng vẽ tang thương già nua, sẽ cảm động trước rất nhiều tình cảm tuổi trẻ.”

Đồng Tịch sầu lo nhìn chị mình: “Chị, luận điệu này của chị có chút bi quan đó.”

Đồng Xuân Hiểu mỉm cười: “Được rồi, nói em cũng không hiểu đâu, mau lên lớp đi.”

Đồng Tịch đeo túi sách rời nhà, Đồng Xuân Hiểu dọn dẹp bàn ăn xong thì mở máy tính ra làm việc.

Gõ được mấy dòng chữ, cô lại mỉm cười tự giễu, tình yêu hoàn mỹ chỉ có thể viết ra cho bản thân xem.

Muốn tìm bạn lý hoàn toàn hợp nhất về linh hồn, giống như tình cảm không oán không hối hận của bố mẹ, dùng hết tất cả những gì họ có mà yêu mình. Đây là một giấc mộng đẹp không thực tế. Mà cô cũng đã qua cái tuổi mơ mộng rồi.

Đồng Tịch bị lây nhiễm bởi cảm xúc của Đồng Xuân Hiểu, sau khi lên xe thì liên tục đắm chìm. Nhiếp Tu thấy thế thì hỏi: “Sao thế? Ngủ không ngon à?”

Đồng Tịch lắc đầu: “Không phải, vừa rồi nói chuyện với chị một lát, trong lòng rất cảm khái.”

Nhiếp Tu thuận miệng hỏi tâm sự chuyện gì. Đồng Tịch không tiện kể cụ thể, chỉ bảo: “Chị em bảo em hãy yêu đương nhân lúc tuổi trẻ. Nhưng không cần quá yêu một người, như vậy mới bảo hộ tốt cho bản thân.”

Nhiếp Tu đột ngột dừng xe lại ở ven đường, rất nghiêm cẩn nói: “Như vậy không tốt.”

Đồng Tịch mỉm cười: “Thế à, em biết rồi.”

Nhiếp Tu bắt đầu nghiêm túc giáo dục Đồng Tịch, dù làm gì thì thái độ cũng phải nghiêm túc, việc mình thích càng phải nỗ lực 100%, tuyệt đối không thể ỷ lại tùy tiện được.

Đồng Tịch không nghĩ tới anh lại tích cực như vậy, rất buồn cười nhưng lại lo đến muộn, chỉ phải che lỗ tai, uyển chuyển nói: “Thầy Nhiếp, lỗ tai em đau.”

Nhiếp Tu cầm tay cô, thổi một hơi vào lỗ tai cô, hỏi: “Còn đau không?”

Lỗ tai bỗng trở nên vừa mềm vừa tê dại, Đồng Tịch cắn môi không nói chuyện, mặt đỏ từ gò má tới tận mang tai.

Đồng Tịch và chị không giấu giếm nhau cái gì, hẹn hò với Nhiếp Tu được hai ngày thì đã chủ động báo cáo với chị, cũng cam đoan sẽ không để ảnh hưởng đến học tập.

Đồng Xuân Hiểu có tư tưởng khai sáng hơn chú mình rất nhiều, rất tự nhiên chấp nhận chuyện này. Nam sinh ưu tú như Nhiếp Tu, vạn dặm mới tìm được một. Ở cùng cậu ta, Đồng Tịch còn có thể tăng lên thành tích học tập, vì thế cũng vui vẻ đồng ý, chỉ dặn Đồng Tịch ăn cơm chiều xong thì về sớm, không thể quá chín giờ.

Nhiếp Tu luôn luôn đúng giờ đưa cô trở về nhà. Chớp mắt đã mười ngày, ngày nghỉ của anh đã gần hết, đêm cuối hẹn hò có chút lưu luyến, đã chín giờ mười phút rồi mà vẫn còn cầm tay Đồng Tịch không buông.

Đồng Tịch vừa nhìn đồng hồ vừa nói chuyện với anh, mắt thấy đã sắp chín giờ rưỡi, bảo: “Em phải lên nhà rồi.”

Nhiếp Tu bình thường chỉ đưa cô tới cửa tiểu khu, Đồng Tịch lo lắng bị Đồng Hâm bắt gặp rồi nói cho chú. Đêm nay, Nhiếp Tu cố ý muốn đưa cô lên lầu, liên tục đưa cô vào tận trong thang máy. Khi cô bước khỏi thang máy định vào nhà thì tay bị anh giữ chặt.

“Sao thế?”

Nhiếp Tu không trả lời, kéo cô vào lòng rồi ôm chặt. Mười ngày hẹn hò, Nhiếp Tu đều rất quân tử, chỉ dắt tay, hoặc sờ đầu, cả gò má cô cũng chưa từng chạm đến. Đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật, Đồng Tịch tựa vào ngực anh, đang cân nhắc chênh lệch chiều cao của mình với anh có phải trông rất dễ thương rất lý tưởng hay không. Đột nhiên môi nóng lên, cảm giác được hơi thở nóng hổi và sự đụng chạm dịu dàng.

Đồng Tịch chợt ngẩng người, sau vài giây mới hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô ngượng ngùng muốn né tránh nhưng Nhiếp Tu không cho cô cơ hội đó. Tay anh áp vào sau gáy cô, dùng sức lực không cho phép cô từ chối giam cô trong lòng mình, đầu lưỡi đẩy môi cô ra, quần quýt đầu lưỡi đáng yêu đang kinh hoàng của cô. Quả nhiên là ngọt, ngon lành hơn bất cứ loại kẹo nào mà anh từng ném thử.

Đồng Tịch cảm thấy mình như sắp ngất đi, sau khi môi Nhiếp Tu rời khỏi, cô dựa ra sau, lưng dán vào tường, chẳng dám động đậy chút nào, hai chân vừa mềm vừa run.

Nhiếp Tu buồn cười: “Em muốn làm thần lẩn hả?”

“Anh mới là thần lẩn ấy.”

Anh cười khiến cô đỏ mặt nóng tai, không kìm lòng được xoay người sang chỗ khác. Cái cằm nhỏ mới chỉ xoay ba mươi độ đã bị kéo lại. Nhiếp Tu khẽ xoa cằm cô, khiến môi cô khẽ mở, chiếc lưỡi phấn nộn phảng phất như đang im lặng mời mọc, dụ hoặc. Anh không chút do dự thấp đầu xuống, lần nữa phủ môi mình lên môi cô.

Quả nhiên là người có năng lực tự học siêu mạnh, lần thứ hai đã bắt đầu cho Đồng Tịch cảm giác không giống trước.

Hai người đã mất đi khái niệm về thời gian, chỉ cảm thấy đèn bật rồi tắt, tắt rồi bật, tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng có một hàng xóm đi ra mới cắt ngang màn hôn nhau say đắm này.

Nhìn hàng xóm vào thang máy, Đồng Tịch lúng túng đỏ bừng mặt, môi hơi động đậy đã cảm thấy nóng bừng có chút đau.

Nhiếp Tu dùng ngón tay khẽ vuốt vài cái, tiếc nuối nói: “Ngày mai anh phải quay lại trường rồi.”

Chả trách... hóa ra là phúc lợi sắp chia tay.

“Ngày nghỉ của mấy anh ngắn như vậy à?”

Nhiếp Tu ừ một tiếng, nửa ngày không nói gì, xoa nắn vành tai của cô, thở dài: “Hi vọng thời gian trôi nhanh một chút. Em mau thi tới thành phố B.”

Đồng Tịch cũng không muốn yêu xa, trong lòng đã quyết định buông tha cho đại học T, muốn thi đại học truyền thông ở thành phố B. Nhưng mà, cuối cùng cô vẫn đổi ý.

19. Chương 19: Ngọt 2

Đồng Xuân Hiểu mang thai mà một sự kiện ngoài ý muốn, nhưng đứa nhỏ này đến vẫn khiến cả nhà vui sướng vạn phần, nhất là Đồng Tịch. Cô vẫn luôn là người nhỏ nhất trong nhà, anh họ và chị gái đều lớn hơn mười mấy tuổi, thói quen coi cô như đứa bé, bây giờ cuối cùng cô cũng có thể thăng cấp thành bậc bề trên rồi.

Tướng Văn Tuấn mượn xe tới đón Đồng Xuân Hiểu đến bệnh viện ở thành phố T kiểm tra, sau đó lại đi làm giấy chứng sinh.

Đồng Xuân Hiểu quyết định sinh sản ở thành phố T, cô tìm khách trọ để thu lại phòng ở Hương Chương Viên, bảo Tướng Văn Tuấn tìm người sửa chữa một phen.

Bận rộn hai ngày, Đồng Xuân Hiểu có chút không đỡ được, còn có dấu hiệu sinh con, sau khi từ thành phố về thì cô phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một tháng. Bởi vài năm nay cô trường kỳ thức đêm làm việc nên thân thể không quá tốt, thời kỳ đầu rất không khỏe, ăn gì cũng nôn, gầy yếu rất nhiều.

Đồng Tịch vô cùng lo lắng, mang thai chỉ là bắt đầu, chờ đứa bé sinh ra sẽ có rất nhiều chuyện phải làm. Bây giờ còn có chú thím chăm sóc chị, nhưng khi tới thành phố T thì làm sao bây giờ? Nếu cô đi học ở thành phố B, cách thành phố T xa như vậy, nhờ chị có gì cần chiếu cố thì cô cũng chẳng giúp được gì.

Sau khi bố mẹ qua đời, mấy năm này Đồng Xuân Hiểu đối xử với cô tốt khỏi phải chê, thậm chí còn vì ở lại Hy Trần chăm sóc cô mà chậm trễ việc hôn nhân của mình cho đến khi cô thi đại học. Cho nên cô không thể vong ân phụ nghĩa, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình, khi chị cần mình nhất thì cô không thể cứ thế bỏ đi được.

Một bên là Nhiếp Tu, một bên là Đồng Xuân Hiểu, Đồng Tịch cơ hồ không chút chần chừ mà chọn chị mình. Nhưng cô lại không dám nói quyết định này của mình cho Nhiếp Tu.

Sau khi bố trí xong căn hộ ở Chương Hương Viên, Tướng Văn Tuấn tới đón Đồng Xuân Hiểu tới xem có vừa lòng hay không. Vừa hay đang cuối tuần, Đồng Tịch cũng cùng chị trở về thành phố. Xuất phát từ góc độ khỏe mạnh nên chỉ sửa mới căn hộ, tuy rằng rực rỡ lên nhưng không có chút mùi vị nào, đồ đạc mua thêm cũng đều là đồ gỗ thân thiện với môi trường. Đồng Xuân Hiểu thập phần vừa lòng, khen ngợi thoải mái Tướng Văn Tuấn một lần.

Tướng Văn Tuấn ra về vô tình nói: “Nếu căn hộ này là bốn phòng hai sảnh thì tốt rồi, về sau em không có thư phòng, chỉ có thể gõ chữ trong phòng khách.”

Thư phòng ban đầu làm phòng trẻ. Một phòng khác là phòng ngủ của Đồng Tịch.

Đồng Tịch vội nói: “Bình thường em ở nội trú, sửa phòng em thành thư phòng thì tốt rồi.”

Tướng Văn Tuấn cười nói: “Vậy không được, cuối tuần em vẫn phải về đây mà.”

Đồng Tịch không lên tiếng, đột nhiên có cảm giác mình đang ăn nhờ ở đậu. Trước kia, khi Đồng Xuân Hiểu còn chưa lấy chồng, Đồng Tịch ở cùng chị ở nơi này cũng không có cảm giác gì. Nhưng bây giờ chị đã lập gia đình rồi, hình như hết thấy đều đã thay đổi, cô cứ như kẻ dư thừa xen vào gia đình của chị vậy.

Thật ra, cô cũng chỉ muốn dành ra chút thời gian để chăm sóc chị như nấu cơm, làm việc vặt linh tinh, tương lai còn có thể phụ giúp chị chăm sóc em bé. Nhưng mà Tướng Văn Tuấn cũng không vừa ý, anh ta muốn đón mẹ mình tới trông cháu. Tiếc rằng căn hộ này là của Đồng Xuân Hiểu, anh ta ngại không dám nói ra nhưng lại sợ Đồng Tịch chiếm phòng rồi, sau này mẹ mình đến ở thì có chút phiền phức. Cho nên, anh ta mong Đồng Tịch cứ ở nội trú mãi thôi, còn đến ngày lễ ngày tết về Hy Trần ở là tốt nhất.

Chờ đến buổi tối khi mà hai vợ chồng ở chung, Tưởng Văn Tuấn nhân cơ hội nói ra quyết định của mình.

Đồng Xuân Hiểu nhìn anh ta, không nói gì, biểu cảm có chút kỳ lạ. Tưởng Văn Tuấn sợ cô tức giận, vội giải thích: “Chủ yếu là căn hộ nhỏ, không phải là anh muốn đuổi nó.”

Ba phòng hai sảnh còn nhỏ gì chứ? Đồng Xuân Hiểu không phản bác, trầm mặc một lát nói: “Đồng Tịch sẽ không ở cùng em mãi đâu, anh yên tâm, nhiều nhất nó chỉ ở đây một năm thôi.”

Tưởng Văn Tuấn biết Đồng Xuân Hiểu đặc biệt yêu thương cô em gái này, anh ta vô cùng vui vẻ bởi không nghĩ tới cô sẽ đáp ứng sẵn sàng khoái như vậy. Anh ta không biết trong lòng Đồng Xuân Hiểu có dự tính khác và cô cũng đã thất vọng thêm một lần nữa về nhân cách của anh ta. Cô không có bố mẹ, chỉ có em gái duy nhất này, thế mà Tưởng Văn Tuấn cũng không thể chấp nhận. Hơn nữa, anh ta còn đang sống dưới mái hiên nhà cô đó.

Cô vốn rất tin tưởng Tưởng Văn Tuấn, chỉ nghĩ rằng anh ta quá tiết kiệm mà thôi nhưng nhân phẩm không tệ. Nhưng chuyện nhỏ lần này lại khiến cô sinh lòng cảnh giác.

Cuối tháng mười hai, Đồng Tịch đi tham gia thi và phỏng vấn ở đại học T. Hết thấy chuyện này cô không dám nói cho Nhiếp Tu. Đợi đến khi tới tết âm lịch và đã có kết quả thi, hai người sắp gặp mặt thì cô cố lấy thêm dũng khí gọi điện cho anh.

Trong điện thoại nói cứ như là học sinh tiểu học phạm sai lầm, không dám tỏ ra vui vẻ chút xíu xiu nào, chỉ lí nhí bảo mình đã thi đỗ đại học T.

Nhiếp Tu trầm mặc nửa buổi, chỉ nói hai từ chúc mừng, sau đó dập điện thoại. Đồng Tịch biết anh nhất định tức giận lắm, nhấn mấy tin liên cho anh giải thích nguyên nhân. Nhiếp Tu chẳng trả lời tin nhắn nào của cô cả. Cô viết một bức thư dài cho Nhiếp Tu để xin lỗi, anh cũng chẳng thèm đáp lại.

Nửa năm qua, chỉ cần cô gửi mail cho anh, dù bận rộn mấy nhưng ngay hôm sau Nhiếp Tu nhất định sẽ đáp lại, kiên nhẫn giải đáp các đề bài khó cho cô. Anh không giỏi biểu đạt tình cảm, càng không am hiểu nói lời ngon tiếng ngọt, mail trả lời đều rất quy củ viết từng bước giải đề và cách giải, vô cùng phù hợp với thân phận “Thầy Nhiếp” này. Nhưng cuối thư luôn có một khoảng thời gian biểu đếm ngược, không phải đếm ngược thời gian thi đại học mà là đếm ngược thời gian đến khi hai người ở cùng một thành phố.

Nhiếp Tu không liên hệ với cô suốt một tuần. Đồng Tịch dự cảm đây là điềm báo chia tay, vài lần cầm điện thoại muốn gọi cho anh nhưng lại bỏ xuống. Có lẽ đối với Nhiếp Tu, chuyện đột nhiên thay đổi nguyện vọng của cô không chỉ đơn giản là chuyện thất tín mà anh còn sẽ nghĩ rằng, trong lòng cô coi trọng Đồng Xuân Hiểu hơn mình nhiều lắm. Về điểm này, Đồng Tịch đúng là không thể phủ nhận, trong lòng mỗi người đều có một cây cân, bên cân của Đồng Xuân Hiểu đúng là nặng hơn Nhiếp Tu. Cô rất sợ Nhiếp Tu sẽ hỏi tới đề tài này, cô không thể phủ nhận trái lương tâm, nhưng nói thật lại nhất định sẽ khiến anh tổn thương.

Nghỉ đông cấp ba ngắn đến mức chỉ có một tuần, hôm nay là ngày hai sáu tháng chạp nhưng vẫn còn phải lên lớp. Thời gian tan học buổi chiều khá sớm sao, cơm nước xong phải gấp gấp trở về tự học buổi tối. Đồng Tịch đang vội vàng rời lớp với bạn học thì đột nhiên thấy một người đứng cách cô khoảng hai mươi mét, cô kinh ngạc ngừng lại.

Nhiếp Tu mặc một chiếc áo măng tô lông cừu màu cà phê đậm, cổ áo dựng thẳng lên che mắt cằm, chỉ lộ ra đôi mày đẹp và chiếc mũi cao thẳng.

Đồng Tịch không thừa nhận mình mê trai đẹp nhưng cô không thể không nói, Nhiếp Tu trong khoảng khắc này thật sự vô cùng đẹp mắt. Bạn học đi ngang qua, bất kể là nam hay nữ đều quay ra nhìn anh. Đồng Tịch vừa bất ngờ vừa kích động, trong lòng lại khẩn trương không yên, không biết Nhiếp Tu tới đây định làm gì.

Người đến người đi ở cổng rất nhiều, cô sợ bị chú bắt gặp, vội đến trước mặt Nhiếp Tu nói: “Anh tới cầu đá ở ngô Cò Trắng chờ em.” Nói xong thì vội quay về trường học, tới văn phòng chủ nhiệm lớp xin nghỉ, lấy lý do là mình đau bụng không thể tự học buổi tối.

Chủ nhiệm lớp tưởng cô đến tháng, cũng ngại không dám hỏi nhiều, lập tức đồng ý cô trở về.

Đồng Tịch vội vã chạy tới chỗ cầu đá, khi thấy Nhiếp Tu lại không nhấc nổi chân được nữa. Nhiếp Tu bước tới gần cô nhưng chẳng có chút vẻ tươi cười nào, khí tràng cao lãnh phát huy cực hạn.

Đồng Tịch nghĩ, đây là định mặt đối mặt nói chia tay sao? Nhưng Nhiếp Tu lại không chủ động mở miệng, chỉ nhìn cô từ trên cao xuống.

Vẻ lạnh lùng và oán khí trong mắt anh khiến Đồng Tịch không dám nhìn, cô cup đầu xuống, mắt chỉ dám nhìn vào ánh nắng tô của anh, câu hỏi bật ra theo bản năng: “Anh lạnh hay không? Sao mặc ít như vậy?”

“Không lạnh.” Giọng nói không mang theo chút cảm tình.

Được rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, lãnh đạm thế này là muốn chia tay đây mà. Đồng Tịch khụt khịt, hỏi: “Anh ăn cơm chưa?” Bởi vì chạy tới bất chấp gió lạnh nên mũi cô bị đông lạnh khụt khịt, tiếng nói cũng mang theo giọng mũi.

Nhiếp Tu không trả lời, lôi tay cô kéo tới xe, nhét người vào trong rồi mới nói: “Chưa ăn.”

“Vậy em mời anh ăn cơm nha.”

Nhiếp Tu từ chối cho ý kiến, khởi động xe. Mắt thấy xe rời khỏi trấn, đi hướng làng du lịch Hy Hồ, Đồng Tịch vội hỏi: “Anh lái tới làng du lịch à? Có thể dừng ăn cơm ở đó nữa hay không?”

“Vì sao?”

“Em sợ bị người ta bắt gặp.”

“Em sợ bị bắt gặp hả?” Trong lòng Nhiếp Tu vốn đã vô cùng tức giận, cái này càng như lửa cháy đổ thêm dầu, không kìm nén được nữa.

Đồng Tịch khổ mặt, không dám kháng nghị tiếp nữa.

Đã mùa đông nhưng làng du lịch vẫn kinh doanh rất tốt bởi vì có suối nước nóng. Vừa vào đại sảnh, Đồng Tịch đã ngó nghiêng khắp nơi, sợ gặp phải Thẩm Hi Quyền. Học trung học sáu năm, đây là lần đầu cô nói dối trốn học, ngàn vạn lần đừng để chú biết được nhé.

Nhiếp Tu dẫn cô vào phòng riêng ở tầng hai, mặt trầm như nước, không nói một lời.

Đây là lần đầu tiên Đồng Tịch nhìn thấy Nhiếp Tu tức giận. Người đàn ông xưa nay ôn nhu sẵn sốc, nho nhã lễ độ, khi tức giận lại hoàn toàn biến thành người xa lạ, khí tràng lạnh lùng đến mức khiến người ta chỉ muốn cách anh thật xa.

Đồng Tịch có thẹn trong lòng, không dám chủ động mở miệng, cũng không dám bắt đầu đề tài gì, chỉ cup mắt xuống, hai tay nâng cốc uống nước chanh từng ngụm nhỏ một, dáng vẻ rất ngoan rất mềm mại dễ thương. Dáng vẻ đó lại khiến cho cái bụng ngập tràn sự tức giận của Nhiếp Tu không có chỗ phát tiết, chỉ đè nén tới mức muốn nội thương.

Sự trầm mặc khiến người ta muốn ghen thở cuối cùng cũng bị người bồi bàn mang đồ ăn lên đánh vỡ.

Sao Nhiếp Tu lại gọi nhiều đồ ăn thế, vừa thấy đã biết là hai người không ăn hết.

Đồng Tịch nhỏ giọng thở dài: “Ôi, cơm chia tay rất phong phú nhỉ.”

Đồng Tịch nhìn cô một cái, tức giận nói: “Nghĩ hay lắm.” Nửa năm quen biết, đây là câu nói nặng đầu tiên của anh với cô.

Đồng Tịch chẳng tức giận chút nào, mắt sáng lên, cắn chiếc đũa nở nụ cười: “Di, anh không phải muốn chia tay với em à?”

“Anh nói chia tay khi nào hả?”

Đồng Tịch bĩu môi nói: “Anh không liên lạc với em rất lâu rồi.”

“Rất lâu? Một tuần không liên lạc em đã thấy lâu, vậy yêu xa nửa năm trời không gặp mặt mà không không thấy khó chịu à?”

“Không phải ngày nào chúng ta cũng nói chuyện mà.”

“Ý của em là nói chuyện qua mạng là đủ rồi? Vậy được, về sau nghỉ phép chúng ta cũng không cần gặp nữa.”

“Đương nhiên không phải.” Đồng Tịch vội vàng gấp thức ăn cho anh: “Sao anh không ăn, lạnh rồi không ăn được nữa.”

Nhiếp Tu nửa thật nửa giả nói: “Tức giận no rồi.”

Đồng Tịch cười hì hì nói: “Bạn trai như thế thật dễ nuôi nha, chỉ tức giận một chút đã no rồi, hơn nữa đáng vẻ tức giận còn đẹp mắt như vậy nữa.”

Nhiếp Tu đỡ trán, cười có chút bất đắc dĩ: “...”

Thật ra anh không thích bạn gái thời thời khắc khắc dính lấy mình ỷ lại vào mình, anh càng thích nữ sinh độc lập, có thể tự giải quyết chuyện của mình, có nguyên tắc và cũng có sự nghiệp của riêng mình.

Tính cách Đồng Tịch chính là như thế, vừa độc lập vừa quyết đoán, nhưng hình như lại độc lập quá. Chuyện gì cũng tự mình quyết định, tiên trăm hậu tấu. Đến cùng thì trong lòng cô có người bạn trai là anh hay không, anh cảm thấy đây là một vấn đề không nhỏ.

20. Chương 20: Chát 1

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi phòng riêng xuống dưới, tới đại sảnh, Đồng Tịch lại lo lắng bị Thẩm Hi Quyền bắt gặp. Kết quả đúng là sợ cái gì đến cái đó. Thẩm Hi Quyền dẫn theo vài người khách từ trước mặt cô bước tới, Đồng Tịch thấy không trốn kịp nữa, chỉ vội nói với Nhiếp Tu: “Anh chờ em một lát, em trở lại ngay.”

Mắt Nhiếp Tu dõi theo Đồng Tịch, thấy cô bước nhanh tới trước mặt một người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi, dung mạo anh tuấn, khí chất cũng rất độc đáo, đang nở nụ cười rạng rỡ nhìn Đồng Tịch, hình như rất thân quen.

Đồng Tịch chưa nói đã cười: “Quyền Ca, lâu rồi không gặp.”

Thẩm Hi Quyền dừng chân lại, mời mấy người kia đi trước một bước rồi hỏi Đồng Tịch: “Hôm nay em không đi học à? Sao lại tới đây?”

Đồng Tịch lấp bắp nói: “Em xin nghỉ, họ hàng nhà em đến tìm em có chút việc, anh đừng nói cho chú em nha.”

Thẩm Hi Quyền liếc mắt nhìn Nhiếp Tu ở cách đó không xa, nói: “Họ hàng em đẹp trai quá nhỉ, anh cũng gặp lần đầu tiên đó. Họ bên bố em, hay bên mẹ thế?”

Đồng Tịch đột nhiên phản ứng lại, biết mình nói lỡ. Nếu là họ hàng bên bố mình, Thẩm Hi Quyền là hàng xóm nhiều năm với nhà họ Đồng như vậy đương nhiên biết rất rõ ràng. Nếu là họ bên mẹ thì càng vô lý, người tinh minh như Thẩm Hi Quyền đương nhiên nhận ra được là mình đang nói dối.

Đồng Tịch vội nhận sai: “Không phải họ hàng, là bạn trai. Anh giúp em giữ bí mật nhé. ngàn vạn lần đừng nói cho chú em biết.”

Thẩm Hi Quyền nâng tay lên cốc vào trán cô: “Trẻ con mà đã yêu đương, lá gan không nhỏ nhỉ.”

Động tác cốc trán là thói quen của Thẩm Hi Quyền, anh ta nhìn ai không vừa mắt thì đều làm như vậy, dù là anh em năm đó của anh ta hay là cấp dưới hiện tại cũng thế. Đồng Tịch cũng không thấy có gì, nhưng trong mắt Nhiếp Tu thì đây lại là một động tác vô cùng cưng chiều. Vì thế trong lòng chìm xuống.

Thẩm Hi Quyền nói: “Trước giữ bí mật cho em, nếu không thi đỗ đại học thì anh nhất định sẽ mách chú em.”

Đồng Tịch che trán, nói một tiếng “Được~~”. Sau đó quay lại tìm Nhiếp Tu nói: “Anh ấy là hàng xóm cách vách nhà em, em sợ chú biết nên phải bảo anh ấy trước.”

Đồng Tịch rất vô tư, sau này thậm chí còn quên Nhiếp Tu và Thẩm Hi Quyền đã từng gặp mặt một lần ở làng du lịch này.

Nhiếp Tu lái xe đưa cô trở lại cửa ngõ nhà họ Đồng ở trên trấn, Đồng Tịch đẩy cửa xuống xe. Nhiếp Tu đi đằng sau, đưa cô tới tận cửa nhà. Tới trước bồn hoa thì Đồng Tịch dừng chân lại, hỏi anh: “Anh ở đây mấy ngày nữa?”

“Vội vã đuổi anh đi thế à?” Dưới ánh sáng đèn đường, Đồng Tịch nhìn anh hình như có chút không vui, vội nói: “Không phải, vài ngày nữa là tết âm lịch rồi. Khăng định là anh phải về đón tết với bố mẹ nha.”

Nhiếp Tu không trả lời, chỉ vào nhà bên cạnh nhà họ Đồng: “Đây là nhà người vừa rồi hả?”

“Đúng vậy, ngày đầu tiên em tới Hy Trấn, rất trùng hợp gặp được anh ấy ở nhà ga, không nghĩ tới lại là hàng xóm, đúng là rất có duyên.”

Người nói vô tình người nghe có tâm, trong lòng Nhiếp Tu không thoải mái, ngoài chuyện Đồng Tịch đột nhiên thay đổi nguyện vọng thi đại học, còn thêm vị hàng xóm hiển nhiên là có quan hệ không tầm thường này nữa, nếu không thì sẽ không có động tác cốc trán cô tự nhiên như thế. Nhưng đã kết giao mấy tháng rồi mà Đồng Tịch vẫn chẳng đề cập đến người này chút nào.

Đồng Tịch có thể nhìn ra tâm trạng đêm nay của anh không mấy tốt đẹp, vì thế chủ động ôm anh nhân lúc trời tối để kéo gần khoảng cách của hai người, cũng hòa dịu quan hệ của họ một chút.

Cô còn chưa kịp buông lỏng tay thì hai cánh tay Nhiếp Tu đã khóa chặt cô vào lòng, tay ôm eo cô.

Bị anh ôm chầm vào lòng, Đồng Tịch nhỏ giọng hỏi: “Buổi tối anh ở ngõ Cò Trắng hả?”

“Anh thuê phòng ở làng du lịch, nơi này hơi lạnh.” Nhiếp Tu nói xong, lại cúi đầu tìm môi cô.

Từ lúc nghỉ hè đã chia xa mấy tháng rồi, anh nhớ cô vượt qua tường tượng của mình, nếu không phải vì giận dỗi thì lúc vừa gặp mặt đã ôm cô hôn cô rồi, cái hôn chậm mấy tiếng này trở nên gấp gáp vội vàng hơn.

Đang hôn say đắm thì Đồng Tịch bỗng giãy khỏi lòng anh, mặt đỏ tới mang tai: “Em về đây.”

Nhiếp Tu biết phản ứng thân thể của mình đã dọa cô nên cũng có chút lúng túng, im lặng nhìn cô vào sân nhà, anh đứng trong gió lạnh để cảm xúc bình tĩnh lại rồi mới trở lại xe.

Xưa nay Nhiếp Tu tự tin kiêu ngạo đã quen, cũng luôn có rất nhiều nữ sinh theo đuổi. Không nghĩ tới lại có một ngày vì một cô gái mà lo được lo mất thế này, cứ luôn cảm thấy phải sớm chiều ở chung thì mới có cảm giác an toàn. Anh ở Hy Trấn đợi cho đến ngày trước giao thừa mới trở về thành phố T. Ở nhà ăn tất niên, sau đó lại xông nhà chúc tết ông bà, đến mồng hai lại trở lại Hy Trấn. Bởi Đồng Tịch khai giảng vào ngày mùng sáu rồi

May mắn khoảng cách không quá xa, cũng chỉ mất hai giờ lái xe. Đồng Tịch không dám cho chú biết là mình yêu đương, lén lút trốn ra ngoài hẹn hò với Nhiếp Tu, may mắn mà có Đồng Xuân Hiểu yểm hộ cô.

Đảo mắt đã tới tháng sáu, vừa ra khỏi trường thi thì Đồng Tịch đã gọi điện thoại cho Nhiếp Tu liền, vui vẻ khoe mình thi không tệ, rất nắm chắc. Nhiếp Tu bảo cô chờ anh nghỉ phép sẽ về đó bày tiệc chúc mừng cô.

Rất nhanh đã tới gần ngày sinh sản của Đồng Xuân Hiểu, Đồng Tịch vừa thi đại học xong thì liền cùng chị rời khỏi Hy Trấn trở lại thành phố.

Gần ngày sinh sản, cứ cách một tuần lại phải đi bệnh viện. Công việc của Tưởng Văn Tuấn bận rộn, thường là Đồng Tịch đi theo chị.

Đồng Tịch cảm thấy lái xe bên ngoài thì tiện hơn nên quyết định nhân lúc nghỉ hè thì học lái xe, tương lai sẽ đưa cục cưng và chị ra ngoài chơi. Đồng Xuân Hiểu cũng ủng hộ, chị đăng ký trường học lái xe cho Đồng Tịch.

Cuối tháng là có kết quả thi, quả nhiên như mong muốn của Đồng Tịch, cô thuận lợi trúng tuyển đại học T. Người một nhà rất vui vẻ, nhất là Đồng Xuân Hiểu và Đồng Kiến Văn đều có cảm giác hoàn thành trách

nhệm và không phụ lòng bố cô, dù rằng trước khi lâm chung, Đồng Quốc An cũng chưa kịp để lại di ngôn gì.

Ngày đó, Tưởng Văn Tuấn làm một bàn tiệc lớn để chúc mừng Đồng Tịch, còn tặng Đồng Tịch một chiếc laptop nữa.

Điều này khiến Đồng Xuân Hiểu có chút đổi mới cái nhìn với ông chồng keo kiệt của mình. Không ngờ anh ta lại có thể bỏ ra mấy ngàn tệ mua quà, lúc trước ngay cả chuyện mua nhẫn kim cương cho cô còn luyến tiếc cơ mà.

Tưởng Văn Tuấn nhân lúc Đồng Xuân Hiểu vui vẻ thì đưa ra đề nghị để mẹ anh ta tới chăm sóc cô và em bé.

Đồng Xuân Hiểu vội nói không cần, đã mời người làm rồi. Cô cũng chỉ mới nói chuyện điện thoại vài lần với bà mẹ chồng ở nông thôn này, nhưng cũng có thể cảm nhận được bà ta không phải là người dễ ở chung. Người trung niên mất chồng, một mình nuôi lớn hai con trai, tính cách bà ta khá là cường thế.

Tưởng Văn Tuấn không vui nói: “Vây mẹ đến nhìn cháu thì không sao chứ.”

Đồng Xuân Hiểu vừa thấy không khí có chút đông cứng thì vội nói “Đương nhiên là không sao, hoan nghênh mẹ tới.”

Lúc này Tưởng Văn Tuấn mới vui vẻ hơn, cơm nước xong lại chủ động dọn dẹp bát đĩa và phòng bếp.

Đồng Xuân Hiểu nói với Đồng Tịch: “Thất Thất, em đã thi đỗ đại học, chị thay bố tặng em một món quà.”

Đồng Tịch cười: “Anh rể đã tặng rồi mà, chị không cần tặng nữa.”

Đồng Xuân Hiểu không nhịn được cười: “Không cần thì em sẽ hối hận đó.” Nói xong, cô lấy một tờ giấy quảng cáo bất động sản ra đặt vào tay em gái: “Em thích kiểu phòng như thế nào?”

Đồng Tịch vô cùng kinh ngạc nhìn Đồng Xuân Hiểu: “Tặng nhà cho em sao?”

Đồng Xuân Hiểu gật đầu.

Hương Chương Viên là tài sản mua lúc bố mẹ Đồng Xuân Hiểu kết hôn, sau này Đồng Quốc An cưới vợ kế ở Hải Sâm Uy. Mất thấy con gái lớn đến tuổi lấy chồng nên sang tên nhà cho Đồng Xuân Hiểu. Đồng Xuân Hiểu là người phúc hậu, cô cứ cảm thấy làm thế thì không công bằng với Đồng Tịch.

Sau khi Đồng Quốc An qua đời thì để lại một số tài sản không lớn, lúc đó Đồng Xuân Hiểu đã muốn mua một căn hộ cho em gái nhưng Đồng Tịch còn nhỏ, không biết tương lai liệu em gái có du học nước ngoài hoặc là sinh sống ở một thành phố khác hay không. Hiện tại cô đã kết hôn, Tưởng Văn Tuấn không muốn Đồng Tịch ở cùng họ nên việc mua nhà là chuyện cần làm. Cô phải cho Đồng Tịch một ngôi nhà của chính mình.

Đối với Đồng Tịch, món quà này vượt quá tưởng tượng của cô. Cô cũng biết chị thương mình nhưng không nghĩ chị sẽ đối xử tốt với mình như vậy.

Đồng Xuân Hiểu nói: “Một cô gái nhất định phải có nhà của riêng mình, nếu không sẽ không có cảm giác an toàn. Chính chị đã nói câu này với bố, sau đó bố đã tặng căn hộ này cho chị. Tiền bố để lại, chị đã sớm định để dành mua nhà cho em, nhưng chỉ sợ em học đại học ở bên ngoài mà không ở thành phố T nên mới trì hoãn. Hiện tại em đã thi đỗ đại học T, cũng không nên trì hoãn nữa, giá nhà tăng quá nhanh, Tinh Viên cách nơi này cũng gần, về các mặt cũng không tệ.”

Đồng Tịch không nói chuyện, đầu cúi thấp. Nước mắt rớt trên giấy quảng cáo nghe đặc biệt rõ ràng.

Đồng Xuân Hiểu rút một cái khăn giấy ra lau nước mắt cho em, cười nói: “Nha đầu ngốc, khóc gì chứ.”

Đồng Tịch ôm Đồng Xuân Hiểu khóc to thành tiếng: “Chị mới ngốc đấy, chị đối xử tốt với em như vậy.”

Đồng Xuân Hiểu nở nụ cười: “Chị chỉ có một em gái, đương nhiên phải tốt với em rồi. Hơn nữa, em cũng rất tốt với chị mà. Chị biết Nhiếp Tu muốn em tới thành phố B nhưng em lại chọn ở lại trong nhà để chăm sóc chị.”

Cô xoa đầu Đồng Tịch, nói: “Thất Thất, Nhiếp Tu đã yêu em như vậy, yêu xa không phải là vấn đề. Rất nhiều người mỗi ngày ở cạnh nhau nhưng vẫn đồng sàng dị mộng, người nào sống cuộc sống của người nấy.”

Đồng Tịch gật đầu, cô tin tưởng vững chắc Nhiếp Tu thật lòng yêu mình, cô cũng có tin tưởng với tình yêu nơi đất khách của mình.

Tưởng Văn Tuấn bước ra từ phòng bếp, thấy mắt Đồng Tịch hồng hồng đang ôm Đồng Xuân Hiểu thì hỏi han.

Đồng Xuân Hiểu cười nói: “Em để ý một căn hộ ở Tinh viên nên bảo Đồng Tịch đi chọn.”

Tưởng Văn Tuấn khó có thể tin: “Em mua nhà cho Đồng Tịch?”

Đồng Xuân Hiểu gật đầu: “Em đã nhìn rồi, không tệ, sang năm liền giao phòng.”

Tưởng Văn Tuấn trầm mặc không nói chuyện, ngồi xem TV ở bên cạnh.

Anh ta làm việc đã nhiều năm như vậy nhưng vẫn không đủ tiền mua nhà, không ngờ Đồng Xuân Hiểu lại có thể dễ dàng tặng nhà cho Đồng Tịch như thế, nói không đau lòng là giả. Hơn nữa, trong lòng anh ta cũng đoán, tiền này có lẽ là tiền Đồng Quốc An để lại, có khi có cả tiền nhuận bút mấy năm nay của Đồng Xuân Hiểu nữa, vì sợ mình phản đối nên mới nói là tiền bố để lại.

Chờ Đồng Tịch vào phòng thì anh ta cũng kéo Đồng Xuân Hiểu về phòng, vừa đóng cửa lại đã gấp gáp hỏi: “Em chỉ là chị gái cũng không phải mẹ Đồng Tịch, sao em phải mua nhà cho nó chứ? Sau này chúng ta còn phải nuôi con nữa, chỗ nào cũng phải tiêu tiền, mua nhà cũng cần một khoản không nhỏ.”

Đồng Xuân Hiểu giải thích: “Tiền mua nhà là bố để lại chứ không phải tiền tiết kiệm của em.”

Tưởng Văn Tuấn nói: “Đã là di sản của bố em thì em cũng có một nửa, sao phải cho nó hết chứ?”

Đồng Xuân Hiểu không nhin được giận dữ: “Nếu nói như vậy thì căn hộ này lẽ ra cũng có phần của Đồng Tịch chứ.”

“Đó là bố em tặng em, đã sang tên rồi thì sao còn phần của nó nữa?”

Đồng Xuân Hiểu nói: “Em không tin là anh không hiểu biết luật thừa kế. Căn hộ này tuy là tài sản chung của bố mẹ em nhưng Đồng Tịch cũng có quyền kế thừa.”

“Nhưng tên trên giấy tờ nhà đất là tên em, thế cũng chẳng khác nào là bố em tặng cho em, không có phần của Đồng Tịch mà. Sao em lại ngốc thế.”

“Vậy theo lời anh thì tiền của bố em có phải cũng đều là của một mình em, không có một xu nào của em gái hả.”

“Em cho nó một nửa đã là tốt lắm rồi, em nuôi nó lớn chừng này rồi chẳng lẽ không phải tiêu tiền sao? Tiền đó phải trừ đi trong di sản của bố em chứ.”

Tưởng Văn Tuấn tính toán tiền sinh hoạt, tiền nuôi nấng, thậm chí tiền học thêm, Đồng Xuân Hiểu vô cùng tức giận, thốt ra: “Anh thôi đi, đây là tài sản trước hôn nhân của em, em muốn xử lý thế nào anh không có quyền can thiệp.”

“Được lắm, em đã nói vậy thì tài sản trước hôn nhân của anh em cũng đừng can thiệp.”

Tưởng Văn Tuấn cũng tiết kiệm được một số tiền định dùng để mua nhà kết hôn, sau này thấy Đồng Xuân Hiểu có nhà rồi, thị trường chứng khoán đang lên nên anh ta đã bỏ ý định mua nhà. Đồng Xuân Hiểu cảm thấy chơi chứng khoán có nguy hiểm nên không đồng ý anh ta chơi, đề nghị anh ta mua phòng cho thuê, tiền thuê hàng năm tuy rằng không nhiều như đầu tư chứng khoán nhưng được cái an toàn không nguy hiểm.

Tiền của Tưởng Văn Tuấn luôn để yên trong thị trường chứng khoán. Hiện tại anh ta muốn kiếm tiền cấp tốc, sau cuộc cãi vã này anh ta cũng đã hoàn toàn thể hiện thái độ sẽ không nghe theo lời vợ nữa.

Đồng Xuân Hiểu có chút cảm giác nản lòng thoái chí. Lúc trước yêu đương, cô chỉ chú ý đến công việc, cách làm người, tính cách và sở thích của anh ta, đến hiện tại cũng ngại không dám hỏi những vấn đề liên quan đến tiền bạc.

Bởi cô kết hôn không phải vì tiền, cô có khả năng kiếm tiền và cũng không muốn sống dựa vào đàn ông. Khả năng kinh tế độc lập, không có khúc mắc tiền tài, cũng vì thế mà đã chôn xuống tai họa ngầm, sau khi kết hôn mới bộc lộ ra.

Quyết định mua nhà cho Đồng Tịch không phải là quyết định lâm thời, cô đã có kế hoạch từ trước rồi. Tưởng Văn Tuấn phản đối càng thêm khiến cô kiên định suy nghĩ không thể để em gái ở chung với mình được. Chỉ vài ngày sau cô liền dẫn Đồng Tịch tới mua nhà ở tiểu khu Tinh Viên, hơn nữa là trả dứt một lần.

21. Chương 21: Chát 2

Đồng Tịch ở trong phòng vô cùng vui vẻ nghịch laptop mới, hoàn toàn không biết vì mình mà hai vợ chồng chị đã xảy ra mâu thuẫn kịch liệt đầu tiên sau khi cưới.

Đồng Xuân Hiểu thấy vậy thì càng cảm thấy quyết định mua nhà cho em gái là chính xác. Nếu không có lẽ sau khi tốt nghiệp, Đồng Tịch không có nơi đặt chân sẽ phải ở cùng mình nhìn sắc mặt của Tưởng Văn Tuấn mà sống.

Mặc dù Đồng Xuân Hiểu đã thất vọng về Tưởng Văn Tuấn nhưng cô cũng không có dự định ly hôn. Mỗi nhà mỗi cảnh, chú thích cô là vợ chồng trải qua sang hèn với nhau mấy chục năm mà còn thình thoảng cãi nhau, huống chi hai người bọn cô cũng mới chỉ kết hôn chưa bao lâu, không thể tránh được những mâu thuẫn.

Dù sao, ngoài vấn đề keo kiệt về tiền bạc thì Tưởng Văn Tuấn cũng không có khuyết điểm gì lớn. Sống tiết kiệm và biết cố gắng trong công việc, không hái hoa ngắt cỏ, tan việc là về nhà, còn thêm chuyện cô có bầu rồi nữa. Cho nên, cô chẳng nhắc tới một chữ nào về mâu thuẫn của vợ chồng mình cho Đồng Tịch biết, miễn cho Đồng Tịch cảm thấy khó xử và sinh lòng phản cảm với Tưởng Văn Tuấn.

Theo sự quật khởi của văn học mạng, cô cũng có một tiểu thuyết đang thương lượng ký hợp đồng chuyển thể phim ảnh. Trước kia cô vẫn giữ thái độ thẳng thắn chia sẻ giữa vợ chồng, luôn nói rõ mọi chuyện với Tưởng Văn Tuấn, cũng thẳng thắn chia sẻ thành tựu của mình với người yêu. Nhưng hiện tại cô lại không nghĩ như vậy. Cô dự định bán bản quyền nhưng không nói cho anh ta biết, tạm thời chuyển tiền đó đến tài khoản của Đồng Tịch thì an toàn hơn.

Hai người chiến tranh lạnh một ngày, nhưng tự động hòa giải khi bà mẹ chồng Lý Tú Ngọc đến. Đồng Xuân Hiểu và Tưởng Văn Tuấn đã kết hôn gần một năm, đây là lần đầu tiên ra mắt mẹ chồng. Trước khi kết hôn, Tưởng Văn Tuấn chưa từng yêu cầu Đồng Xuân Hiểu về nông thôn ăn tết cùng. Ngày lễ ngày tết, Đồng Xuân Hiểu vẫn chủ động nói với anh ta để mình gọi điện thoại về thăm hỏi Lý Tú Ngọc.

Đây cũng là một trong những điểm mà Đồng Xuân Hiểu vô cùng hài lòng với Tưởng Văn Tuấn, không giống những người đàn ông bắt vợ phải hiếu kính mẹ già, hơi một tí lại bắt bẻ, chụp cho vợ cái mũ không hiếu thuận bậc bề trên.

Thật ra, Tưởng Văn Tuấn làm vậy là vì mẹ hắn ta chưa từng thỏa mãn với Đồng Xuân Hiểu.

Chỗ không hài lòng có ba điểm, thứ nhất là Đồng Xuân Hiểu không có công việc đứng đắn. Trong mắt bà ta, viết tiểu thuyết trong nhà không gọi là công việc. Thứ hai là tuổi quá lớn, hơn ba mươi còn chưa kết hôn, nói không chừng còn có bệnh kín gì đó. Thứ ba, bố mẹ của cô đều mất, có thể thấy được là một phụ nữ phúc bạc mệnh cứng rắn, sợ tương lai cô sẽ khắc chồng.

Dù sao Tưởng Văn Tuấn cũng từng học đại học nên sẽ không bị dao động bởi những tư tưởng cổ hủ lạc hậu của mẹ mình. Hắn vô cùng hiểu rõ, bằng điều kiện của mình mà có thể tìm được người vợ như Đồng Xuân Hiểu thế này đã là may mắn lắm rồi. Cho nên không quan tâm tới sự phản đối của Lý Tú Ngọc mà vẫn kết hôn với Đồng Xuân Hiểu. Nhưng mà, hắn rất thông minh, chưa từng nhắc tới thái độ bất mãn và phản đối của mẹ mình cho Đồng Xuân Hiểu biết.

Lần đầu gặp Đồng Xuân Hiểu, cái mà Lý Tú Ngọc nhìn đầu tiên là xem xương gò má của cô có cao hay không, sau đó lại nhìn bụng cô, xem xong mới lộ ra nụ cười: “Nhất định là con trai. Mẹ đã sinh hai đứa con trai, mẹ biết mà.”

Đồng Xuân Hiểu cũng không tức giận, dù bà ta trọng nam khinh nữ cũng chẳng sao, vì bà ta sẽ không ở cùng cô, cô cũng sẽ không để con mình bị ức hiếp.

Cô cũng không biết, Tưởng Văn Tuấn dự định để mẹ hắn ở đây ba năm nữa. Nguyên nhân là vì Đồng Xuân Hiểu muốn tìm bảo mẫu trông con. Tưởng Văn Tuấn rất giật mình, hỏi cô không thể tự mình trông con được sao?

Đồng Xuân Hiểu giận: “Em cũng không phải là bà nội trợ, em cũng có công việc, chỉ là công việc đó làm ở nhà mà thôi.”

Tưởng Văn Tuấn tính toán phí tổn thuê bảo mẫu trong ba năm, lập tức cảm thấy áp lực rất lớn, thế là liền mời mẹ hắn tới trông cháu để có thể tiết kiệm tiền.

Đồng Xuân Hiểu căn bản không biết dự định của chồng, chỉ tưởng mẹ chồng đến ở một thời gian ngắn rồi đi, trong nhà có ba phòng ngủ, chỉ có thể an bài bà ta ở phòng của em bé.

Lúc Tưởng Văn Tuấn đi trải giường chiếu, Lý Tú Ngọc thể hiện rõ vẻ không vui: “Mẹ là mẹ con hay là khách thể hả, có lòng tốt tới trông cháu cho các con mà nó để mẹ ở phòng nhỏ thế này à? Còn là con gái thành phố lớn cơ đấy, mẹ thấy cũng chẳng biết điều gì cả.”

Tưởng Văn Tuấn nhỏ giọng nói: “Đồng Tịch sẽ rất nhanh về trường học ở. Đợi nó đi thì mẹ ở phòng đó.”

Lý Tú Ngọc tiếp tục lẩm bẩm: “Nó chỉ là một con bé con, sao có thể ở chung với chị gái và anh rể cơ chứ? Nó cũng không thấy bất tiện à? Chẳng biết tị hiềm gì cả.”

Cửa phòng ngủ chính đối diện với phòng em bé, Đồng Xuân Hiểu ở trong phòng nghe được vô cùng rõ ràng, tức giận đến mức muốn xì khói.

Tưởng Văn Tuấn rất khó xử: “Trong khoảng thời gian này đều có em ấy giúp rất nhiều, cùng Xuân Hiểu đến bệnh viện khám thai.”

“Một con bé còn chưa kết hôn, được nuông chiều từ bé thì biết cái gì? Còn chiếm cả một phòng.”

Chỉ vài câu như vậy đã đủ thấy được chút ít nhân phẩm của bà ta. Nể tình bà ta mới đến ngày đầu tiên nên Đồng Xuân Hiểu nhịn, không muốn cãi nhau. Trong lòng thì vô cùng hối hận, mình không nên lười biếng, trước hôn nhân nên về quê của Tưởng Văn Tuấn một chuyến để gặp người nhà của hắn. Trước hôn nhân, rất nhiều người đều có suy nghĩ đơn giản, người mình gả là anh ấy chứ chẳng phải người nhà và gia đình của anh ấy. Chỉ cần anh ấy tốt là được, nhưng thường thường sau khi kết hôn mới nhận ra, quan hệ gia đình chặt chẽ không thể tách rời, nếu không sẽ dẫn đến rất nhiều chuyện.

Đồng Xuân Hiểu trần trọc không ngủ được, trong lòng ngọt ngào khổ sở, rạng sáng bốn giờ thì bắt đầu thấy đau từng cơn, có dấu hiệu sắp sinh.

Tưởng Văn Tuấn không dám trì hoãn, lấy đồ rồi lập tức đón xe đưa Đồng Xuân Hiểu tới bệnh viện. Lúc này cách ngày dự sinh còn có tám ngày, Đồng Tịch khó tránh lo lắng, cũng không quan tâm thời gian mà lập tức gọi điện thoại cho Đồng Hâm, bảo anh đến bệnh viện ngay. Sau đó lại gọi điện thoại cho chú để sáng mai chú thím tới đây.

Đồng Tịch có một trực giác, mẹ của Tưởng Văn Tuấn tương đối khó đối phó, cô lo nhờ có việc thì mình chẳng thể làm chủ được. Vừa tới rạng sáng hôm sau, vợ chồng Đồng Kiến Văn liền chạy tới từ Hy Trấn. Sự thật chứng minh, người nhà mẹ đẻ đến rất đúng lúc.

Sau khi bác sĩ kiểm tra thì đề nghị sinh mổ nhưng lại bị Lý Tú Ngọc phản đối bởi con dâu cả của bà ta cũng sinh mổ và đã sinh được con gái, sau nhiều năm mới sinh đứa thứ hai. Thái độ của vợ chồng Đồng Kiến Văn rất cương quyết, nói là chuyện của cháu gái chúng tôi thì chúng tôi quyết định, nghe theo bác sĩ.

Tưởng Văn Tuấn cũng đồng ý sinh mổ, nuôi một đứa bé ở thành phố phải chú ý rất nhiều, không giống nông thôn, chỉ cần ăn ba bữa cơm là được. Anh ta không có ý định sinh đứa thứ hai. Anh ta cầm tay Đồng

Xuân Hiểu nói, chúng ta chỉ sinh một đứa bé, dù là nam hay nữ.

Lúc đầu Đồng Xuân Hiểu cũng đã có rất nhiều chỗ thất vọng với hấn, nhưng thấy trong thời khắc quan trọng hấn vẫn hướng về mình nên trong lòng lại thấy ấm áp.

Hôn nhân của rất nhiều người chính là như vậy, một lần khiến bạn thấy thất vọng, một lần lại cho bạn hi vọng, có lúc khiến bạn cảm thấy mình gả sai người, có lúc lại cảm thấy gả cho anh ta là rất đúng. Rất nhiều người đều sống trong mâu thuẫn, mơ hồ như vậy cả đời.

Bên người Đồng Xuân Hiểu vây quanh rất nhiều người, một bàn tay không thể vỗ ra tiếng nên Lý Tú Ngọc đành thôi, chỉ đen mặt mắng Tưởng Văn Tuấn không có tiền đồ, là kẻ nô dịch cho vợ.

Đồng Kiến Văn nghe thấy những lời này thì trong lòng rất khó chịu. Xuân Hiểu đến tuổi thích hợp tìm người yêu thì lại bị trì hoãn bởi vì lý do nghề nghiệp nên cơ hồ đều chỉ tiếp xúc với phái nữ, cháu gái ông cũng không phải là người mạnh bạo. Nhoáng cái đã hai ba năm, đến Hy Trấn làm sáng tác toàn thời gian thì vòng tròn tiếp xúc với người càng thu hẹp, mãi mới gặp được một Tưởng Văn Tuấn, các mặt đều thích hợp nhưng không ngờ lại có bà mẹ như thế này.

Bởi vì hôn sự của Đồng Hâm nên ông cảm giác sâu sắc được, hôn nhân không môn đăng hộ đối thì lời nói của mình cũng trở nên không có trọng lượng. Cho dù ai cũng có thể thấy, hết thấy là Hứa Lâm Lang quyết định và làm chủ. Cho nên, Xuân Hiểu tìm người có điều kiện thấp hơn một chút thì ông cũng rất vui vẻ hài lòng, tưởng rằng về sau Xuân Hiểu cũng sẽ giống như Hứa Lâm Lang, có thể là người cầm trịch trong gia đình, nói một không hai, sẽ không bị ức hiếp, ai ngờ cũng không phải như vậy.

Chu Dư Phương cũng nhận ra Lý Tú Ngọc có tư tưởng cổ hủ phong kiến, cho rằng trong nhà là bậc bề trên quyết định, con dâu chỉ có thể nghe lời, bà liền nói với Lý Tú Ngọc: “Người trẻ tuổi bây giờ đều thích ra ở riêng, chuyện gia đình bọn họ thì người lớn vẫn đừng nên xen vào nhiều quá. Xuân Hiểu kết hôn, tôi và chú nó cũng không hỏi đến chút nào.”

Lý Tú Ngọc không khách khí nói: “Đúng thế, nó cũng không phải là con gái bà.”

Chu Dư Phương tức đỏ mặt.

Đồng Kiến Văn giận, trầm mặt nói: “Tôi chỉ có một đứa con trai, vẫn coi Xuân Hiểu như con gái mình, nếu ai bắt nạt nó thì tôi là người thứ nhất không để yên đâu.”

Đồng Kiến Văn xưa nay đã quen nghiêm khắc trong trường học, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn trông rất có lực chấn nhiếp, lúc này Lý Tú Ngọc mới hậm hực ngậm miệng, không còn dám chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nói Tưởng Văn Tuấn nữa. Cho đến khi đứa bé ra đời, thấy đúng là một đứa bé trai thì bà ta mới lại vui vẻ.

Đồng Kiến Văn nhìn thấy cháu gái sinh sản thuận lợi nên cũng yên tâm, dặn Đồng Tịch và Tưởng Văn Tuấn chăm sóc Đồng Xuân Hiểu thật tốt, lúc chạng vạng tối liền trở về Hy Trấn với Chu Dư Phương.

Bởi vì Đồng Xuân Hiểu sinh sớm hơn dự tính nên đã gọi điện cho bảo mẫu, thông báo đối phương tới sớm một chút. Không ngờ Tưởng Văn Tuấn đã gọi tới trước để từ chối rồi. Người bảo mẫu này là người mà mấy tháng trước Đồng Xuân Hiểu vất vả lắm mới hẹn được, giá tiền đắt một chút nhưng danh tiếng vô cùng tốt. Đồng Xuân Hiểu tức giận đến mức làm ầm ĩ lên với Tưởng Văn Tuấn.

Tưởng Văn Tuấn nói: “Vị bảo mẫu kim bài kia chào giá cao thật không hợp lý. Nhà mình nhiều người nên không cần đâu, mẹ anh đã trông hai đứa bé cho anh trai anh rồi, kinh nghiệm phong phú.”

Lý Tú Ngọc lập tức phụ họa: “Mẹ và con hai người lớn trông một đứa bé, cần gì bảo mẫu chứ?”

Đồng Xuân Hiểu thấy không đúng, vội hỏi Tưởng Văn Tuấn: “Anh bảo mẹ anh tới trông cháu sao? Chẳng phải chúng ta đã nói là mời bảo mẫu rồi mà?”

Tưởng Văn Tuấn cười trừ: “Xuân Hiểu, em định mời bảo mẫu tới tận khi nó đi nhà trẻ, em tính xem ba năm là bao nhiêu tiền. Có mẹ anh đồng ý giúp đỡ, có sao mà không làm?”

“Không được, em không thể để mẹ anh trông cháu được.” Đồng Xuân Hiểu cảm thấy gấp gáp, chỉ hai ngày ngắn ngủi nhưng cô đã phần nào thấy được tính tình bà mẹ chồng này, nếu bà ta ở lại ba năm thì cô nhất

định sẽ phát điên.

Lý Tú Ngọc nghe xong liền giận: “Tôi có lòng tốt tới giúp mà sao cô còn không nguyện ý?”

“Con không nguyện ý làm phiền mẹ.”

Lý Tú Ngọc vốn là đầy bụng giận giữ, nghe lời này xong thì không nhịn được nữa trút hết ra: “Hai đứa con trai tôi cũng tự mình nuôi lớn, tôi còn có thể làm ruộng nữa. Cô mỗi ngày ở nhà không đi làm, bằng vào gì mà không trông con được hả? Có bao nhiêu tiền để cho cô phung phí như thế này hả?”

Lúc đầu, Đồng Tịch nghĩ bà ta là bề trên và còn là mẹ chồng của chị nên vẫn nhịn không nói gì, lúc này thấy Lý Tú Ngọc hùng hổ dọa người như thế thì tức không nhịn nổi, nói ra: “Chị cháu có công việc, mỗi ngày chị ấy cũng làm việc, ngày lễ ngày tết còn sáng tác, tiền lương còn cao hơn Tưởng Ca, không tin bác hỏi Tưởng Ca xem.”

Lời nói này lập tức khiến bà ta bị chặn họng, không thốt lên được lời nào nữa. Đồng Tịch cũng không muốn cãi nhau với bà ta, chủ yếu là vì thái độ của Tưởng Văn Tuấn khiến cô rất tức giận.

“Tưởng Ca, anh tiết kiệm cũng không sai, nhưng cũng phải xem là lúc nào chứ, đời này chị em cũng chỉ sinh một đứa bé, đứa bé này cũng là con ruột của anh, anh cũng không phải nghèo tới mức không trả được chút tiền ấy, nếu anh thực sự hết tiền, nhà chúng em bỏ ra cũng được.”

Tưởng Văn Tuấn gấp gấp nói: “Anh không phải là không bỏ tiền ra được, anh chỉ cảm thấy là không cần thiết lãng phí số tiền này. Dù sao thì mẹ anh cũng tốt hơn bảo mẫu mà.”

Đồng Xuân Hiểu thực sự không thể nhịn được nữa: “Đứa nhỏ này là em bỏ tiền ra nuôi, về sau theo họ của em, coi như là của một mình em.”

Dù sao cô cũng kiên quyết không thể để Lý Tú Ngọc ở lại trông cháu được, có người bà thế này thì có thể đoán được cuộc sống kế tiếp sẽ náo loạn thế nào, cô tình nguyện bỏ tiền ra.

Lý Tú Ngọc gấp: “Con cháu nhà họ Tưởng sao có thể mang họ Đồng chứ?”

Đồng Xuân Hiểu không khách khí nói: “Tiền nuôi con nhà họ Tưởng không dám bỏ ra một xu nào, con sinh nó và nuôi nấng nó thì đương nhiên nó họ Đồng.”

Lý Tú Ngọc bật dậy, chỉ vào cái mũi của Đồng Xuân Hiểu nói: “Được, đứa bé đã họ Đồng, vậy cũng đừng trách tôi buông tay mặc kệ. Văn Tuấn, mẹ về nhà, mẹ không hầu hạ đứa bé họ Đồng nào hết.”

Tưởng Văn Tuấn vội kéo tay bà ta lại, nhưng bà ta lại hất ra: “Tưởng sinh con trai thì giỏi lắm à? Còn muốn chúng tôi cúng bái cô hả? Là đàn bà thì đều biết sinh con, tôi còn thiếu cháu trai sao?”

Lý Tú Ngọc mạnh mẽ cả đời, nói một không hai, đã bảo đi thì hình như thật sự muốn đi. Tưởng Văn Tuấn không có cách nào đành tiễn mẹ mình về.

Trong bệnh viện chỉ còn lại Đồng Tịch chăm sóc Đồng Xuân Hiểu và em bé, hai mẹ con kia vừa đi, Đồng Xuân Hiểu lại như trút được gánh nặng, cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Em bé ị đùn, Đồng Tịch thay tã cho cháu ngoại trai, mặt mũi tràn đầy yêu thương, tuyệt không ghét bỏ. Đồng Xuân Hiểu không nhịn được cảm thán: “Người có quan hệ máu mủ vẫn tốt hơn nhĩ. Thất Thất, đặt tên cho nó là Đồng Hoa nhé.”

Đồng Tịch sưng sốt một chút, vui vẻ đồng ý.

Chờ hết bận, Đồng Tịch rốt cục cũng có thời gian gọi điện thoại báo tin vui cho Nhiếp Tu.

“Thầy Nhiếp, em được làm dì rồi. Chị em sinh một bé trai, vô cùng đẹp trai, lớn lên tuyệt đối sẽ khiến cả đám nữ sinh mê mọt.”

Thật ra, em bé mới sinh sao có thể xinh đẹp như vậy chứ, nhưng cô yêu ai yêu cả đường đi, đó là con trai của chị, cô yêu bé vô cùng.

Nhiếp Tu hỏi: “Còn đẹp trai hơn anh sao?” Ngờ kị có chút ghen tị.

Đồng Tịch mỉm cười: “Nào có người như anh chứ, còn ghen với một đứa bé nữa.”

“Lúc đầu anh xếp hạng sau chị em, hiện tại có cháu ngoại trai, chắc anh phải xuống thứ ba rồi.”

Đồng Tịch vừa nghe lời này có mùi chua càng nồng thì cổ nén cười đối đề tài: “Anh còn nhớ rõ bài thơ Bạch Dương của Diệp Tái Ninh sao? Lúc em còn chưa sinh ra thì bố đã đặt tên cho em là Đồng Hoa, nhưng sau này em là con gái nên không dùng tên đó, hiện tại cuối cùng cũng có thể dùng được tên này rồi.”

“Vậy nếu chị em sinh bé gái thì sao?”

“Vậy thì để lại cho con trai em dùng nha.” Đồng Tịch vui vẻ quên hình, lời vừa nói ra mới cảm thấy lúng túng.

Nhiếp Tu trầm mặc hai giây trong điện thoại rồi nói: “Con của em họ Nhiếp được không?”

Đồng Tịch cầm chặt di động, không trả lời, mặt cô đỏ bừng.

Nhiếp Tu cười trong điện thoại: “Em không phản đối, vậy coi như là đáp ứng rồi nhé.”

Đồng Tịch mau chóng đối đề tài: “Lúc nào thì anh về?”

“Kỳ nghỉ phép tuần sau.” Nói xong ngậm thở dài: “Thật sự... sống một ngày không bằng một năm.”

Khi Nhiếp Tu được nghỉ phép trở về đây thì Đồng Xuân Hiểu đã ra viện. Trong lúc nhất thời không tìm được bảo mẫu thích hợp nên cô lâm thời tìm một người ở Trung tâm gia chính.

Đồng Tịch vẫn không nói những chuyện xảy ra trong thời gian này cho Nhiếp Tu biết. Nếu Đồng Xuân Hiểu đã không có dự tính ly hôn và Tưởng Văn Tuấn vẫn là anh rể của cô thì cô không muốn Nhiếp Tu có ấn tượng xấu về anh ta.

Vì thế nên Nhiếp Tu cũng không rõ, tại sao chị cô sinh con mà cô lại bận rộn như vậy. Anh về đây đến ngày thứ ba rồi, Đồng Tịch mới có thời gian đi ăn cơm với anh.

Lần ăn cơm này có vẻ khá long trọng. Một là vì ăn mừng Đồng Tịch thi đỗ đại học, hai là giới thiệu cô cho bạn bè anh.

Khách đến ngoài bạn tốt Phó Hành Tri, Mạc Phi, Mạc Đan, còn có Trần Tư Vực trong hội học sinh. Bạn gái hệ biểu diễn của anh ta cũng có mặt.

Trước kia Đồng Tịch chỉ từng nghe được hình dung khuôn mặt chỉ lớn bằng bàn tay, thấy đàn chị này rồi mới thật sự hiểu được nó có ý gì.

Đây là lần đầu tiên Phó Hành Tri gặp Đồng Tịch, anh ta liếc mắt với Mạc Phi, trong lòng tự nhủ, chẳng trách Nhiếp thần cũng động phạm tâm, thật sự đẹp như tiên nữ, lần át cả bạn gái hệ hoa của Trần Tư Vực.

Liên hoan xong, Phó Hành Tri rất tốt bụng nhắc nhở Nhiếp Tu: “Đồng Tịch xinh đẹp như vậy, cậu mà không để ý thì khá nguy hiểm nha, soái ca hệ biểu diễn nhiều lắm đó.”

Nhiếp Tu bảo tôi không lo lắng, thật ra thì trong lòng cũng thấp thỏm, chỉ là vì tự tôn nên không chịu thừa nhận. Có nhiều soái ca hơn nữa anh ta cũng không sợ, Đồng Tịch không phải người chỉ nhìn bề ngoài, vấn đề lớn nhất là ở cô.

Nhìn có vẻ anh dễ dàng theo đuổi được cô nhưng hình như cô chẳng quan tâm đến anh nhiều như vậy.

Đồng Xuân Hiểu vừa mang bầu thì cô lập tức từ bỏ ước hẹn với anh, hoàn toàn không cân nhắc anh ở bên kia lòng tràn đầy vui vẻ khổ sở chờ đợi cô. Anh tức giận không gọi cho cô vài ngày nhưng cô tuyệt không gấp gáp tìm anh làm hòa. Nếu anh không chạy tới Hy Trần chủ động làm hòa với cô, có khi hai người đã cứ thế mà giãn tán rồi. Ngày nghỉ của anh rất ngắn, sau khi trở về thì từng giây từng phút đều muốn ở bên cô, nhưng Đồng Tịch lại suốt ngày nói mình không rảnh.

Mà anh cũng vô cùng bận bịu, kỳ nghỉ mới qua một nửa liền bị thầy gọi về phòng thí nghiệm. Lúc trước còn có không ít ngày nghỉ, hiện tại thầy đã nhận đề nghiên cứu quan trọng cấp quốc gia, anh muốn xin nghỉ cũng khó.

Ngày Nhiếp Tu đi, Đồng Tịch cũng không tiễn anh, bởi vì Đồng Hoa bị bệnh.

Đồng Xuân Hiểu hậu sản khôi phục không được tốt, không nên đi ra ngoài. Đồng Tịch và bảo mẫu cùng đưa Đồng Hoa đến bệnh viện. Khi đứng chờ đến lượt trong hành lang, cô dành thời gian gửi tin nhắn cho anh, xin lỗi vì không thể tiễn anh được.

Trong lòng Nhiếp Tu có cảm giác rất khó chịu. Thấy bạn gái của đàn anh rất dính người, anh khó chịu thay anh ấy, hiện tại bạn gái anh chẳng “dính” người chút nào, anh lại thấy khó chịu cho bản thân.

Anh càng ngày càng không chắc chắn, Đồng Tịch đến cùng có thích anh hay không?

t*

22. Chương 22: Yêu

Lý Tú Ngọc rời đi khiến mọi chuyện trở nên bình tĩnh lại, Đồng Xuân Hiểu cẩn thận nghĩ ngợi, hình như căn nguyên của tất cả những mâu thuẫn vẫn chỉ vì một chữ Tiên. Thế là, cô gánh vác tất cả chi tiêu của con trai, ngay cả phí thuê bảo mẫu cũng không cho Tưởng Văn Tuấn trả. Không phải vì giận dữ mà bởi cô cho rằng nam nữ bình đẳng, có thể làm được thì nên làm, không nhất thiết phải để đàn ông gánh vác tất cả trong gia đình. Cô có năng lực như vậy và cô cũng để ý ai là người nuôi gia đình con cái, cô chỉ cần gia đình hòa thuận là được.

Nhưng cách làm của cô cũng không được lòng Tưởng Văn Tuấn, hẳn chỉ cảm thấy cô dùng cách làm này để im lặng khinh bỉ hẳn không có tiền. Lòng tự trọng của đàn ông bị đá kích, hẳn rõ ràng im lặng hơn trước đây, đi làm thì khuya mới về nhà, hầu như ngày nào cũng tăng ca.

Đều có ý kiến về người kia nhưng đều giấu ở trong lòng không nói ra, nói ra cũng không giải quyết được vấn đề. Khác biệt về tam quan không thể thay đổi trong một sớm một chiều được, muốn thay đổi đối phương sẽ chỉ càng tăng thêm mâu thuẫn.

Đồng Xuân Hiểu không còn thẳng thắn kể lại thu nhập của mình với Tưởng Văn Tuấn như dĩ vãng. Cũng chính bởi vì phần sáng suốt này mà về sau, khi Đồng Tịch ở trong dầu sôi lửa bỏng mới có thể tìm ra được một con đường sống.

Tưởng Văn Tuấn nhận ra sự đề phòng của Đồng Xuân Hiểu, quan hệ của hai người ngày càng bế tắc, trở nên tương kính như tân, giống như là khách trọ sống cùng nhà.

Mâu thuẫn ẩn dưới con sóng bình tĩnh bùng nổ một lần nữa khi làm đăng ký tên con trai. Tưởng Văn Tuấn cho rằng Đồng Xuân Hiểu để con trai họ Đồng là một loại nhục nhã, sẽ để cho người khác cảm thấy hẳn là kẻ ăn bám phụ nữ.

Đồng Xuân Hiểu giải thích: “Em không có ý nhục nhã anh gì cả. Dù con lấy tên là gì cũng đều là con trai anh, tên chỉ là danh hiệu. Em nhọc nhằn khổ sở mang thai mười tháng, để Đồng Hoa theo họ của em chẳng có chút quá đáng nào cả. Hơn nữa nam nữ, pháp luật cũng không quy định con cái nhất định phải theo họ bố.”

Đồng Tịch vạn phần may mắn mình không lựa chọn đi học ở thành phố B, để khi mà Đồng Xuân Hiểu phải trải qua những phong ba bão táp này thì cô vẫn ở bên cạnh chị không rời. Nhưng đồng thời, lòng cô cũng cảm thấy tràn đầy áy náy với Nhiếp Tu. Khi anh được nghỉ về đây thì bởi những chuyện hỗn loạn này mà cô không có thời gian hẹn hò với anh, chỉ vội gặp mặt rồi lại vội chạy về chăm sóc chị.

Khi tất cả đã an ổn trở lại, Nhiếp Tu trở về trường học, cô mới nhận ra mình vô cùng vô cùng nhớ anh.

Đảo mắt đã tới ngày trước lễ khai giảng, Đồng Tịch thu thập hành trang chỉ đơn giản một cái va li cầm tay. Dù sao cũng ở cùng một thành phố, không cần mang đủ hết. Đồng Hoa còn nhỏ, sức khỏe Đồng Xuân Hiểu vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Cô nghĩ, chỉ cần có thời gian thì sẽ trở về thăm chị.

Mười giờ tối, cô tắm rửa xong định chuẩn bị ngủ sớm một chút thì bỗng nhận được điện thoại của Nhiếp Tu, bên đó có chút ồn ào, hình như ở bên ngoài, còn có tiếng xe cộ nữa. Đồng Tịch hỏi: “Anh ở đây đấy?”

Nhiếp Tu nói: “Cổng rạp chiếu phim.”

Chắc không phải một mình đi xem phim chứ. Đồng Tịch liền hỏi theo bản năng: “Anh xem phim với bạn học à?”

Nhiếp Tu: “Ừm.”

“Nam... bạn học sao?”

“Ừm, nam. Em có muốn tới hay không?”

Đồng Tịch buồn bực nói: “Xa vậy, em tới sao được.”

Đột nhiên nhận ra yêu xa thật không tốt. Cô tin tưởng Nhiếp Tu nhưng vẫn không nhận được nghĩ nhiều. Anh thật sự xem phim với bạn học nam sao? Có nữ sinh hay không? Hai người đàn ông xem phim...thật sự có cảm giác là lạ.

“Cùng đi nhé, rất gần, rạp chiếu bóng Hương Chương.”

Đồng Tịch sững sờ. Rạp chiếu phim ở trên đường giao nhau với vườn long não tên là Hương Chương. Cô chưa kịp hỏi lại thì đã nghe thấy Nhiếp Tu nói: “Anh chờ em. Nếu quá năm phút thì anh sẽ lên lầu tìm em.

Đồng Tịch kêu lên một tiếng “Á”, kích động tới mức xem rớt điện thoại: “Anh về rồi à?”

Nhiếp Tu cười: “Đúng vậy, mãi mới xin nghỉ phép hai ngày được.”

“Em lập tức tới đó.” Đồng Tịch bảo chị một câu rồi vội chạy xuống lầu. Trên đường vui vẻ như muốn bay lên. Thật khó tin được, anh lại đột nhiên trở về. Hơn nữa còn cố ý nói là xem phim với người khác, khiến cô cảm thấy bất ổn. Lát nữa thấy anh nhất định phải dạy dỗ anh lại mới được, không thể khiến bạn gái bận tâm lo nghĩ.

Nhiếp Tu tính thời gian rất chuẩn, từ lúc cô xuống lầu đến đó đúng là mất năm phút thật.

Đồng Tịch vừa đi vừa chạy, ba phút đã tới nơi.

Trên những cây long não ven đường thấp thoáng những đèn ông sao nho nhỏ, Nhiếp Tu quay mặt về phía cô, nụ cười ôn nhu như nước, trong mắt như có tinh quang.

Cô hận không thể lập tức dùng hết tốc độ để rút ngắn khoảng cách của hai người lại, bay vào lòng anh. Nhưng mà, đi cùng anh còn có một bóng đèn siêu cấp nữa, Phó Hành Tri. Anh ta vừa tới sân bay đón người.

Bởi vì có Phó Hành Tri ở đây nên Đồng Tịch gắng chịu đựng ham muốn lập tức ôm Nhiếp Tu mà đổi thành ôm cánh tay anh, vừa mừng vừa sợ hỏi: “Anh sao lại đột nhiên trở về rồi?”

Nhiếp Tu nghiêm túc nói: “Ngày mai bạn gái của anh khai giảng, anh đưa cô ấy đến đó.”

Đồng Tịch cắn môi dưới, trong mắt hiện ra ánh sáng, mỉm cười nhìn anh chăm chăm. Thật vui vẻ, cô muốn cố nén cảm xúc nhưng không được, mặt cười như hoa. Nhiếp Tu cúi đầu nhìn cô, ánh mắt ngọt như đường.

Hai người thâm tình nhìn nhau, chẳng để ý đến gì khác, không khí chung quanh họ ngọt ngào như muốn biến thành thực chất. Không quá khi nói rằng, xa nhau một tháng mà như 300 năm chưa gặp vậy.

Phó Hành Tri đứng ở một bên mà như người tàng hình, bữu môi nói: “Ông đây còn chưa ăn cơm chiều đâu, thức ăn cho chó thì bị cho ăn no muốn ợ luôn.”

Đồng Tịch bật cười.

Nhiếp Tu cúi đầu hôn một cái lên trán Đồng Tịch: “Vậy dứt khoát cho cậu ăn đến no căng luôn.”

Phó Hành Tri đỡ trán: “...Được lắm, cậu cứ chờ đi, tôi thù dai lắm đấy.”

Nhiếp Tu cười: “Đi thôi, tôi mời cậu ăn cơm.” Nói với Phó Hành Tri nhưng ánh mắt lại dán vào Đồng Tịch không rời, nắm tay cô lên xe.

Lúc ăn cơm vẫn dính lấy nhau, tay phải cầm đũa tay trái cầm tay Đồng Tịch, chưa từng buông ra. Trước mặt có cái bóng đèn nên hai người không tiện nói chuyện, chỉ nhìn nhau đuối đuối.

Phó Hành Tri bị nhét thức ăn cho chó vô cùng ghen tị, giục Nhiếp Tu mau chóng về nhà ngủ.

Hai người lưu luyến chia tay dưới lầu, Nhiếp Tu dặn dò Đồng Tịch: “Sáng mai anh tới đón em.”

Đồng Tịch trở lại phòng, Đồng Xuân Hiểu nhỏ giọng hỏi “Nhiếp Tu trở về làm gì đó?”

Đồng Tịch ngọt ngào đáp: “Anh ấy xin phép trở về đưa em đi khai giảng.”

Đồng Xuân Hiểu không nghĩ tới sẽ là chuyện như vậy, vô cùng ngạc nhiên và hâm mộ, trêu em: “Tuổi trẻ thật tốt nha.”

Trong lòng Đồng Tịch vốn rất ngọt ngào, nhưng vừa nhìn thấy chị lại cảm thấy xót xa.

Cô đã chứng kiến tận mắt quá trình từ quen biết, yêu đương đến kết hôn của chị. Cô còn nhớ lúc ở Hy Trấn, hoàng hôn ngày nào cũng đưa chị đi tản bộ. Hai người tay trong tay, nói nói cười cười dưới ánh chiều tà, trai tài gái sắc, tốt đẹp như vậy. Nhưng khi bước vào hôn nhân lại giống như bóc cái vỏ hoàn mỹ bề ngoài ra, lộ ra sự thối nát ở bên trong.

Sau khi bản thân trải qua yêu đương, cô mới hiểu được sáng sớm sau đêm tân hôn, chị nói với mình những lời đó là có ý gì.

Cô cũng không biết tương lai của mình và Nhiếp Tu sẽ như thế nào. Hiện tại dưới chiếc vỏ ngọt ngào tốt đẹp bên ngoài, liệu có phải cũng ẩn giấu những chiếc gai nhọn không người biết được, sẽ ở một ngày nào đó trong tương lai lộ ra mũi nhọn, đâm vào bọn họ...

Hôm sau, Nhiếp Tu đúng giờ tới đón Đồng Tịch đến trường, thấy cô chỉ đem theo một va li không khỏi hỏi: “Chỉ chút đồ thể thôi à?”

Đồng Tịch gật đầu: “Vâng, trước chỉ mang chừng đó thôi, dù sao em thường trở về mà.”

Nhiếp Tu một tay cầm va li, một tay nắm tay người yêu bước ra ngoài tiểu khu.

Tháng chín đang là đầu thu, trời cao trong xanh, Đồng Tịch nhớ những đám mây ngày đó đặc biệt xinh đẹp. Trên ven đường trồng trải có một chiếc xe thể thao độc đáo đang đỗ, màu đỏ thẫm rất lóa mắt.

Nhiếp Tu cầm chìa khóa bấm nút, Đồng Tịch vô cùng kinh ngạc: “Đây là xe của anh à?”

Theo hiểu biết của cô với Nhiếp Tu thì anh tuyệt đối không phải là người sẽ mua loại xe lóa mắt này, bố anh thì lại càng không.

Nhiếp Tu nói: “Đây là xe của Phó Hành Tri, chết sống bắt anh phải mượn dùng vào ngày hôm nay.”

Đồng Tịch không hiểu: “Không phải là anh cũng có xe mà? Sao anh ấy nhất thiết phải cho anh mượn?”

“Cậu ta nói, xe này rất lóa mắt và cũng rất đắt, thích hợp lái ra khoe.”

“Anh ấy bảo anh lái đến trường khoe giàu à?” Đồng Tịch cảm thấy hôm nay Nhiếp Tu hoàn toàn thay đổi thành người khác, cười vỗ tay anh: “Anh không bị bệnh đấy chứ?”

Nhiếp Tu cười: “Ừm, bị một loại bệnh gọi là bệnh lo bạn gái bị người đoạt, lang băm Phó Hành Tri kê đơn cho anh, bảo nếu mọi người biết em đã có bạn trai thì bệnh mới có thể được chữa khỏi hẳn.”

Đồng Tịch không nhịn được cười: “Em cũng không lo anh ở trường bị đoạt, anh lo lắng gì chứ?”

Nhiếp Tu nhéo mũi cô, nghiêm trang nói: “Anh không đẹp mắt.”

“Mới không phải vậy, anh rất đẹp mắt mà. Nhưng trong mắt em, bề ngoài không quan trọng, quan trọng là chỉ số thông minh và tài năng. Lúc nhỏ, những bạn học nam với em đều là soái ca, thật không lừa anh đâu. Đối diện nhà em còn có hai tiểu ca ca, vẻ ngoài như siêu sao ấy, hơn nữa còn hát giỏi, lúc sinh nhật em, bọn họ vừa đàn vừa hát, hình ảnh đó thật sự là... chẳng khác gì trong phim ảnh cả. Em nghĩ về sau có cơ hội thì...”

Đang nói mà không thấy Nhiếp Tu phát ra âm thanh gì, Đồng Tịch đảo mắt vừa nhìn thì thấy mây đen dày đặc trên người Nhiếp Tu, vội cười đẩy anh: “Này, anh giận à?”

Nhiếp Tu phủ nhận. Đồng Tịch lờm anh: “Người đàn ông khẩu thị tâm phi. Em thấy anh rõ ràng tức giận mà.”

Nhiếp Tu học ngữ điệu nói của Đồng Tịch, hừ một tiếng trong mũi: “Tiểu ca ca.”

Đồng Tịch không chịu nổi, cười đánh anh: “Đừng nói nữa, em nổi cả da gà rồi đây này.”

Ngày đó là ngày vui vẻ nhất trong mấy năm qua của Đồng Tịch. Tâm nguyện lớn nhất của cô là một ngày nào đó có thể giúp chị một tay. Cô đã thi đỗ đại học T rồi, đã cách giấc mộng của mình gần thêm một bước.

“Đơn thuốc” của Phó Hành Tri quả nhiên rất có hiệu quả. Chiếc xe chói mắt đó thập gần gây chú ý trong trường. Nhiếp Tu càng gây chú ý hơn. Trong học viện nghệ thuật đủ loại nam sinh đẹp trai ưu tú nhưng không người có thể địch lại phong thái của anh, đó là khí độ lỗi lạc được dưỡng thành từ nhỏ, không liên quan đến dung mạo bên ngoài.

Dưới ánh mắt vô cùng hâm mộ của người qua đường, Đồng Tịch nhỏ giọng nói: “Xong rồi, em sẽ trở thành đối tượng ghen tị của nữ sinh mất.”

Nhiếp Tu đồng dạng gật đầu: “Anh cũng cảm thấy thế.”

Anh nắm tay cô cả đường, dẫn cô đi làm mọi thủ tục. Thời tiết đầu tháng chín có chút nóng, cô cảm thấy tay mình đổ mồ hôi, hất tay vài lần đều không được, bàn tay hai người thấm mồ hôi nắm lấy nhau, thu hút vô số ánh mắt trên đường. Một đôi nổi bật như thế đương nhiên hấp dẫn sự chú ý của người khác, không có cách nào khiến người ta thôi để ý.

Dù sao Đồng Tịch cũng mới lên đại học, thấy hơi xấu hổ, cuối cùng không nhịn được nhỏ giọng kháng nghị: “Anh đừng như vậy, người ta đều nhìn kìa.”

Nhiếp Tu thản nhiên nói: “Như vậy rất tốt, bạn học đều biết em có bạn trai, nam sinh cũng sẽ không theo đuổi em nữa.”

Nhiếp Tu mỉm cười: “Anh đúng là... dụng tâm lương khổ nha thầy Nhiếp.”

Nhiếp Tu đẩy những sợi tóc lòa xòa trên trán cô lại, lộ ra cái trán trơn bóng như ngọc. Làn da dưới ánh mặt trời trắng hồng, đôi mắt như ngọc lưu ly, nhìn gần lại bị thu hút bởi màu mắt lam lấp lánh như biển cả.

“Anh ra sức chặn hoa đào thay em như thế, về sau em phải cảm ơn anh thật tốt đó.”

Trong lòng Đồng Tịch ngọt như mật, hếch mặt lên, chẳng xấu hổ chút nào nói: “Người một nhà cảm ơn gì chứ.”

Nhiếp Tu vô cùng đồng ý.

Tuổi trẻ nhiệt huyết, rêu rao khắp nơi, đó là lần đầu tiên trong cuộc đời anh.

23. Chương 23: Hận

Nhiếp Tu chỉ tổng cộng xin nghỉ phép hai ngày, đưa Đồng Tịch vào học rồi chiều hôm đó lập tức chạy về thành phố B. Trước khi đi, Đồng Tịch lưu luyến không rời xa anh, ôm cánh tay anh cả nửa buổi không buông.

Nhiếp Tu không nhịn được tính toán nợ cũ: “Ai bảo em không chịu tới thành phố B chứ, bằng không chúng ta cũng sẽ không cần phải ở riêng mỗi người một nơi như vậy.”

Đồng Tịch cười: “Ai cùng anh ở riêng chứ.”

Nhiếp Tu nhú mày: “Ồ, buổi sáng chẳng phải đã nói chúng ta là người một nhà, đảo mắt dùng xong liền qua cầu rút ván không nhận nữa có phải hay không?”

Đồng Tịch cười hi hi nói: “Anh em cũng là người một nhà nha.”

“Không cần em gái, chỉ cần vợ thôi.”

Chợt nghe thấy xưng hô này, trong lòng Đồng Tịch rất ngọt ngào, trên mặt lại có chút ngượng ngùng, cười khanh khách không hé răng, như ngầm chấp thuận. Từ đó, Nhiếp Tu đổi hết tên trên số điện thoại và QQ của cô thành vợ.

Ngày tháng trôi qua như nước chảy. Đồng Hoa lớn lên mỗi ngày, bi bô tập nói, tập tễnh học đi, càng lớn càng xinh đẹp, dẫn ra ngoài người gặp người thích.

Đồng Xuân Hiểu vốn có chút bất mãn với Tưởng Văn Tuấn, nhưng lại thầm vui bởi sự đáng yêu của con trai. Không còn mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu nữa, cũng không có mâu thuẫn tiền bạc, giữa cô và Tưởng Văn Tuấn hình như không còn mâu thuẫn gì nữa.

Tưởng Văn Tuấn không có thói quen hút thuốc lá uống rượu không phải đi xã giao, cũng rất ít liên hệ với phái nữ, ngoài chuyện hơi tính toán và bủn xỉn thì hình như không có tật xấu gì khác. Đồng Xuân Hiểu không có yêu cầu cao, chỉ cần bình tĩnh đơn giản, cuộc sống an nhàn, không vô cớ gây chuyện là đã thỏa mãn. Hơn nữa, Đồng Hoa vô cùng đáng yêu, cô cũng không muốn ly hôn mà rất nỗ lực muốn hòa dịu quan hệ của hai vợ chồng, hi vọng có thể trở lại trạng thái lúc yêu nhau lần nữa.

Trái với sự nỗ lực của cô, Tưởng Văn Tuấn khá là bị động tiêu cực. Sau tết âm lịch, hắn trở nên vô cùng trầm mặc, rất ít nói chuyện, tan việc là về nhà lên mạng, nghiên cứu cổ phiếu. Đồng Xuân Hiểu cảm thấy có lẽ công việc của hắn bận rộn như thế là bởi áp lực kiếm tiền quá lớn, liền tự gánh vác hết thấy chi tiêu bình thường trong nhà.

Tưởng Văn Tuấn cũng không có gì tỏ vẻ, vẫn có bộ dáng tâm sự nặng nề như cũ. Mất thấy sắp đến ngày mừng một tháng năm, Đồng Xuân Hiểu liền muốn nhân dịp nghỉ ngơi đi du lịch một chuyến để hắn giải sầu. Dù sao vẫn là vợ chồng, cô vẫn mong hắn khỏe mạnh cả về thân thể lẫn tâm hồn.

Trường học của Đồng Tịch cũng cho nghỉ, nhưng cô không muốn đi làm bóng đèn.

Cô biết chuyến đi này thật ra cũng là chuyến du lịch tuần trăng mật trong suy nghĩ của chị. Năm ngoái còn chưa tổ chức hôn lễ, Đồng Xuân Hiểu liền mang thai ngoài ý muốn, trong lòng chị vẫn có tiếc nuối, thường xuyên bảo Đồng Tịch rằng kết hôn nhất định phải nghỉ tuần trăng mật. Sau đó lại dặn cô đừng mang thai trước lễ cưới, nếu không cũng sẽ bị xáo trộn toàn bộ kế hoạch như chị, cái gì cũng bị nhỡ. Đồng Tịch nghe mà mặt đỏ tới tận mang tai.

Đồng Xuân Hiểu muốn đi đảo Bali, Tưởng Văn Tuấn bảo rằng con còn nhỏ, không đi máy bay được, không bằng đi chơi ở gần thôi. Đồng Xuân Hiểu biết chồng tiếc tiền, liền bảo để cô trả tiền, không cần hắn quan tâm.

Tưởng Văn Tuấn nghe khẩu khí “tài đại khí thô” của vợ thì suy đoán liệu có phải cô ta bán bản quyền mà giấu mình hay không, trong lòng vô cùng không vui nhưng không lộ ra ngoài, còn giật dây vợ: “Em có tiền không bằng đầu tư thị trường chứng khoán, gần đây thị trường chứng khoán rất nóng, tùy tiện mua cổ phiếu nào cũng kiếm được tiền. Em mở tài khoản, anh điều khiển giúp em.”

Đồng Xuân Hiểu sợ nhất là làm chuyện mạo hiểm nên không đáp ứng, Tưởng Văn Tuấn liền càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, cô ta đang đề phòng mình. Một khi đã sinh ra ý nghĩ này thì rất khó quên đi. Trước kia Tưởng Văn Tuấn thấy cô đơn thuần dịu dàng, cho rằng cô là người không có chủ kiến, về sau mới nhận ra cũng không phải như vậy.

Đồng Xuân Hiểu là một người rất có chủ kiến, tuyệt không chịu sự khống chế của hắn. Nhất là cô lại độc lập về kinh tế, thậm chí còn kiếm tiền được nhiều hơn hắn, khiến hắn thường xuyên có cảm giác ở rế. Xem ra, trong nhà có tiền mới có quyền nói chuyện. Càng như vậy, hắn càng muốn chứng minh mình giỏi kiếm tiền, vì thế mà có chuyện vạ kiếp bắt phục sau này.

Trước khi Đồng Xuân Hiểu ra ngoài du lịch đã cho Đồng Tịch một tờ chi phiếu để cô nội thất trong nhà nhân dịp giảm giá ngày mừng một tháng năm. Bên bán bất động sản ở Tinh Viên rất đáng tin cậy, làm theo như hợp đồng, tháng sau là có thể nhận phòng.

Đồng Tịch vẫn luôn dùng tiền của chị nên rất áy náy, nói: “Tiền này xem như là em mượn chị. Sau này đi làm sẽ trả lại.”

Đồng Xuân Hiểu cười: “Không cần trả lại, coi như là lễ vật kết hôn chị tặng em.”

Đồng Tịch không nhịn được cười: “Lễ vật sớm như vậy à. Nhiếp Tu còn phải xuất ngoại, ít nhất bốn năm nữa.”

Đồng Xuân Hiểu cũng từng nghe Đồng Tịch nhắc đến chuyện Nhiếp Tu sẽ ra nước ngoài học tiến sĩ, lúc ấy còn chưa xác định, nhưng giờ phút này nghe ý của Đồng Tịch là đã quyết định rồi, bèn hỏi: “Em có muốn ra nước ngoài học không? Nếu em muốn đi thì chị cũng ủng hộ em.”

Đồng Tịch liền vội vàng lắc đầu. Đồng Xuân Hiểu đã trả giá quá nhiều vì cô, phí tổn du học lớn như vậy, cô không thể mở miệng ra để chị gánh vác được. Hơn nữa, chuyên ngành của cô cũng không cần thiết, không như Nhiếp Tu, cơ hồ tất cả đàn anh khóa trên đều ra nước ngoài học lấy bằng tiến sĩ, không phải Anh thì là Mỹ. Sau khi tốt nghiệp phần lớn ở lại nước ngoài, về nước thì hoặc là vào đại học hoặc là vào sở nghiên cứu, người nào cũng rất lợi hại.

Ngày nghỉ đầu tiên, Đồng Tịch cũng không ngủ nướng, cô dậy ăn điểm tâm rồi đi dạo xem nội thất. Bởi vì giảm giá, khắp các cửa hàng đều là người, Đồng Tịch mệt mỗi một ngày cũng chọn được giường và tủ, đến chạng vạng tối về nhà thì lập tức ngủ luôn. Sau khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi, cô cầm điện thoại đi động lên xem giờ mới thấy có mười cuộc gọi nhỡ từ Nhiếp Tu, vội gọi lại cho anh. Giọng Nhiếp Tu nghe rất cấp bách: “Em đang ở đâu? Sao không nghe điện thoại?”

“Em ngủ ở nhà, điện thoại để chế độ yên lặng.”

“Vậy anh đi tìm em.”

“Anh về rồi à?” Đồng Tịch kích động bật dậy ngồi trên giường: “Hôm nay chẳng phải anh đã nói là cấp trên của anh không cho nghỉ sao?”

“Đúng nha, tối hôm qua mời đàn anh ăn cơm, anh nói ngày mùng một tháng năm bạn gái anh muốn đi du lịch với người khác, anh có thể bị đá. Cuối cùng cấp trên cũng tốt bụng cho anh nghỉ ba ngày. Không mua được vé máy bay, vé tàu cũng không có, anh chỉ đành gọi taxi về.”

Nhiếp Tu nói xong, trong điện thoại lại không có âm thanh, tưởng tín hiệu không tốt, anh gọi một tiếng alo.

Đồng Tịch hít vào một hơi: “Em đang nghe đây, cảm động sắp khóc rồi nè.” Là thật cảm động, chưa nói tới tiền taxi từ thành phố về đây, mà riêng việc ngồi nhiều giờ đường dài cũng rất vất vả.”

Nhiếp Tu nghe vậy lại cười: “Đừng cảm động, không phải trở về gặp em đâu, gặp bố mẹ anh, thuận tiện mới... gặp em thôi.”

Đồng Tịch cầm điện thoại bật cười, cô mới không tin anh ngồi xe lâu như vậy trở về chỉ để “thuận tiện” liếc nhìn mình một cái.

Cúp điện thoại, Đồng Tịch tắm rửa thật nhanh rồi lại dọn dẹp phòng một chút. Nhiếp Tu có bệnh sạch sẽ, cô không muốn để anh lưu lại ấn tượng đầu tiên không tốt về mình. Đây là lần đầu tiên anh tới nhà tìm cô trước kia đều chờ ở dưới lầu.

Nhiếp Tu tới còn nhanh hơn so với tưởng tượng của cô, lúc chuông cửa vang lên, tóc cô còn chưa khô hết.

Nhiếp Tu biết ba người nhà chị mình đã đi du lịch bên ngoài, trong nhà chỉ còn mình cô, vừa thấy mặt liền ôm cô vào lòng. Nhoáng một cái đã ba tháng không gặp, hai người đều có chút xúc động, hô hấp nóng bỏng. Nhiếp Tu đang hôn cô say sưa thì bỗng bụng Đồng Tịch kêu ọc ọc làm phá vỡ không khí tốt đẹp này.

Đồng Tịch không nhịn được cười dài, nói: “Em đói.”

“Em còn chưa ăn cơm?”

“Em dạo phổ một, trở về liền ngủ ngay.”

Nhiếp Tu hỏi: “Trong nhà có gì không? Anh nấu cho em.”

Đồng Tịch kinh ngạc: “Anh biết nấu cơm sao?”

Nhiếp Tu sờ sờ đầu cô: “Cái gì anh cũng biết, em nói xem em có hạnh phúc hay không.”

Đồng Tịch nhìn nụ cười của anh, thật sự không hiểu, tại sao dáng vẻ kiêu ngạo tự mãn của người đàn ông này cũng đẹp như vậy nhỉ.

Nhưng Nhiếp Tu cũng thật sự không khuếch đại, hương vị tô mì anh nấu cho cô có thể gọi là tuyệt hảo.

Lúc cô ăn mì, Nhiếp Tu ngồi đối diện, tay phải vỗ vỗ sau lưng. Đồng Tịch ăn mì xong liền kéo Nhiếp Tu, dịu dàng nói: “Anh nằm lên ghế bành đi.”

“Làm gì?”

“Nhanh nằm xuống, cởi thắt lưng ra.”

Sắc mặt Nhiếp Tu hơi thay đổi một chút, nhìn cô như cười như không.

Đồng Tịch biết anh hiểu lầm, cười đập anh một phát: “Anh nghĩ gì thế, ngồi xe lâu như vậy, em đâm bóp thắt lưng cho.”

Nhiếp Tu ra vẻ thất vọng thở dài: “Anh còn tưởng rằng...”

“Anh nghĩ hay lắm.”

Đồng Tịch cười đề anh xuống ghế, hay tay đề lên phần thắt lưng của anh, áp dụng cách thức “tự học thành tài”, sau một trận sờ loạn bóp loạn, eo Nhiếp Tu vốn không sao, bị cô nghịch lung tung chỉ cảm thấy tê dại, dục vọng bị câu lên.

Anh nắm tay cô, lật người lại. Đồng Tịch ngồi sát chân anh, tóc màu nâu sẫm rủ xuống che khuất mặt, ngũ quan trong bóng tối thần bí mà mê hoặc, trong mắt lóe lên những đốm sáng nhỏ. Tay Nhiếp Tu nâng cổ cô lên, kéo xuống sát mình, lông mi vừa dài vừa dày run rẩy trên môi anh, khiến cảm giác của anh càng mạnh lên. Bờ môi anh lướt xuống từ khuôn mặt trơn bóng rồi dừng lại trên môi cô.

Mến nhau hai năm, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi một lần hẹn hò đều cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, tựa hồ hôn như vậy vẫn chưa đủ để giải khát. Anh lật người đặt cô dưới thân mình, vấy màu lam nhạt bị kéo lên, lộ ra eo nhỏ trắng như tuyết.

Đêm khuya yên tĩnh, dục niệm giống như mãnh thú xổ lồng. Đồng Tịch nhắm mắt lại, nhớ tới việc mấy tháng nữa anh sẽ ra nước ngoài, nơi đất khách quê người khó có thể gặp một lần như bây giờ, đột nhiên có một cảm xúc muốn cùng anh xảy ra chút quan hệ gì đó mới có thể yên tâm.

Nhiếp Tu cảm nhận được cô chủ động, dục niệm vốn đã khó đè nén được nay càng thêm mất khống chế... Dù sao Đồng Tịch chưa từng trải qua, khó tránh khỏi căng thẳng sợ hãi, nhưng không kháng cự cũng không lùi bước.

Bất ngờ là, Nhiếp Tu tại thời điểm quan trọng lại ngừng tất cả động tác. Anh nằm phía trên, hô hấp dồn dập phả vào gương mặt cô, cuối cùng kéo vấy Đồng Tịch xuống, giọng nói ám ách: “Vẫn không biết rõ tư vị thì tốt hơn, nhớ thực tủy tri vị, làm sao mà chịu được thời gian thủ thân ở nước ngoài.”

Đồng Tịch buồn cười, cầm đệm ôm che gương mặt nóng hổi, cười trộm: Quả nhiên là khả năng tự điều khiển của thầy Nhiếp vô cùng kinh người nha!

Lúc đó cô thật sự rất thích Nhiếp Tu, thích đến mức cũng muốn giao bản thân mình cho anh luôn. Lúc đó anh cũng thật sự thích cô, thích đến mức có thể khắc chế dục niệm của mình. Ai cũng không ngờ, đây sẽ là thời gian ngọt ngào cuối cùng của bọn họ.

Sau khi du lịch về Tưởng Văn Tuấn tâm trạng vẫn chưa buông lỏng được, vẫn có vẻ tâm sự nặng nề. Đồng Xuân Hiểu dỗ Đồng Hoa ngủ xong, đang thu dọn hành lý thì điện thoại di động của Tưởng Văn Tuấn vang

lên, hần nhìn số rồi ra ban công nghe. Lúc trước nghe điện thoại hần cũng không tránh Đồng Xuân Hiểu. Nhưng gần đây tình hình này xảy ra liên tục, lúc du lịch cũng vậy.

Phản ứng đầu tiên của Đồng Xuân Hiểu là đàn bà? Nhưng nghĩ lại lại thấy không có khả năng đó. Tưởng Văn Tuấn nghe điện thoại trên ban công xong, thần sắc rất kinh hoàng, Đồng Xuân Hiểu hỏi chuyện gì xảy ra.

Tưởng Văn Tuấn nói: “Anh trai gọi điện thoại đến, nói mẹ anh bị bệnh cần tiền mổ gấp, tiền anh đều để hết ở thị trường chứng khoán, em có thể cho anh trước hay không.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Năm mươi vạn đi.”

“Nhiều vậy à? Tiền của em đều gửi tiết kiệm có thời hạn, trong thẻ không có nhiều tiền như vậy, ứng trước cho anh năm vạn nhé.”

Đồng Xuân Hiểu rộng lượng, không so đo quá khứ không thoải mái, chuyển tiền Online Banking cho anh ta xong rồi tốt bụng đề nghị anh ta đưa Lý Tú Ngọc vào bệnh viện tỉnh để trị liệu, bởi điều kiện chữa bệnh ở đây khá là tốt. Là, Tưởng Văn Tuấn không làm theo đề nghị của cô, chỉ nóng lòng giục cô tranh thủ thời gian chuyển tiền cho hần.

Đồng Xuân Hiểu cảm thấy có chút không đúng, nếu cổ phiếu không bị đình chỉ thì rút tiền ra rất dễ, chỉ cần hai ngày là được. Nếu hần có tiền trong thị trường chứng khoán thì sao cứ phải thúc giục cô lấy tiền tiết kiệm định kỳ? Hơn nữa, hần xưa nay luôn hiểu thuận, sao có thể yên tâm để mẹ hần mổ trong bệnh viện nhỏ ở huyện? Thế là, cô gọi điện thoại cho anh trai hần - Tưởng Văn Hải. Gọi xong mới phát hiện Lý Tú Ngọc căn bản không bị bệnh gì cả. Dưới sự ép hỏi của Đồng Xuân Hiểu, Tưởng Văn Tuấn đành phải nói ra chân tướng sự thật.

Hần bỏ hết tiền mua nhà vào thị trường chứng khoán, lúc đầu cũng thật sự kiếm được một món hời. Về sau, có công ty đầu tư chứng khoán làm đòn bẩy, tài chính cũng tăng gấp bội. Nhưng mà, ai cũng không ngờ thị trường chứng khoán nóng bỏng sẽ đột ngột xuất hiện không may. Kho của nó bị nổ, cần bỏ gấp một khoản tiền đặt cọc. Lúc trước khi Đồng Xuân Hiểu mua nhà cho Đồng Tịch, hai người đã xảy ra tranh cãi, từng nói không hỏi tài sản trước hôn nhân của nhau, Đồng Xuân Hiểu lại rất phản đối việc hần đầu tư cổ phiếu. Vì vậy, Tưởng Văn Tuấn cũng không hỏi tiền Đồng Xuân Hiểu mà mượn một người họ Cao. Hiện tại, lão Cao giục hần trả tiền, hần đành phải nói dối mẹ sinh bệnh, để Đồng Xuân Hiểu ứng ra trước.

Đồng Xuân Hiểu vẫn tưởng rằng cổ phiếu giảm rồi tăng, sớm muộn cũng sẽ tăng trở lại, chỉ cần không cắt thịt cũng liên không tổn thất quá nhiều. Cô không nghĩ tới sẽ có nguy hiểm như vậy, ngoài chấn động thì càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Cô mất mẹ từ bé, về sau bố cũng qua đời, nửa đời đều tìm cảm giác an toàn. Lúc trước Đồng Tịch hỏi cô tại sao không chọn Thẩm Hi Quyền cũng là vì cô không muốn trải qua cuộc sống lên voi xuống chó trước kia. Tuổi thơ trải qua đã lưu lại bóng ma trong lòng cô, có đôi khi gặp ác mộng, quay lại tuổi thơ của cô, trong nhà có mấy người đàn ông đòi nợ trong phòng khách, mẹ cô ôm cô run rẩy trốn trong phòng ngủ. Về sau, mẹ cô bị bệnh qua đời cũng một phần vì do tâm trạng hãi hùng khi bị người đòi nợ.

Cô lựa chọn Tưởng Văn Tuấn chính là muốn cuộc sống ổn định bình tĩnh. Thật không nghĩ đến, vận mệnh lại vẫn mở ra một trò đùa với cô. Thứ cô không thể chấp nhận nhất là sống lo lắng đề phòng những nguy hiểm không thể báo trước, còn khó chấp nhận hơn là chuyện ngoại tình. Cô không trả tiền thay Tưởng Văn Tuấn mà bảo hần bán cổ phiếu trả nợ, cũng bắt hần thề từ nay sẽ không chạm đến những thứ thế này nữa.

Cuộc sống hôn nhân duy trì gần hai năm cũng không phải là không có mâu thuẫn, mà những mâu thuẫn đó đều bị giấu dưới cuộc sống bình tĩnh. Chuyện này trở thành mối lửa nhen nhóm lên tất cả các mâu thuẫn của họ, cái lộn còn dữ dội hơn dĩ vãng, công kích cả về nhân phẩm. Tưởng Văn Tuấn trách cứ Đồng Xuân Hiểu khoanh tay đứng nhìn thấy chết không cứu người chồng gặp nạn, ích kỷ lương bạc, yêu tiền như mạng.

Đồng Xuân Hiểu bị Tưởng Văn Tuấn thay đổi trắng đen,, tức muốn ói máu. Nếu cô thật yêu tiền thì sao có thể giả cho hần chứ? Hần ở nhà của cô, con từ lúc sinh ra đều do cô một mình gánh vác.

Càng không nghĩ tới là Tưởng Văn Tuấn lại chủ động nói ly hôn. Đồng Xuân Hiểu thật sự thất vọng cực độ, đồng ý không chút do dự. Một người dù có nghèo khó nhưng không muốn có chút mạo hiểm nào, một người cực độ khát vọng tiền tài không tiếc mạo hiểm, mục tiêu sinh hoạt của hai người trái ngược nhau. Tam quan không hợp, khó mà hòa thuận ở chung được. Đi tiếp nữa cũng là kết quả lưỡng bại câu thương, không bằng sớm tách ra.

Thủ tục ly hôn làm rất nhanh, Tưởng Văn Tuấn không tính toán chi li như trước, cũng không tranh đoạt quyền nuôi con. Đồng Xuân Hiểu còn tưởng rằng hấn để ý con nên không muốn làm quá khó nhìn. Cho đến khi hấn biến mất, cô nhận được lệnh của tòa án đến thu nợ mới hiểu được Tưởng Văn Tuấn vì nóng lòng lấy lại chút tiền còn sót lại từ trên thị trường chứng khoán nên mới dứt khoát nhanh nhẹn ly hôn như vậy.

Tiền nợ phát sinh trong lúc hai người còn kết hôn, chủ nợ lão Cao không tìm thấy Tưởng Văn Tuấn liền khởi tố Đồng Xuân Hiểu. Đồng Xuân Hiểu không thể chứng minh tiền Tưởng Văn Tuấn vay về không dùng trong cuộc sống chung của vợ chồng hai người nên cũng không thể chứng minh cô không biết sự tồn tại của khoản tiền này. Sau khi hỏi ý kiến luật sư biết không có chút phần thắng nào, tức giận thiếu chút nữa muốn ngắt đi.

Cô từng nhìn thấy những tin tức liên quan trên internet, hai tư điều luật hôn nhân là một chủ đề nặng nề. Ly hôn một lần gánh vác nợ nần kếp xù, không nghĩ tới mình sẽ có một ngày rơi vào trong cái hố này. Dù số tiền kia chỉ có hai mươi vạn, cô có thể trả nhưng trong lòng cô không thể nguôi ngoai tức giận và uất ức.

Rất nhanh,, Đồng Xuân Hiểu liền phát hiện chuyện kiện cáo không phải đáng sợ nhất. Chủ nợ của Tưởng Văn Tuấn cũng không chỉ có lão Cao, hấn biến mất cũng không phải vì tránh lão Cao mà tránh một người khác - Tần Trọng Cường.

Bởi vì không đủ tiền, Tưởng Văn Tuấn đã vay nặng lãi ở công ty của Tần Trọng Cường. Số tiền kia không được pháp luật bảo hộ, Tần Trọng Cường cũng không phải là kẻ làm ăn đứng đắn. Bối cảnh của hấn cứng rắn, phương thức đòi nợ không phải là khởi tố Đồng Xuân Hiểu mà là đến tận nhà đòi, hai ngày đầu còn khách khí, đến ngày thứ ba liền lộ mặt thật, bắt đầu uy hiếp đe dọa.

Ác mộng tuổi thơ của Đồng Xuân Hiểu lại diễn ra lần nữa. Bằng mắt thường cũng có thể thấy được, cô trở nên gầy gò theo từng ngày, đêm không thể say giấc, cần nhờ thuốc ngủ sống qua ngày.

Đồng Tịch thập phần lo lắng, mỗi ngày từ trường về nhà đều theo chị. Một lần tình cờ, khi dọn phòng thay chị, cô tìm thấy một hồ sơ bệnh án, mới biết được chị mình từng bị bệnh trầm cảm từ nhiều năm trước, hiện tại bởi vì chuyện mà Tưởng Văn Tuấn gây ra khiến cho bệnh tái phát.

Người trong công ty vay nặng lãi mỗi ngày đều tới đòi nợ, nhìn hai đại hán vạm vỡ trong phòng, Đồng Hoa thập phần sợ hãi, bảo mẫu cũng lo lắng cho sự an toàn của mình muốn từ chức.

Đồng Xuân Hiểu không có cách thoát thân, cuối cùng, nhân dịp cuối tuần đành để Đồng Tịch đưa Đồng Hoa và bảo mẫu đến chỗ chú thím ở Hy Trấn trước.

Ngay đêm Đồng Tịch rời khỏi vườn long não, Đồng Xuân Hiểu đã xảy ra chuyện. Cô ngã trong phòng khách lúc nửa đêm, thất thủ phá vỡ bể cá, mảnh thủy tinh phá vỡ động mạch. Hôm sau, hàng xóm ở đối diện ra ngoài tập thể dục phát hiện có máu chảy ra từ khe cửa đã báo cảnh sát.

Đau đớn, thù hận và hối hận khiến Đồng Tịch muốn nổi điên. Đối với cô, Đồng Xuân Hiểu không chỉ là chị gái. Cô vẫn hi vọng mình có năng lực sẽ báo đáp chị thật tốt, nhưng ngay đêm cô rời khỏi thì chị đã rời đi nhân thế. Sự đả kích này không thua gì năm cô mất bố mẹ. Thời gian vui vẻ tốt đẹp đều bắt chột chấm dứt trong khoảng khắc đó. Cô đã mất đi người thân nhất cuối cùng của mình.

Đồng Tịch không quên được vết máu trong phòng khách đó, cũng không thể suy nghĩ, đêm đó, Đồng Xuân Hiểu nằm lê lết trong vũng máu, đến cùng đã tuyệt vọng thế nào mới có thể không nghĩ thông mà bỏ xuống Đồng Hoa bé bỏng. Điện thoại di động của chị rơi trên sàn nhà bên tay phải, nếu chị có ý chí cầu sinh thì có thể lập tức gọi cho 120 hoặc báo cảnh sát, nhưng chị cũng không gọi điện thoại cầu cứu ai cả.

Đồng Tịch không thể coi cái chết của chị là ngoài ý muốn được, nếu không có những nợ nần mà Tưởng Văn Tuấn lưu lại này, nếu như không có những người trong công ty vay nặng lãi tới cửa bắt ép, Đồng Xuân Hiểu

sẽ không tái phát bệnh, cũng sẽ không mất ngủ cả đêm, sẽ không tìm thuốc lúc nửa đêm, càng sẽ không từ bỏ cơ hội tự cứu mình.

Tướng Văn Tuấn tự tay tạo thành hết thủy, sao có thể bỏ đi một mạch để người khác mất mạng?

Sau đó hơn ba năm, Đồng Tịch tìm kiếm tung tích của hân khắp nơi, tết Xuân cũng sẽ tới quê hân chờ. Cô không thể bỏ qua cho hân, bỏ qua huyết hải thâm cừ như thế được.

24. Chương 24: Lầm

Năm nay là cái tết xuân thứ tư từ khi Đồng Xuân Hiểu xảy ra chuyện, Tướng Văn Tuấn vẫn bật vô âm tín. Thẩm Hi Quyền một mực khuyên Đồng Tịch từ bỏ, nói em tìm được hân thì có thể làm thế nào? Em không thể vượt qua giới hạn của pháp luật để báo thù được. Nguyên nhân cái chết của Đồng Xuân Hiểu là ngoài ý muốn, không phải mưu sát.

Theo một khía cạnh nào đó, Thẩm Hi Quyền nói không sai, nhưng nếu không phải Tướng Văn Tuấn thiếu nợ không trả, còn trốn mất thì sao Đồng Xuân Hiểu lại mất mạng cơ chứ? Hân có vẻ như vô tội nhưng thật ra lại là kẻ cầm đầu dồn người khác vào chỗ chết, còn bản thân hân lại vẫn ung dung tự tại. Dù thế nào Đồng Tịch cũng không thể chấp nhận cái “hiện thực” này. Tóm lại, dù người khác nghĩ thế nào thì cô cũng không thể từ bỏ, dù có một tia hi vọng cũng phải tìm được hân, bắt hân trả giá cho việc mà hân đã gây ra.

Rời khỏi Sơn Hà Uyển, nhà của Thẩm Hi Quyền thì trời đã tối đen. Tuyết đọng dưới đèn đường ánh lên một vòng sáng mờ nhạt.

Mỗi khi đến gần tết là cô luôn trở nên đặc biệt nóng nảy, sự xuất hiện của Nhiếp Tu lại gợi lên quá nhiều chuyện cũ. Cô nghĩ đến lúc chia tay, đó là thời điểm gian nan nhất của cô từ lúc Đồng Xuân Hiểu xảy ra chuyện.

Anh sẽ nhắc cô nhớ tới đoạn quá khứ cô không muốn đụng chạm nhất. Đó là vết thương vĩnh viễn trong lòng cô, sự xuất hiện của anh như vạch ra vết sẹo của cô. Cho nên cô vô cùng miễn cảm, ngôn ngữ nóng giận và chẳng thèm nề mặt anh chút nào.

Di động vang lên trong túi, trong khung cảnh yên tĩnh nơi đêm đông này, tiếng nhạc trở nên vô cùng chói tai. Đồng Tịch nhìn thoáng qua điện thoại, sau khi kết nối thì gọi một tiếng “Thẩm Hi Quyền”. Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy, cô gọi thẳng đại danh của anh ta.

Cô nói: “Chuyện của em và Nhiếp Tu, xin anh đừng quản.”

Cô tận mắt thấy Đồng Xuân Hiểu ôm hi vọng tốt đẹp bước vào hôn nhân, cuối cùng nó lại trở thành bi kịch của chị. Cô cũng tự mình trải qua thời điểm chia tay, khi cô cần sự quan tâm và giúp đỡ nhất từ anh. Cô đã mất lòng tin với hôn nhân, không muốn yêu đương. Trong lòng cô chỉ có hai suy nghĩ, chăm sóc và nuôi lớn Đồng Hoa thật tốt, tìm được Tướng Văn Tuấn. Cô sẽ không làm hòa với Nhiếp Tu, cũng sẽ không bắt đầu lại từ đầu với anh.

Thẩm Hi Quyền trầm mặc một lát rồi nói: “Em còn nhớ sau khi chị em đi, lão Tần ở công ty vay bắt em trả tiền chứ.”

Tất nhiên nhớ rõ.

Mới mấy ngày sau khi Đồng Xuân Hiểu xảy ra chuyện, hai tên đàn em của Tần Trọng Cường lại tìm đến cửa. Đối với bọn hân, không có cái gì người chết đền tất cả, thiếu nợ trả tiền, cha nợ con trả là chuyện hiển nhiên. Không tìm thấy Tướng Văn Tuấn thì tìm Đồng Xuân Hiểu, Đồng Xuân Hiểu chết rồi, còn có nhà và tiền tiết kiệm mà chị để lại.

Người đòi nợ cũng chẳng khác nào hung thủ gián tiếp. Đồng Tịch thấy hai người này, mắt đỏ ngầu. Sau khi trải qua tranh chấp kịch liệt và cãi lộn, đau thương và cừ hận khiến cô mất hết lý trí. Dưới cơn nóng giận liền chạy vào phòng bếp lấy dao gọt hoa quả ra đâm vào một người trong bọn họ.

Hai người đó đều là người luyện võ, người đằng trước kịp tránh đi, nhưng người đằng sau bị vướng bàn nên không tránh kịp mà bị đâm vào cánh tay. Chuyện này chọc giận Tần Trọng Cường, hắn tuyên bố muốn cho Đồng Tịch “đẹp mắt”.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Hi Quyền giúp cô giải quyết chuyện này. Cho nên, Đồng Tịch luôn nhớ kỹ lòng tốt của anh, cũng nhớ kỹ ân huệ của anh.

Thẩm Hi Quyền nói: “Anh chưa từng can thiệp sinh hoạt cá nhân của người khác, nhưng hiểu lắm giữa em và Nhiếp Tu bắt nguồn từ anh nên anh phải hòa giải cục diện này. Nếu em còn nhớ những việc anh đã làm vì em thì hãy nghe anh nói hết.”

Anh ta nói như vậy, Đồng Tịch chỉ có thể cầm di động, im lặng lắng nghe. Thật ra, ngày ấy Nhiếp Tu đã gửi một bức thư trên wechat giải thích lý do chia tay năm đó. Nhưng cô hoàn toàn không muốn biết liên tục tiếp xóa đi.

Sau khi Đồng Xuân Hiểu xảy ra chuyện, Đồng Tịch từng gọi một cuộc điện thoại cho Nhiếp Tu, trò chuyện quốc tế đường dài không thể kể rõ hết được. Phần lớn thời gian cô đều khóc.

Bỗng nhiên nghe được tin dữ, Nhiếp Tu cũng rất khiếp sợ. Nhưng xa ở nơi đất khách quê người, ngoài an ủi anh cũng không làm được gì. Anh cũng không biết, Đồng Xuân Hiểu qua đời có nội tình khác, anh chỉ tưởng đó là một chuyện ngoài ý muốn. Đồng Tịch chưa từng kể những chuyện trong nhà này với anh. Dù cô có cái nhìn khác về Tưởng Văn Tuấn nhưng cô chưa từng nói xấu anh ta ra bên ngoài. Điểm này giống Đồng Xuân Hiểu, chỉ cần là người nhà liền bảo vệ hình tượng cho hắn, để ý đến mặt mũi của hắn.

Đồng Tịch chưa từng nghĩ tới sẽ ỷ lại Nhiếp Tu. Nhưng khi đó cô thật sự rất muốn Nhiếp Tu có thể ở bên cạnh mình vượt qua thời khắc gian nan đó. Chỉ có điều cô biết đó là điều không thực tế, cũng khó có thể mở miệng, chỉ có thể buồn bực trong lòng.

Sau khi cô đâm người bị thương, đồng bạn của hắn hung dữ nói: “Mày chờ đó. Tần tổng sẽ cho mày biết tay. Cái thứ rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt.”

Qua cơn tức giận, Đồng Tịch nghĩ đến Thẩm Hi Quyền liền vội xin anh ta dạy cách ứng đối. Hai mươi phút sau, Thẩm Hi Quyền chạy đến hỏi rõ tình huống rồi bảo để anh ta giải quyết chuyện này và lập tức dẫn cô rời khỏi vườn long não.

Trên đường, Thẩm Hi Quyền cho cô biết bối cảnh và những chuyện mà lão Tần từng làm, lúc đó Đồng Tịch mới bắt đầu cảm thấy sợ.

Cô gọi điện thoại cho Nhiếp Tu ba lần nhưng anh không nhận. Sau ba giờ mới gọi lại. Khi đó, cảm xúc của Đồng Tịch cực độ sa sút sụp đổ, rốt cục không nhịn được phàn nàn: “Có bạn trai không có tác dụng gì cả, còn không bằng một hàng xóm.”

Một thí nghiệm của Nhiếp Tu đang đến thời kỳ quan trọng nhất, anh đã hai ngày hai đêm không ngủ muốn làm xong chuyện này để dành thời gian trở về với cô. Nghe vậy thì trong lòng rất khó chịu. Hôm sau, anh mua vé bay về, không kịp nghỉ ngơi vì múi giờ chênh lệch liền lập tức tới trường tìm cô.

Điện thoại của cô tắt máy. Nhiếp Tu còn tưởng cô đang đi học, nhưng khi tan học rồi vẫn không gọi được cho cô. Anh tới dưới ký túc xá nữ sinh, bạn cùng phòng Đồng Tịch cho anh biết, mấy hôm nay Đồng Tịch không về trường ở. Buổi chiều chỉ có hai tiết, học xong cô đã về rồi.

Nhiếp Tu đang định rời khỏi thì vừa vặn gặp Trần Tư Vực tới tìm bạn gái cậu ta. Lúc trước Đồng Tịch thi đậu đại học, Nhiếp Tu từng mời mấy người bạn tốt tới ăn cơm, còn mời cậu ta và bạn gái cậu ta đến với ý định nhờ có chuyện gì thì cô cũng có thể nhờ người đàn anh này hỗ trợ.

Trần Tư Vực nghe anh nói là không tìm được Đồng Tịch thì nói bóng nói gió: “Học viện truyền thông có rất nhiều cô gái xinh đẹp. Đến cuối tuần, cửa trường học chật kín siêu xe sang trọng tới đón người. Gần đây bạn gái cậu mỗi ngày đều có người đưa đón, tôi nghĩ cậu ở nước ngoài, dù thế nào cũng không thể là lái xe nhà cậu chứ?”

Nhiếp Tu sững sờ nói: “Không phải.”

Trần Tư Vực đã sớm đoán được điều đó. Anh ta gãi lông mày, muốn nói lại thôi. Nói thì có vẻ không phúc hậu cho lắm, nhưng không nói thì lại không đành lòng bạn tốt bị đội nói xanh. Đã tình cờ gặp ở đây, thôi thì mình vẫn nhắc nhở cậu ta một chút đi.

“Cậu cũng biết, chuyện nữ sinh xinh đẹp bị bao cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì. Bạn gái của cậu là hoa hậu giảng đường nên cũng bị chú ý và bàn tán nhiều. Bạn gái tôi biết bạn học của cô ta, nghe được chút tin đồn. Nếu không phải bạn gái của cậu thì tôi cũng chẳng chú ý làm gì. Ngày đó tình cờ gặp được nên mới lưu ý.” Trước mặt Nhiếp Tu, Trần Tư Vực khó mà nói rõ, cân nhắc dùng từ, nói rất mật mờ.

“Người đưa đón cô ta khá là đẹp trai, cao to, tôi thấy Đồng Tịch không nói chuyện với hắn nên đoán hắn là lái xe.”

Nhiếp Tu nghe những lời này thì trong lòng vô cùng không thoải mái. Nhưng cũng biết Trần Tư Vực không lừa mình, bởi đồng học cùng ký túc xá với Đồng Tịch cũng vừa chứng mình cô ấy không trọ ở trường mấy ngày nay. Nhưng anh tuyệt đối không tin cô sẽ phản bội mình.

Trên đường rời khỏi vườn long não, anh không ngừng nghĩ, ai sẽ là người đưa đón Đồng Tịch đi học? Anh không ngừng nghĩ về hướng tốt, có lẽ là lái xe nhà Hứa Lâm Lang? Biết rõ khả năng không cao nhưng anh cũng không nguyện ý nghĩ về chiều hướng khác.

Đến vườn long não, cửa phòng khóa chặt và không có ai ở đó. Nhiếp Tu lại đến nhà mới của Đồng Tịch, tiểu khu Tinh Viên cũng không có cô. Thậm chí về sau, anh còn đến cả chỗ Đồng Hâm nhưng vẫn không nhìn thấy người. Cuối cùng, anh phải hỏi số điện thoại của Đồng Kiến Văn từ chỗ mẹ mình, hỏi ông xem Đồng Tịch có về Hy Trấn không.

Đồng Kiến Văn cho Nhiếp Tu một địa chỉ, bảo rằng mấy ngày nay cô ở Sơn Hà Uyển.

Nhiếp Tu cảm thấy rất lạ. Dù cô không dám ở căn hộ ở vườn long não, nhưng còn có nhà của anh họ cô và nhà mới của cô ở Tinh Viên. Tại sao cô không ở hai nơi này mà lại đến ở một nơi xa lạ như thế.

Đồng Kiến Văn tưởng Nhiếp Tu biết nên cũng không giải thích.

Sơn Hà Uyển là nơi ở của Thẩm Hi Quyền. Mấy ngày nay, Đồng Tịch ở bên đó, Lục Khoan cũng ở đó, mỗi ngày đưa đón cô đến trường.

Thẩm Hi Quyền giúp cô ngoài lý do quen biết nhiều năm thì còn hai nguyên nhân nữa. Thứ nhất, Đồng Xuân Hiểu và Tưởng Văn Tuấn dù sao cũng quen biết thông qua anh ta, nếu lúc trước anh ta không nhìn ra tâm tư của Đồng Kiến Văn mà giữ lại Tưởng Văn Tuấn trong nhà mình chơi tết thì Đồng Xuân Hiểu cũng sẽ không kết hôn với hắn ta. Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, dù anh ta không có trách nhiệm nhưng trong lòng lại vô cùng áy náy. Còn có một nguyên nhân anh ta không tiện nói ra miệng. Thật ra chính anh ta là người giới thiệu công ty vay cho Tưởng Văn Tuấn. Trước kia anh ta từng quen biết lão Tần qua việc làm ăn.

Ngày ấy, Tưởng Văn Tuấn tìm đến anh ta, nói mình đang cần gấp một khoản tiền quay vốn. Thẩm Hi Quyền cho hắn số điện thoại của công ty lão Tần rồi sau đó không hỏi đến nữa. Lúc đó anh ta bận một dự án mới được hoạch định ở nội thành Nam Giao. Cho đến khi Đồng Xuân Hiểu đột nhiên xảy ra chuyện, anh ta mới biết rằng chỉ mới nửa năm nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy rồi.

Thẩm Hi Quyền và lão Tần là người quen, biết ông ta là kẻ tâm ngoan thủ lạt, đã nói là làm. Ông ta đã bắn tiếng muốn xử lý Đồng Tịch thì nhất định không phải là lời nói suông. Để Đồng Tịch trốn tránh cũng không phải là cách hay, anh ta tìm hai người bạn rất có quyền thế, sắp đặt một bữa tiệc để Đồng Tịch xin lỗi, hóa giải vấn đề.

Điện thoại của Đồng Tịch sạc pin ở vườn long não. Ngày Nhiếp Tu trở về, Đồng Tịch vừa lúc hết pin tự động tắt máy. Cô không nghĩ tới Nhiếp Tu sẽ đột nhiên bay trở về và không tìm thấy mình.

Nhiếp Tu dựa theo địa chỉ Đồng Kiến Văn cho tìm tới Sơn Hà Uyển, đúng lúc Thẩm Hi Quyền dẫn Đồng Tịch và Lục Khoan đi ra.

Nhiếp Tu từ trong xe thấy Đồng Tịch, đang muốn xuống xe thì đột nhiên thấy Thẩm Hi Quyền choàng tay qua vai cô. Trong nháy mắt đó một hình ảnh đột ngột xuất hiện trong đầu. Anh nhận ra người đàn ông

này, người hàng xóm họ từng gặp lúc anh và Đồng Tịch đến làng du lịch ăn cơm.

Tại sao Đồng Tịch lại ở trong nhà hắn ta. Nhiếp Tu muốn nói cho bản thân, không nên suy nghĩ lung tung, không nên mất lý trí. Nhưng anh không thể khống chế được bản thân mình. Anh nhớ đến Trần Tư Vực, sau đó lại nghĩ đến câu nói trong điện thoại của Đồng Tịch: “Có bạn trai còn không bằng hàng xóm.” Hóa ra là nói đến hắn ta.

Quý thần xui khiến, anh không gọi lại Đồng Tịch mà trở mắt nhìn cô lên xe Thẩm Hi Quyền. Chiếc xe lao đi vùn vụt, anh lái theo sau, thấy bọn họ vào một nhà ăn cao cấp, lên thang máy, vào phòng bao.

Anh không gọi lại Đồng Tịch, cũng không vào trong đó mà trở lại bãi đỗ xe nghỉ ngơi. Anh vẫn không tin là Đồng Tịch sẽ phản bội mình. Nhưng anh đã nghe được những lời Trần Tư Vực nói, cũng thấy tận mắt cô bước ra từ Sơn Hà Uyển. Đến cùng thì cô và Thẩm Hi Quyền có quan hệ thế nào? Trong vòng hai tiếng, anh ở trong xe một ngày không bằng một năm, suy đi nghĩ lại liệu có phải bản thân mình đã ngờ vực vô căn cứ hay không.

Rốt cục, đoàn người ra khỏi nhà ăn. Đồng Tịch và Thẩm Hi Quyền đứng cạnh nhau, một người đàn ông cao lớn trầm mặc đứng cạnh họ, hiển nhiên chính là lái xe mà Trần Tư Vực nhắc đến. Ngoài ra, còn có ba người đàn ông trông rất sang trọng, mang theo lái xe riêng nữa.

Nhiếp Tu ngồi trong xe, hé mở cửa sổ. Những lời nói lúc chia tay của họ truyền vào tai anh:

“Hôm nay cảm ơn Thẩm tổng khoản đãi.”

“Lão Tần này, oan có đầu nợ có chủ, việc này nể mặt tôi và Phí ca coi như hết. Bạn gái của Thẩm tổng cũng là người bị hại.”

“Đúng vậy, hòa khí sinh tài lộc, về sau Thẩm tổng có chuyện tốt gì cũng đừng quên cho chúng tôi tham gia nữa nhé, có qua có lại mới toại lòng nhau mà.”

Nhiếp Tu nghe thấy chữ bạn gái Thẩm tổng thì trong lòng trầm xuống. Nhưng Đồng Tịch lại thờ ơ như là ngầm thừa nhận, tay Thẩm Hi Quyền choàng qua vai cô, nhẹ nhàng đẩy cô lên phía trước một chút nói: “Cảm ơn Tần tổng đi.”

Không sai, vẫn không thể không cúi đầu. Đây là hiện thực mà Đồng Tịch đã nhận rõ trong mấy ngày qua. Dạng người này, cô không thể chọc vào cũng không trốn thoát được, chỉ có thể cúi đầu chịu thua.

“Tần tổng đại nhân đại lượng. Anh nói đúng lắm, thiếu nợ thì trả tiền là chuyện tất nhiên, nhưng oan có đầu nợ có chủ, dù tôi không thể trả số tiền kia nhưng tôi có thể giúp anh tìm người. Hắn hại chết chị tôi, dù là chân trời góc bể tôi cũng sẽ tìm được hắn.”

Lão Tần cười: “Cô Đồng cũng là người sáng khoái. Được rồi, nể mặt hai vị lão đại ca, còn có Thẩm tổng nữa, vậy chuyện này đến đây thôi. Về sau Thẩm tổng có việc làm ăn tốt gì, nhớ tính cho tôi một phần.”

Mấy người lần lượt lên xe của mình rời đi. Đồng Tịch cảm thấy vô cùng sa sút, cúi đầu kìm nén tức giận. Thẩm Hi Quyền đã lăn lộn bao nhiêu năm trên xã hội, đã gặp đủ thứ bẩn thỉu trong kinh doanh, anh không nhận được xoa đầu cô, nói: “Biết xã hội này là thế nào rồi chứ.”

Đồng Tịch buồn bực nói: “Biết, cảm ơn Quyền ca.”

“Giữa chúng ta còn nói cảm ơn gì chứ.” Thẩm Hi Quyền thấy cô gầy đi trông thấy, có chút đau tiếc, xoa đầu cô nói: “Không sao, có anh rồi.” Sau đó ôm Đồng Tịch, nhẹ vỗ lưng cô an ủi.

Nhìn cô lớn lên từ năm mười hai tuổi, lại còn là em họ Đường Hâm, Thẩm Hi Quyền không xem cô là người ngoài. Nhưng trong mắt Nhiếp Tu, hành động của họ lại có ý vị khác.

Anh ở trong xe, tay cầm lái bắt đầu phát run, trong thời khắc đó trái tim sinh ma.

Anh đi theo sau xe Thẩm Hi Quyền cho tới Sơn Hà Uyển. Gọi điện thoại cho Đồng Tịch vẫn là tắt máy như cũ. Anh ngồi im lặng trong xe một đêm, trái tim ngày càng trĩu nặng, cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Anh nghĩ rất nhiều, anh nhớ lúc theo đuổi Đồng Tịch, cô đáp ứng làm bạn gái anh rất nhanh, rồi lúc quan trọng cô lại đổi ý không chịu đến thành phố anh ở. Đến cùng cô không nỡ xa chị hay không nỡ xa Thẩm Hi

Quyền? Anh tức giận mấy ngày, tưởng rằng cô sẽ chủ động liên hệ. Kết quả cô căn bản không thèm quan tâm, cuối cùng vẫn là anh phải chạy tới Hy Trấn làm hòa. Nếu không tình cảm này đã sớm kết thúc khi đó. Anh ra nước ngoài học lên tiến sĩ từng hỏi ý kiến cô, tưởng rằng cô sẽ buồn bực, không nỡ xa nhau, kết quả cô vui vẻ nói anh đi đi, hi vọng anh có thể tạo ra những thành tựu lớn.

Chuyện cũ không nên nghĩ, càng nghĩ càng thấy nản lòng thoái chí. Có lẽ cô không xem trọng anh, hoặc không thích anh, tất cả đều chỉ là tình cảm đơn phương của anh mà thôi.

Đồng Xuân Hiểu qua đời cô bị thương quá độ, anh lại không ở bên cạnh an ủi cô, Thẩm Hi Quyền thừa dịp đó an ủi vỗ về, rồi thuận lý thành chương ở cùng nhau. Anh nghe được người kia chính miệng nói là bạn gái Thẩm tổng mà hai người đó cũng tỏ vẻ cam chịu... Những điều tai nghe mắt thấy này khiến anh không thể không tin tưởng Đồng Tịch đã cùng Thẩm Hi Quyền ở chung thật rồi. Ngày mùng một tháng năm, ba người nhà Đồng Xuân Hiểu ra ngoài du lịch, Đồng Tịch ở nhà một mình đều không cho anh ngủ lại. Nhưng cô ở chỗ Thẩm Hi Quyền lại không chỉ là ngày một ngày hai. Trong tiềm thức anh không muốn dùng từ ở chung này, nhưng từ này lại như một con dao ghim sâu vào trái tim anh.

Buổi sáng, anh thấy xe của Thẩm Hi Quyền đi ra từ Sơn Hà Uyển, trực tiếp lái đến đại học. Đồng Tịch bước ra từ trong xe, người lái xe hôm qua ăn cơm cùng cô theo cô vào trường học.

Nhiếp Tu cả đêm chưa ngủ, tinh thần phiêu hốt, anh bước lên vài bước gọi lại Đồng Tịch.

Đồng Tịch nghe được giọng nói Nhiếp Tu còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, quay đầu thấy người ngày đêm nhớ mong bỗng xuất hiện trước mắt, cô giật mình không thôi, giọng nói kích động có chút phát run: “Sao anh lại trở về rồi?”

Phản ứng như vậy lại bị Nhiếp Tu coi là chột dạ và khiếp đảm.

Thấy cô đi ra từ Sơn Hà Uyển, anh đã mất hết can đảm, nói: “Bạn trai như anh không có chút tác dụng gì, em đổi một người hữu dụng đi.”

“Anh có ý gì?” Đồng Tịch không thể ngờ được, câu nói đầu tiên khi gặp mặt của anh lại là câu này. Nhìn kỹ mới thấy biểu lộ trên mặt anh rất kém.

“Anh ở nước ngoài không thể giúp em việc gì liền không nên trì hoãn em tìm một người khác có ích hơn.”

Đồng Tịch hoàn toàn không thể phản ứng lại: “Anh muốn chia tay sao?”

Bị bắt cá hai tay không phải là chuyện gì đáng tự hào cả, người có lòng tự trọng cao như anh sao có thể chịu được sự nhục nhã này.

Trong lúc tức giận, anh đã nói câu nói làm tổn thương cô rồi phẩy tay áo bỏ đi. Sau khi về nhà anh lại nuôi hi vọng Đồng Tịch sẽ gọi điện thoại giải thích hoặc vấn hồi. Nhưng phản ứng của cô lại khiến anh thất vọng một lần nữa. Cô không chất vấn anh tại sao chia tay cũng không có chút ý muốn vấn hồi hoặc níu kéo nào. Điều này càng khiến anh chắc chắn về chuyện cô đã có người mới rồi.

Dù ai hỏi nguyên nhân chia tay, anh đều không nhắc một chữ nào. Phó Hành Tri nghe được lời đồn từ chỗ Trần Tư Vực, anh cũng một mực phủ nhận.

Hai năm sau, nghe nói Thẩm Hi Quyền và Mạc Đan kết hôn, trong lòng anh lẫn lộn nhiều cảm xúc. Lẽ ra anh nên cười trên nỗi đau khổ của cô, nhưng anh lại cảm thấy không đáng giá thay cô. Tiếp đó, nghe nói Thẩm Hi Quyền vứt bỏ Mạc Đan, cái định nghĩa gã này là kẻ cặn bã đã thành chuyện không thể sửa đổi trong lòng anh. Lần tình cờ gặp gã tại nước Anh, Nhiếp Tu đã không chút khách khí mà ra tay đánh gã thật mạnh, nhưng cũng từ đó mà anh biết được hai chuyện thông qua Thẩm Hi Quyền. Một chuyện liên quan tới bản thân anh, một chuyện liên quan đến Đồng Tịch. Khi đó Nhiếp Tu mới biết lúc trước mình đã mắc sai lầm ngu xuẩn cỡ nào. Anh nói thẳng với Phó Hành Tri rằng đầu mình bị nhúng nước là câu nói chân thành.

Thẩm Hi Quyền nghe Đồng Tịch nói Nhiếp Tu chia tay cô, cảm thấy gã này không đáng tin chút nào liền bảo Đồng Tịch hãy kiên cường lên, đừng liên lạc với gã nữa. Không ngờ lại vì thế mà gây ra hiểu lầm. Những thay đổi mấy năm nay của Đồng Tịch anh ta đều nhìn ra rõ ràng, từ một cô gái hoạt bát sáng sủa biến thành như hiện tại. Còn có chuyện của Đồng Xuân Hiểu, anh ta đều có phần trách nhiệm.

Thẩm Hi Quyền thở dài nói: “Đồng Tịch, việc này không thể chỉ trách Nhiếp Tu, cho dù ai thấy những chuyện đó đều sẽ hiểu lầm quan hệ của chúng ta. Em nói xem, sao lại trùng hợp như vậy nhỉ, đúng lúc ngày cậu ta về lại bắt gặp hai chúng ta cùng một chỗ.”

Đúng vậy, trùng hợp như vậy.

“Nhưng mà, bằng dày ba thước không thể do cái lạnh của một ngày. Em luôn mang tới cho cậu ta cảm giác không quan tâm và cũng không gần gũi cậu ta. Em nghĩ lại Mạc Đan lúc trước đã đối xử với anh thế nào đi, một ngày ba cuộc điện thoại, trò chuyện wechat nửa giờ trở lên. Các em yêu xa, không nhìn thấy mặt cũng không chạm vào nhau được, trong lòng của cậu ta thấp thỏm cũng là chuyện bình thường.”

Thẩm Hi Quyền nói liên miên dài dòng rất lâu, Đồng Tịch không nói tiếng nào.

Anh ta tưởng cô không nghe, gọi một tiếng Đồng Tịch?

Đồng Tịch nhẹ giọng nói: “Quyền ca, quá khứ đã qua thì cho qua.”

Thẩm Hi Quyền nhẹ nhàng thở ra, cười nói: “Nhiếp Tu nhớ mãi không quên em được. Biết mình hiểu lầm em liền lập tức trở về muốn đền bù. Anh thấy hai em rất xứng đôi, không bằng...”

Đồng Tịch không nghe anh nói hết câu, nhàn nhạt bảo: “Bọn em xứng chỗ nào chứ, chỉ số thông minh của anh ấy thấp như vậy, không xứng với em.”

25. Chương 25: Tìm

Ba năm trôi qua Đồng Tịch mới biết được nguyên nhân chia tay chân thật là thế này.

Duyên phận giữa cô và Nhiếp Tu từ đầu đến cuối đều có thể nói hai từ “trùng hợp”. Lần đầu gặp mặt, lần thứ hai gặp mặt, lần thứ ba gặp mặt, hầu như đều là trùng hợp. Mà chia tay cũng lấy lý do trùng hợp này để kết thúc. Anh không về lúc nào mà lại chọn đúng ngày Thẩm Hi Quyền sắp xếp bữa tiệc đó trở về, còn đúng lúc trông thấy cảnh đó.

Nguyên nhân chia tay của rất nhiều cặp yêu xa đều bắt nguồn từ hoài nghi và bất an. Cô từng tràn đầy tin tưởng bọn họ sẽ là ngoại lệ, nhưng không ngờ cũng không thể tránh được cái kết cục thông thường này.

Cách nhau vạn dặm, nói là tin tưởng đối phương, nhưng thật sự làm được lại có mấy người? Phàm là có chút gió thổi cỏ lay đều sẽ nghi ngờ bất an, đây cũng là chuyện bình thường của cuộc sống. Mấy lần cô gọi cho anh không gặp, trong lòng cũng thoáng qua một tia ngờ vực vô căn cứ, chỉ là cô sáng suốt không nhắc tới vì cô tin vào nhân phẩm của anh.

Nhiếp Tu từng gửi cho cô thời gian biểu một ngày của anh, chỉ nhìn thôi mà cô đã cảm thấy đáng sợ rồi. So với công việc cường độ cao của Nhiếp Tu, học viện truyền thông của cô chính là một thiên đường tự do nhẹ nhàng, có rất nhiều yếu tố không thể khống chế và cũng có rất nhiều dự hoặc từ bên ngoài tràn vào. Thỉnh thoảng lại truyền ra lời đồn có nữ sinh nào đó bị bao nuôi, những tin tức thế này khó tránh khiến Nhiếp Tu không an lòng.

Lúc đầu Nhiếp Tu bảo cô báo nguyện vọng thành phố B, cô lại vì Đồng Xuân Hiểu mang thai mà bội ước, khi đó Nhiếp Tu rất không vui và nghĩ rằng mình không có địa vị gì trong lòng cô. Sau đó, anh ra nước ngoài học lên tiến sĩ cũng từng hỏi ý kiến của cô. Cô không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng tương lai sáng lạn của anh liền ra sức ủng hộ anh, điều này cũng làm anh bất an.

Nhưng Đồng Tịch chính là người có tính cách như vậy, cô từ nhỏ mất bố mẹ, trong tiềm thức liền bắt đầu rèn luyện bản thân không được ỷ lại vào bất cứ người nào, chỉ sợ rằng lúc mất đi sẽ đau khổ không chịu nổi. Nhiếp Tu có sự nghiệp của anh, cô cũng có giấc mộng của mình. Không nhất định phải trói buộc nhau ở chung một chỗ, mỗi người làm chuyện của mình một cách độc lập, không can thiệp chuyện của nhau, toàn lực ủng hộ thì tốt hơn.

Nhưng có đôi khi bạn cảm thấy mình vô cùng biết điều thấu hiểu và hào phóng, đối phương không nhất định sẽ vui vẻ, ngược lại còn có thể cho rằng trong lòng bạn không có anh ấy.

Trước khi đi, Nhiếp Tu còn đặc biệt nghiêm túc hỏi cô: “Bạn gái người khác đều khóc lóc chết sống không chịu thả người, em thì hay rồi, một chút cảm xúc tổn thương biệt ly cũng không có, thấy anh đi còn rất vui vẻ, có phải em chỉ ước sao được cách anh thật xa hay không?”

Có lẽ phần nghi ngờ này luôn tồn tại trong lòng anh nên khi tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trên bữa tiệc đó, anh liền tin là thật.

Khi đó, Đồng Xuân Hiểu bởi một tình yêu và hôn nhân sai lầm mà phải trả giá cả tính mạng quý giá của mình, Đồng Tịch vô cùng bị thương. Sau đó lại sinh ra ý nghĩ bi quan về tình yêu. Bạn trai thì làm được gì? Lúc cô cần anh nhất, chỉ có thể gọi điện đường dài an ủi vài câu không đau không ngứa. Bạn nữ càng đáng sợ, gặp không đúng người liền mất mạng.

Nhiếp Tu nói lời chia tay lại càng thêm chứng thật cho những ý nghĩ bi quan u ám trong lòng cô. Trong lòng ôm suy nghĩ bình đã nứt không sợ rơi, chia tay thì chia tay, chẳng sao cả. Nhìn thấy chị từ yêu đương đến hết hôn, trải qua phản bội, lừa gạt, nghi ngờ, tổn thương, cho đến khi mất mạng, thậm chí pháp luật cũng không thể bảo vệ kẻ yếu, cô chỉ cảm thấy thất vọng.

Dù Nhiếp Tu giải thích rõ những hiểu lầm lúc trước thì cũng chỉ là chuyện vô ích mà thôi. Hiện tại cô không muốn yêu đương và cũng không muốn kết hôn, cô chỉ thưởng thức trạng thái cuộc sống như chị Hứa Lâm Lang như vậy. Độc lập tự do, không khổn khổ vì tình, cũng không băn khoăn vì tiền.

Ngày đông nhanh tối, xe như nước chảy, đèn hoa mới lên.

Đồng Tịch đến một tiệm cơm gần Sơn Hà Uyển, một mình dùng bữa tối. Sau đó bắt xe đến nhà Hứa Lâm Lang. Ngày mai cô muốn lên Lô Sơn Hương, chắc phải mất một tuần, trước khi đi cô muốn nhìn Đồng Hoa một chút.

Hứa Diên và Đồng Hoa đang xem phim hoạt hình trong phòng khách. Thấy Đồng Tịch, hai đứa bé đều chạy tới, một bé gọi tiểu di một bé gọi tiểu cô cô. Đồng Tịch “trái ôm phải ấp” hai bé đáng yêu, tạm vứt bỏ hết những chuyện phiền nhiễu trong quá khứ.

Hứa Lâm Lang hỏi cô: “Ăn cơm chưa?”

Đồng Tịch nói: “Vừa ăn xong, Đồng Tịch không nghịch ngợm chứ chị?”

Hứa Lâm Lang cười: “Đồng Hoa ngoan vô cùng, nghịch ngợm gây sự là Hứa Diên.”

Hai người đang nói chuyện, Hàn Thục từ trong phòng bước ra. Đồng Tịch chào một tiếng dì.

Hàn Thục bưng trà, vẻ mặt ôn hòa ngồi cạnh cô, hỏi về một sao nam nào đó. Trên TV đang chiếu một bộ phim truyền hình, vị nam tài tử này là nam số hai, vừa hay lại là diễn viên công ty Đồng Tịch. Dì Hàn là fan hâm mộ, hỏi có phải bình thường cậu ta cũng nho nhã như trên TV hay không.

Đồng Tịch nói đúng vậy, đặc biệt nho nhã. Hàn Thục lại hỏi: “Nghe nói cậu ta đã cưới lần hai rồi?”

“Vâng, tình chị em, tình cảm hai người rất tốt.”

Hàn Thục lập tức đưa ánh mắt nhìn về phía Hứa Lâm Lang, chuyển chủ đề đột ngột mà lại tự nhiên: “Con nhìn đi, cưới lần hai cũng rất hạnh phúc.”

Đồng Tịch bật cười. Quả nhiên gừng càng già càng cay, lời nói gì cũng có ý riêng cả. Bất kể là chủ đề nào thì cũng có thể chuyển tới vấn đề kết hôn.

Hứa Lâm Lang trực tiếp cự tuyệt: “Mẹ, chuyện xem mắt, mẹ nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tết xuân luôn là cơ hội an bài đi xem mắt tốt.

Ý đồ của Hàn Thục còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị con gái chặn lại, bà cả giận: “Con trai con nhất định phải có bố, Hứa Diên mới năm tuổi con cũng không quản được, chờ đến khi nó dậy thì có mà lật trời.”

Hứa Lâm Lang giơ tay đầu hàng, tỏ vẻ xin miễn cho kẻ bất tài: "Con hiện tại chỉ phải ứng phó một đứa con trai, kết hôn còn phải ứng phó với một ông chồng nữa. Nhỡ vô ý tìm phải người không phải là đồng minh mà là phản tặc, hai mặt thù địch, con còn có thể sống được hay không đây?"

Hàn Thục đành phải lùi một bước: "Thật không được thì con và Đồng Hâm phục hôn cũng được mà, tốt xấu cũng là bổ ruột."

Hứa Lâm Lang nói thầm trong lòng, mới không phải đâu.

Hàn Thục thấy đáng về buồng bình của con gái, đành phải tìm viện binh: "Đồng Tịch này, cháu khuyên nhủ nó đi."

Đồng Tịch mỉm cười: "Dì, kết hôn đâu có gì tốt, dì xem chị cháu chính là ví dụ sống sờ sờ đấy. Chị Lâm Lang có điều kiện tốt như vậy, nguy hiểm kết hôn cao hơn, độc thân đảm bảo bình an mới là thượng sách."

Hứa Lâm Lang không nhịn được vui vẻ: "Mẹ tìm đúng người khuyên giải đấy nhỉ, đừng nhìn Đồng Tịch là em gái Đồng Hâm nhưng em ấy đứng về phía con đấy."

Hàn Thục bắt đắc dĩ lại đau đầu, cau mày thở dài.

Hứa Lâm Lang ôm mẹ, khuyên bảo: "Trước kia con không kết hôn mẹ chẳng phải đã bảo con kết hôn sao. À, con chẳng những đã kết hôn mà còn sinh cháu ngoại cho mẹ, mẹ còn không vui à? Thế thì không được nha. Mẹ, người phải biết thỏa mãn mới cảm thấy hạnh phúc. Còn nữa, thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt Hứa Diên liền hai mươi ngay ấy mà. Lúc đó mẹ giục nó kết hôn thành gia, buông tha con đi."

Hàn Thục dở khóc dở cười.

Đồng Tịch mỉm cười nhìn Hứa Lâm Lang cảm râm.

Dù anh họ đã ly hôn với chị ta, nhưng Đồng Tịch vẫn thích chị. Hứa Lâm Lang nhiệt tình hào phóng, trông chẳng giống phụ nữ hơn ba mươi tuổi chút nào. Dù chị luôn nói mình trở nên già vì con, nhưng điều kiện gia đình ưu việt, tình trạng kinh tế rộng rãi khiến cho chị xinh đẹp và hăng hái hơn rất nhiều so với những người cùng lứa tuổi.

Thấy chị, Đồng Tịch luôn không tự chủ được nghĩ đến chị gái mình. Nếu lúc trước chị ấy không kết hôn với Tưởng Văn Tuấn thì cũng sẽ không có chuyện ngoài ý muốn về sau. Nghĩ đến những chuyện này, tâm trạng vừa mới tốt đẹp hơn một chút lại trở nên nặng nề.

Dù tìm được Tưởng Văn Tuấn thì cô cũng không thể trả thù, bắt hấn đền mạng cho chị mình được. Từ khía cạnh pháp luật, cái chết của Đồng Xuân Hiểu và hấn chẳng có chút liên quan nào, chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Thậm chí vụ kiện kia cũng chỉ xuất phát từ góc độ bảo vệ lợi ích chủ nợ trên căn cứ pháp luật. Nhưng càng là vậy, Đồng Tịch càng không cam lòng. Kể cầm đầu ung dung ngoài vòng pháp luật, người vô tội lại mất mạng vì hấn. Trên đời này liệu còn công lý và công bằng hay không?

Cô nghĩ tới rất nhiều cách trả thù, nếu không có Đồng Hoa, dù phải ngồi tù cô cũng muốn hấn phải trả giá đắt. Nhưng cô không thể làm vậy, trên đời này không có gì quan trọng hơn Đồng Hoa, năm đó Đồng Xuân Hiểu nuôi lớn cô, cô cũng sẽ nuôi lớn Đồng Hoa như vậy, giáo dục bé thật tốt.

Đồng Tịch từng hỏi bé yêu nhất là ai, bé nói đầu tiên là tiểu di, thứ hai là chú Thẩm. Thẩm Hi Quyền đặc biệt thích trẻ con, hầu như cuối tuần nào cũng dẫn bé đi chơi, thỉnh thoảng còn tặng quà và đồ chơi cho bé.

Lúc nghe những lời này, Đồng Tịch thiếu chút nữa chảy nước mắt. Trẻ con nhà người khác đều nói là bố mẹ, chỉ có Đồng Hoa của cô là nói như vậy. Cô cho Đồng Hoa những điều tốt nhất, nhà trẻ tốt nhất trong thành phố, cùng trường với Hứa Diên.

Cô đã từng thề trong lễ tang của Đồng Xuân Hiểu, đời này cô nhất định sẽ cho Đồng Hoa những điều tốt đẹp nhất.

Rời khỏi nhà họ Hứa, Đồng Tịch trở lại tiểu khu Tinh Viên. Lúc đứng dưới lầu, cô theo bản năng thả chậm bước chân. Cũng may không thấy xe của Nhiếp Tu và cũng không nhìn thấy anh xuất hiện. Hôm nay cô đã nói thẳng và rõ ràng như vậy, anh cũng đã hết hi vọng.

Sáng sớm hôm sau, Đồng Tịch rời giường ăn sáng xong liền thu dọn đồ đạc, chờ điện thoại của Lục Khoan.

Lục Khoan luôn đúng giờ, đã hẹn tám giờ đến nhưng đã lỡ hẹn nửa tiếng mà chưa thấy có động tĩnh gì. Đồng Tịch nghĩ thầm, có lẽ là kẹt xe trên đường? Cô kiên nhẫn chờ thêm hai mươi phút nhưng vẫn không có tin tức gì.

Đi một chuyến Lô Sơn Hương khá là phiền toái, đầu tiên phải đi ba giờ cao tốc đến huyện An Thành, tiếp đó hai giờ đến đường cái Hương Trấn. Đến đó thì khá là dễ đi rồi, đoạn khó đi nhất là đường vòng quanh núi. Ngày đông nhanh tối, nếu đi quá trễ thì lúc đến đó trời đã tối, lái xe vòng quanh đường núi trong trời tối rất nguy hiểm. Cho dù kỹ thuật lái xe của Lục Khoan rất cao siêu nhưng cũng không thể mạo hiểm.

Đồng Tịch không đợi kịp nữa, cô gọi điện thoại cho Lục Khoan, hỏi anh ta bao giờ đến. Điện thoại vang lên một lát mới kết nối được, nhưng bên kia lại truyền ra giọng nói của Thẩm Hi Quyền, Đồng Tịch sửng sờ.

Thẩm Hi Quyền nói: “Đồng Tịch, Lục Khoan xảy ra chút chuyện, bây giờ ở bệnh viện. Hôm nay không đi được rồi.”

Đồng Tịch vội hỏi là đã xảy ra chuyện gì.

“Sáng nay anh ấy bắt xe tới chỗ em, lúc đến đoạn đèn đỏ thì bỗng có một chiếc xe đâm tới từ đằng sau. Anh ấy ngồi ghế phụ lái không thắt dây an toàn nên bị thương nhẹ, hiện tại đang làm kiểm tra.”

Đồng Tịch giật mình, vội hỏi bệnh viện nào rồi đón xe chạy tới. Thẩm Hi Quyền ngồi ngoài phòng khám, trông có vẻ tiêu tụy, có quần thâm dưới mắt, xem ra là ngủ không đủ giấc. Đồng Tịch hỏi thương thế của Lục Khoan trước. Dù sao anh ta bị thương cũng bởi vì cô, trên đường đi cô luôn lo lắng, áy náy, chỉ sợ Lục Khoan có chuyện gì.

Thẩm Hi Quyền day day mi tâm, nói: “Bị thương không nặng, đang làm kiểm tra.”

Đồng Tịch cảm thấy bớt lo chút, lại hỏi: “Người gây chuyện thì sao?”

Thẩm Hi Quyền thở dài: “Xe vút ở hiện trường, người chạy. Chắc không phải là say rượu thì cũng là phê thuốc. Thật là, người ngồi trong xe, họa rơi xuống từ trên trời.”

Tai họa bất ngờ này của Lục Khoan là vì mình, Đồng Tịch nói: “Em bỏ tiền chữa trị đi.”

Thẩm Hi Quyền lườm cô một cái: “Có anh ở đây, còn cần em bỏ tiền à?”

Đồng Tịch nhìn sắc mặt anh: “Quyền ca, anh đã đến bệnh viện rồi thì dứt khoát cũng nhìn xem bệnh anh thế nào đi. Anh xem, anh tiêu tụy đến thế này rồi, sao bạn gái anh cũng không đến chăm sóc nha.”

Thẩm Hi Quyền khẽ nói: “Lại tới cảm ảm anh.”

Đồng Tịch lắc đầu: “Không phải, em chỉ quan tâm anh thôi. Mắt thấy anh bị bệnh mà cô ta cũng mặc kệ chẳng thèm hỏi han gì, em thấy khó chịu lắm. Anh yêu đương chính là để biến mình thành lão già cô đơn không ai quan không ai hỏi sao?”

“Em cố ý làm anh tức giận đấy hả.”

Đồng Tịch thành khẩn nói: “Quyền ca, em thật sự không muốn làm anh bức đầu, chỉ là không rõ anh thay người mới để làm gì nha? Nếu là Mạc Đan thì đã sớm giục anh nằm viện truyền nước rồi.”

Thẩm Hi Quyền vội dừng lại: “Được rồi, đừng để ý nữa. Nói chuyện của em chút đi, năm này cũng đừng đi Lô Sơn Hương nữa.”

“Không sao, em tự đi, anh bảo Lục Khoan dưỡng thương cho tốt đi.” Đồng Tịch đứng lên nói: “Em đang gấp, nếu không chỉ sợ không kịp rồi, chờ Lục Khoan ra, anh thay em nói xin lỗi anh ấy, đều là em không tốt, để anh ấy xảy ra tai nạn, chờ em trở lại sẽ mời anh ấy ăn cơm.”

Thẩm Hi Quyền vội kéo cánh tay Đồng Tịch: “Một mình em không ổn đâu.”

“Không sao đâu, em sẽ cẩn thận, em đều đến đó nhiều lần như vậy rồi mà.”

“Không được, em không thể đi một mình.”

Thẩm Hi Quyền quỳnh lên liền bắt đầu ho khan. Đồng Tịch thấy anh thở không ra hơi, không tiện rời khỏi liền vỗ vỗ lưng anh nói: “Cầu anh đến bệnh viện khám đi.”

“Đồng Tịch, em nghe anh một câu, Tưởng Văn Tuấn không có khả năng về nhà. Hắn cũng không phải sợ em tránh né em. Người hắn muốn trốn là lão Tần. Theo hiểu biết của anh về hắn, hắn phải kiếm đủ tiền rồi mới về. Hắn cũng không phải kẻ tội ác tày trời gì, bên này có mẹ hắn, còn có Đồng Hoa. Hắn sẽ không thật bỏ đi nhưng không kiếm đủ tiền thì khẳng định hắn không dám trở về. Dù hắn là người hiểu thuận thật nhưng cũng phải xem là lúc nào. Nếu tự thân hắn còn khó bảo toàn thì hắn vẫn sẽ cố kỵ an nguy của mình trước tiên.”

Đồng Tịch gật đầu: “Quyền ca những lời anh nói em đều biết. Nhưng dù chỉ có một tia hi vọng em cũng không thể từ bỏ. Nhờ năm nay hắn trở về thì sao?”

Thẩm Hi Quyền thấy không thuyết phục được cô liền nói: “Em nếu khẳng khẳng muốn đi, vậy cũng không thể đi một mình. Hãy để Nhiếp Tu đi cùng em.”

26. Chương 26: Tìm

Đồng Tịch khoanh tay nhìn Thẩm Hi Quyền, khó hiểu: “Quyền ca, Nhiếp Tu đến cùng cho anh lợi lộc gì mà anh phải hao tâm tổn trí thay anh ấy làm bà mối như thế hả?”

Thẩm Hi Quyền trợn mắt nhìn cô: “Anh là người tùy tiện nhận lợi lộc của người khác thế sao? Em cũng không phải không biết anh là người vui vẻ giúp người hay làm việc thiện mà.”

Đồng Tịch hỏi lại: “Vậy em là người tùy tiện liền có thể thay đổi quyết định sao? Em không muốn yêu đương không muốn kết hôn anh cũng không phải là không biết.”

Thẩm Hi Quyền: “...”

“Em không có khả năng quay lại với Nhiếp Tu, em nhắc lại lần nữa. Quyền ca anh đừng làm khó em nữa.”

Đồng Tịch đứng dậy muốn đi, Thẩm Hi Quyền kéo cánh tay cô: “Em đã không cho Nhiếp Tu đi cùng em, vậy thì em cũng không được đi một mình.”

Đồng Tịch thấy không đáp ứng cũng không đi được, đành phải nói: “Được rồi. Em không đi.”

Thẩm Hi Quyền vẫn không tin tưởng lắm: “Như vậy, em lập tức đi trả xe đi thì anh mới tin.”

“Được, em đi trả xe đây, thế được rồi chứ? Đồng Tịch vừa nói vừa đi ra ngoài. Thẩm Hi Quyền còn nói với đằng sau cô: “Lát nữa anh gọi cho lão Triệu kiểm tra. Em đừng hòng gạt anh.”

Đồng Tịch luôn miệng đáp ứng, chân rảo bước về nhà đổi quần áo. Áo lông màu cà phê hơi cũ, lúc kéo khóa lên chỉ lộ ra đôi mắt. Những quần áo cũ kỹ này là cô cố tình chọn để tránh làm cho người ta chú ý. Hầu như ai cũng biết những khác biệt giữa nông thôn và thành phố, đột nhiên có người lạ tới, bất cứ người nào cũng sẽ tò mò nhìn vài lần.

Bất kể thế nào thì cô cũng đã quyết định nhất định phải tới đó một chuyến. Dù một tiếng sau Thẩm Hi Quyền gọi cho ông chủ Triệu ở Viễn Hành và biết cô không trả xe thì cũng đã muộn rồi, lúc đó cô cũng đang ở trên đường cao tốc rồi.

Rất sớm trước kia, khi Đồng Xuân Hiểu còn đang bị kiện thì Thẩm Hi Quyền đã dẫn Lục Khoan đến đưa cô đi Lô Sơn Hương một lần. Không chỉ không tìm được Tưởng Văn Tuấn mà ngay cả Lý Tú Ngọc cũng chẳng biết đi đâu. Cửa nhà họ Tưởng khóa chặt, không có một ai. Đồng Tịch hỏi hàng xóm chung quanh mới biết bà ta đã rời nhà ra ngoài từ hai tháng trước.

Hiển nhiên, Tưởng Văn Tuấn đã sớm báo tin cho mẹ mình để bà ta né tránh. Cũng từ chuyện này mà Đồng Tịch có thể nhìn ra được, Tưởng Văn Tuấn vẫn còn có chút lòng hiếu thảo với mẹ hắn.

Đồng Tịch đoán Lý Tú Ngọc không có khả năng vứt bỏ nhà ở đây không trở về. Thế là tìm một gia đình gần nhà họ Tưởng báo tin cho mình. Nữ chủ nhân của gia đình này gả tới từ nơi khác, tên là Kiều Tiểu Vinh, chồng chị ta làm việc ở ngoài, chị ta ở nhà trông hai đứa con.

Người địa phương sợ rằng sẽ hướng về Lý Tú Ngọc, chị ta là người nơi khác gả tới nên không phải lo chị ta sẽ có tâm tư như vậy. Đồng Tịch để lại một khoản tiền để chị ta lưu ý tình hình nhà họ Tưởng giúp cô, có tin tức thì kịp thời gọi cho cô. Tết hàng năm, cô cũng sẽ cho chị ta một khoản tiền nữa. Vì vậy, Kiều Tiểu Vinh vô cùng tận tâm tận sức với chuyện này. Phàm là bên Lý Tú Ngọc có chút gió thổi cỏ lay nào thì sẽ kịp thời gọi điện thoại cho Đồng Tịch.

Theo lời chị ta, Đồng Tịch biết được, nửa năm sau Lý Tú Ngọc mới về, nói là đến nhà con trai cả trông cháu trai. Đồng Tịch đương nhiên không tin. Nông thôn thường kết hôn sớm, con nhà anh cả Tưởng Văn Tuấn đã khá lớn rồi, căn bản không cần Lý Tú Ngọc trông nữa, rõ ràng đây chỉ là cái cớ.

Ba cái tết xuân liên tiếp, Đồng Tịch đều đến Lô Sơn Hương, Tưởng Văn Tuấn chưa từng trở lại lấy một lần nào. Bình thường Lý Tú Ngọc đều ở nhà một mình, lúc ăn tết, con trai cả của bà ta cũng trở lại hai lần. Đồng Tịch cũng biết khả năng Tưởng Văn Tuấn trở về không cao, nhưng cô không biết mình có thể làm được gì ngoài chuyện đến ôm cây đợi thỏ thế này.

Hôm trước Kiều Tiểu Vinh đã gọi điện cho cô. Trong làng có tuyết, Lý Tú Ngọc bị ngã phải nằm giường không thể động dậy. Tết là lúc sum họp gia đình, Lý Tú Ngọc lại xảy ra chuyện, Đồng Tịch cảm thấy khả năng Tưởng Văn Tuấn về sẽ rất cao.

Cô vốn dự định xuất phát lúc tám giờ, nhưng qua lại bệnh viện một chuyến, lúc cô xuất phát đã gần mười một giờ rồi. Đường trong thành phố khá dễ đi, cô đi nửa giờ đã lên đường cao tốc, nhưng Đồng Tịch vẫn không dám lái quá nhanh. Lúc tới khu phục vụ đầu tiên vừa lúc 12 giờ, Đồng Tịch ăn cơm hộp đơn giản. Đang định lên đường thì Thẩm Hi Quyền gọi điện tới. Anh ta đã kiểm tra lại thật.

Điện thoại vừa kết nối, Thẩm Hi Quyền tức giận hỗn hển hỏi: “Em một mình lên đường rồi phải không?”

Đồng Tịch cười nói: “Quyền ca, em sẽ cẩn thận, anh yên tâm đi. Em mang đủ đồ đạc và thiết bị phòng thân mà. Hơn nữa, em ở nhà Kiều Tiểu Vinh, chị ta vì tiền sẽ đối xử với em tốt lắm.”

Thẩm Hi Quyền tức nổ phổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em... được lắm! Em!”

“Chờ đến nơi, em sẽ gọi báo bình an.” Đồng Tịch cúp điện thoại, tiếp tục lái xe lên đường.

Kỹ thuật lái xe của Lục Khoan rất tốt, đường từ thành phố đến huyện An Thành đi vừa nhanh vừa ổn. Đồng Tịch bình thường ít có cơ hội lái xe, không dám lái quá nhanh, lúc đến huyện đã hơn bốn giờ chiều. Đồng Tịch nhìn thời gian còn sớm thì tiếp tục lái xe, dự định đêm nay sẽ tới thị trấn. Sáng sớm ngày mai mới đi Lô Sơn Hương bởi lái xe ban đêm có chút nguy hiểm.

Tới trấn thì trời đã tối hẳn. Đồng Tịch vòng quanh ngã tư, đang định chọn một lữ điểm ở tạm thì điện thoại vang lên. Thấy là Kiều Tiểu Vinh, cô vội tắt xe vào đường rồi nhận điện thoại.

Kiều Tiểu Vinh dùng tiếng phổ thông không quá chuẩn nói: “Em Đồng này, vừa rồi cổng nhà họ Tưởng tới một chiếc xe. Có vẻ như là định đón Lý Tú Ngọc đi, đang khuân đồ vào xe đấy.”

Đồng Tịch vội hỏi: “Chị có biết người tới là ai không?”

“Trời tối không thấy rõ, hai nam, trông rất cao.”

Đồng Tịch vội nói: “Làm phiền chị nhìn xem biển số xe và loại xe.”

Sau một lát, Kiều Tiểu Vinh gọi điện cho cô, ngượng ngùng nói: “Chỗ chị cũng không phải thành phố lớn, đến đêm là tối mịt, chị không thấy rõ biển số xe, dù sao cũng không tiện chạy đến dùng đèn pin chiếu nhử. Nói chung là xe tải nhỏ, chị không biết là loại xe gì. Bọn họ đang chuẩn bị đi, dẫn Lý Tú Ngọc lên xe rồi, chị nghe thấy có người gọi bà ta là mẹ.”

Đồng Tịch nghe được câu cuối cùng thì cảm thấy máu huyết sôi trào trong người: “Cám ơn chị Kiều. Em tới liền, có tình huống gì chị gọi cho em nhé.”

Đồng Tịch cúp điện thoại xong lập tức lên đường. Từ trên trấn tới Lô Sơn Hương chỉ có một con đường, nếu người đón Lý Tú Ngọc từ trên núi xuống sẽ vừa hay gặp phải xe cô. Cũng có khả năng bọn họ không đi trong buổi tối này, vậy thì càng tốt, cô vừa hay chạy tới xem người đàn ông mà Kiều Tiểu Vinh nhắc tới

có phải là Tường Văn Tuấn hay là anh trai của hắn. Tường Văn Tuấn rất cao, cũng biết lái xe, cho nên có 50% người này là hắn.

Đồng Tịch càng nghĩ càng thấy nóng lòng. Nhân lúc bầu trời vẫn còn chút tia sáng cô liền lái xe hướng về Lô Sơn Hương. Đường núi rất vuông vức nhưng có quá nhiều đường rẽ. Lúc rẽ còn phải đặc biệt cẩn thận, không thể đi nhanh, nếu không cẩn thận có thể sẽ lái nghiêng ra ngoài.

Trời ngày càng tối, Đồng Tịch hết sức chăm chú lái xe, không dám lái nhanh. Lái đến nửa đường, trời bỗng bắt đầu mưa, Đồng Tịch rửa thắm, chỉ có thể càng lái chậm hơn, xe bật đèn tầm nhìn xa nhưng vẫn rất khó nhìn. May trên đường không ai, chỉ có chiếc xe này của cô đi ngoài vùng dã ngoại hoang vu này.

Điện thoại đặt trên ghế phụ lại vang lên, Đồng Tịch tưởng Kiều Tiểu Vinh, gấp gấp dừng xe nhưng nhìn lên xem lại thấy là số lạ. Cô hơi chần chừ nhận điện thoại, không nghĩ tới lại là Nhiếp Tu. Vừa nghe thấy giọng anh cô cúp điện thoại ngay. Vài giây sau, điện thoại lại vang lên, vẫn là anh ta. Đồng Tịch muốn tắt máy nhưng lo Kiều Tiểu Vinh sẽ gọi tới nên đành nhận điện thoại. Chưa chờ anh mở miệng cô đã rào trước: “Em đang lái xe không tiện nghe, xin anh đừng quấy rối em nữa.” Nói xong liền dập máy.

Dùng từ “quấy rối” này cũng là ăn miếng trả miếng. Nhưng lúc cô nói ra khỏi miệng, trong lòng không những không thấy thoải mái mà còn rất khó chịu. Từng thích một người như vậy, kết quả lại làm tổn thương nhau thế này đây.

Cô dứt di động vào túi, thả chân phanh ra, đang định tiếp tục tiến lên thì đột nhiên có ánh sáng ở đối diện chiếu tới. Tiếng mưa lộp độp át mất tiếng xe, cho đến khi thấy ánh sáng cô mới phát hiện có xe tới.

Đường bên trái là vách núi, bên phải là dốc núi đen sì. Xe chạy ngược chiều, độ cong của khúc quẹo từ đường núi xuống khá lớn, đến khi nhìn thấy xe của Đồng Tịch thì bên kia đã không còn kịp đánh tay lái nữa rồi. Mất Đồng Tịch bị ánh sáng chiếu thẳng không mở ra được, cô chưa kịp phản ứng nhưng đã cảm nhận được đầu xe bị chấn động mạnh một cái. Thời khắc đó nhanh đến mức cô không kịp có hành động gì thì xe đã bị đâm chệch khỏi đường núi, lao xuống dốc núi.

Đồng Tịch cảm giác xương cốt của mình như bị chấn động lệch khỏi vị trí, đầu óc trống rỗng trong một khoảnh khắc. May mắn là xe được cải tiến rất chắc chắn, lúc lao xuống cũng không lộn nhào, chỉ bịch một tiếng rất vang rồi dừng lại, sau đó là những tiếng ken két liên tiếp, rồi tiếng nước.

Đồng Tịch không nghĩ tới dưới sườn núi này lại có nước. Trong bóng tối không biết diện tích nước bao lớn và bao sâu. Cô vừa hoảng vừa sợ, may mà còn chưa mất sự bình tĩnh, vội tháo dây an toàn nhưng lại không mở được cửa xe.

May mắn trong xe đã chuẩn bị rất nhiều thứ. Cô để một cái búa ở dưới cửa xe để phá cửa trong trường hợp khẩn cấp. Khí hậu mấy ngày nay rét lạnh, mặt nước bị đóng băng một tầng khá dày, xe không chìm nhanh. Lúc nước ủa vào trong, Đồng Tịch đập vỡ pha lê, leo ra ngoài xe, nước đá lạnh thấu xương lập tức xâm nhập quần áo và giày, gây ra cái rét lạnh tới tận xương tủy mà cả đời cô không thể quên được. Trong hoảng sợ, cô không biết bằng cách nào mà mình bò được lên bờ, ngoại trừ tóc thì toàn thân ướt đẫm.

Cô đứng trên mép nước, vừa lạnh vừa sợ, toàn thân phát run, tất cả mọi thứ đều ở trong xe, trong tay cô chỉ có một chiếc búa. May là dưới chiếc búa đa năng này còn có một cái đèn pin. Cô run rẩy bật đèn pin lên thì trông thấy một hồ nước, diện tích không quá lớn nhưng cũng không nông, xe chỉ lộ ra gần nửa trần xe.

Trong lòng cô chỉ còn tuyệt vọng, xong rồi. Lúc này, đường ra duy nhất là leo lên núi tìm vận may xem có người đi ngang qua để cầu cứu không.

Ánh đèn soi sáng trên sườn núi, cô càng thêm tuyệt vọng. Dốc núi này mặc dù không cao nhưng rất dốc, còn có những bụi cây khô thấp bé còi cọc, căn bản không thể chịu được sức nặng. Đồng Tịch thử rất nhiều lần nhưng kết quả đều giống nhau, cành khô bị gãy và cô rơi xuống.

Mưa vẫn rơi, chung quanh chỉ một màu đen kịt. Trên đường vô cùng yên tĩnh, không gặp một người nào, chỉ có bóng cây chấp chờn trong gió và tiếng mưa rơi. Đồng Tịch run lấy lấy, bàn tay và ngón tay đều bị xuất xát rất nhiều, đau đớn như thấm vào tận tâm can.

Cô không nhớ rõ mình đã thử bao nhiêu lần. Cho đến khi sức cùng lực kiệt, toàn thân xụi lơ ngồi xuống đất. Quần áo ướt đầm dính lên người, cô gần như sắp đông cứng, cảm giác tuyệt vọng đến ngạt thở, nhưng cô tự nhủ bản thân mình không thể chết ở chỗ này được.

Nước mưa rơi trên mặt cô, thời gian dần trôi đi, ánh mắt cô mơ hồ, đông lạnh đến mức sắp mất đi tri giác. Ngay lúc cô sắp không còn kiên trì được nữa thì cô nhìn thấy ánh sáng đèn xe yếu ớt ở chỗ ngoặt con đường.

Đồng Tịch vô lực quơ quơ đèn pin trong tay, hi vọng chiếc xe này có thể dừng lại. Cô không biết người trong xe có phải người xấu hay không, nhưng nếu cô không cầu cứu thì nhất định sẽ chết ở đây.

Trên đỉnh đầu có bóng người bao phủ, sau đó cô nghe được tiếng gọi Thắt Thắt rất quen thuộc, phảng phất như là tiếng nói của Nhiếp Tu. Cô tưởng là ảo giác của mình, khi ngẩng đầu lên, cô thấy một bóng người mơ hồ không nhìn rõ khuôn mặt, hình như là anh. Nhưng sao anh có thể ở đây kia chứ?

Nhiếp Tu nhìn thấy Đồng Tịch, trái tim thấp thỏm một đường cuối cùng cũng dịu lại. Anh xoay người vào xe lấy dây thừng cứu viện: “Em thắt dây vào eo đi, anh sẽ kéo em lên.”

Ánh đèn chiếu vào chiếc dây đang rủ xuống trước mặt Đồng Tịch, là loại chuyên dùng cho phòng cháy chữa cháy. Nhiếp Tu bảo cô vòng vào eo rồi thắt nút lại. Ngón tay Đồng Tịch đông cứng, cố gắng lắm mới buộc được dây vào người. “Giống như là leo núi ấy, em cẩn thận một chút, chú ý khuỷu tay và đầu gối.”

Đồng Tịch hao hết chút sức lực cuối cùng để bò lên. Trong nháy mắt khi Nhiếp Tu đỡ được khuỷu tay cô, thân thể cô mềm nhũn loạng choạng trên mặt đất. Nhiếp Tu kéo cô lên, ôm eo cô rồi bế cô lên ghế sau xe.

Tiếp xúc đến hơi ấm trong xe, Đồng Tịch sắp bị đông cứng lại bỗng có cảm giác lâng lâng, toàn thân xụi lơ, cả linh hồn như đang xuất khiếu, cô nhắm mắt lại thở một hơi, lẩm bẩm: “Nếu em chết rồi...”

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy một tiếng gầm nhẹ bên tai: “Em dám chết một cái thử xem.”

Tiếng gầm này khiến cô giật mình, tỉnh táo mở to mắt. Khuôn mặt Nhiếp Tu gần trong gang tấc, tóc ướt sũng, mắt lóe sáng đáng sợ, cô chưa từng nhìn thấy một Nhiếp Tu thất kinh như thế bao giờ, lúc nào anh bình tĩnh thong dong.

Nhiếp Tu nhanh chóng cởi hết quần áo của cô, ngón tay đụng phải cổ và khuôn mặt cô. Sự lạnh lẽo thấu xương trên đó khiến anh mạnh mẽ run rẩy. Cả cơ thể Đồng Tịch phát run, ý thức bắt đầu mơ hồ, chỉ còn sót lại một chút tỉnh táo để cô biết người mà đang chạm vào mình là Nhiếp Tu.

Cô không phản kháng và cũng không còn sức để phản kháng nữa rồi. Trước sinh tử, ngay cả sức lực để xấu hổ cô cũng không có, để mặc Nhiếp Tu lột hết sạch tất cả quần áo ướt nhẹp của mình.

Nhiếp Tu nhìn thoáng qua, trên người cô không bị thương, chỉ có rất nhiều vết thương ở hai cánh tay, vết máu loang lổ. Bởi Giang Nhược Hạm là bác sĩ nên người nhà anh đều có thói quen chuẩn bị túi cấp cứu trên xe.

Nhiếp Tu dùng thảm quấn Đồng Tịch lại, xử lý vết thương trên tay cô. Đồng Tịch sắp hôn mê nhưng khi còn tiếp xúc với vết thương, cô đau đến mức trước mắt tối sầm lại, nước mắt không thể khống chế tuôn ra ngoài.

Nhiếp Tu thấp giọng an ủi: “Đừng sợ, một lát là ổn thôi.”

Cả đêm, dù là khi cứu Đồng Tịch lên hay khi xử lý vết thương, anh đều duy trì vẻ tỉnh táo không thể tưởng tượng nổi. Không có người biết, lúc mà không thể gọi điện được cho Đồng Tịch, xe cũng mất đi tín hiệu thì trái tim anh căng thẳng đến mức run rẩy. Nếu có xảy ra chuyện gì, đời này anh cũng sẽ mất đi cơ hội bù đắp và cũng sẽ mãi mãi phải sống trong sự áy náy nuối tiếc.

27. Chương 27: Ấm

Khu nội trú ở bệnh viện nhân dân huyện An Thành mới được xây xong rất sạch sẽ và cũng rất ít người. Trong phòng yên tĩnh, ba giường bệnh, hai giường bên cạnh đều trống không. Lúc y tá đến đo nhiệt độ cho Đồng Tịch, cô thấp giọng nỉ non vài câu bằng tiếng Nga nhưng Nhiếp Tu không nghe rõ cô nói gì.

Nặng nề dần dần đậm màu, anh một đêm chưa ngủ canh giữ bên giường Đồng Tịch, mỗi cách một đoạn thời gian lại không nhận được đi sờ cái trán nóng hổi của cô.

Trong mê man hốt hoảng, Đồng Tịch cảm giác được có người đang sờ trán và sờ cổ tay mình. Trong tiềm thức cô vẫn còn cảm giác sợ hãi khi đặt mình vào trong nước nên không chút nghĩ ngợi mà đi tóm lấy cái tay kia. Cô nắm quá chặt khiến vết thương trên tay nhói lên làm cô bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Mở to mắt, trông thấy hoàn cảnh lạ lẫm, những ký ức từ xa xô ủa về giống như là một cuộn phim, nhất thời giạt mình mê mang không biết mình đang ở nơi nào nhưng khi nhìn thấy Nhiếp Tu, trong đầu cô lập tức hiện ra cảnh tượng đáng sợ đó.

“Anh đã gọi xe cứu thương, một lát là tới thôi.” Một đêm không ngủ, giọng nói Nhiếp Tu có chút khàn khàn mất tiếng: “Yên tâm, em không sao đâu.”

Trước một khắc còn không nhận được bảo anh đừng quấy rối mình, nhưng chỉ lát sau anh đã chạy tới cứu mạng cô. Lúc tỉnh lại nhìn thấy anh thật sự là xấu hổ không thể tưởng tượng được. Đồng Tịch lặng lẽ buông bàn tay anh ra, khàn khàn nói cảm ơn. Sốt cao khiến cô không còn sức lực gì nữa, cổ họng đau như thiêu như đốt nên không quá muốn nói chuyện và cũng không biết nên nói cái gì.

Nhiếp Tu ôn nhu hỏi: “Em đói chưa?”

Đồng Tịch hơi lắc đầu, không đói bụng và cũng không có tâm trạng ăn uống. Ngoài việc may mắn vì cảm giác sống sót sau tai nạn, ảo não vì không còn khả năng bắt Tường Văn Tuấn nữa, còn có phần nộ đối với chiếc xe gây chuyện kia cùng với cảm giác xấu hổ khi đối mặt với Nhiếp Tu, các loại cảm xúc chiếm hết trái tim cô.

Sáng sớm mùa đông, ánh nắng nhàn nhạt, tia sáng xuyên thấu qua cửa sổ ánh lên nửa khuôn mặt tuần tú mà hơi có vẻ tiêu tụy của anh.

Cô và anh mến nhau hai năm, mỗi lần thấy anh đều là vẻ sạch sẽ nhẹ nhàng, tuấn lãng cao khiết. Thậm chí lúc anh mặc đồ vận động cũng vẫn có dáng vẻ không dính khói lửa trần gian. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh có dáng vẻ xốc xệch chật vật như thế, trên cằm còn có râu ria mới mọc. Trên áo ngoài có bùn, lại càng không cần phải nói đến giày. Không thể tưởng tượng được người có bệnh sạch sẽ như anh có thể nhận được một đêm như thế này.

Nếu tới qua anh không tới đúng lúc, cô sẽ bị đông cứng chết ở nơi đó. Thế nhưng cô thật sự không muốn được anh cứu lên, nếu là người qua đường nào khác thì tốt biết bao. Vốn đã là người yêu cũ ân oán nghĩa tuyệt, bây giờ thêm phần ân cứu mạng này, làm sao cô còn có thể đối mặt với anh đây. Cô nhắm mắt lại, hốt hoảng nhớ tới những thời khắc đáng sợ ngày hôm qua, bất tri bất giác lại mê man.

Từ huyện về thành phố là một quãng đường dài dằng dặc, cô lúc thì mê man, lúc thì thanh tỉnh, biết mình đang ở trên xe cứu thương. Mỗi lần cô mở mắt ra, Nhiếp Tu đều ngồi xổm xuống, thấp giọng hỏi cảm giác của cô. Cô trả lời vô lực, miệng đắng lưỡi khô, toàn thân như nhũn ra. Vậy mà cũng không cảm thấy có bất cứ cảm giác khó chịu cụ thể nào, chỉ là rất mệt mỏi, phẳng phất như tứ chi đã mất đi cảm giác rồi.

Trở lại thành phố, Nhiếp Tu sắp xếp bệnh viện xong xuôi, nhờ quan hệ của Giang Nhược Hạm mà được vào phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Đồng Tịch sốt cao không lui, cho tới tận tám giờ đêm, nhiệt độ cơ thể mới từ từ giảm xuống. Truyền nước xong, y tá tới rút ống tiêm, Nhiếp Tu nhẹ nhàng đè lại miếng bông trên mu bàn tay cô, phát hiện lông mi của cô run rẩy, đôi mắt hơi chuyển động.

Đồng Tịch đang chìm vào trong cơn ác mộng. Trong mộng, Đồng Xuân Hiểu rơi vào trong nước, cô liều mạng muốn bơi qua cứu chị nhưng cô không với tới tay chị, tay Đồng Xuân Hiểu một lần lại một lần trượt ra khỏi bàn tay của cô, Đồng Tịch sốt ruột đến độ sụp đổ khóc lên.

Nhiếp Tu thấy cô nhú mảy phát run vô thanh vô tức, biết cô đang gặp ác mộng. Anh cúi người nâng gáy cô ôm vào lòng rồi dỗ dành cô như dỗ trẻ con, nhẹ nhàng sờ tóc cô, trượt từ từ xuống xương sống nhiều lần, dần dần cảm giác được người trong lòng thả lỏng hơn. Sau đó, cảm giác ấm nóng ầm ứ tràn ra trong ngực anh.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Đồng Tịch nhe răng khóc rống. Không biết là khóc vì chị gái mất trong mộng của cô hay là người chị gái đã mất trong hiện thực. Sau khi Đồng Xuân Hiểu qua đời, Nhiếp Tu, tất cả đau khổ cô đều giấu kỹ trong lòng, từ bên ngoài không thể nhận ra chút nào được.

Chuyện bất ngờ khiến cô suýt chút nữa đã mất mạng này tựa như một cái búa thoát hiểm khẩn cấp, đập vỡ cái vỏ kiên cường bên ngoài của cô, lộ ra mềm mại bên trong.

Có lẽ do vừa trải qua một kiếp sinh tử, cô yếu ớt và thể hiện sự khác thường, giống như đã mất tất cả sức lực, chỉ cúi đầu tựa vào ngực anh, khóc mãi mà không thể dừng lại.

Từ đầu đến cuối Nhiếp Tu đều không hề lên tiếng, để mặc cô phát tiết, chỉ dùng ôm ấp và vuốt ve để làm dịu cảm xúc sắp sụp đổ của cô. Cho đến khi cô hoàn toàn bình tĩnh lại, anh mới buông cô ra, đứng dậy cầm một chiếc khăn lông ấm đưa cho cô, cũng thuận tay tắt đèn trong phòng.

Căn phòng trở nên tối tăm ôn nhu. Cử động tắt đèn thập phần hợp lòng người này khiến Đồng Tịch biết ơn anh vô cùng.

Bóng tối có thể che giấu sự thất thố của cô, sẽ khiến cô buông lỏng, không thấy quá xấu hổ khi phải đối mặt anh. Ánh sáng nhỏ yếu len lỏi qua khung cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy hết thấy trong phòng bệnh, chỉ không nhìn rõ khuôn mặt và biểu lộ của nhau.

Nhiếp Tu đứng ở nơi cách đầu giường không xa, bóng anh ngược sáng trông có vẻ càng thêm cao lớn thẳng tắp. Đồng Tịch nhìn bóng dáng anh, tâm tình phức tạp. Sau hai ngày Trùng phùng, cô chẳng cho anh chút sắc mặt tốt đẹp nào. Đêm trước khi xuất phát, cô còn nói những lời tuyệt tình ác độc, kết quả đảo mắt đã được anh cứu một mạng, còn trông cô rờn rã một ngày một đêm.

Một khắc trước còn đang là bạn trai cũ khiến người chán ghét, trong nháy mắt lác mình thành ân nhân cứu mạng. Sự chuyển biến thân phận đột nhiên này khiến dt lúng túng một hồi mới dịu bớt, hắng giọng một cái rồi nói: “Anh về nghỉ ngơi đi, hai ngày này vô cùng cảm ơn anh.” Ngữ khí tự nhiên không còn sắc bén như hai ngày trước nữa, cố gắng hết sức nói cho có vẻ khách quan bình thản.

“Anh sẽ không lại rời đi lúc em cần anh.” Lời này rõ ràng đang nhắm về chuyện quá khứ. Trong bóng tối, tiếng nói của anh nghe rất chân thành, Đồng Tịch không nhìn thấy nét mặt của anh nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự áy náy của anh qua giọng nói. Cô cũng dùng ngữ khí chân thành nói cho anh biết: “Chuyện quá khứ, em thật sự đã buông xuống rồi.”

Nguyên tắc làm người của cô là ân oán rõ ràng, có ơn tất báo. So với tính mạng, chút ân oán nhỏ trong quá khứ này không đáng nhắc tới chút nào, nếu cô còn ôm chặt trong lòng không buông thì thật sự là hẹp hòi quá.

Nhiếp Tu thấp giọng nói: “Anh không buông xuống được.”

Một cảm xúc “không cần nói cũng biết” nào đó bỗng đập dờn trong bóng tối yên tĩnh, Đồng Tịch lập tức phá vỡ bầu không khí này: “Sao anh biết em đang ở đâu?”

“Lúc lái xe cho em ngày đó, nhân lúc em không chú ý, anh đã đặt GPS dưới chỗ ngồi của xe em.”

Thì ra là thế. Ngày ấy, anh thay cô lái xe Changhe trở về, cả đường cô xụ mặt không để ý tới anh. Nhớ lại tình hình lúc đó, Đồng Tịch lại một lần nữa cảm thấy xấu hổ.

Nhiếp Tu nói tiếp: “Anh nghe Thẩm Hi Quyền nói em muốn đi tìm Tưởng Văn Tuấn. Anh muốn đi cùng em, nhưng anh biết em nhất định sẽ không đáp ứng. Cho nên anh định đi theo em và Lục Khoan.”

Đồng Tịch không lên tiếng. Không sai, cô chắc chắn sẽ không đồng ý.

“Lúc Lục Khoan xảy ra chuyện, anh tưởng em sẽ không đi một mình, kết quả Thẩm Hi Quyền nói em vẫn đi, sau khi nhận điện thoại anh lập tức chạy tới. Lúc đến trấn thì sắc trời đã tối, anh thấy em đang lái xe

trên đường vòng quanh núi, anh lo lắng, gọi cho em vì muốn bảo em trở lại, đến mai lại đi.”

Cô vừa cúp điện thoại của anh liền bị dừng xe.

Nhiếp Tu trầm mặc một lát, còn nói: “Chuyện của chị em, sau này anh mới biết được. Trước kia anh vẫn tưởng chỉ là chuyện ngoài mong muốn. Anh biết em muốn báo thù, anh sẽ nghĩ cách giúp em tìm Tưởng Văn Tuấn.”

Đồng Tịch khẽ giật mình, vội nói: “Đây là chuyện của em, anh không nên nhúng tay.”

“Anh đã nói, anh muốn bù lại những điều anh chưa làm được.”

Đây là lần thứ hai anh nói như vậy. Đồng Tịch không cảm thấy phản cảm và xem thường như lúc cô nghe được lần đầu. Bởi cô biết anh không nói suông mà thật sự làm, nhưng cô vẫn cự tuyệt không chút do dự.

“Cảm ơn lòng tốt của anh nhưng đây là chuyện của em, em không muốn nợ anh quá nhiều.”

“Không, đây là anh nợ em.” Nhiếp Tu bước tới trước mặt cô, nhẹ nhàng bật đèn: “Dù em có chịu quay lại với anh hay không, đây đều là chuyện anh cần làm.”

Anh cúi người cầm khăn mặt đã dùng trong tay cô đi, ánh đèn dịu dàng phủ lên sự nhu hòa hết mức lên khuôn mặt tuấn tú của anh, cảm giác thân thiết quen thuộc đã lâu ủa về.

Đồng Tịch chăm chú mà bình tĩnh nói: “Không, anh không nợ em gì cả.”

Nhiếp Tu liếc mắt nhìn cô, anh còn chưa kịp phản bác thì Đồng Tịch lại nói tiếp: “Anh đã cứu em, hình như em mới là người nợ anh.”

” Thất Thất, đừng tính toán rõ ràng với anh như vậy được không?” Anh khẽ cười, theo thói quen giơ tay ra sờ trán cô xem có nóng không.

Lúc Đồng Tịch còn hôn mẹ, mỗi ngày anh đều sờ trán cô vài chục lần đã trở thành thói quen của anh. Nhưng lúc này Đồng Tịch đã tỉnh lại, cô lùi lại về phía sau theo bản năng, bàn tay anh rơi vào khoảng không, nụ cười nơi khóe môi vụt tắt.

Trong giờ phút đối mặt nhìn nhau này, Đồng Tịch càng thêm cảm thấy xấu hổ hơn so với anh. Cô có cảm giác mình là kẻ vô ơn qua sông đoạn cầu, nhưng cô thật sự không muốn cùng anh có tiếp xúc thân mật nữa, dù sao chẳng còn là người yêu của nhau nữa rồi.

Nhiếp Tu im lặng thả tay xuống, ôn hòa nói: “Nơi này có cháo ấm, anh lấy cho em ăn chút nhé.”

Đồng Tịch nói: “Em tự lấy.”

“Tay em không tiện, anh bón cho em.”

Đồng Tịch thật sự không muốn làm phiền anh nữa, càng không muốn thiếu nợ anh nữa, nhưng rõ ràng là hai cánh tay cô đều bị bó chặt, lòng bàn tay đau rát, thật sự cũng không tiện cầm đũa ăn cơm. Cô hỏi: “Anh có thể tìm hộ công giúp em không?”

Nhiếp Tu rất tự nhiên nói: “Anh chính là hộ công.”

Đồng Tịch cự tuyệt: “Anh rất bận, mà em cũng không thuê nổi hộ công như anh.”

Nhiếp Tu múc một bát cháo ra, ngữ khí buông lỏng tự nhiên: “Anh không vội, anh trở về chính là vì em.”

Đồng Tịch: “...”

Nếu là hai ngày trước, cô còn có thể xụ mặt ăn nói lạnh nhạt để đả kích anh, làm anh từ bỏ cái ý định đó đi. Hiện tại anh lắc mình biến thành ân nhân cứu mạng của cô, cô thật sự không có mặt mũi đuổi anh đi được, càng không thể nói ra những lời khó nghe. Cuối cùng, đành gắng cắn một bát cháo Nhiếp Tu đút cho. Cô như một con rối, im lặng ăn cơm, ăn xong dùng một ngữ khí bình thản nói với anh: “Cảm ơn anh, anh về nghỉ ngơi đi, em không sao.”

Nhiếp Tu chỉ vào chiếc giường dành cho người nhà cạnh cô: “Anh ngủ bên kia, nếu em có việc gì thì cũng tiện gọi anh. Đúng rồi, em có muốn lau người hay không?”

Anh nói rất đúng đắn, thế nhưng mặt Đồng Tịch lại nóng lên. Đêm qua cảnh tượng anh bọc cô lại trong tấm thảm vẫn còn rõ mồn một trong đầu cô. Hậu tri hậu giác cảm giác xấu hổ dâng lên. Chính đang lúc xấu hổ thì y tá vừa hay tới đo nhiệt độ cơ thể, cô vội vàng quay mặt sang nói chuyện với y tá.

Đêm nay, Nhiếp Tu liền ngủ trên chiếc giường dành cho người nhà trong phòng bệnh của cô. Anh rất cao, chiếc giường trông đặc biệt nhỏ hẹp. Đêm qua Đồng Tịch bất tỉnh cả đêm, đêm nay thanh tỉnh, biết anh ngủ cùng phòng với mình thì cảm nhận được cảm giác khó chịu không rõ nào đó chạy khắp cơ thể. Nhưng anh kiên quyết không chịu đi, cô cũng hết cách.

Bởi vì ban ngày cô luôn mê man, đến ban đêm không ngủ say được, trần trọc thức thức rồi tỉnh tỉnh. Lúc nửa đêm, cô mơ màng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ đang tiến về phía mình.

Cô nhắm mắt lại, giả bộ như đang ngủ say. Cảm giác được anh cúi xuống bên đầu giường, bàn tay nhẹ nhàng sờ lên trán thử nhiệt độ cơ thể của cô.

Cô đợi bàn tay anh nhẹ nhàng rời đi, im lặng thở phào trong lòng, tưởng anh sẽ đi, không ngờ anh lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng lên tay cô. Không biết tại sao, Đồng Tịch không dám cử động chút nào. Nghĩ thầm, tối đen thui như thế, anh chẳng lẽ có thể nhìn được tay cô trông thế nào sao? Sao có thể chứ.

Bàn tay được bọc lại trong tay anh, chỉ lộ những đầu ngón tay bên ngoài, bỗng nhiên cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của anh, sau đó là một nụ hôn nhu hòa đến cực điểm rơi xuống tay cô.

Đáy lòng Đồng Tịch bỗng nhiên co lại, thiếu chút nữa đã rút lại tay khỏi bàn tay anh.

28. Chương 28: Ấm

Đêm này Nhiếp Tu chạy sang nhìn cô ba lần. Tuy Đồng Tịch lần nào cũng biết nhưng cũng chỉ có thể giả bộ như bất tri bất giác. Trong nội tâm cô có một loại phiền não và lo lắng khác. Cô không thể chịu quá nhiều ơn huệ của anh. Thế là sáng sớm hôm sau, liền bảo Nhiếp Tu gọi điện thoại cho Thẩm Hi Quyền để anh ta đến bệnh viện một chuyến. Điện thoại di động và hành lý của cô đều ở trong chiếc xe đó, giờ trong người không có đồng nào.

Hôm qua Thẩm Hi Quyền đã biết Đồng Tịch gặp tai nạn. Bởi vì Nhiếp Tu bảo cô vẫn một mực sốt cao hôn mê nên nhịn một ngày không tới. Buổi sáng vừa nhận được điện thoại của Nhiếp Tu thì lập tức chạy tới bệnh viện mừng rỡ Đồng Tịch.

Mặc dù Đồng Tịch không cảm thấy mình làm sai, nhưng dù sao cô gặp tai nạn cũng bởi vì không chịu nghe lời anh nên đành ngoan ngoãn nghe anh dạy bảo. Nói đến ân cứu mạng cũng có phần của Thẩm Hi Quyền, nếu anh không nói cho Nhiếp Tu chuyện cô muốn đi Lô Sơn Hương thì Nhiếp Tu cũng sẽ không có ý nghĩ đi theo cô.

Thẩm Hi Quyền mắt đen thui, khí thế hung hăng nói: “Anh bảo em bao nhiêu lần rồi! An toàn đệ nhất em cũng không phải không nghe được.”

Đồng Tịch giải thích: “Quyền ca, ba lần em đi đều chẳng có chuyện gì, lần này nếu người khác không đâm xe vào em thì em cũng sẽ không có chuyện gì. Người không may chỉ uống nước lạnh cũng sẽ tè rã, anh nhìn Lục Khoan chỉ ngồi trong xe taxi chờ đèn đỏ còn bị đụng nữa là.”

“Dù là là người khác đâm vào em hay em đâm vào người khác kết quả cũng nguy hiểm như nhau! Đáng lẽ em không nên đi mới đúng!”

Đồng Tịch rất ấm ức: “Vậy em chẳng làm gì cả, thành thật ở trong nhà trông chờ ông trời sẽ bắt hẩn trả giá sao?”

“Nếu em chết Đồng Hoa làm sao bây giờ? Tưởng Văn Tuấn không chịu trách nhiệm về án mạng, cũng không phạm tội mà chỉ thiếu nợ. Chờ hẩn kiếm được tiền trở về thì lại có thể làm người một lần nữa, còn có thể đón Đồng Hoa về nuôi.”

Đồng Tịch tức giận đến mức muốn nhảy dựng lên: “Hắn nằm mơ!”

Thẩm Hi Quyền ha ha: “Em cũng chết rồi, còn có thể quản được người sống sao? Nếu không có Nhiếp Tu, em còn đang nằm trong nhà ướp lạnh đó!”

Đồng Tịch và Thẩm Hi Quyền quen biết đã vài chục năm, đây là lần đầu tiên nhận được rõ lời nói sắc sảo và lạnh lùng của anh, bị sắc đến mức đỏ cả mắt: “Em chỉ muốn báo thù cho chị là sai sao? Xảy ra chuyện cũng không thể oán em, là tên khốn lái xe kia! Em lái xe quy củ ngay cả đèn đỏ cũng không vượt bao giờ!”

Nhiếp Tu vội vàng cắt đứt lời nói của Thẩm Hi Quyền: “Đồng Tịch gặp tai nạn không thể trách em ấy, em ấy luôn cẩn thận khi lái xe mà, là trách nhiệm của kẻ lái xe gây chuyện đó. Anh chớ quấy rầy em ấy nữa, em ấy còn bệnh mà.”

Thẩm Hi Quyền quay sang phê bình Nhiếp Tu: “Cậu chỉ biết bao che khuyết điểm của nó thôi. Tôi cũng vì tốt cho cậu thôi, không dọa con bé một chút, mỗi năm nó đều muốn chạy tới chỗ đó. Tôi chưa từng thấy người nào cố chấp như vậy!”

Nhiếp Tu nói: “Cô ấy không cần đi nữa, về sau việc này giao cho tôi, tôi sẽ thay cô ấy tìm Tưởng Văn Tuấn.”

Đồng Tịch vội bảo không cần.

Thẩm Hi Quyền trợn mắt với cô, tiếp tục hỏi Nhiếp Tu: “Có manh mối về kẻ gây chuyện bỏ trốn chưa?”

“Dù không có camera trên đường núi nhưng lúc ấy tôi vừa hay gọi điện cho Đồng Tịch. Từ thời gian và khoảng cách có thể suy đoán ra thời gian xe lái đến, cảnh sát đã thu lại video giám sát ở lối vào trấn, rất nhanh là có thể điều tra ra.”

“May là xe lão Triệu là xe đã cải tiến nên rất rắn chắc, bằng không không thể tưởng được sẽ xảy ra hậu quả gì nữa. Lúc tôi nhận được điện thoại của cậu đã mất ngủ cả đêm vì lo lắng.”

Đồng Tịch nghe được lời này thì cũng hết giận. Thẩm Hi Quyền cũng chỉ muốn tốt cho cô, cô biết, nhưng chị đối xử với cô tốt như vậy, nếu cô không lấy lại công bằng cho chị thì không thể an tâm được.

Cô hỏi phải bàn giao chiếc xe kia như thế nào. Thẩm Hi Quyền đáp: “Em đừng quan tâm chuyện này, để anh xử lý, xe nào của lão Triệu cũng đều có bảo hiểm.”

Đồng Tịch xin lỗi nói: “Quyền ca thật sự thật xin lỗi, lần nào có chuyện cũng đều khiến anh phải giải quyết, em không biết phải cảm ơn anh thế nào nữa.”

Thẩm Hi Quyền lườm cô một cái: “Bằng không em gọi Quyền ca vài chục năm là gọi không đấy à? Nhưng mà, chuyện sau này của em anh không quan tâm nữa, em có chuyện phiền phức gì thì hãy tìm Nhiếp Tu.”

Đồng Tịch không phản bác được, chuyện tai nạn xe cô lần này cũng quả thật đang được Nhiếp Tu xử lý.

Thẩm Hi Quyền hếch cằm lên: “Nhiếp Tu cứu mạng nhỏ của em, em không có gì muốn bày tỏ à?”

Đồng Tịch có chút xấu hổ, thấp giọng nói: “Em đã nói cảm ơn rồi.”

Thẩm Hi Quyền kéo dài giọng nói: “Chắc chắc, cái mạng này của em chỉ đáng giá một tiếng cảm ơn thôi à?”

Đồng Tịch bị anh ta nói thế thì mặt đỏ bừng, vậy phải cảm ơn thế nào?

Nhiếp Tu thân là “ân nhân” rất rộng lượng nói với nói với Thẩm Hi Quyền: “Tôi cảm thấy không cần cảm ơn. Nhưng nếu cô ấy nhất định phải cảm ơn thì tôi cũng sẽ không từ chối.”

Đồng Tịch: “...”

Thẩm Hi Quyền rất thấu hiểu lòng người, nói: “Nhiếp Tu chẳng thiếu gì cả, chỉ thiếu mỗi một người bạn gái thôi. Anh thấy hôm nay là ngày lành tháng tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay hai người các em làm hòa đi nha?”

Đồng Tịch thật không nghĩ tới Thẩm Hi Quyền sẽ “ép sát từng bước” đến mức này, đến bệnh viện rồi mà cũng không buông tha cô. Nhiếp Tu liền đứng ở bên cạnh, cô không biết anh đang có biểu cảm gì nhưng cô cảm nhận được hai tia nhìn nóng bỏng trên má phải của mình.

Cô tự động bỏ qua cái nhìn của anh, chỉ nhìn mặt Thẩm Hi Quyền, nói đầu ra đây: “Quyền ca, em nói em không muốn yêu đương không muốn kết hôn là nói thật, không phải nói dối, cũng không phải đang nhằm vào...ai.”

Thẩm Hi Quyền thất vọng. Người bên cạnh càng thất vọng. Đồng Tịch thậm chí có ảo giác rằng hai tia nhìn nóng bỏng bỗng giảm nhiệt độ, ngay cả không khí trong phòng đều có vẻ tràn đầy cảm xúc thất vọng. Nói ra được những lời trong lòng này, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“Em thật đúng là chẳng có lương tâm gì cả.” Thẩm Hi Quyền không nhịn được giơ tay lên chọc trán Đồng Tịch.

Động tác đó giữa hai người, khi nhìn gần mới nhận ra quả nhiên là không có gì, ánh mắt hai người đều không thể bằng phẳng hơn nữa. Trong lòng Nhiếp Tu không khỏi thở dài, nếu lúc trước đầu óc mình không bị nhúng dấm thì sao lại có thể hiểu lầm đến mức đó.

Đồng Tịch che trán nói: “Quyền ca, em mời anh tới là muốn mượn anh chút tiền, khi ra viện sẽ trả lại anh.”

Không nghĩ tới sau khi nghe xong thì Thẩm Hi Quyền lại trực tiếp từ chối: “Không cho mượn, em dùng tiền của Nhiếp Tu.”

Đồng Tịch lúng túng cực: “...” Đúng là có thay đổi thế nào cũng không thay đổi được bản chất, không buông tha bất cứ cơ hội tác hợp anfo: “VẬY anh giúp em mời hộ công.”

Thẩm Hi Quyền cau mày: “Mời hộ công làm gì? Chẳng phải đã có Nhiếp Tu chăm sóc em hay sao? Còn nữa, em cũng không xinh xắn nhỏ nhắn như Mạc Đan, vẻ ngoài của em cao to như thế, hộ công nhà người ta cũng không ôm được. Nhiếp Tu cao, vừa hay có thể ôm em kiểu công chúa được.”

Nhiếp Tu chỉ mỉm cười đứng ở bên cạnh: “Trong mắt em, Đồng Tịch chính là nhỏ nhắn xinh xắn.”

” Đúng vậy nha, cậu chăm sóc nó là được rồi, tìm hộ công đúng là vẽ vời thêm chuyện. Tiền của anh cũng không phải là gió thổi tới, muốn vay liền vay, dạo này anh nghèo lắm, ly hôn một lần đã gần như phá sản.”

Đồng Tịch thật sự nghi hoặc đến cùng Nhiếp Tu đã mua chuộc Thẩm Hi Quyền thế nào mà anh ta lại tốn công sức nói chuyện và chế tạo cơ hội thay anh như thế.

Lúc đầu gọi anh ta tới vì muốn vay tiền, kết quả Thẩm Hi Quyền vắt chày ra nước rồi đi.

Giờ phút này trong người Đồng Tịch chẳng có đồng nào, lại không dám gọi cho Đồng Hâm vì lo lắng chú thám biết chuyện mình gặp tai nạn. đành phải cố chống đỡ chuyện tiếp tục để Nhiếp Tu ứng tiền thuốc men cho mình.

Cô nghĩ rằng sức khỏe mình đã tốt rồi, nằm viện hai ngày là được, không ngờ lại biến chứng thành viêm phổi, chỉ phải vẫn luôn ở trong bệnh viện truyền nước cho đến ngày trước tết. Mất thấy ngày tiếp theo là giao thừa rồi, Đồng Tịch không muốn ăn tết trong bệnh viện nên vội vã muốn ra viện.

Nhiếp Tu khuyên cô nên ở lại thêm hai ngày để quan sát nhưng Đồng Tịch thật sự không thể chờ đợi được ngày nào nữa. Nguyên nhân chủ yếu chính là bởi ngày nào Nhiếp Tu cũng ở trong bệnh viện trông cô, hầu hạ cô, khiến cô cảm thấy vô cùng áp lực. Cô thật sự không muốn nợ anh quá nhiều, kiên quyết muốn ra viện ngay trước đêm giao thừa.

Nhiếp Tu thấy cô hầu như đã hoàn toàn hồi phục lại thì cũng không kiên trì nữa, đi làm thủ tục ra viện cho cô.

Quần áo lúc mang đến của cô không mặc lại được nữa, cả tuần nằm viện này hầu như đều nghỉ ngơi trên giường, mặc quần áo bệnh nhân. Ăn sáng xong, Đồng Tịch mời Nhiếp Tu mua một bộ quần áo cho cô, tất nhiên cũng bảo rằng khi trở về thì sẽ trả lại anh.

Nhiếp Tu miệng thì đồng ý nhưng không hỏi size của cô. Đồng Tịch muốn nói lại thôi, trong lòng thầm nghĩ năm đó anh nhớ rất rõ cô mặc size gì, có lẽ ba năm qua đi nhưng anh vẫn nhớ.

Nhiếp Tu đi làm thủ tục ra viện, Đồng Tịch ngồi trên giường, nhắm tính những ngày nằm viện này hết bao nhiêu tiền chữa trị, định tính rõ xong thì sau khi trở về sẽ lập tức trả lại anh.

“Đồng Tịch”

Có người gọi tên cô ở cổng, Đồng Tịch quay sang nhìn thì bỗng sửng sốt. Không thể ngờ được, người tới lại là mẹ của Nhiếp Tu.

Khi còn cùng Nhiếp Tu yêu nhau, Nhiếp Tu từng nhiều lần nhắc đến chuyện dẫn cô ra mắt bố mẹ nhưng đều bị cô từ chối bởi cảm thấy ngại ngùng. Nhiếp Tu cũng không miễn cưỡng nhưng lại truyền lại ý ủng hộ của bố mẹ. Anh nói năm đó trong hôn lễ của Hứa Lâm Lang, mẹ anh vừa nhìn đã chọn trúng cô rồi, chỉ là không tiện nói ra miệng mà thôi. Không ngờ mộng tưởng lại biến thành sự thật.

Vài năm trôi qua, đột nhiên bất ngờ gặp mặt mẹ anh ở đây, mặt Đồng Tịch đỏ lên, chân tay lúng túng nhìn Giang Nhược Hạm, lắp bắp chào một tiếng dì, cuống quýt mời bà ngồi.

Giang Nhược Hạm cười mỉm nhìn cô: “Mấy ngày trước dì đã muốn tới thăm cháu rồi, nhưng Nhiếp Tu không cho, sợ quấy rầy cháu nghỉ ngơi. Đây là quần áo mà nó bảo dì mua cho cháu, cháu xem một chút xem có thích không.”

Mặt Đồng Tịch đỏ bừng nói cảm ơn, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Ai mà ngờ Nhiếp Tu lại bảo mẹ anh mua quần áo cho cô, còn mang tới tận nơi nữa. Đến cùng thì anh muốn làm gì.

Giang Nhược Hạm cười nói: “Lần trở về này của Nhiếp Tu, tính đi tính lại thì cũng chỉ có mười bốn ngày nghỉ. Dì và cha nó cũng vừa hay sắp đi Thụy Sĩ du lịch, cũng không cần nó ăn tết với chúng ta.”

Đồng Tịch nghe câu nói này có gì đó không thích hợp, hình như là ám chỉ, mùa xuân này Nhiếp Tu thuộc về cô. Nhưng Giang Nhược Hạm lại không nói rõ, khiến cho Đồng Tịch đỏ bừng mặt, muốn giải thích nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể giả bộ hồ đồ.

Giang Nhược Hạm đưa quần áo xong, lại quan tâm hỏi han cô vài câu rất ân cần rồi mỉm cười rời đi, có vẻ như chỉ sợ sẽ quấy rầy thế giới của hai người ấy.

Đồng Tịch đỏ bừng mặt, ôm ngực thở ra một hơi.

Giang Nhược Hạm mua được rất nhiều quần áo, nội y, áo giữ ấm, còn có quần dài và áo lông, chỉ nhìn tên nhãn hiệu thôi là Đồng Tịch đã cảm thấy đau lòng. Tiền mấy bộ quần áo cộng lại có lẽ còn nhiều hơn tiền viện phí của cô. Cô thật sự cảm thấy hối hận khôn nguôi, không nên bảo Nhiếp Tu mua quần áo cho mà.

Khi Nhiếp Tu làm xong thủ tục lên lầu thì Đồng Tịch đã đổi quần áo xong, vừa thấy anh thì không nhịn được oán trách: “Sao anh có thể bảo mẹ anh mua quần áo cho em cơ chứ?”

“Anh chưa từng mua đồ nữ, sợ không mua được tốt. Mẹ anh lại vừa hay luôn cảm rằm mấy ngày nay bảo muốn tới thăm em, nên anh cho mẹ cơ hội đó thôi.”

Đồng Tịch hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh ngữ khí của mình: “Đừng nói là mẹ anh còn chưa biết chúng ta đã chia tay nhé.”

Nhiếp Tu mở túi trong tay ra, không ngẩng đầu, dáng vẻ rất ung dung bình tĩnh.

“Vậy anh đừng có để mẹ anh hiểu lầm thêm nữa.”

Nhiếp Tu ngược mắt nhìn cô: “Hiểu lầm cái gì?”

Biết rõ còn cố hỏi? Đồng Tịch đành phải nói rõ ràng: “Hiểu lầm chúng ta còn có thể quay lại.”

Nhiếp Tu không nói chuyện, bước tới trước mặt cô. Không hiểu sao Đồng Tịch lại cảm thấy căng thẳng, chờ anh mở miệng trước.

“Đây là đơn thuốc bác sĩ đã kê, cách dùng đều ghi trên hộp thuốc.”

Đồng Tịch: “...” Anh luôn như vậy, thời khắc quan trọng lại né tránh chuyển đề tài, sự kiên trì như cây kim được giấu trong bông đó khiến cô chẳng biết đối phó thế nào.

Cô nhận thuốc, bỏ chung vào với túi hóa đơn viện phí rồi nói: “Tiền thuốc men và tiền mua quần áo, về nhà rồi em sẽ đưa anh.”

Nhiếp Tu lườm cô một cái: “Được, còn có phí hộ công nữa.”

Phí hộ công? Thật hay giả vậy?

Đồng Tịch không tin anh sẽ nhận phí này: “Bao nhiêu tiền?”

“Nghe nói phí hộ công ở đây là một ngày 150, nhưng anh thì không chỉ đáng cái giá này thôi đâu.”

Đồng Tịch nghe những lời đường hoàng chững chạc của anh thì cũng bình tĩnh hỏi: “Vậy anh thì bao nhiêu tiền một ngày?”

“Vô giá.”

Đồng Tịch vừa bực mình vừa buồn cười: “Vô giá vậy anh bảo em tính thế nào?”

Nhiếp Tu quay sang nhìn thẳng vào mắt cô, nửa thật nửa giả bảo: “Trước cho em nợ, chờ tương lai anh già đi, hôm nào đó bị bệnh thì em cũng phải hầu hạ anh như thế này.”

Đồng Tịch nhìn anh chằm chằm: “...”

29. Chương 29: Ấm

Trên đường về cư xá Tinh Viên, Đồng Tịch không nói lời nào, trong đầu cứ vang lên câu nói kia của Nhiếp Tu, cũng không biết là nói thật hay đùa. Dù sao vẫn khiến cô cảm thấy rất áp lực.

Cô đã nói rõ ràng sẽ không bắt đầu lại từ đầu với anh, nhưng anh luôn thờ ơ. Dường như dù cô có cường điệu điều này bao nhiêu lần đi nữa cũng không thể đả kích sức mạnh cứng cỏi và kiên trì trong anh, một trong những phẩm chất khiến anh thành công trong học hành và sự nghiệp mà trước kia cô rất yêu thích, mà hiện tại lại...

Nhưng hôm nay mẹ anh đã đến bệnh viện và nói rằng mười bốn ngày nghỉ của anh đã qua một nửa rồi, chẳng mấy chốc mà anh sẽ về Anh. Xa nơi xứ người, đến lúc đó sẽ tự nhiên cắt đứt những tưởng niệm thời. Nghĩ như thế, trong lòng của cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đến cửa tiểu khu, Đồng Tịch bảo Nhiếp Tu chờ dưới lầu để cô lấy thẻ ATM đi rút tiền trả lại anh. Lúc đầu cô còn lo Nhiếp Tu không chịu nhận. May mắn, Nhiếp Tu cũng không cự tuyệt, chỉ bảo là không muốn tiền mặt, muốn chuyển khoản qua wechat. Nick wechat lần trước đã bị xóa bỏ và cho vào danh sách đen, cơ hội kết bạn lại lần nữa này đương nhiên anh sẽ không bỏ qua rồi.

Đồng Tịch nóng lòng trả tiền cho anh, cũng không để ý chút chi tiết nhỏ ấy, cất tiền lại rồi nói: “Vậy anh đi mua điện thoại với em trước đi.”

Nhiếp Tu lái xe đưa cô đến một cửa hàng, Đồng Tịch chọn điện thoại và sim xong thì hỏi nick wechat của Nhiếp Tu.

Nhiếp Tu đưa di động cho cô, Đồng Tịch nhìn thấy tên trên Wechat chính là tên thật của anh, mắt mở to nhìn anh một cái, cố ý hỏi: “Không phải Điện ảnh Viễn Tự rồi hả?”

Nhiếp Tu không đổi sắc mặt: “Ừm, đổi tên.”

Đồng Tịch thêm bạn wechat xong thì chuyển khoản cho anh. Nhiếp Tu nhìn số tiền cô gửi: “Nhiều vậy à?”

Đồng Tịch nói: “Còn có tiền mua quần áo nữa mà.”

Nhiếp Tu “ồ” một tiếng, nói nghiêm túc: “Đừng có quên phí hộ công nữa nhé.”

Đồng Tịch: “...”

“Trí nhớ của anh tốt lắm đó, em đừng hòng quên nợ.”

Đồng Tịch không thể đáp lại, chỉ đành im lặng một cách buồn bực. Nợ tiền dễ trả, nợ tình mới khó, ân cứu mạng còn thêm sự tận tâm chăm sóc mấy ngày nay của anh trong bệnh viện, không phải chỉ bằng chuyển khoản là có thể thanh toán rõ ràng.

Trên đường lái xe về tiểu khu Tinh Viên, Nhiếp Tu nói rất tự nhiên: “Anh đói, mời anh ăn cơm đi.”

Thiếu nợ nhân tình của anh nhiều như vậy, mời ăn cơm cũng là chuyện hợp lý, Đồng Tịch hỏi anh muốn ăn gì.

“Ăn cơm trong nhà ăn mấy ngày nay ngán rồi, anh muốn ăn cơm tự nấu.”

Đồng Tịch sững sốt một chút, nhanh chóng cự tuyệt: “...Em không muốn nấu cơm.” Nhưng thật ra là không muốn cho anh vào nhà, sợ phải tiếp xúc với anh quá nhiều.

Nhiếp Tu cười nói: “Không bắt em nấu đâu, mua đồ về nhà, anh nấu cho em ăn.”

Đồng Tịch vẫn muốn từ chối tiếp, nhưng cô còn chưa nghĩ ra được có nào thì Nhiếp Tu khẽ nhú lông mày nói: “Mấy ngày trong bệnh viện, anh gầy ba cân.”

“...” Đồng Tịch cắn môi, chẳng thể thốt ra được cái gì.

Hai người xuống xe trước siêu thị gần tiểu khu Tinh Viên để mua một đồng thức ăn. Nhiếp Tu quen cửa quen ngõ dẫn đồ ăn lên lầu, Đồng Tịch đành phải mời anh vào cái ổ chó của mình.

Căn hộ hai phòng hai sảnh, cách bố cục trang trí trần đầy hơi thô thiếu nữ, đồ dùng trong nhà ảm áp xinh đẹp, những đồ trang trí đáng yêu, thú bông, còn có những dây thực vật mòng mọng trên ban công.

Sau khi trải qua những tổn thương tình cảm, bề ngoài Đồng Tịch tỉnh táo và trầm ổn vượt qua lứa tuổi, lúc tiếp xúc với người khác cũng tỏ ra rất trưởng thành. Chỉ khi đứng trong căn hộ của cô mới giật mình phát giác cô cũng chỉ là một cô gái trẻ tuổi vừa mới tốt nghiệp đại học mà thôi.

Trong thoáng chốc, Nhiếp Tu có một loại ảo giác, Đồng Tịch đang đứng ở trước mặt anh vẫn là cô gái xinh đẹp hoạt bát năm nào. Anh có một xúc động muốn ôm cô vào lòng, giải thoát cô khỏi bộ giáp của thời gian.

Đồng Tịch nói mời vào xong thì thấy Nhiếp Tu nhìn cô không nhúc nhích chút nào, ánh mắt chớp động. Cô lùi về sau một bước theo bản năng, nói: “Không có dép của đàn ông, anh cũng không cần cởi giày ra đâu, em cũng vừa hay muốn quét dọn vệ sinh.”

Nhiếp Tu lấy lại tinh thần, dẫn đồ ăn vào trong phòng bếp. Lọt vào tầm mắt là một mảnh sạch sẽ, không có đồ vật dư thừa. Không hiểu sao Đồng Tịch lại có chút không được tự nhiên, bởi vì thói quen này chính nhờ anh nuôi dưỡng ra.

Cô quay người mở tủ gạo ra, nói: “Để em nấu cơm, anh đi nghỉ ngơi đi.” Dù sao cô là chủ nhà.

“Chẳng phải em đã bảo là không muốn nấu cơm sao? Để anh làm, nấu xong sẽ gọi em.” Nhiếp Tu cởi túi và lấy đồ ăn ra, đặt trong chậu.

Đồng Tịch yên lặng nhìn anh làm những điều này, những hồi ức y hệt lúc nà bỗng hiện lên. Ngày mùng một tháng năm năm đó, chị không ở nhà. Hai người ở trong căn hộ ở Hương Chương Viên, trải qua vài ngày của đôi vợ chồng nhỏ. Nhiếp Tu nấu cho cô rất nhiều món. Cô chẳng cần làm gì cả, chỉ cần nhìn anh làm là được, việc cô hỗ trợ duy nhất là giúp anh mặc tạp dề. Sau đó nhân thể ôm eo anh, gương mặt dán vào lưng anh nói, có một bạn trai biết nấu cơm thật sự rất hạnh phúc.

Đoạn thời gian đó là thời gian ngọt ngào cuối cùng của họ.

Đồng Tịch lấy tạp dề từ trong ngăn kéo ra đưa cho anh, không buộc tạp dề cho anh như xưa kia mà quay người rời phòng bếp để dọn dẹp nhà cửa. Mấy ngày không ở, đồ dùng trong nhà đều bị bám một tầng bụi xám. Khi cô quét dọn nhà cửa sạch sẽ xong thì Nhiếp Tu đã nấu được một bàn đồ ăn phong phú.

Anh vốn đã biết nấu cơm rồi, mấy năm nay sinh hoạt ở nước ngoài lại càng thêm thành thạo tay nghề hơn. Năm đồ ăn một canh, Đồng Tịch nhìn kỹ thấy tất cả đều là món cô thích, cũng không biết do trùng hợp hay cố ý. Xa cách ba năm, anh vẫn nhớ kỹ sở thích của cô sao? Đương nhiên, cô càng hi vọng là điều trước.

Nhiếp Tu múc thêm một bát canh cá nữa đưa cho cô: “Canh đã lọc qua, không có xương cá.”

Trong lòng Đồng Tịch lại hoảng hốt lần nữa.

Tết xuân năm lớp mười hai đó, anh về Hy Trấn tìm cô. Hai người hẹn hò trong ngõ hẻm Cò trắng. Không biết tại sao lại nói tới chủ đề mỹ thực, Nhiếp Tu nói anh nấu cơm rất ngon, Đồng Tịch kiên quyết không tin, thế là Nhiếp Tu liền đi chợ ở bến đò, mua thức ăn về trở tài nấu nướng. Lúc làm cá, hai người dính nhau quên thời gian, chờ hôn đủ mới phát hiện nồi cá hầm đã hầm nát bét rồi.

Đồng Tịch sụp mắt xuống, yên lặng ăn cơm. Nhưng trong lòng lại không thể bình tĩnh trở lại, hồi ức thỉnh thoảng xuất hiện, giống như là lúc đánh chuột đất vậy, không biết liệu có con chuột nào sẽ đột nhiên xuất hiện trong hốc nào, ẩn xuống bên này, bên kia lại nâng lên.

Nhiếp Tu hỏi: “Ăn ngon không?”

Đồng Tịch gật đầu: “Ừm, ăn ngon cực kỳ, cảm ơn anh.”

“Vậy về sau có rảnh thì anh sẽ nấu cơm cho em.”

Đồng Tịch cắn đũa, có cảm giác thức thối vô sách. Cô đã nói họ không có tương lai, nhưng anh luôn nói kiểu như họ còn có nhiều thời gian về sau vậy.

Đồ ăn ngon vô cùng luôn, Đồng Tịch ăn no căng bụng nhưng cũng chỉ có thể ăn được một nửa. Lúc dọn bàn ăn, cô không nhịn được nói: “Vứt đi thì lãng phí quá.”

“Cất tủ lạnh để anh ăn đêm.”

Ăn đêm? Đồng Tịch bưng đũa, sửng sốt một chút. Chẳng lẽ anh còn định ăn khuya ở đây hả?

Nhiếp Tu mở vòi ra rửa bát đũa, dọn phòng bếp.

Đồng Tịch ngồi trong phòng khách một hồi, rốt cục vẫn là quyết định cường điệu ý nghĩ của mình thêm một lần nữa. Thế là tới cửa phòng gọi Nhiếp Tu.

Nhiếp Tu đang tráng đũa, giương mắt nhìn cô một cái, ra hiệu cô cứ nói.

Đồng Tịch mấp máy môi, rất nghiêm túc nói: “Nhiếp Tu, em nợ anh món nợ ân tình rất lớn, anh có gì cần hỗ trợ thì em nghĩa bất dung từ, mặc anh sai bảo, không dám có chút oán giận. Duy chỉ có tình cảm... Em không thể cho anh được. Thật xin lỗi.”

Nhiếp Tu tỏ ra rất bình tĩnh, cất đũa vào giỏ nhỏ, không đáp lại và cũng không có phản ứng gì.

Đồng Tịch tiếp tục nói: “Chúng ta chia tay đã ba năm, tình cảm nồng đậm cỡ nào cũng trở nên nhạt nhòa rồi. Em nghĩ, anh muốn quay lại với em chắc là vì áy náy, muốn đền bù. Hiện tại anh đã đền bù quá mức rồi, không cần lại cảm thấy áy náy nữa, càng không cần bắt đầu lại từ đầu với em. Anh ở nước ngoài có tương lai sáng lạn, dựa vào điều kiện của anh, muốn tìm bạn gái dễ như trở bàn tay, em sẽ chúc phúc anh.”

Dường như Nhiếp Tu không nghe thấy lời cô nói, cất hết bát đũa rồi nói: “Lần sau mua máy rửa bát nha.”

Lại là tránh né. Đồng Tịch gấp gáp: “Anh không được né tránh vấn đề của em. Em đang nói rất nghiêm túc đấy.”

Nhiếp Tu lau khô nước trên tay, bước tới sát cô, ánh mắt rũ xuống nhìn thẳng vào con người cô: “Anh chưa từng né tránh, chỉ không muốn tranh luận với em mà thôi.”

“Không tranh luận, ít nhất cũng phải tỏ thái độ của anh đi chứ.”

Nhiếp Tu nhìn biểu tình vội vàng xao động của cô thì không nhịn được cười: “Sao em lại bá đạo như vậy? Thái độ của anh, anh đã sớm tỏ rõ rồi.”

“Thế không được, anh phải chấp nhận hiện thực, không thể khư khư cố chấp.”

“Nhắc tới điểm này thì chúng ta rất giống nhau đó. Chuyện đã nhận định thì sẽ rất kiên trì.”

“Anh thế này khiến em rất bối rối, khiến em cảm thấy có gánh nặng tâm lý.”

Nhiếp Tu nghĩ nghĩ: “Vậy thì tốt, chúng ta làm bạn bè cũng được nha?”

Đồng Tịch lắc đầu, rất không có lương tâm nói: “Tốt nhất là không cần.”

Lông mày Nhiếp Tu nhíu lại, khó có thể tin: “Bạn bè cũng không được sao?”

Đồng Tịch ừ một tiếng, làm bạn bè cũng khá là nguy hiểm, tốt nhất là không nên cho anh chút hi vọng nhỏ nhoi nào cả, đã đoạn thì đoạn sạch sẽ.

Ánh mắt Nhiếp Tu dần dần ảm đạm xuống.

“Em rất cảm ơn anh đã cứu em, nhưng em không thể báo đáp lại anh bằng tình cảm được. Anh bảo em báo đáp anh thế nào cũng được, ngoài trừ chuyện này.”

“Vậy thì tốt, vậy em cứ coi anh là ân nhân cứu mạng đơn thuần đi.” Nhiếp Tu nói, trực tiếp lướt qua cô ngồi trên ghế sa lon, chân dài duỗi thẳng ra: “Rót cho anh chén trà.”

Thật đúng là nói được thì làm được, lập tức đã tỏ thái độ của ân nhân cứu mạng rồi. Nhưng Đồng Tịch cũng không tức giận, bình tĩnh rót trà cho anh, còn đổ nước khoáng ấm áp bưng đến trước mặt anh, khách khí nói: “Mấy ngày nay anh đã vất vả quá rồi, anh về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Nhiếp Tu bưng chén lên: “Anh nghỉ ngơi ở đây, ăn đêm xong lại về. Nhiều đồ ăn thừa như vậy, anh vất vả nhọc nhằn mới nấu được, bỏ đi thì tiếc lắm.”

Đồng Tịch tự nhủ trong lòng, đây chính là nguyên nhân anh làm nhiều món ăn như vậy sao?

Nhiếp Tu đặt chén lại trên bàn trà, nhìn Đồng Tịch: “Anh ngủ không ngon nhiều ngày như vậy, đừng nói là em định để cho anh mệt nhọc lái xe về biệt thự Mai Sơn nhé? Đây chính là cách em đối xử với ân nhân cứu mạng hả?”

Đồng Tịch không thể nói gì hơn, chỉ đành kiểm cớ: “Không phải, giường trong phòng Đồng Hoa rất nhỏ, em sợ anh nghỉ ngơi không tốt?”

Nhiếp Tu hỏi lại: “Nhỏ bao nhiêu? Dù sao cũng lớn hơn giường cho người nhà bệnh nhân chứ hả?”

Vừa nhắc tới chuyện đó, Đồng Tịch liền nhớ tới những ngày anh cuộn cơ thể 1m88 của mình trong chiếc giường nhỏ, thể là chẳng thể thốt ra lời từ chối nào, đành nói: “Rộng một mét năm.”

“Vậy anh đi ngủ, em đừng gọi anh. Có điện thoại thì nhận giúp anh.” Nhiếp Tu đưa di động cho cô.

Đồng Tịch sững sờ, vội nói: “Anh để yên lặng đi, em không nghe giúp anh đâu.”

“Nhờ cảnh sát gọi tới thì sao, em vẫn nên nhận thay anh thì hơn.” Nói xong thì đặt di động lên bàn trà rồi bước vào phòng Đồng Hoa.

Chưa chắc sẽ có điện thoại của cảnh sát, gần tết rồi, An Thành lại là địa phương nhỏ, hiệu suất làm việc rất thấp, cho tới trước tết thì khả năng tìm tới kẻ lái xe gây chuyện cực kỳ bé nhỏ.

Đồng Tịch nhìn điện thoại của anh, trong lòng rất loạn, lại nghĩ tới chuyện cũ.

Ngày đó cô đọc được một tin tức trên Microblogging, bởi vì người vợ không thể xem điện thoại của chồng mà cãi nhau dẫn tới ly hôn, cô liền hỏi Nhiếp Tu sẽ làm thế nào, Nhiếp Tu bảo lúc nào em cũng có thể xem điện thoại di động của anh. Sau đó nói rất nghiêm túc: “Anh hi vọng giữa chúng ta sẽ là sự tin tưởng tuyệt đối không có chút nghi ngờ nào.”

Đồng Tịch lắc đầu: “Em không thể cho anh xem. Bên trong có rất nhiều ảnh chụp của một người đàn ông, còn có ảnh khỏa thân khi tắm nữa.”

Thấy Nhiếp Tu trầm mặc trong nháy mắt, sắc mặt biến thành màu đen, Đồng Tịch cười đau cả bụng.

Lúc này Nhiếp Tu phản ứng lại được, người “đàn ông” mà cô nói là là Đồng Hoa vừa đầy tháng.

Cả buổi chiều, điện thoại của Nhiếp Tu chỉ vang lên bốn lần, trong đó một là Mạc Phi gọi hỏi xem anh và Đồng Tịch tiến triển như thế nào, lúc nghe được người nhận điện là Đồng Tịch thì lập tức cười hì hì: “Hai người làm hòa rồi à?”

“Không phải, anh ấy đang ngủ, bảo em nghe thay.” Lời vừa thốt ra, Mạc Phi càng thêm cười rạn rở.

Đồng Tịch lúc này mới nhận ra câu nói này có ý nghĩa khác, muốn giải thích nhưng lại phát hiện càng càng khiến người ta hiểu lầm. Hiện tại anh đang ngủ trong nhà cô, Mạc Phi mà biết thì chỉ sợ càng thêm vui vẻ hơn.

Cho nên, khiến người khác hiểu lầm quả là một chuyện rất dễ dàng.

Nhoáng một cái đến chạng vạng tối, sắc trời dần đen. Đồng Tịch đi vệ sinh bốn lần, nhưng lúc đi ngang qua phòng Đồng Hoa thì chẳng nghe thấy động tĩnh gì cả, bên trong yên tĩnh.

Sao lại ngủ lâu như vậy? Có phải tỉnh ngủ rồi nhưng cố ý không rời giường để được ở lại ăn cơm tối? Nhưng điện thoại ở bên ngoài, lúc anh tỉnh cũng chẳng thể chơi điện thoại mà nằm ì ở trên giường sao? Còn nữa, lâu như vậy thì cũng nên đi vệ sinh chứ nhỉ...

Mắt thấy sắp bảy giờ tối rồi, Đồng Tịch thực sự không nhịn được, lặng lẽ đẩy cửa ra.

Bởi vì Đồng Hoa sợ tối, ban đêm đi toilet cũng sợ bé bị ngã nên Đồng Tịch để một chiếc đèn nhỏ trong phòng bé. Ánh sáng yếu ớt nhưng đủ để thấy rõ người đàn ông trên giường. Thật sự anh vẫn đang ngủ, ngủ cực kỳ sâu, ôm chần mềm của Đồng Tịch vào ngực, đưa lưng về cửa phòng.

Đồng Tịch đứng ở cửa, vô thanh vô tức nhìn anh.

Cô cũng không phải người có tâm địa sắt đá, cô không muốn thừa nhận có lúc cũng cảm động vì anh nhưng cô lại sợ hãi sự cảm động như thế này.

30. Chương 30: Ấm

Đồng Tịch lặng lẽ rời đi phòng bếp chuẩn bị cơm tối. Cô không muốn thừa nhận vừa rồi mình lại bị cảm động nên mới muốn nấu cháo cho anh. Đồ dùng vẫn là công cụ năm đó lúc thím mang đến lúc chị ở cũ, là nồi đất đời cũ, dùng cách thức rất truyền thống là chậm rãi nấu chín bằng lửa nhỏ.

Sau khi mở nồi, cô đứng trước bếp lò dùng thìa quấy từ từ. Bất tri bất giác lại nhớ tới cháo trứng muối thịt nạc mà cô làm ở nhà Thẩm Hi Quyền ngày đó, cùng với những lời nói làm tổn thương người. Vì để anh hết hi vọng mà nói những câu nặng lời khiến cho cô đến giờ vẫn còn cảm thấy xấu hổ khi nhớ tới những ngày anh chăm sóc mình ở bệnh viện.

Ngày mai cô liền dẫn Đồng Hoa về hy trấn ăn tết, năm sau mới trở về. Có lẽ tối nay là thời gian chung đụng cuối cùng với anh. Ấn tình thiếu anh có thể trả lại sau này hoặc là có thể mãi mãi cũng không có cơ hội. Nếu không có gì ngoài dự liệu thì anh chắc sẽ ở lại nước Anh.

“Thơm quá.” Sau lưng bỗng nhiên truyền ra giọng nói của Nhiếp Tu, Đồng Tịch vừa quay người lại đã thấy anh chạy tới cửa phòng bếp rồi.

Vừa mới tỉnh ngủ, tóc có chút lộn xộn ánh mắt có chút mê mang tiếng nói có chút khàn khàn. Cô nhìn một cái mà trái tim bỗng đập rất mạnh. Đây không phải lần đầu cô nhìn thấy dáng vẻ anh lúc mới tỉnh dậy nhưng lúc này lại cảm thấy khác biệt. Anh càng thêm anh tuấn quyến rũ hơn so với lúc còn tuổi hai mươi hai, thành thực gợi cảm ngay từ những cử chỉ giơ tay nhắc chân, gương mặt và động tác biếng nhác, toàn thân anh đều tỏa ra hormone khiến người ta tâm hoảng ý loạn.

“Bị mùi hương gọi tỉnh, em làm gì vậy?” Anh đi tới phía sau cô, vô cùng tự nhiên tựa đầu vào vai cô xem cháo trong nồi đất. Một khí tức quen thuộc truyền tới từ gương mặt sau lưng, Đồng Tịch quay mặt cúi đầu nhìn nồi đất, thân thể cứng nhắc không dám cử động chút nào, chỉ sợ lưng mình sẽ đụng phải anh.

Cách bả vai, Nhiếp Tu hít một hơi thật sâu, rõ ràng là ngửi mùi hương của cháo, nhưng Đồng Tịch lại kỳ dị mà cảm nhận được hơi thở của anh phả vào bờ vai khiến cô có cảm giác như bị điện giật.

Cô nói thật nhanh: “Có bốn cuộc gọi tìm anh. Anh đi xem một chút đi.”

Nhiếp Tu ừ, quay người rời đi xem điện thoại. Đồng Tịch im lặng thở phào, nghe được tiếng nói chuyện của anh trên điện thoại. Một lát sau anh nói xong thì bưng chén trà tới, rót nước rồi từ từ đứng uống bên cạnh cô, cũng không nói chuyện. Đồng Tịch tắt bếp, quay người thì bắt gặp cái nhìn chăm chú của anh.

Anh ngủ cả buổi chiều, tinh thần đã được dưỡng đủ rồi, đôi mắt trong veo mà thâm thúy, giống như ánh sao sáng trên biển.

“Xin lỗi nhé, anh ngủ cả buổi chiều.”

Đó là bởi vì quá mệt mỏi.

Áy náy trong lòng càng tăng lên, Đồng Tịch thấp giọng nói: “Ngày ấy, thật xin lỗi anh.”

Nhiếp Tu hỏi: “Ngày đó? Thật xin lỗi cái gì?”

“Chính là ngày ở trong nhà Thẩm Hi Quyền ấy.”

Nhiếp Tu cười đặt chén xuống, không ngần ngại chút nào nói: “Không có gì. Anh làm sai, bị em mắng vài câu cũng rất bình thường mà. Bạn gái của anh khóa trên còn hơi một tý là phạt quỳ bàn phím đó.”

Lời này hiển nhiên là có gì đó không thích hợp, cô đã sớm không phải bạn gái của anh rồi mà...

Đồng Tịch có chút không được tự nhiên, nói: “Chúng ta ăn cơm nhanh lên đi, lát nữa em còn phải tới nhà chị Hứa Lâm Lang đón Đồng Hoa.”

Nhiếp Tu hỏi: “Tết này em về Hy Trấn ăn tết hả?”

Đồng Tịch gật đầu, hỏi anh: “Còn anh?”

“Bố mẹ anh đi Thụy Sĩ nghỉ mát. Khó được bố mẹ đều có ngày nghỉ sống thế giới hai người.”

Đồng Tịch thuận miệng nói câu thật tốt.

“Không tốt, anh một mình nè.” Nhiếp Tu cúi đầu nhìn cô, trong mắt như viết ba chữ “Cầu thủ lưu” vô cùng sống động rõ ràng.

Thế nhưng là Đồng Tịch lựa chọn không nhìn, tránh đi ánh mắt của anh, giả bộ không hiểu điều anh mong muốn nhưng không nói ra miệng, lạnh lùng vô tình nói: “Anh có thể trở về nhà ông bà ăn tết.”

Cô biết trước mặt ông nội Nhiếp, Nhiếp Tu là cháu trai nhỏ nhất, cũng là người cháu được yêu thương nhất.

Nhiếp Tu nói: “Ông bà và bác cả cùng đi bên nhà anh họ rồi, vợ anh ấy mới sinh đôi.”

Đồng Tịch triệt để tránh đi cái đề tài này. Ăn cơm tối xong liền Nhiếp Tu đi ra ngoài. Mỗi một khắc chung đụng riêng đều cảm thấy thời gian dài đằng đẵng, cô không muốn chịu giày vò.

Nhiếp Tu kiên trì dọn phòng bếp xong mới đi, bảo rằng tay cô không nên đựng nước.

Đồng Tịch lại một lần nữa không cách nào xem nhẹ sự cảm động dâng lên trong lòng.

Đến gần nhà họ Hứa, Đồng Tịch bảo Nhiếp Tu cho mình xuống ven đường, dặn anh về nhà sớm nghỉ ngơi. Nhiếp Tu nói: “Anh đưa em và cháu em về rồi mới về.”

“Không cần, lát nữa em gọi xe. Anh về trước đi.”

Nhiếp Tu dịu dàng nói: “Không vội. Anh về nhà cũng không có việc gì, mục đích lần trở về này của anh cũng là làm việc cho em mà.”

Đồng Tịch có chút không chống đỡ được nữa, xuống xe thật nhanh.

Không bao lâu sau, Đồng Tịch cầm tay Đồng Hoa đi ra, thấy Nhiếp Tu đứng cạnh xe chờ mình thì không nhận được nói: “Sao anh không đợi trong xe, anh mặc ít thế, cẩn thận bị cảm đó.”

Nhiếp Tu pha trò: “Em quan tâm anh như vậy, anh có bị cảm cũng đáng lắm.”

Đồng Tịch: “...”

Nhiếp Tu cúi đầu chào Đồng Hoa: “Chào cháu Đồng Hoa.”

Đồng Hoa ngửa mặt lên nhìn Nhiếp Tu: “Sao chú biết tên cháu? Cháu chưa gặp chú mà?”

Nhiếp Tu ngồi xổm xuống, cười mỉm nói: “Bởi vì dì cháu luôn nhắc tới cháu mà, trước kia chú đã nhìn thấy ảnh cháu rồi. Trong điện thoại di động của dì cháu đều là ảnh của cháu, còn có...”

Đồng Hoa a che miệng lại, biểu cảm khiếp sợ vô cùng đáng yêu.

Đồng Tịch: “...”

Nhiếp Tu nói tiếp: “Dù sao thì chú cũng không phải là người ngoài. Chú là bạn trai của dì cháu.”

Đồng Tịch vội vàng nói: “Anh đừng có mà nói hươu nói vượn.”

Nhiếp Tu cười bổ sung: “Trước kia.”

Đồng Tịch cả giận: “Anh nói cái này làm gì hả?”

Nhiếp Tu ngược mặt lên, chững chạc đàng hoàng nói: “Không thể nói dối bé con được. Hơn nữa, anh cũng đâu có nói hươu nói vượn, những lời anh nói đều là thật mà.”

Đồng Tịch rất im lặng lên xe, ngồi đằng sau cùng Đồng Hoa, hỏi bé ở nhà họ Hứa mấy ngày nay cảm thấy thế nào, chơi trò gì với Hứa Diên. Đồng Hoa lập tức bắt đầu nói thao thao bất tuyệt, đại chiến người máy này, chơi trốn tìm này, nói mãi không hết, tiếng nói trẻ con giòn tan vang vọng mãi trong xe.

Nhiếp Tu ở phía trước thỉnh thoảng nói chen vào, không ngờ lại rất là “ăn ý” với Đồng Hoa. Trong lòng Đồng Tịch rất cảm khái, có lẽ vì con trai vẫn thích chơi với con trai hơn, tỉ như lúc có cả cô và Thẩm Hi Quyền thì rõ ràng Đồng Hoa vẫn càng thêm thích chơi với Thẩm Hi Quyền hơn.

Càng nói càng nói càng tùy tiện, Đồng Hoa hâm mộ nói: “Chú, chú cao thật.”

“Bởi vì khi còn bé thường xuyên bơi lội chơi bóng rổ.”

Đồng Hoa thập phần buồn bực: “Cháu không biết cả hai cái đó.”

“Chú có thể dạy cháu.”

Đồng Tịch vẫn còn bất mãn anh vì chuyện tự giới thiệu vừa nãy, gọi nước lạnh nói: “Dạy học từ xa qua video sao thầy Nhiếp?”

Nhiếp Tu cười: “Trước kia cũng dạy học từ xa một học sinh, thành tích cũng không tệ lắm, khá là có kinh nghiệm rồi.”

Đồng Tịch: “...”

Cuối cùng cũng trở lại tiểu khu Tinh Viên, Đồng Tịch dắt tay Đồng Hoa xuống xe, Đồng Hoa đặc biệt có lễ phép chào tạm biệt Nhiếp Tu.

Nhiếp Tu nói: “Hẹn ngày mai gặp.”

Đồng Tịch khê giật mình, lập tức có loại dự cảm không tốt, vội vàng hỏi: “Có ý gì?”

“Ngày mai anh tới tiễn em về Hy Trấn.”

Đồng Tịch xua tay liên tục: “Không cần không cần. Chúng ta ngồi xe trở về. Mấy ngày nay anh mệt mỏi rồi, những ngày còn lại cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Nhiếp Tu im lặng nhìn cô một cái, không ngờ cũng nghe lời gật đầu.

Đồng Tịch như trút được gánh nặng, dẫn Đồng Hoa lên lầu. Quá tốt rồi, tối nay là lần gặp cuối cùng của hai người. Cô ở lại Hy Trấn cho tới khi đi làm lại với về thành phố, khi đó anh đã trở về nước Anh rồi.

Về đến nhà, Đồng Tịch liền giục Đồng Hoa đi tắm rửa, nghỉ ngơi sớm một chút.

Đồng Hoa rất nghe lời ôm quần áo tắm của mình vào phòng vệ sinh. Lúc đóng cửa bỗng đột nhiên rất nghiêm túc nói: “Dì, con phải đóng cửa. Mẹ Hứa Diên nói, bọn con đều là con trai, không thể cho nữ sinh thấy thân thể của mình, còn dạy bọn con rất nhiều tri thức sinh... sinh hóa nữa.”

“Là tri thức sinh lý, đại nam sinh à.”

Đồng Tịch cười đi dọn hành lý, vừa đi vào phòng ngủ thì đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, cô sửng sốt một chút, ai nhỉ?

Ngoài cửa là tiếng nói của Nhiếp Tu. Cô mở cửa ra, quả nhiên là anh.

“Lúc ra ngoài em cứ giục anh nhanh lên, quên cầm điện thoại.”

Đồng Tịch sợ anh vào rồi ngồi xuống không đi, vội nói: “Em cầm ra cho anh, ở đâu thế?”

“Hình như ở trên ghế sa lon.”

Đồng Tịch chạy tới đó tìm, quả nhiên là ở đó.

Nhiếp Tu nhận điện thoại, lại thuận thế cầm tay của cô. Đồng Tịch nhảy dựng lên, vội rút ra sau.

Nhiếp Tu nói: “Đừng nhúc nhích, anh xem vết thương của em nào.”

Đồng Tịch không tiện lại giãy nữa. Nhiếp Tu cầm tay cô nhìn kỹ một chút rồi nói: “Cũng sắp lành rồi, phải tiếp tục bôi thuốc. Về Hy Trấn, nhớ đừng có cướp làm việc, biết chưa?”

Trong lòng Đồng Tịch loạn rồi tỉnh rồi mù, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhỏ giọng nói: “Em biết rồi, anh mau về đi.”

Nhiếp Tu buông tay cô ra, thấp giọng hỏi: “Em ở Hy Trấn cho đến khi hết ngày nghỉ hả?”

Đồng Tịch gật đầu.

“Vậy, trước khi anh về Anh, em còn có thể trở về sao?”

Đồng Tịch lắc đầu. Dù là có thể, cũng sẽ không trở về, có thể tránh thoát liền tránh đi.

” Cho nên, buổi tối hôm nay nấu cháo cho anh chính là để tạm biệt sao.”

Đồng Tịch lúng túng thấp đầu, không lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

“Lúc anh đi, khẳng định là em sẽ không tiễn anh nhỉ?”

Đồng Tịch càng thêm xấu hổ, tiếp tục dùng trầm mặc tỏ vẻ ngầm thừa nhận.

Nhiếp Tu thở dài, nhẹ giọng hỏi: “Trước khi chia tay, có thể ôm một chút không?”

Đồng Tịch bị ánh mắt và ngữ khí hân thương cảm thất vọng của anh lấy nhiễm, căn bản là không có cách cự tuyệt. Được anh chăm sóc nhiều ngày như vậy, cô thật sự không thể tỏ ra quá tuyệt tình được.

Nhiếp Tu ôm cô, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, đây là một cái ôm áp rất sạch sẽ dịu dàng.

“Em có thể đồng ý một chuyện với anh không?”

“Chuyện gì?”

“Lần sau, khi chúng ta gặp lại, đừng nghiêm túc với anh như vậy nữa.”

Có thể là cảm xúc chia ly vẫn đang tác quái, Đồng Tịch có chút mềm lòng, cũng có chút cảm động, yêu cầu này cũng không quá phận, cô không thể từ chối được, chỉ đành vâng dạ đồng ý.

“Vậy anh đi, tạm biệt.”

Đồng Tịch đóng cửa lại, ngơ ngác đứng ở nơi đó, trong hành lang yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng bước chân của anh dần dần rời xa, dần dần im ắng.

“Di, còn tắm xong rồi.” Đồng Hoa đứng ở cửa, mặc áo choàng tắm nhỏ, kinh ngạc hỏi: “Sao đi lại khóc?”

Đồng Tịch mau chóng lau nước mắt: “Có thể là do bụi ở khe cửa rơi vào mắt thôi.”

Đồng Hoa rất hiểu chuyện nói: “Vây ngày mai con giúp dì quét dọn vệ sinh nhé.”

“Được, đại nam sinh.” Đồng Tịch đi qua ôm thật chặt Đồng Hoa vào lòng.

Sáng ngày hôm sau, Đồng Tịch dẫn Đồng Hoa tới cửa hàng để mua lễ vật cho chú thím rồi sau đó trực tiếp gọi xe đường dài mua vé về Hy Trấn.

Đồng Hâm tân hôn chưa tới nửa năm liền được chuyển tới một huyện thành làm chủ tịch, không lâu sau thì ly hôn với Hứa Lâm Lang. Dưới cơn thịnh nộ, Đồng Kiến Văn ép hỏi nguyên nhân ly hôn, Đồng Hâm không thể không nói ra chân tướng. Từ đó, quan hệ hai bố em như bị đóng băng. Năm ngoái Đồng Hâm về nhà ăn tết, hai người lại tranh cãi to, tết năm nay Đồng Hâm lấy cớ phải trực nên không về, chỉ gửi mấy vụn cho Chu Dư Phương.

Ba năm nay, Đồng Tịch đều đi Lô sơn hương với Lục Khoan, không về Hy Trấn ăn tết. Năm nay cũng xem như là năm náo nhiệt nhất của nhà họ Đồng.

Đồng Kiến Văn đặc biệt vui vẻ, vừa thấy được Đồng Hoa liền bế cao lên, cho bé ngồi trên cổ mình. Đồng Hâm biểu lộ giới tính thật của mình xong cũng kiên định không chịu tái hôn. Đồng Kiến Văn triệt để tuyệt vọng với con trai, khi Đồng Hoa còn đang tập nói thì liền bảo bé gọi mình là ông nội, yêu thương bé như ông nội ruột vậy.

Lúc trước Đồng Hoa được đưa về Hy Trấn, vẫn luôn ở đó cho tới ba tuổi mới được Đồng Tịch đón đến thành phố để đi nhà trẻ, vì thế bé vô cùng quen thuộc với quê nhà. Vừa về tới nơi đã sinh long hoạt hổ chạy khắp nhà, chơi vui quên cả trời đất.

Chu Dư Phương còn đang vội vã nấu nướng trong bếp, Đồng Tịch tiến lên hỗ trợ, vừa vén tay áo lên thì bỗng nghĩ tới Nhiếp Tu. Thật ra vết thương trên tay đã gần như khỏi hẳn. Thuốc bôi anh cho cô thật sự có hiệu quả cho việc lành lại của vết thương.

Bệnh nặng mới khỏi, Đồng Tịch giúp xong thì cảm thấy có chút không chịu đựng nổi nữa, cô lên lầu ngủ một lát.

Sau khi tỉnh lại đã là bốn giờ chiều. Cô mặc quần áo xuống lầu thì bỗng nghe được giọng nói hân hoan của Đồng Hoa: “Cảm ơn chú Nhiếp.”

Đồng Tịch đang bước đi thì dừng lại, xem chút trẹo chân.

Cô kinh ngạc đứng trên bậc thang, nhìn người đang ở trong đình viện kia.

31. Chương 31: Năm

Quả nhiên là Nhiếp Tu!

Bị người nhà mình vây quanh như những ông sao sao vây quanh mặt trăng.

Trong ngực Đồng Hoa ôm một người máy cao bằng nửa người bé, mặt mày hớn hở mừng rỡ và bất ngờ, những lời cảm ơn bật ra liên tục như cái máy tua đi tua lại: “Cảm ơn chú cảm ơn chú...”

Trong tay Đồng Kiến Văn là những món quà to to nhỏ nhỏ, cười chân thành: “Sao lại cảm nhiều lễ vật đến thế, cha mẹ cháu cũng quá khách khí rồi, cũng không phải là người ngoài.”

Đồng Tịch gắng bình tĩnh lại, chạy lạch bạch mấy bước xuống dưới cầu thang.

Nhiếp Tu nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại, thấy khuôn mặt tức giận đến hoa dung thất sắc nhưng vẫn giữ nụ cười như cũ, gọi một câu Thất Thất thân thiết tự nhiên.

Ngay trước mặt chú thím, Đồng Tịch không tiện nổi giận, cố kìm nén bực bội hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

Nhiếp Tu mỉm cười trả lời: “Mẹ anh gọi điện thoại cho chú Đồng bảo anh ăn tết một mình, không có chỗ nào đi nên bảo anh ở lại và ăn nhờ chỗ chú Đồng mấy ngày.”

Lý do này khiến Đồng Tịch cạn lời, bó tay rồi, cả mẹ anh cũng tham gia vào rồi.

Nhiếp Tu nói với Đồng Kiến Văn: “Mấy ngày nay phải làm phiền chú rồi.”

Đồng Kiến Văn cười nói: “Cầu còn không được, Tết mà đông người náo nhiệt thì mới có hương vị tết chứ.”

Chu Dư Phương phụ họa: “Đúng vậy đấy, năm nay Đồng Hâm cũng không về.”

Đồng Tịch tức giận nói: “Em không tin anh không có chỗ nào đi, anh có thể đi tìm Mạc Phỉ và Phó Hành Tri mà.”

Nhiếp Tu nói: “Dù sao họ cũng là người ngoài, ăn tết không tiện đến quấy rầy nhà người ta.” Ngụ ý, chúng ta không phải người ngoài.

Đồng Tịch có cảm giác bị lừa gạt, tức giận nói: “Đồ lừa đảo.”

Nhiếp Tu buồn cười hỏi lại: “Anh lừa em thế nào chứ?”

“Đêm qua anh...” Đồng Tịch nói được nửa câu thì bỗng nhận ra rằng anh chẳng hề lừa gạt mình, tất cả đều chỉ là những suy nghĩ của cô mà thôi.

Nhiếp Tu: “Hôm qua em còn đồng ý với anh, lần gặp mặt tiếp theo sẽ không nghiêm túc như trước, sao hôm nay lại lật lọng. Đây là thái độ đối đãi ân nhân cứu mạng sao?”

Đồng Kiến Văn rất thính, lập tức quay đầu hỏi: “Ân nhân cứu mạng?”

Đồng Tịch lập tức cười xòa: “Bọn cháu nói đùa thôi ạ.”

Nhiếp Tu cười với cô, nụ cười có chút ý vị thâm trường.

Trong lòng Đồng Tịch căm rắng nghiêng lợi nhưng lại chẳng có cách gì. Anh đã tới rồi, cô cũng không thể đuổi đi, hơn nữa anh còn là ân nhân cứu mạng nữa. Cũng may nhà đông người, sẽ không ở chung với anh một mình, thế thì cũng sẽ không quá xấu hổ. Mà ngày nghỉ của anh cũng rất nhanh sẽ hết, cô nhin mấy ngày thì tốt rồi. Nghĩ như vậy, Đồng Tịch cũng liền bình tĩnh trở lại, cứ xem như là có một người khách không được hoan nghênh trong nhà mà thôi.

Nhưng xem ra, hình như chỉ có mình cô không chào đón anh. Mấy người còn lại trong nhà đều vô cùng vui vẻ, nhất là Đồng Hoa, không ngờ lại nằm sấp trong lòng, trên đùi anh, miệng ngọt ngào gọi chú chú như là được lau mặt vậy.

Chỉ mấy món đồ chơi đã bị thu mua, đúng là đứa bé chưa trải sự đời!

Đồng Tịch hăm hở đi phòng bếp giúp đỡ thím cùng chuẩn bị cơm tất niên. Thật ra giữa trưa đã chuẩn bị gần xong rồi, nhưng Nhiếp Tu vừa đến thì Chu Dư Phương lại cảm thấy còn chưa đủ phong phú, định lại làm thêm món ăn.

” Thất Thất, Nhiếp Tu thích ăn gì?”

Đồng Tịch nói: “Anh ấy cái gì cũng ăn, thím cứ tùy tiện thêm một món là đủ rồi.”

” Như vậy sao được chứ, người ta là khách đường xa mà đến, còn tặng nhiều lễ vật như vậy nữa.”

Đồng Tịch đành phải nói: “Anh ấy thích ăn cá.”

Đang nói thì đã thấy Nhiếp Tu bước tới: “Cơm tối để cháu nấu đi.”

Chu Dư Phương bận bịu đẩy anh ra ngoài: “Cháu là khách, sao có thể để cháu động tay được.”

Nhiếp Tu cười cười: “Sao còn coi cháu là khách chứ.”

Chu Dư Phương nghe vậy liền cười, còn nhìn Đồng Tịch mà cười nữa.

Đồng Tịch vừa bực vừa ngại ngùng:” Nhiếp Tu anh ra ngoài đi, em và thím nấu là được rồi.”

Nhiếp Tu: “Tay của em còn chưa khỏi hẳn, để anh làm.”

Chu Dư Phương nghe vậy vội hỏi: “Chuyện gì xảy ra, tay thế nào?”

Đồng Tịch vội bảo không có chuyện gì cả, chỉ là tay bị mắc cãm, sau đó còn đưa mắt ra hiệu cho Nhiếp Tu không thể nói thật.

Lúc Chu Dư Phương quay lưng đi mở tủ lạnh, Nhiếp Tu quay sang ghé vào tai cô: “Em giấu họ à?”

Thật sự là biết rõ còn cố hỏi, Đồng Tịch cắn răng: “Đó... là... đương... nhiên.”

“Vậy em phải đối xử tốt với anh một chút, nhờ tâm trạng anh không tốt có khi lại nói lỗ miệng.”

Đồng Tịch trừng mắt nhìn anh: “Anh dám uy hiếp em.”

Nhiếp Tu cười cười không đáp.

Bởi vì Nhiếp Tu đến, cơm tất niên chưa từng phong phú hơn thế bao giờ. Nhiếp Tu mang đến rượu Mao Đài mà bố Đường trân quý nhiều năm, Đồng Kiến Văn nghe vậy thì cảm thấy mở ra cũng tiếc. Nhiếp Tu nói đây là tấm lòng của bố mẹ mời chú, chú đừng khách khí.

Sau khi rượu ngon lâu năm được mở ra, hương rượu thấm nồng toàn phòng. Đồng Kiến Văn nhất thời vui vẻ nên uống hơi nhiều, sắc mặt đỏ bừng, cũng bắt đầu nói lảm nhảm nhiều lên. Đồng Tịch nghĩ thấy rượu thật sự rất thơm, cũng uống mấy chén, cô trời sinh tửu lượng tốt, mặt chỉ hơi ửng hồng, trông càng thêm xinh đẹp.

Ăn cơm tất niên xong, Đồng Kiến Văn phát tiền mừng tuổi cho Đồng Hoa, Đồng Tịch cũng mừng tuổi bé.

Đồng Hoa cầm hai cái lì xì, vui vẻ ra mặt: “Phát tài phát tài, con thích tết nhất.”

“Còn có chú nữa.” Nhiếp Tu cũng móc ra một bao lì xì.

Trẻ con cũng không biết khách khí, lập tức cầm lấy, vui vẻ nói: “Cảm ơn chú.”

Đồng Tịch khẽ giật mình, vội nói: “Anh đừng có tiêu pha quá.” Độ dày của lì xì khiến cô cảm thấy không nên nhận lấy bao lì xì này.

Đồng Kiến Văn cũng nhìn ra được, vội bảo Đồng Hoa trả lại chú.

Đồng Hoa rất ngoan, lập tức đưa bao lì xì lại cho Nhiếp Tu.

Nhiếp Tu nói: “Sao có thể trả lại tiền mừng tuổi chứ.”

Đồng Kiến Văn nói: “Cho một tờ theo tục lệ là được rồi.”

Nhiếp Tu nói: “Chú, đây là tiền mừng tuổi bốn năm, cháu bổ sung cả trước kia nữa. Về sau cháu sẽ cho ít hơn một chút.”

Đồng Kiến Văn nghe xong liền cười, Chu Dư Phương cũng mỉm cười không nói. Duy chỉ có Đồng Tịch rất gấp gáp, có ý gì? Chẳng lẽ về sau năm nào anh cũng sẽ lì xì Đồng Hoa sao? Còn nữa, bổ sung trước kia chính là có ý tứ gì?

Ngay trước mặt chú thím, cô cũng không tiện hỏi công khai, trừng mắt nhìn Nhiếp Tu, dùng ánh mắt hỏi thăm, Nhiếp Tu nhìn lại cô, ánh mắt nói cho cô biết chính là ý đó.

Đồng Kiến Văn nhìn hai người “nhìn nhau thâm tình” thì thấy rất vui vẻ, không nhịn được lại uống thêm mấy ly.

Bên ngoài vang lên âm thanh pháo trúc, còn có pháo hoa bay vụt lên không trung, chiếu sáng cửa sổ rực rỡ. Đồng Hoa vội không kìm được mà lôi kéo Đồng Kiến Văn cũng đi ra ngoài thả pháo hoa.

Đồng Kiến Văn sờ đầu nhỏ của Đồng Hoa, cười mỉm nói: “Ông nội uống nhiều quá rồi, cháu bảo chú đi với cháu đi. Ông tâm sự với dì cháu.”

Nhiếp Tu dẫn Đồng Hoa ra ngoài thêm thả pháo hoa. Đồng Tịch pha một chén trà nhai giải rượu cho chú, đặt vào tận trong tay ông.

Đồng Kiến Văn cười mỉm thở dài: “Thất Thất, năm nay chú vui vẻ nhất. Cháu biết tại sao không?”

“Tại sao ạ?”

” Bởi vì Nhiếp Tu.”

Đồng Tịch vội nói: “Chú, cháu và anh ấy chia tay rồi.”

“Chú biết, lúc còn trẻ không hiểu chuyện, hơi một tí đòi chia tay là chuyện rất bình thường. Làm hòa lại là được. Chị cháu không có ở đây, anh cháu cũng không có ý định kết hôn, chú cũng chẳng trông cậy vào gì nữa, chỉ ngóng trông cháu có thể có được hạnh phúc mỹ mãn. Nhiếp Tu mặt nào cũng rất ưu tú, điều kiện gia đình lại tốt như vậy, còn không hề kiêu ngạo ương ngạnh, còn biết xuống bếp nấu cơm, chú và thím cháu đều rất hài lòng.”

Đồng Tịch không biết nói tiếp như thế nào.

Từ lúc Đồng Hâm ly hôn, Đồng Xuân Hiểu qua đời, Đồng Kiến Văn liền ký thác toàn bộ hi vọng vào cô, lần nào gặp mặt cũng sẽ quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của cô. Cô thật sự không đành lòng dả kích lòng thành của chú nên chưa từng nói chuyện mình cũng không có ý định kết hôn. Nếu bây giờ cô nói thật, cũng không biết chú sẽ có ý nghĩ thế nào nữa.

“Ngày Đồng Hâm và Hứa Lâm Lang kết hôn, chú liếc mắt một cái đã cảm thấy hai đứa nó không thích hợp. Nhà chúng ta trèo quá cao, anh của cháu trước mặt người ta đã thấp hơn ba phần rồi, không có sức lực, nhìn mà thấy uất ức thay nó. Nhưng lúc ấy ván đã đóng thuyền, chú có phản đối cũng đã muộn rồi. Chị cháu cùng sinh viên xuất thân nông thôn là Tưởng Văn Tuấn, chú vẫn rất vui vẻ, cảm thấy nó trèo cao nhà chúng ta thì khẳng định sẽ nhường chị cháu, mẹ chồng nó cũng đừng nghĩ đến chuyện ức hiếp chị cháu. Không ngờ, chú lại nghĩ sai rồi.”

“Tình huống gia đình Nhiếp Tu thì khác. Cha nó chính là một người đàn ông không coi trọng dòng dõi, lúc trước kiên định không thay đổi muốn cưới mẹ nó chính là minh chứng cho điều này. Mẹ nó là bạn học của chú, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính cách và tính tình đều rất tốt, chắc chắn sẽ không bạc đãi cháu. Cháu có thể gả cho Nhiếp Tu, chú thật sự là đặc biệt vui vẻ, hài lòng hơn bất cứ thứ gì.”

“Sang năm cháu đã hai mươi bốn, cũng không nhỏ. Thời kỳ hoàng kim cho một cô gái tìm đối tượng chỉ có vài năm như vậy thôi, nếu như lúc trước chị cháu có đối tượng thích hợp trước hai mươi ba hai mươi bốn tuổi thì cũng không đến nỗi năm nó 28-29 tuổi lại gặp phải thằng khốn nạn Tưởng Văn Tuấn này.”

Đồng Kiến Văn cảm rằm mải, đột nhiên khóc lên: “Thất Thất, chú hối hận muốn chết, sao chú lại nhìn lầm người khiến chị cháu bị hại thế chứ. Chú vừa thấy Đồng Hoa thì trái tim đã thấy rất đau rồi.”

Chu Dư Phương đang thu dọn đồ đạc, vội kéo Đồng Kiến Văn ra ngoài: “”Uống nhiều nhanh đi ngủ đi, sắp sang năm mới rồi ông khóc gì chứ.”

Tâm tình Đồng Tịch bỗng nhiên sa sút.

Pháo hoa bên ngoài tắt rồi lại sáng, tiếng pháo vang lên không dứt, bầu trời thỉnh thoảng hiện lên những dải ngũ sắc lấp lánh.

Cô tới trước cửa sổ, trông thấy trên chiếc cầu đá bên ngoài vườn, Nhiếp Tu đang thả pháo hoa với Đồng Hoa. Ngay thời khắc pháo hoa bay lên không trung chiếu sáng ra hai khuôn mặt. Đồng Hoa nở nụ cười ngọt ngào ngây thơ, không ràng thế sự, đáng yêu như một tiểu thiên sứ.

Đốt pháo hoa xong, Đồng Hoa hài lòng đi ngủ.

Đồng Tịch cùng thím xem phim cuối năm trong nhà chính. Khi tiếng chuông báo hiệu mười hai giờ vang lên, trong trần vang lên tiếng pháo đình tai nhức óc, năm mới bắt đầu.

Đồng Kiến Văn say rượu đã ngủ rồi, Chu Dư Phương giao cho Nhiếp Tu nhiệm vụ bắn pháo.

Trong tiếng pháo nổ, năm mới đã đến.

Đồng Tịch đứng trong sân, nhìn Nhiếp Tu đốt pháo xong thì vào nhà và đóng cổng lại.

Tiếng pháo dần dần thưa thớt, Đồng Tịch bước tới cầu thang, đành định nói ngủ ngon.

Nhiếp Tu bỗng nhiên nói: “Tên em có một chữ Tịch, giao thừa hàng năm và đêm thất tịch, anh đều sẽ nghĩ đến em.”

Đồng Tịch lắc đầu: “Chữ Tịch không tốt. Tịch là ác thú cổ đại. Thân thể nó khổng lồ, tính khí nóng nảy, hung mãnh dị thường, không tìm thấy đồ ăn trong những ngày đông có tuyết liền thường xuyên ở gần thôn kiếm ăn. Còn ăn thịt người nữa, nghe nói người sinh ra vào thất tịch có số mạng không tốt, Xảo Tỷ trong Hồng Lâu Mộng chính là sinh nhật vào đêm thất tịch.”

Nhiếp Tu nhìn cô: “Anh chưa từng tin thứ này. Bố của em lấy tên như vậy chắc chắn nghĩ tới hai dấu trừ thành một dấu cộng, lấy độc trị độc.”

Lúc đầu tâm tình Đồng Tịch không được tốt, nghe được câu hai dấu trừ thành một dấu cộng, lấy độc trị độc thì không nhịn được bật cười.

” Cho nên mệnh của em nhất định rất tốt.”

“Cảm ơn những lời vàng ngọc của anh.”

“Em đã đồng ý với anh rồi, không được quá nghiêm túc.”

Đồng Tịch lườm anh một cái, khoe miệng nhếch lên thật nhanh rồi hạ xuống: “Cười rồi, không thấy được cũng không thể trách em.”

Nhiếp Tu cười: “Thấy được, rất đẹp.”

Đồng Tịch xoay mặt đi nhìn bầu trời đêm: “Anh đừng có ôm ảo tưởng gì với em.”

Trong mắt Nhiếp Tu đều là ý cười: “Ngay cả chuyện anh nghĩ gì trong lòng em cũng quản à?”

Đồng Tịch lườm cho anh một cái: “Em muốn đi ngủ.”

” Thất Thất, chúc mừng năm mới.”

Đồng Tịch quay lại nhìn anh, một chùm pháo hoa bùng nổ vút lên, ánh sáng vụt lên, chiếu lên những đường nét mặt mày khắc sâu động lòng người của anh, trong lòng cô như có một luồng sao chiếu vào mềm mại sáng tỏ.

Cô thấp giọng nói: “Chúc mừng năm mới, Nhiếp Tu”

32. Chương 32: Năm

Phòng trên tầng vẫn như xưa, đồ đạc và cách bài trí vẫn chưa hề thay đổi. Cạnh phòng Đồng Tịch là phòng Đồng Xuân Hiểu từng ở, là phòng ngủ cũng là thư phòng.

Đồng Tịch khẽ đẩy cửa phòng ra, im lặng ngồi xuống chiếc ghế của chiếc bàn đọc sách rộng làm bằng gỗ thông.

Ấn tượng cô từng khắc sâu nhất chính là cảnh chị ngồi ở đây gõ chữ đến đêm khuya, mười ngón như bay trên bàn phím viết lên một câu chuyện cũ. Chị không có thiên phú viết lách trời sinh nhưng chị chăm chỉ hơn bất cứ người nào khác.

Trước khi chị qua đời, cuốn tiểu thuyết chuyển thể thành điện ảnh của chị cũng đã quay xong sau bốn năm trù bị. Giấc mộng của chị cuối cùng cũng đã được thực hiện, nhưng chị lại không nhìn thấy được nữa.

Đồng Tịch mở điện thoại ra, nhấn tin vào tài khoản Wechat của chị: “Chị, chúc mừng năm mới!”

Vĩnh viễn không trả lời lại.

Sáng sớm Đồng Tịch bị tiếng pháo nổ đánh thức. Khi cô xuống tầng dưới mới phát hiện mình là người dậy muộn nhất nhà, ngay cả Đồng Hoa đều dậy sớm hơn cô.

Hai tay bé con dính đầy bột mì đang giúp làm sủi cảo, đương nhiên là chỉ gây phiền hà chứ chẳng giúp được gì cả. Trên mặt đất, trên bàn và trên mặt bé đều dính bột mì trông rất hỗn độn nhưng dù sao cả chú thím

đều vô cùng chiều bé, dù bé con có nghịch bằng trời cũng không nổi mắng bé câu nào, chỉ tùy ý bé nghịch ngợm.

Trông thấy Đồng Tịch, Đồng Hoa vô cùng hưng phấn giờ lên một cục bột dài dài như sợi mì: “Dì, dì thấy con gói sủi cảo có đẹp không?”

Đồng Tịch bề ngoài thì khen nhưng ngầm có ý chê cười: “Thật sự là cực đẹp, lát nữa con tự mình ăn hết nó đi.”

Mặc dù Đồng Hoa còn nhỏ nhưng cũng rất có con mắt thẩm mỹ, cảm thấy cái “Sủi cảo” này khó mà vào miệng được, liền nói: “Nó quá đẹp, con không ăn, cho ông nội ăn.”

Chu Dư Phương bật cười: “Thằng nhóc láu cá này.”

Đồng Tịch tiến lên định hỗ trợ, Chu Dư Phương ngăn lại cô: “Đều sắp gói xong rồi, cháu cùng dừng làm dính tay. Chú của cháu đang ở phòng bếp luộc sủi cảo đấy, cháu đi xem ông ấy, đừng có mà để ông ấy ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đấy.”

Đồng Kiến Văn cầm bát thêm nước vào nồi, vừa quấy vừa cãi lại: “Thím cháu chính là đồ ngoan cố, nhất định phải thêm nước sôi ba lần, thiếu một lần cũng không được, rõ ràng chỉ cần thêm nước sôi hai lần là sủi cảo chín rồi mà.”

Đồng Tịch cười: “Chú cứ nghe thím đi.”

” Cũng không phải, cái gì chú cũng phải nghe bà ấy. Ăn cơm còn phải cùng bà ấy vào miếu dâng hương. Chú cũng là đảng viên đấy, cháu nói xem, để đồng nghiệp thấy được thì không tốt đâu.”

Chu Dư Phương tin phật, năm nào cũng đến chùa ở Khai Nguyên dâng hương. Năm nay Đồng Tịch và Nhiếp Tu cũng bị bà lôi đi cùng.

Bên ngoài chùa chiền là một cái sân trống lớn, mười năm hàng năm đều có hội chùa rất náo nhiệt, trong quán bán các loại quà vật địa phương, trên sân khấu cách đó không xa còn có biểu diễn kịch.

Một nhóm năm người chỉ có Chu Dư Phương tin phật, bà vào trong dâng hương, Đồng Kiến Văn ôm Đồng Hoa chờ ở ngoài chùa.

Đồng Hoa đòi đi xem kịch, xưa nay Đồng Kiến Văn luôn luôn chiều cháu, lập tức ôm bé đi về phía sân khấu kịch.

Nơi đó là nơi náo nhiệt nhất hội chùa, có không ít người vây quanh bên dưới sân khấu. Nhiếp Tu đứng ở phía sau, bảo: “Chú, để cháu ôm Đồng Hoa cho.”

Đồng Kiến Văn lớn tuổi cũng không khách khí, lập tức bế Đồng Hoa cho Nhiếp Tu. Nhiếp Tu ôm bé giờ lên cao, đỡ bé ngồi lên cổ mình.

Đồng Hoa kêu lên một tiếng: “A, chú ơi, cao quá, cháu sợ, cháu có bệnh sợ cao.”

Đồng Kiến Văn cười vỗ một phát vào cái mông nhỏ của bé: “Vẫn chưa tới hai mét, sợ độ cao gì chứ, nam tử hán đại trượng phu mà gan chỉ có chừng ấy à.”

Đồng Tịch nhìn thấy tình cảnh này thì thực sự kinh ngạc, trong mắt cô, Nhiếp Tu luôn luôn là thiên chi kiêu tử, chưa từng chịu khổ cũng chưa từng chịu mệt mỏi, còn có bệnh sạch sẽ nữa. Hiện tại không ngờ anh lại có thể để một đứa bé cười lên cổ mình, chuyện này thực sự vượt qua sức tưởng tượng của cô.

Khi còn đang có cảm giác không thể tưởng tượng được thì bỗng Đồng Kiến Văn quay sang nói với cô: “Cháu xem, tương lai Nhiếp Tu khẳng định là một ông bố tốt.”

Đồng Tịch lúng túng đến mức không còn lời nào để nói, anh có phải ông bố tốt hay không thì có liên quan gì đến cô chứ. Chú nghĩ nhiều quá rồi đó.

Đồng Hoa lập tức hỏi liền: “Chú Nhiếp sắp được làm bố sao?”

Nhiếp Tu cười: “Không đâu, chú còn chưa kết hôn mà.”

Đồng Hoa hưng phấn nói: “Chú có thể kết hôn với dì cháu nha, dì cháu cũng chưa kết hôn.”

Đồng Kiến Văn không nhìn được, thật sự là đồng ngôn vô ký.

Đồng Tịch lúng túng nói: “Đồng Hoa, con đừng có nói nhảm, chúng ta đi thôi.”

Đồng Hoa xoay mông nói: “Con không đi, con còn chưa xem xong mà.”

Đồng Tịch thấy bé cứ uốn éo lưng tung trên cổ Nhiếp Tu thì vội giữ chặt mông bé: “Mau xuống đây, cổ chú Nhiếp bị con cưỡi hồng thì con chẳng đền nổi đâu.”

Nhiếp Tu nói: “Không sao đâu, hồng cũng không bắt cháu đền đâu, để dì cháu đền.”

Đồng Tịch cắn môi: “...”

Thật ra Đồng Hoa xem cũng không hiểu kịch, nhưng thấy diễn viên mặc quần áo sanh đỏ thì cảm thấy rất thú vị. Những thứ này rất mới mẻ với bé, khiến bé luyến tiếc cắn ngón tay không muốn rời đi. Đồng Tịch đành phải kiên trì ở lại với bé.

Trên sân khấu đang diễn đuổi bắt cá, vừa lúc đang nói lời kịch, Đồng Tịch vẫn nghe hiểu.

Quan Âm: Không biết người nguyện đại ẩn hay tiểu ẩn?

Cá chép tinh: Đại ẩn là thế nào, tiểu ẩn lại là thế nào?

Quan Âm: Đại ẩn nhỏ ba vẩy cá, đánh vào thế gian chịu khổ, tiểu ẩn theo ta về Nam Hải tu luyện, sau năm trăm năm đắc đạo thành tiên.

Cá chép tinh: Tiểu yêu tình nguyện đại ẩn.

Quan Âm: Thế là tại sao?

Cá chép tinh: Vì Trương Trân, tiểu yêu cam nguyện bị đánh vào thế gian chịu khổ.

Quan Âm: Trương Trân kia chỉ là kẻ phạm phu tục tử, người vì hấn mà vứt bỏ đạo hạnh ngàn năm, chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Cá chép tinh: Nương nương, Trương Trân là người quân tử chân thành, đã cùng tiểu yêu thề non hẹn biển, nếu ta phụ hấn thì còn tu tiên thế nào? Thành đạo thế nào?

Đồng Tịch nghe được đến đây thì rốt cục không nhìn được nữa, kéo tay Đồng Hoa nói: “Chúng ta đi thôi, cái này không hay.”

Nhiếp Tu cúi đầu cười với cô: “Anh không mệt đâu.”

Đồng Tịch vốn lo anh mệt mỏi, nhưng bị anh nói rõ ra thì lại có chút lúng túng, phủ nhận nói: “Nó cũng không xem hiểu.”

Đồng Hoa hiểu kì hỏi: “Vậy họ diễn gì hả dì?”

Đồng Tịch khẽ nói: “Vở kịch này nói về một con cá đần, vì tình yêu mà bỏ qua cơ hội đắc đạo thành tiên. Tương lai chờ đến khi kẻ Trương Bán kia vứt bỏ nó rồi thì nó mới rõ ràng con đường mà nó đã chọn sai đáng sợ như thế nào.”

Nhiếp Tu hiểu thật ra lời này không phải nói cho Đồng Hoa bốn tuổi nghe mà là nói cho mình. Cũng may, hôm nay không diễn Tây Sương Ký cũng không phải là Kim Ngọc Nô dùng gậy đánh kẻ phụ tình.

Bốn người trở lại cổng chùa Khai Nguyên chờ Chu Dư Phương.

Đồng Hoa kêu khát nước, muốn uống nước lê mật ong. Đồng Kiến Văn ôm bé đi mua, bỗng thấy quán nhỏ ở giữa cổng chùa loạn hết cả lên.

Một người phụ nữ có thai ôm bụng thống khổ kêu thảm thiết, một người đàn ông đứng sau chị ta đỡ eo chị ta nhưng không đỡ được, chị ta đau đến mức không đứng vững, ngã ngửa ra đất.

Nhiếp Tu và Đồng Tịch gần như đồng thời bước tới, chỉ một lát mà quần của chị ta đã đổ lên, tình hình rất không ổn.

Đồng Kiến Văn vội hỏi người đàn ông kia: “Đây là vợ cậu hả? Sao thế?”

Người đàn ông nóng ruột hoang mang rối loạn gật đầu, chân tay luống cuống, hình như cũng bị dọa.

Đồng Kiến Văn nói với hắn: “Nhanh đưa tới bệnh viện đi.”

Nhiếp Tu hỏi Đồng Tịch bệnh viện ở đâu. Đồng Tịch bảo cách đây không xa. Nhiếp Tu lập tức đưa chìa khóa xe cho Đồng Tịch, sau đó nói với người đàn ông: “Cố gắng đỡ ổn định đến ghế sau.”

Đồng Tịch mở cửa sau ra, Nhiếp Tu và chồng của người phụ nữ có thai nâng chị ta vào. Nhiếp Tu lái xe, Đồng Tịch chỉ đường cho anh, nhanh chóng lái xe tới bệnh viện trên trần.

Người phụ nữ sắp sinh ngồi ở ghế sau rên lên thống khổ, người đàn ông luống cuống tay chân bảo vợ kiên nhẫn một chút đừng kêu rên.

Đồng Tịch quay đầu lại hỏi hắn: “Ngày sinh dự tính của chị ấy là khi nào?”

“Tôi không biết.”

“Anh không biết?” Nhiếp Tu đột nhiên nổi giận: “Anh làm chồng thế nào vậy? Ngày sinh dự tính của vợ mình mà cũng không biết? Chị ấy sắp sinh mà anh còn mang chị ấy tới nơi đông người qua lại như thế này, anh có ý thức an toàn hay không vậy?”

Đây là lần đầu tiên Đồng Tịch nhìn thấy Nhiếp Tu tức giận như thế đối với một người xa lạ, khí thế của anh hùng hổ không chút nể tình.

Cũng may thị trấn không lớn và cũng không tắc đường, chưa đến mười phút đã lái xe tới được bệnh viện. Bác sĩ cấp cứu đẩy người phụ nữ vào trong.

Đồng Tịch thở phào, đoạn đường chỉ ngắn ngủi mấy phút nhưng lại khiến cô khẩn trương toát hết cả mồ hôi. Cho dù y học phát triển như ngày nay nhưng sinh con vẫn là một khảo nghiệm sinh tử. Nếu cô và Nhiếp Tu không phải vừa lúc có mặt, kịp thời đưa chị ta tới bệnh viện thì có lẽ đã xảy ra bất trắc rồi.

Ghế sau đều là vết máu. Là mừng một đầu năm, những chỗ rửa xe trên trần khẳng định không làm việc. Trong đầu Đồng Tịch sáng lên, nói: “Tới làng du lịch rửa xe đi, nơi đó không nghỉ.”

Trong xe Nhiếp Tu tràn ngập mùi máu tanh, Đồng Tịch không nhịn được nói: “Anh nhìn đi, đây là nguyên nhân căn bản em không muốn kết hôn. Làm chồng mà ngay cả ngày sinh dự tính của vợ cũng không biết, vợ đau đến chết đi sống lại mà hắn ta chỉ biết bảo chị ấy cố gắng chịu đựng.”

Nhiếp Tu trầm mặc nửa phút mới nói: “Anh biết sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, em có cái nhìn rất bi quan về hôn nhân. Nhưng mà, hôn nhân tình đầu ý hợp gần bó hạnh phúc cả đời cũng có rất nhiều. Ví dụ như bố mẹ anh, chú thím của em.”

“Bọn họ cũng cãi nhau mà.”

“Đúng vậy, nhưng cãi nhau xong vẫn sẽ rất yêu nhau. Chú em không tin Phật nhưng hàng năm vẫn luôn cùng thím em đến chùa dâng hương, mẹ anh có bệnh sạch sẽ nhưng khi bố anh uống say nôn ọe thì bà vẫn sẽ tự mình dọn dẹp.”

“Dù sao em vẫn cảm thấy một người là tốt nhất.”

Nhiếp Tu giữ im lặng, ngừng một lát mới nói: “Độc thân có chỗ tốt của độc thân, kết hôn có chỗ tốt của kết hôn, lựa chọn cách sống thích hợp nhất với mình chính là lựa chọn tốt nhất. Không ai có thể bắt buộc em cả, anh cũng sẽ không làm như vậy.”

Đồng Tịch khẽ giật mình, nghĩ thầm, chẳng lẽ anh từ bỏ ý định muốn quay lại với cô rồi? Thế thì thật tốt.

Nhiếp Tu nói nghiêm túc: “Tóm lại, nếu anh kết hôn thì nhất định sẽ rất yêu vợ và con mình.”

Đồng Tịch không nói tiếp, trong lòng thầm nghĩ tới dáng vẻ nạt nộ người đàn ông kia của anh.

Làng du lịch quả nhiên vẫn cung cấp dịch vụ rửa xe như bình thường. Nhân viên phục vụ lái xe tới chỗ rửa, Nhiếp Tu và Đồng Tịch ngồi chờ trong đại sảnh.

Không ít người nhân ngày nghỉ mà đến tắm suối nước nóng, nhìn vào những người qua lại trong đại sảnh là có thể thấy được, việc làm ăn ở đây rất khá khẩm.

Đồng Tịch vô tình quét mắt về phía sân khấu, bỗng nhiên khê giật mình.

Một nữ nhân cao gầy yếu điệu và một người đàn ông đang thuê phòng ở trước đài lễ tân. Người đàn ông kia vòng tay qua ôm eo người phụ nữ, bàn tay vuốt ve trên lưng cô ta, tư thế thân mật mờ ám.

Đồng Tịch đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia.

Nhiếp Tu nhìn theo ánh mắt của cô, hỏi: “Sao thế?”

“Người phụ nữ kia là Giang Lan Lan, bạn gái của Quyền ca.”

Nhiếp Tu cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ nhìn lướt qua rồi thu lại tầm mắt, tỏ vẻ hiểu.

Đồng Tịch cả giận: “Thẩm Hi Quyền vì cô ta mà ly hôn với Mạc Đan, không ngờ cô ta lại dám giấu anh ấy đi thuê phòng với người khác. Em sang đó chào hỏi cô ta.”

Nhiếp Tu thấy sắc mặt của cô thì cản lại: “Em đừng qua đó.”

” Quyền ca bị bệnh nhiều ngày như vậy mà cô ta chẳng thêm hỏi han, còn hẹn hò với người khác ở bên ngoài nữa chứ. Em muốn hỏi cô ta một chút, cô ta có biết Thẩm Hi Quyền bị bệnh hay không?”

Nếu đổi lại là người khác, Đồng Tịch tuyệt đối sẽ không xen vào việc của người khác, nhưng chuyện có liên quan đến Thẩm Hi Quyền thì cô không thể nhẫn nhịn.

Nhiếp Tu đành phải nói: “Chuyện của Thẩm Hi Quyền không như em tưởng tượng đâu. Em đừng xen vào.”

Đồng Tịch khê giật mình: “Anh có ý gì?”

“Anh đã đồng ý với anh ta không thể nói cho em biết.” Nhiếp Tu rất khó khăn nói: “Nếu em muốn biết thì có thể đi hỏi anh ấy.”

33. Chương 33: Năm

Đồng Tịch mở to mắt: “Anh mà cũng giữ bí mật với em à?” Lời vừa ra khỏi miệng thì cảm thấy sai sai, cô lập tức đổi giọng: “Anh ấy mà lại giữ bí mật với em à?”

Hiển nhiên, trong tiềm thức của Đồng Tịch thì cô và Nhiếp Tu hẳn là không có bí mật giống như quá khứ. Nhiếp Tu nghe được ẩn ý trong câu hỏi của cô, ánh mắt trở nên có chút khác, dịu dàng như tơ.

“Thất Thất, anh rất muốn nói cho em biết, nhưng anh đã hứa với anh ấy rồi. Em đừng giận.”

Đồng Tịch tránh né ánh mắt anh, nhìn sang thì thấy hai người Giang Lan Lan đã đi về hướng thang máy rồi.

Cô cầm điện thoại chỉ chụp được bóng lưng của cô ta nhưng người có chút quen thuộc với Giang Lan Lan đều có thể nhận ra được là cô ta. Xuất thân người mẫu chuyên nghiệp nên cô ta cao tận 1m78, chân dài eo thon dáng chuẩn, đây cũng là điểm khiến Mạc Đan nhỏ nhắn cảm thấy đặc biệt buồn bực.

Vừa nghĩ tới Mạc Đan vì người này mà trải qua thống khổ, Đồng Tịch càng cảm thấy tức giận. Cô lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Hi Quyền. Không ngờ lại không có ai bắt máy. Đồng Tịch kiên nhẫn chờ một lát mới gọi lại nhưng vẫn không có người nhận.

Càng vội biết chân tướng sự thật thì càng không tìm được người. Đồng Tịch nhú mày ngẫm nghĩ xem chuyện giữa Thẩm Hi Quyền và Giang Lan Lan là thế nào. Bỗng nhiên trong lòng trầm xuống, chẳng lẽ Thẩm Hi Quyền mắc bệnh nan y? Ý nghĩ này vừa hiện lên đã bị cô lập tức phủ định, mới sang năm mới sao mình có thể trù ẻo anh ấy thế chứ. Anh ấy mới hơn ba mươi, lúc còn trẻ cũng rất giỏi đánh nhau, thân thể khẳng định không tệ.

Đồng Tịch gọi điện đến Sơn Hà Uyển cũng không có ai bắt máy. Lại thật, bình thường, ngay cả lúc đi ngủ Thẩm Hi Quyền cũng đặt điện thoại ở bên cạnh, 24h không tắt máy để tùy thời tùy khắc ứng phó với chuyện của công ty.

Nghỉ tết rồi, anh ấy không ở nhà thì đi đâu? Đồng Tịch nhớ tới dáng vẻ ốm yếu của Thẩm Hi Quyền mấy ngày nay, bỗng có dự cảm xấu, cô vội hỏi Nhiếp Tu: “Anh ấy có từng nhắc đến những dự định của mình trong tết này với anh không?”

Nhiếp Tu nói: “Anh ấy bảo ở nhà dưỡng bệnh.”

“Ở nhà dưỡng bệnh? Nhưng không ai nhận điện thoại cả, anh ấy ở nhà một mình, em lo không biết liệu anh ấy có...”

Còn chưa dứt lời thì Nhiếp Tu đã hiểu ý của cô. Báo chí thỉnh thoảng cũng có tin tức về người tuổi trẻ thức đêm đột tử, người già cô đơn đột nhiên phát bệnh không chạy chữa kịp.

Nhiếp Tu an ủi cô: “Lát nữa nếu anh ấy vẫn không có tin tức gì thì anh sẽ chạy về thành phố xem một chút.”

Hai người đang suy nghĩ thì điện thoại của Thẩm Hi Quyền gọi trở lại, Đồng Tịch thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Anh ở đâu vậy? Sao không nghe máy?”

Giọng nói của Thẩm Hi Quyền có chút tiêu dao vui vẻ: “Anh đang lướt sóng ở biển, không cầm điện thoại. Chuyện gì vội thế, gọi cho anh những mười cuộc cơ.”

Lướt sóng? Đồng Tịch có chút không thể tin được: “Anh ở chỗ nào cơ?”

Thẩm Hi Quyền cười: “Ở Hải Nam, cùng một chỗ với Đồng Hâm.”

Đồng Tịch lại càng giật mình: “Anh em ở cùng một chỗ với anh á? Anh ấy chẳng phải đã nói là phải tăng ca năm sao?”

“Thật ra là chú em không muốn nhìn thấy cậu ta. Hai bố con vừa gặp mặt đã rùm beng lên rồi, thế thì tất cả mọi người cũng bị ảnh hưởng, thôi thì anh hẹn cậu ta ra ngoài chơi vậy.”

Đồng Tịch: “...”

“Sao thế, tìm anh có việc gì à?”

Lúc này Đồng Tịch mới nhớ ra mình gọi điện thoại cho anh ta có một chuyện lớn muốn hỏi: “Quyền Ca, anh lướt sóng vui vẻ như vậy, mũ trên đầu xanh rồi anh có biết không? Anh nhìn Wechat một chút đi, em gửi một bức ảnh cho anh.”

Đồng Tịch gửi bức ảnh chụp bóng lưng kia cho Thẩm Hi Quyền, qua mấy giây, Thẩm Hi Quyền nói: “Ừm, thấy được rồi.” Ngửi khí gió yên ả lạnh, không chút gợn sóng.

Đồng Tịch rất giật mình: “Thế mà anh lại không giận chút nào?”

“Bọn anh chia tay rồi, giận gì chứ.”

Đồng Tịch càng giật mình hơn: “Chia tay? Thế mà hai người lại chia tay? Lúc nào?”

“Ngay năm ngoái.”

“Tại sao lại chia tay?”

“Bởi vì thấy không hợp.”

Đồng Tịch căn bản không tin: “Anh lừa quỷ à, anh ly hôn xong mới nhận ra không hợp với cô ta, thế lúc đầu thì sao? Đầu bị nhúng nước à?”

Thẩm Hi Quyền ồ lên: “Ai mà không có lúc đầu bị nhúng nước chứ? Em xem, Nhiếp Tu thông minh thế mà chẳng phải cũng từng làm chuyện ngốc nghếch đó sao.”

Đồng Tịch bị chẹn họng, một lát mới nói: “Anh và Nhiếp Tu có thể giống nhau sao? Anh đã tiến hóa thành tinh rồi.”

Thẩm Hi Quyền và Giang Lan Lan cũng không phải mới chỉ quen biết nhau một hai ngày, lúc trước vì có thể nhanh chóng cùng một chỗ với cô ta mà anh không tiếc chia một nửa gia tài cho Mạc Đan, chỉ cầu nhanh chóng thoát thân. Anh ta không phải kẻ có đầu óc ngu si, tuyệt đối không có khả năng là bị Giang Lan Lan lừa gạt. Chẳng lẽ chuyện này có ẩn tình gì?

“Quyền Ca, anh không ”gay” đấy chứ.”

Trong điện thoại bộc phát ra một trận cười đình tai nhức óc. Đồng Tịch để điện thoại ra xa một chút, cau mày chờ anh ta cười xong.

Suy đoán này cũng chỉ mới xuất hiện trong đầu. Bởi anh họ bảo tăng ca mà không về quê ăn tết, kết quả lại chạy tới Hải Nam du lịch với Thẩm Hi Quyền nên cô mới có suy đoán kỳ lạ này, đương nhiên, chính bản thân cô cũng không quá tin tưởng.

Thẩm Hi Quyền vừa cười vừa nói: “Em nào bỗ nhieu quá rồi đấy. Yên tâm, anh chỉ thích phụ nữ thôi. Anh và anh trai em là tình nghĩa anh em thuần khiết, em đừng có mà nghĩ lắm.”

Đồng Tịch có chút lúng túng: “Vậy đến cùng thì là có chuyện gì, em không tin lời giải thích kia của anh, nếu anh không nói thì em sẽ gửi ảnh chụp cho Mạc Đan.”

Tiếng cười của Thẩm Hi Quyền im bật, bảo “đừng”.

“Vậy rốt cục tại sao mà anh ly hôn với Mạc Đan, có phải là anh... bị bệnh gì?”

Thẩm Hi Quyền im lặng trong điện thoại khoảng nửa phút, trái tim Đồng Tịch cũng từ từ chìm xuống.

“Em nói đúng, đúng là anh có bệnh.”

Đầu óc Đồng Tịch mơ hồ, đây là kết quả cô không nguyện ý chấp nhận nhất, cô tình nguyện anh là gay mà không phải là bị bệnh nan y. Bệnh mà có thể khiến Thẩm Hi Quyền phải dùng cái chiêu vớ vẩn này để ly hôn thì chắc hẳn không phải là bệnh nhẹ. Giọng cô có chút run rẩy: “Quyền ca, anh bị bệnh gì?”

“Không có khả năng sinh đẻ.”

Đồng Tịch thở phào, may mắn, không phải là bệnh nan y: “Mạc Đan biết không?”

“Nếu cô ấy biết, chắc chắn sẽ không ly hôn với anh, dù sao anh đã từng giúp cô ấy. Nếu cô ấy bởi vì anh có bệnh mà ly hôn với anh thì chắc chắn sẽ bị người ta nói này nói kia, mắng cô ấy vô lương tâm, ngay cả mẹ cô ấy cũng sẽ không đồng ý. Thật ra anh cũng không phải là người tốt, không quá để ý đến đạo đức nhưng anh ghét nhất là nhân danh đạo đức.”

Lúc trước Mạc Đan kết hôn với anh ta cũng quả thật là có ý muốn báo ân, đương nhiên thích cũng là lý do chính.

Năm đó mẹ của Mạc Đan mắc bệnh ung thư. Bởi vì bố Mạc Đan qua đời trước nên mẹ Mạc Đan một mình làm hai phần việc để nuôi dưỡng hai chị em cô ta học hành, hai chị em còn là sinh đôi nên trong nhà không có tiền để dành gì cả. Ngay khi Mạc Đan đang khẩn trương muốn nổi điên thì bỗng có người tìm tới cửa muốn mua tranh của cô ta, bao là một khách sạn mới mở nghiệp vụ du lịch cần trưng bày chút tác phẩm hội họa, không cần danh tác danh gia, chỉ cần vẽ đẹp là được, giá cả lại không ít. Người mua này mua hết những bức tranh mà Mạc Đan vẽ trong mấy năm đi, giải cứu cô khỏi tình trạng khẩn cấp. Mẹ Mạc Đan phẫu thuật thành công, hiệu quả trị liệu bằng hóa chất rất tốt.

Việc này qua đi được hơn nửa năm, có một lần Đồng Tịch dẫn Đồng Hoa tới làng du lịch Hy Hồ, thấy trong hành lang tiệm cơm treo đầy những bức tranh của Mạc Đan thì mới biết được người mua là Thẩm Hi Quyền. Tin tức mẹ Mạc bị bệnh đã bị cô vô tình tiết lộ cho Thẩm Hi Quyền biết.

Mạc Đan biết được chân tướng thì vô cùng cảm động, kiên định muốn kết hôn với Thẩm Hi Quyền. Mẹ Mạc luôn có yêu cầu khắc nghiệt với con trai con gái của mình, nếu là người đàn ông khác, lớn hơn Mạc Đan tận mười tuổi và còn bỏ học, có chết bà cũng không thể đồng ý, nhưng biết Thẩm Hi Quyền là người lúc trước mua tranh thì không phản đối nữa.

Thẩm Hi Quyền nói: “Em cũng biết Mạc Đan thích trẻ con biết nhường nào, còn thường xuyên nói là cô ấy có gen sinh đôi, nhất định sẽ sinh đôi.”

Đồng Tịch lập tức an ủi anh: “Hiện tại y học phát triển, dù anh không thể sinh con nhưng hai người vẫn có thể có con của riêng mình mà.”

”Nhận quyền tặng tinh trùng sao? Nhưng anh lại là người khá tự tư, lòng dạ còn chưa rộng rãi đến mức nuôi con của người khác. Nhưng anh cũng không thể cản Mạc Đan sinh con, chuyện này không công bằng với cô ấy, nên ly hôn vẫn là lựa chọn tốt nhất.

“Hai người ly hôn như vậy thì tiếc quá, nếu Mạc Đan nguyện ý vì anh không sinh con thì sao? Anh có thể kết hôn lại với cô ấy không?”

Thẩm Hi Quyền không chút chần chờ, lập tức nói không.

“Tại sao?”

“Cả đời anh đều cảm thấy có lỗi với cô ấy, nợ cô ấy, khoảng thời gian này anh cũng không thoải mái. Anh cũng không nguyện ý trải qua những ngày tháng như vậy, anh khá tự lợi, không thích để bản thân thua thiệt và cũng không thích thiếu nợ người khác.”

Đồng Tịch cũng chẳng còn cách nào khác, buồn bực nói: “Quyền Ca, xin lỗi nhé. Lúc trước thái độ của em với anh ác liệt như thế mà. Nhưng mà, sao anh lại phải giấu em chứ? Anh nói cho Nhiếp Tu mà không chịu nói cho em biết, anh còn thân với anh ấy hơn em à?”

“Anh sợ em nói cho Mạc Đan, cô ấy sẽ không chịu ly hôn với anh. Hơn nữa, không phải sinh con cũng là một chuyện rất mất mặt, nhất là đối với người sĩ diện như anh thì lại càng không muốn người khác biết. Nhưng mà, em vì chuyện ly hôn của anh và Mạc Đan mà càng trở nên cực đoan hơn, giấu lại thì anh vẫn nên cho em biết thì hơn.”

Đồng Tịch hiểu ý của anh. Thẩm Hi Quyền vượt qua giới hạn, càng khiến cô thêm quyết tâm không muốn kết hôn.

Thẩm Hi Quyền hít một hơi nước dứa, nói: “Dù anh ly hôn nhưng anh vẫn muốn nói, kết hôn thật ra rất tốt, kết hôn với người mình thích cũng rất hạnh phúc. Nếu anh không có tâm bệnh, nhất định sẽ sống với Mạc Đan đến đầu bạc răng long.”

Đồng Tịch biết anh muốn nói gì, im lặng không tiếp lời.

Thẩm Hi Quyền nói tiếp: “Mâu thuẫn giữa em và Nhiếp Tu không phải là không thể giải quyết, chỉ là một hiểu lầm nhỏ mà thôi”

“Anh nghĩ quá đơn giản rồi, anh ấy không tin nhiệm không tin tưởng em.”

Tin tưởng là thứ phi thường yếu ớt, không phải là thứ không thể phá vỡ như trong suy nghĩ của em, em có thể hoàn toàn tin tưởng bản thân được sao. Khi uống say, em có thể biến thành một người khác, làm ra chuyện mà chính em cũng không thể tin được. Chờ khi em tỉnh rượu, cả em cũng không thể tin người kia là chính bản thân mình. Muốn người khác tin tưởng em vô điều kiện, điều này không thực tế.”

“Quyền ca, em không nói lại được anh, em cúp máy đây”

Gọi xong cuộc điện thoại rất dài này, trong lòng Đồng Tịch rất khó chịu. Đâu chỉ riêng Mạc Đan thích trẻ con, Thẩm Hi Quyền cũng thích trẻ con hơn. Khi nhìn thấy trên đường có người đẩy xe trẻ con, anh ấy đều phải liếc mắt nhìn sang một cái mới chịu. Với Đồng Hoa thì càng không thể chê, anh ấy thường xuyên dẫn bé đi chơi. Thậm chí Đồng Hoa còn thích anh ấy hơn cả cậu mình nữa. Thế nhưng, anh thích trẻ con như vậy lại vẫn không thể sinh con được.

Anh luôn miệng nói mình rất tự tư, không đồng ý nuôi trẻ con nhà người khác. Thật ra, nhìn từ một khía cạnh khác thì anh cũng không tự tư, ly hôn cũng vì nghĩ cho Mạc Đan, hơn nữa còn cho cô ấy một nửa gia sản nữa.

Xe Nhiếp Tu đã rửa sạch được đưa tới, hai người trở lại nhà họ Đồng, Đồng Hoa tinh mắt chỉ vào vật áo khoác của Nhiếp Tu, nói: “Chú ơi, nơi này của chú có máu.”

Nhiếp Tu cúi đầu xem xét, chỗ góc áo đúng là gì một vết máu, anh cởi ra mang vào nhà vệ sinh giặt. Trong nhà cũ không có hơi ấm, phòng vệ sinh cũng không có điều hòa, cảm giác lạnh buốt ủa tới. Trên người anh chỉ mặc một chiếc áo cừu nhung nên phải rùng mình ớn lạnh.

“Đây là áo bông của anh em, anh mặc vào trước đi.”

Nhiếp Tu xoay người, trông thấy Đồng Tịch cầm một chiếc áo bông sạch sẽ trong tay, biểu lộ không quá tự nhiên, hình như sợ anh suy nghĩ nhiều, chưa chờ anh mở miệng đã giải thích trước: “Em sợ anh lây cảm sang Đồng Hoa.”

Trong mắt Nhiếp Tu mang theo ý cười: “Cảm ơn, em còn rất quan tâm anh nhỉ.”

Đồng Tịch không nhìn ánh mắt tự mình đa tình của anh, xoay người lấy máy sấy ra từ ngăn tủ bên dưới: “Xem thời tiết thì chỉ sợ hai ngày cũng không khô được, dùng cái này sấy chút đi.”

Đang nói thì điện thoại di động của cô vang lên, là Lâm Hy, bạn ngồi cùng bàn cấp ba của cô gọi tới, báo cho cô thời gian và số phòng liên hoan tối nay.

Nhiếp Tu hỏi: “Em họp lớp à?”

Đồng Tịch chỉ gật đầu rồi đi ra.

Đêm Thất Tịch Cô chúc tết các bạn học cấp 3 trong nhóm WeChat, mọi người nói cô trở về liên hẹn cô đi liên hoan. Đồng Tịch nhiều năm chưa trở lại Hy Trấn, khó được có dịp gặp bạn bè thế này nên cũng không từ chối.

Nơi liên hoan ngay tại khách sạn Lai Phúc trong thị trấn, cách nhà họ Đồng rất gần. Nhiếp Tu cứ muốn lái xe đưa Đồng Tịch đi, Đồng Tịch bảo chỉ mấy bước đường thôi, không cần thiết phiền toái anh.

Bạn học về quê ăn tết cũng rất nhiều, hơn hai mươi người ăn cơm rất náo nhiệt, uống rượu chơi oản tù tì, vừa cười vừa trêu đùa nhau, ai cũng hoạt bát sáng sủa hơn thời cấp ba. Trải qua vài năm từng trải, bạn học nào cũng mặt dày hơn một tầng, nhất là nam sinh.

Đồng Tịch nhiều năm chưa gặp mặt bạn học, lúc đầu cũng không vui vẻ lắm, đến nửa sau thì càng hối hận mình không nên tới.

Năm đó, người trong lớp thâm mến cô không ít, bởi vì chú nên không dám bày tỏ. Chờ cô lên đại học thì cũng nhận được không ít lời tỏ tình nhưng lúc ấy cô đang trong tình yêu cuồng nhiệt với Nhiếp Tu, tất nhiên là từ chối hết.

Trong đó, người kiên trì nhất chính là lớp phó Lý Giang Châu, năm đó, Đồng Tịch là lớp trưởng nên tiếp xúc với cậu ta khá nhiều, cậu ta từng ảo tưởng rằng Đồng Tịch ưu ái mình hơn những người khác.

Hôm nay gặp lại, Đồng Tịch càng thêm xinh đẹp tỏa sáng hơn so với dĩ vãng, ngay cả nhất nhẵn mày cười đều tỏa sáng. Lý Giang Châu có chút say rượu, lá gan cũng to lên, nhân lúc chơi trò thật lòng đại mạo hiểm thì thổ lộ một lần nữa ngay trước mặt mọi người.

Đồng Tịch vô cùng khó xử, đứng dậy nói: “Tớ còn có việc, đi trước nhé.”

Lý Giang Châu khăng khăng muốn đưa cô về.

Đương nhiên Đồng Tịch không muốn, cô nói thẳng là không cần, cầm túi liền rời đi phòng bao, Lý Giang Châu đuổi theo cô từ sau.

Đồng Tịch cũng không quay đầu lại, nhanh chóng bước xuống bậc thang. Đột nhiên có một người lướt qua bên cạnh và cầm tay cô. Hóa ra là Nhiếp Tu.

Đồng Tịch giật nảy mình, hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh chờ em.”

Đang nói thì Lý Giang Châu đã đi tới đầu cầu thang, thấy người đàn ông đứng bên cạnh Đồng Tịch thì ngơ ngác một chút rồi dừng bước.

Nhiếp Tu cũng không nói chuyện, chỉ quét mắt nhìn cậu ta một cái.

Lúc đầu Đồng Tịch muốn kéo tay về, nhưng nghĩ đến Lý Giang Châu ở sau lưng thì không nhúc nhích nữa, để mặc Nhiếp Tu nắm tay dẫn cô đi xa mười mấy mét mới hắt ra, không hề biết ơn anh chút nào: “Sao anh biết em ăn cơm ở đây?”

“Chú bảo anh tới đón em.”

“Chỉ mấy bước đường, không cần đến.”

Nhiếp Tu nói: “Anh không yên lòng.” Dừng một chút còn nói: “May mắn tới, vừa vận làm lá chắn cho em.”

34. Chương 34: Năm

Ngụ ý anh xuất hiện kịp thời và chính xác. Đồng Tịch cố ý nâng cao giọng nói cảm ơn.

Nhiếp Tu nhún lông mày nghĩ nghĩ: “Nam sinh kia có chút quen mắt, hình như lớp phó lớp các em?”

Đồng Tịch rất là giật mình: “Sao anh lại có thể nhớ được cậu ta?”

“Đương nhiên là nhớ rồi. Ảnh tốt nghiệp đứng cạnh em, đầu nghiêng về phía em còn gần hơn so với bạn học nữ đấy.”

Đồng Tịch giật mình nhớ lại, lúc trước cô cho anh xem ảnh tốt nghiệp lớp, anh chỉ vào Lý Giang Châu hỏi người này là ai. Đồng Tịch chỉ bảo là lớp phó chứ không hề nhắc gì đến chuyện cậu ta có cảm tình với mình, không nghĩ tới anh lại nhớ rõ ràng như vậy.

“Trí nhớ của học sinh giỏi quả nhiên không tầm thường.” Đồng Tịch khích lệ mang theo vẻ trêu chọc, Nhiếp Tu lại nhận không chút khách khí: “Quá khen.”

Đồng Tịch liếc mắt lườm anh, anh nói xem bạn trai cũ như anh còn ăn giấm chua lâu năm gì chứ?

Cô chuyển chủ đề: “Hộp lớp không có ý nghĩ gì cả. Vật đổi sao dời bọn em cũng thay đổi. Nhìn thấy cổ nhân còn cảm thấy càng thất vọng hơn.”

Cô nói đến bạn học nhưng Nhiếp Tu lại hỏi: “Em đang nói anh à?”

“Anh nghĩ nhiều rồi đấy.” Đồng Tịch hỏi đùa: “Chẳng lẽ anh không thất vọng với em sao? Trước kia em cũng không như thế này.”

Nhiếp Tu lắc đầu trầm giọng nói: “Anh không thất vọng, chỉ đau lòng thôi.” Trong bóng đêm không thấy rõ mặt mày anh nhưng kỳ lạ là cô lại có thể cảm nhận được ánh mắt của anh.

Nụ cười trên môi cô chợt tắt, cảm thấy ánh mắt cay cay, gió từ trên mặt sông thổi qua tới, ướt lạnh vào tận xương tủy.

Hy Trấn ban đêm giống như một tòa thành trong mơ, loang loáng nghe thấy tiếng chó sủa và thỉnh thoảng có tiếng pháo từ xa, liên tiếp không dứt bên tai.

Đồng Tịch cúi đầu đi tới cầu đá nhỏ. Mỗi một bậc thang giống như một đoạn năm tháng, cô và anh đều không muốn hỏi về khoảng thời gian ba năm riêng phần mình trải qua đó. Cô không biết liệu anh có gì thay đổi không, dù sao cô đã thay đổi rất nhiều. Tâm tính đột nhiên già cỗi, không còn trái tim thiếu nữ nữa. Về sau vì lý do công việc mà thường xuyên tiếp xúc đến rất nhiều những lời ngọt ngào, đồng nghiệp che ngực nói quá cảm động, trái tim muốn nở hoa. Nhưng cô chỉ thờ ơ, không có chút xúc động nào, giống như là dấu hiệu điển hình của tuổi già cô đơn chung thân vậy.

Qua đầu cầu chính là ngõ vào nhà họ Đồng. Hai người bước tới đầu ngõ thì bỗng từ bên trong xông ra hai đứa bé trai khoảng bảy tám tuổi đang ném vài quả pháo.

Đồng Tịch đang có tâm sự trong lòng nên không phản ứng kịp, cô giật mình vội lùi về sau, không may lại bước một bước vào giữa hai phiến đá, gót giày bất ngờ bị cắm vào khe hở. May mà Nhiếp Tu ở bên cạnh kịp thời giơ tay đỡ eo cô nên mới không bị ngã sấp xuống.

Nếu dưới tình huống bình thường, nhất định Đồng Tịch sẽ lập tức đẩy anh ra, lần này cô lại khác thường mà kéo cánh tay anh không buông. Nhiếp Tu cảm thấy không đúng, hỏi cô: “Sao thế? Bị bong gân rồi hả?”

Đồng Tịch lúng túng nói: “Gót giày kẹt trong khe đá.” Cô cao một mét bảy, xưa nay không đi giày cao gót, hôm nay hợp lớp nên khó được đổi một đôi giày cao gót dự tiệc, kết quả lại xảy ra chuyện thế này. Gót giày kia cũng bị kẹt ghê quá, Đồng Tịch vịn cánh tay Nhiếp Tu, phí hết sức lực mà vẫn không rút ra được.

Nhiếp Tu ngồi xổm xuống, cởi giày của cô ra, đặt chân cô lên mặt giày của mình, sau đó cầm mũi giày dùng sức nhấc lên, giày thì rút ra được nhưng gót giày lại bị gãy mất.

Đồng Tịch không nhịn được đau lòng: “Bảy trăm tệ của em.”

Nhiếp Tu cầm chiếc giày không có gót, cười an ủi: “Trở về anh đền em một đôi.”

Đồng Tịch nói đùa: “Không cần, em muốn tìm người quản lý thị chính bắt đền.”

“Anh công em về nhé.” Nhiếp Tu nói xong cũng không cho cô cơ hội từ chối, xoay người liền công cô.

Đồng Tịch chỉ đi một chiếc giày, cũng đành vậy. Trong ngõ nhỏ tờ mờ vang lên tiếng bước chân trầm ổn, cô giật mình lại nghĩ tới chuyện cũ.

Mùa đông lớp mười hai năm đó, anh đưa cô tới Hy Hồ chụp ảnh mặt trời lặn mùa đông và băng tuyết trên hồ. Cô muốn xinh đẹp trước mặt anh nên đi một đôi giày cao gót mới tinh, kết quả hai chân trở nên đau nhức vô cùng. Nhiếp Tu công cô đi dọc theo đường mòn bên hồ đến làng du lịch ngắm cảnh. Cô ôm cổ anh, ghé sát vào tai anh thì thầm trò chuyện, Nhiếp Tu bảo em đừng nói chuyện, gió sẽ bay vào miệng rất lạnh. Nhưng thật ra là bởi hơi thở như lan của cô phả vào tai anh khiến anh nghĩ ngợi lung tung, khó lòng kiềm chế.

“Lần đầu tiên công em cũng là ở Hy Trấn.” Nhiếp Tu chỉ nói câu này rồi không nói tiếp nữa, nhưng Đồng Tịch biết, trong lòng anh lúc này khẳng định cũng đang nhớ lại cảnh tượng đó. Trong quá khứ, hai người chính là như vậy, thường thường sẽ suy nghĩ những cảnh tượng giống nhau. Kỳ lạ là, chia tay ba năm nhưng họ vẫn thần giao cách cảm như cũ.

Đồng Tịch nằm trên lưng anh, cảm giác được thân thể anh có chút thay đổi rất nhỏ, đó là sức mạnh của người đàn ông trưởng thành được giấu dưới quần áo.

Đi được một nửa thì hần điện thoại di động của anh vang lên. Đồng Tịch định xuống dưới nhưng Nhiếp Tu cũng không dừng bước, chỉ để cô lấy di động ra, nhấc nghe giúp anh.

Đồng Tịch lấy di động từ trong túi áo khoác của anh ra, đặt bên tai anh, nghe thấy anh dùng tiếng Anh nói chuyện với bên kia. Tiếng Anh của Đồng Tịch cũng không tệ nhưng trong lời anh dùng rất nhiều từ chuyên ngành y, cô chỉ có kiến thức nửa vời nên không hiểu rõ lắm, chỉ biết là đang nói chuyện làm ăn.

Nói chuyện điện thoại xong, Đồng Tịch không nhịn được hỏi: “Khi nào anh về nước Anh.”

“Đầu năm.”

Mỗi ngày cô đều mong anh đi nhanh một chút, nhưng mà giờ khắc này, cảm giác trong lòng lại không phải giải thoát và vui vẻ như cô nghĩ.

Nhiếp Tu hỏi: “Có phải em đếm ngược từng ngày chỉ mong ngóng anh mau chóng đi khỏi?”

Đồng Tịch lúng túng một chút, thấp giọng nói: “Cũng không có.”

“Anh nghe lời này rõ ràng không giống như là lời nói thật.”

Đồng Tịch mỉm cười: “Vậy anh muốn nghe lời nói thật sao?”

“Hay là thôi đi. Anh sợ anh không chịu được đả kích muốn nhảy sông tự tử.”

“Nước sông này không sâu không chìm chết người được đâu.” Nói xong, cô đột nhiên nghĩ đến cảnh mình rơi xuống nước kia, nếu không có Nhiếp Tu, chỉ sợ mình đã ngỏm rồi. Trái tim mềm nhũn, cô dừng một chút mới nói: “Nói thật chính là, em cũng không đếm ngược ngày mong anh rời khỏi.”

Nhiếp Tu nửa thật nửa giả hỏi: “Anh có thể hiểu thành không nữa sao?”

Đồng Tịch vội nói: “Anh đừng hiểu lầm. Thị trấn cũng không phải của em, anh muốn ở bao lâu cũng được, em không có quyền quyết định anh đi hay ở lại.”

Nhiếp Tu thở dài: “Lời nói thật và lời nói dối đều không dễ nghe chút nào.”

Đồng Tịch không nhịn được bật cười.

Hơi thở mang theo hương thơm ấm áp ngọt ngào phả vào tai Nhiếp Tu. Anh nghĩ, thật tốt, tối nay cô cười hai lần rồi.

Ngày mừng một cứ thế thoáng cái đã qua. Ngày mừng hai này là ngày Đồng Kiến Văn đưa Chu Dư Phương về nhà ngoại. Nhà mẹ đẻ của Chu Dư Phương ngay ở ngoài trấn, năm nào Đồng Kiến Văn cũng lái xe đưa vợ về, năm nay Nhiếp Tu ở đây cứ khẳng khẳng muốn lái xe đưa họ về.

Khi Nhiếp Tu quay lại thì Đồng Tịch đang cùng Đồng Hoa xem phim hoạt hình.

Nhiếp Tu đi qua, bé Đồng Hoa lên đùi mình: “Có muốn ra ngoài chơi với chú không?”

Đồng Hoa vui vẻ gật đầu: “Đi chơi chỗ nào ạ?”

“Làng du lịch.” Nhiếp Tu nhìn Đồng Tịch: “Cùng đi nhé.”

Đồng Tịch thấy Đồng Hoa vui vẻ như thế thì cũng không tiện ngăn cản, nhưng cô lại không yên tâm để Nhiếp Tu một mình đưa Đồng Hoa đi chơi. Dù xưa nay Nhiếp Tu ổn trọng nhưng dù sao anh vẫn là một người đàn ông chưa từng trông trẻ con bao giờ. Đồng Tịch dù không muốn thì cũng nhất định phải đi theo.

Trời đông giá rét, điểm được hoan nghênh nhất trong làng du lịch chính là suối nước nóng. Nhiếp Tu thuê một đình viện nhỏ độc lập, những dây thường xanh được trồng khắp xung quanh tường, bên ngoài bức tường pha lê ấm áp chính là suối nước nóng tư nhân.

Đồng Tịch đi để trông chừng Đồng Hoa, khi Nhiếp Tu dẫn Đồng Hoa thay quần áo và xuống suối nước nóng thì cô liền ngồi trong phòng, xuyên qua bức tường pha lê trong suốt nhìn một lớn một nhỏ ở bên ngoài.

Bởi không an tâm Nhiếp Tu trông trẻ nên lúc nghịch điện thoại, thỉnh thoảng cô lại nhìn ra phía ngoài một chút. Mắt nhìn qua không tránh khỏi sẽ thấy dáng người Nhiếp Tu. Từ cấp hai anh đã thường xuyên chơi bóng rổ nên thân thể cao gầy rắn chắc, mà loại rắn chắc lúc này rõ ràng là luyện được ở phòng tập thể hình, hoa văn trên cơ ngực cơ bụng rất rõ ràng, có vẻ gợi cảm khó nói thành lời.

Đồng Tịch vốn chỉ là vô ý nhìn anh, song khi ánh mắt Nhiếp Tu và cô chạm vào nhau, cô vẫn không nhịn được cảm thấy lúng túng đỏ mặt. Đây cũng không phải lần đầu cô nhìn thấy thân thể của anh, nhưng khi đó anh là bạn trai cô, nhìn cũng bình thường, bây giờ thì dù thế nào cũng cảm thấy không bình thường.

Trời đất chứng giám, cô thật sự không phải cố tình muốn nhìn anh, chỉ thật sự lo Đồng Hoa ở cùng một chỗ với anh thôi. Sau khi “giám thị” được mười mấy phút, Đồng Tịch cảm giác được Nhiếp Tu trông trẻ cũng khá tin cậy nên cầm điện thoại đi ra khu nghỉ ngơi ngoài phòng pha lê, nơi đó trưng bày rất nhiều loại cây cảnh, có thể dễ dàng che kín ánh mắt nhau.

Đồng Tịch nằm trên ghế xích đu, nhìn video trong điện thoại, tai vẫn vểnh lên nghe động tĩnh bên ngoài. Từ khi Đồng Hoa được sinh ra, Đồng Tịch giúp Đồng Xuân Hiểu trông bé đã sớm thói quen chú ý động tĩnh bốn phương tám hướng rồi.

Xem video được một nửa thì đột nhiên nghe thấy Đồng Hoa hét lên một tiếng, Đồng Hoa vội bật dậy khỏi ghế xích đu, vội chạy đến phòng pha lê, không ngờ lại thấy Đồng Hoa vừa hò hét vừa thể hiện tư thế chiến thắng.

Đồng Tịch còn tưởng cậu bé bị sặc nước, vội hỏi bé: “Sao thế?”

Đồng Hoa cười hì hì: “Chú Nhiếp và con cá nhau, nói con mà hét lên một tiếng thì dì sẽ chạy tới trong vòng năm giây.”

Đồng Tịch trừng mắt nhìn Nhiếp Tu một chút rồi quay sang nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Hoa: “Con quên chuyện sỏi đến rồi à?”

Đồng Hoa nháy mắt to: “Chưa, nhưng con không lừa gạt mà.”

Đồng Tịch sờ đầu bé: “Trẻ con không thể ngâm nước quá lâu, mau ra đây đi.”

Đồng Hoa lại ở trong nước không chịu ra ngoài, Nhiếp Tu đứng lên bế bé ra khỏi nước: “Chú dẫn cháu tới nơi khác chơi.”

Ngày này trôi qua thật nhanh, Đồng Hoa chơi ở làng du lịch vui quên cả trời đất, không chịu trở về. Cơm tối, Đồng Tịch mời khách ăn buffet, đèn đáp công chăm sóc vất vả một ngày của Nhiếp Tu. Tận mắt thấy anh trông trẻ cẩn thận như vậy, trong lòng cô không khỏi cũng đồng ý với lời chú nói. Tương lai anh hẳn định sẽ là một ông bố tốt.

Tám giờ tối, ba người về tới nhà. Đồng Kiến Văn thấy Đồng Tịch và Nhiếp Tu mỗi người nắm một tay nhỏ của Đồng Hoa thì lập tức tươi cười rạng rỡ: “Không biết còn tưởng là một nhà ba người đấy chứ, trông thật tốt đẹp.”

Đồng Tịch lúng túng không nói lời nào, cũng không dám nhìn biểu cảm của Nhiếp Tu, mau chóng ôm Đồng Hoa lên lầu.

Ba ngày tết chớp mắt đã qua.

Sáng mừng bốn, Đồng Tịch mở mắt thấy ngày trên điện thoại di động, đầu tiên là giật mình, nghĩ không biết Nhiếp Tu sẽ đi buổi sáng hay buổi chiều. Đêm qua cô nhin không hời, không muốn để anh tưởng rằng cô chỉ mong đuổi anh đi.

Lúc ăn sáng, Nhiếp Tu chủ động bảo Đồng Kiến Văn sẽ về thành phố trong buổi sáng này.

Đồng Kiến Văn nói: “Chẳng phải ngày mai mới bay sao?”

“Cháu trở về thu dọn hành lý một chút, có mấy người bạn mời ăn cơm buổi tối nữa.”

Đồng Kiến Văn quay sang Đồng Tịch: “Mùng tám cháu đi làm phải không? Vậy dứt khoát cùng Nhiếp Tu trở về đi, thuận tiện ngày mai tiễn nó luôn.”

Đồng Tịch nói: “Không cần cháu tiễn, anh ấy có người tiễn mà.”

“Đứa nhỏ này, sao cháu chẳng hiểu lẽ tiết gì cả thế. Đồng Hoa qua tết nguyên tiêu thì trở về, dù sao nhà trẻ khai giảng muộn, lúc đó chú đưa nó về. Hôm nay cháu về với Nhiếp Tu đi, vừa hay đi nhờ xe.”

Đồng Tịch cúi đầu quấy cháo, mím môi nói: “Cháu còn đang định ở nhà hai ngày nữa đấy, về một mình chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Đồng Kiến Văn bắt đắ dĩ, đành không đề cập tới nữa.

Trước khi đi, Đồng Hoa lưu luyến không nỡ rời xa Nhiếp Tu, ôm cổ anh, tình chân ý thiết hỏi: “Chú khi nào lại trở lại chơi với cháu nha?”

Nhiếp Tu nhìn lướt qua Đồng Tịch, nói: “Dì cháu không muốn chú về.”

Đồng Tịch vội cãi: “Em nào có!”

Nhiếp Tu lập tức hỏi lại: “Vậy em muốn anh về hả?”

Đồng Tịch tạm ngừng: “...”

Đồng Kiến Văn ôm Đồng Hoa vào nhà, để Đồng Tịch tiễn Nhiếp Tu, rõ ràng là có ý hợp tác, cho hai người thời gian ở chung riêng. Đồng Tịch có chút xấu hổ, muốn mím cười nhưng lại cảm thấy khóe miệng cứng lại: “Anh lái xe chậm một chút, chú ý an toàn. Ừm, chúc anh thuận lợi bình an.”

Nhiếp Tu nhìn cô không chớp mắt: “Buổi tối Phó Hành Tri và Mạc Phỉ mở tiệc tiễn anh, em cùng đi với anh đi.”

Dưới cái nhìn khẩn thiết của anh, Đồng Tịch cảm thấy rất bối rối, ánh mắt cô sụp xuống nhìn chân anh: “Em đều ăn cơm ba bốn ngày với anh rồi. Thêm vài ngày nằm viện thì phải có mười ngày rồi.”

“Lần này khác, anh phải đi em cũng không tiễn à?”

Ngữ khí của Nhiếp Tu tràn đầy thương tâm u oán, Đồng Tịch cơ hồ không có dũng khí mở mắt ra, cúi đầu cương từ đoạt lý nói: “Em chẳng phải đang tiễn anh sao?”

“...Trái tim em thật sắt đá.”

35. Chương 35: Tạm Biệt

Chẳng ai có thể chống đỡ được câu nói này. Đồng Tịch nói tạm biệt thật nhanh rồi chột lách người bước vào cổng nhà.

Khoảng chừng một phút sau, bên ngoài vang lên tiếng ô tô khởi động, tiếng bánh xe lướt trên đường... Rồi dần dần quay về yên lặng.

Đồng Tịch dựa lưng vào cửa gỗ, nỗi lo lắng trong lòng chậm rãi vơi đi. Đình viện cổ kính, giàn nho trĩu lủi, vườn sen trống rỗng, cành lá thưa thớt va vào nhau xào xạc, sự yên lặng tràn vào từng góc nhỏ trong tim. Hương vị tết bỗng biến mất không gặp, hết thấy cũng chỉ bắt nguồn từ sự thiếu vắng đột nhiên của một người.

Lúc anh ở đây cô chẳng có cảm giác náo nhiệt, giờ khắc này lại đột nhiên cảm thấy cô tịch và thất lạc.

Đồng Hoa giờ chiếc máy học tập ra vui vẻ nhào tới: “Dì ơi, đây là lễ vật năm mới chú Nhiếp tặng con, giấu trong hòm đồ chơi của em đấy!”

Nghe được tên anh, cảm xúc cô càng thêm sa sút, trái tim như thiếu mất một mảnh ghép, gió thổi lạnh lẽo.

Đồng Kiến Văn cũng nói: “Thêm một người không cảm thấy náo nhiệt, ít một người lại cảm thấy quạnh quẽ hơn nhiều.”

Chu Dư Phương oán trách: “Ai bảo ông không gọi Đồng Hâm về.”

Nhắc đến con trai, Đồng Kiến Văn liền đổi sắc mặt: “Không thấy thì không phiền lòng, nó không trở lại càng tốt hơn.”

Đồng Tịch dạy Đồng Hoa cách dùng máy học tập, kỳ lạ là bình thường đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng hôm nay lại vô cùng chậm chạp, phẳng phất như bị ngưng lại đông lại vậy. Cô ủ rũ nhìn một giờ, cho đến khi nhận được một cuộc điện thoại mới cảm thấy có tinh thần hơn.

Người gọi là Trương Lập Hằng, là một nhân viên trong công ty môi giới bất động sản. Sau khi Đồng Xuân Hiểu qua đời được một năm thì cô tìm tới công ty môi giới này để bán căn hộ. Hương Chương Viên có vị trí không tệ, giao thông tiện lợi, căn hộ này cũng rất tốt, người xem rất nhiều, nhưng khi nghe được ở đây từng có người chết thì đều không có đoạn sau nữa. Giá tiền thấp hơn căn hộ bình thường mười vạn tám vạn mà cũng không có ai muốn.

Không nghĩ tới Trương Lập Hằng lại mang đến tin tức tốt. Có người cảm thấy rất hứng thú với căn hộ ở Hương Chương Viên, xé chiều muốn đi xem.

Đồng Tịch hỏi: “Vậy anh có nói về chuyện xảy ra trong căn hộ đó chưa?”

Trước kia Trương Lập Hằng đều chủ trương giấu giếm không nói, kết quả là trước khi ký hợp đồng thì đôi phương đều đổi ý. Đồng Tịch dứt khoát bảo anh ta đừng giấu giếm, để tránh tốn thời gian và sức lực của nhau.

“Nói rồi, anh ta không ngại. Vị Ngô Diệu Tổ tiên sinh này mới về nước lập nghiệp, công ty ở gần Hương Chương Viên nên muốn mua một vài căn hộ gần đó làm ký túc xá cho nhân viên.”

Hóa là vậy, khó trách lại không ngại.

Đồng Tịch nói: “Vậy anh hẹn thời gian với anh ta đi, mấy ngày nay tôi đều rảnh, lúc nào cũng có thể dẫn anh ta đi xem phòng.”

“Vậy được, tôi hẹn anh ta xong thì trả lời cô sau.”

Một lát sau, Trương Lập Hằng gọi điện tới hỏi cô hai giờ chiều được không.

“Không có vấn đề gì. Hai giờ chiều, tôi ở Hương Chương Viên chờ các anh.” Cúp điện thoại, Đồng Tịch liền bảo Đồng Kiến Văn là cô muốn về thành phố, có người muốn xem nhà.

Đồng Kiến Văn không nhịn được lẩm bẩm: “Cháu nói xem cháu cứng đầu quá, lúc này Nhiếp Tu muốn về thành phố, cháu đi với nó chẳng phải là được sao, lúc này lại phải ngồi xe bus.”

Đồng Tịch cười: “Lúc ấy không biết có người muốn xem nhà mà, điện thoại này gọi tới sớm một giờ thì tốt.”

Bình thường xe bus từ Hy Trấn đến thành phố rất nhiều, hai giờ một chuyến, nhưng lái xe nghỉ tết nên chỉ có hai chuyến lúc tám giờ sáng và một giờ chiều. Đồng Tịch mua vé xong thì vội gọi điện thoại xin lỗi Trương Lập Hằng, bảo ba rưỡi mình mới đến được, nhờ anh ta chuyển lời cho vị Ngô tiên sinh kia.

Ba giờ, xe bus đúng giờ tới thành phố, Đồng Tịch xuống xe xong trực tiếp gọi xe đến Hương Chương Viên, lên lầu sớm hơn năm phút so với thời gian hẹn.

Cô lấy chìa khóa mở cửa phòng ra. Căn hộ lâu không có người ở có cảm giác ngột ngạt và cô tịch khó nói thành lời. Ánh mắt Đồng Tịch rơi xuống một chỗ nào đó trong phòng khách, trái tim như bị bóp nghẹn, không thở nổi.

Cô bước vội tới cửa sổ, mở ra tất cả các cánh cửa. Gió lạnh mùa đông thổi khắp phòng. Cô khoanh tay đứng đón gió, cảm giác lạnh như băng, từ trong lòng đến thân thể. Sự tình đã qua hơn ba năm nhưng cô vẫn không thể quên được vết máu ở chỗ đó.

Cửa phòng mở ra, cô nghe thấy tiếng bước chân lên lầu và tiếng đàn ông trò chuyện. Xoay người thì trông thấy Trương Lập Hằng dẫn theo một người đàn ông trẻ tuổi bước tới.

Người này hơn hai mươi tuổi, tóc đen, có vài sợi tóc được nhuộm bạc, mặc áo khoác lông thời trang, chân đi giày Martin màu đen, nghe tên Ngô Diệu Tổ rất truyền thống, không nghĩ người thật lại ăn mặc thời thượng như thế. Nhìn thoáng qua như là người mẫu trên tạp chí bước ra vậy.

Đồng Tịch đưa lưng về cửa sổ, cả người được bao phủ bởi một tầng ánh sáng nhàn nhạt, dung quang diễm tuyệt mà thanh lãnh, nếu tóc cô không bị gió thổi, Ngô Diệu Tổ cơ hồ muốn tưởng cô là một mỹ nhân làm bằng ngọc không tì vết.

Anh ta thật sự không nghĩ tới chủ phòng là một cô gái trẻ tuổi và xinh đẹp như vậy, bị kinh diễm đến thất thố, ngậy người ra.

Đồng Tịch đi lên trước chào hỏi: “Xin chào Ngô tiên sinh, tôi chính là chủ phòng.”

Lúc này Ngô Diệu Tổ mới hoàn hồn lại. Dù sao anh ta cũng là thanh niên lớn lên ở nước ngoài, lúc này trầm trở đuối tay ra, tán dương không chút keo kiệt: “Đồng tiểu thư thật sự quá xinh đẹp.”

Đồng Tịch cười, bắt tay xong thì dẫn anh ta đi xem nhà. Ngô Diệu Tổ vừa nhìn căn hộ vừa nhìn Đồng Tịch, ánh mắt chuyên chú.

Mặc dù căn hộ đã được xây dựng khá lâu nhưng từng được sửa chữa, đồ dùng trong nhà cũng đều mới, hoàn toàn không phải rách nát. Ngô Diệu Tổ nhìn qua căn hộ, lại chụp vài bức ảnh, trông có vẻ rất hài lòng.

Trương Lập Hằng ở bên cạnh trỏ tay ăn nói, nói vị trí của Hương Chương Viên tiện lợi như thế nào, phụ cận có trường học, bệnh viện, tàu điện ngầm đủ mọi thứ.

Ngô Diệu Tổ liên tục gật đầu, cười mỉm nhìn Đồng Tịch: “Tôi rất hài lòng căn hộ này. Đồng tiểu thư, chúng ta thêm Wechat đi, về sau có chuyện gì cũng tiện thương lượng.”

Dưới ánh mắt cháy bỏng của anh ta, Đồng Tịch cảm giác được rất rõ ràng ý ngoài lời của anh ta nhưng cũng chẳng có cách nào từ chối thêm Wechat với anh ta.

Xem nhà xong, Đồng Tịch đưa hai người xuống lầu. Xe Ngô Diệu Tổ ngừng dưới lầu là một chiếc xe thể thao màu đỏ rất bắt mắt, cũng vô cùng xứng với bản thân anh ta.

Trương Lập Hằng thì đi xe điện ngầm tới.

Ngô Diệu Tổ ân cần hỏi: “Đồng tiểu thư ở đâu? Tôi tiện đường đưa cô về.”

Đồng Tịch cười: “Cảm ơn, không cần đâu, lát nữa bạn trai tôi tới đón.”

Biểu lộ thất lạc của Ngô Diệu Tổ rất khoa trương: “Cô có bạn trai rồi à?”

Đồng Tịch nháy mắt ranh mãnh: “Đúng vậy, chẳng phải anh khen tôi xinh đẹp sao, không có bạn trai mới là lạ chứ?”

Ngô Diệu Tổ cười hì hì gật đầu, nói không sai không sai. Sau đó tiêu sái vẫy tay tạm biệt, khởi động chiếc xe màu đỏ rêu rao đó từ từ rời đi.

Đồng Tịch đứng dưới lầu, hai tay đút trong túi nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ, bất giác lại nhớ tới năm nhất đại học, Nhiếp Tu mượn chiếc xe thể thao màu đỏ của Phó Hành Tri đưa cô đi báo danh, nó cũng có màu sắc nhiệt liệt giống như chiếc xe này vậy.

Khi đó, tình yêu của cô cũng nhiệt liệt như lửa.

Cô chậm rãi ra khỏi cửa chính Hương Chương Viên, đứng trên giao lộ nhìn bốn phía, thành phố vào dịp tết đúng là vắng vẻ, đầy taxi trên đường cái, chỉ vẫy tay một cái là dừng.

Giờ này trở lại Hy Trấn thì có chút muộn, có lẽ cũng không có xe. Cô đón xe trở lại tiểu khu Tinh Viên, vừa vào cửa đã nhận được điện thoại của Mạc Đan, hỏi xem cô đã về từ Lô Sơn Hương chưa. Đồng Tịch chưa kể với cô ta về chuyện tai nạn nên cô ta còn tưởng Đồng Tịch vẫn đi Lô Sơn Hương như những năm trước.

Đồng Tịch nói: “Em ở nhà.”

Mạc Đan lắp bắp hỏi: “Này, ừm...Em biết Nhiếp Tu trở về rồi chứ?”

“Em biết.”

Mạc Đan nóng nảy: “Em biết? Sao không nói cho chị?”

“Em tưởng Mạc Phi đã sớm cho chị biết rồi.” Đồng Tịch cũng không nghĩ tới Mạc Phi không nói cho chị gái mình chuyện này.

“Ngày nào nó và bạn gái nó cũng đánh nhau như sam, đã sớm quên người chị ruột đây rồi, đúng là đồ gặp sắc quên chị. Ngày mai Nhiếp Tu muốn về Anh, Phó Hành Tri mời cậu ta ăn tối, bảo Mạc Phi gọi chị, lúc ấy chị mới biết thằng nhóc này đã trở về được hơn mười ngày rồi. Các em đều không nói cho chị, có phải đã quên còn có người chị này hay không? Tình yêu không đáng tin cậy, tình thân không đáng tin, tình bạn cũng chẳng đáng tin nữa.” Mạc Đan nói đến đây thì giọng nói có chút biến điệu, bởi vì ly hôn nên gần đây cô ta rất yếu ớt, tâm tình thay đổi rất nhanh.

“Em không cố ý giấu chị đâu.” Đồng Tịch vội kể chuyện mình gặp nạn ở Lô Sơn Hương rồi sau đó bị bệnh nặng, phải ở bệnh viện cho tới gần tết.

Mạc Đan nghe mà đổ mồ hôi: “Trời ạ, chả trách thời gian này em không liên hệ với chị. Chị còn tưởng sóng điện thoại trên núi không tốt. May mà có Nhiếp Tu, nếu không chỉ sợ khó mà lường được hậu quả.”

“Đúng vậy, may nhờ có anh ấy.” Giọng cô thấp xuống.

“Chị nghe Mạc Phi nói, Nhiếp Tu muốn quay lại với em?”

“Vâng.”

“Vậy ý của em là?”

“Em không có ý nghĩ đó.” Để chứng minh quyết tâm của mình, Đồng Tịch nâng cao giọng, nghe rất kiên quyết.

“Vậy tối nay em có muốn cùng đi ăn cơm không?”

“...Em chắc không nên đi đâu.”

Mạc Đan im lặng, thở dài: “Chuyện tình cảm đúng là rất phiền phức, khiến lòng bối rối khó dứt.” Nói Đồng Tịch, cũng nói bản thân mình.

Đồng Tịch nhỏ giọng nói: “Khi cần quyết đoán thì vẫn nên quyết đoán thì hơn.” Câu nói này là nói với chính mình.

Cúp điện thoại, Đồng Tịch ngồi một mình trong phòng. Đồng hồ thạch anh kêu tích tắc, càng khiến căn phòng thêm cô tịch.

Cô không muốn thừa nhận bản thân mình không ngờ lại quen có người bầu bạn, chỉ ngần ngại mười ngày mà Nhiếp Tu đã đánh vỡ thói quen ba năm của cô. Cô đứng dậy đi dọn dẹp phòng ở, quét dọn vệ sinh, chỉ khi nhàn rỗi thì con người ta mới có thể suy nghĩ lung tung, khi mà đã bận tới mức thể xác và tinh thần đều mệt mỏi thì sẽ chẳng còn hơi sức mà nghĩ chuyện gì cả, đây là kinh nghiệm của cô.

Hoàng hôn ủa đến từng chút từng chút một, thế giới bên ngoài cửa sổ hào quang rực rỡ, ngẫu nhiên có pháo hoa thấp sáng bầu trời đêm. Đồng Tịch lau sạch từng chiếc lá tích thủy quan âm trên ban công. Đột nhiên, di động đặt trên bàn trà vang lên, cô nhìn điện thoại qua bên kia ghế sofa, chần chờ vài giây rồi đi qua, thấy tên hiện trên màn hình là Mạc Phi thì không hiểu sao, tim lại đập nhanh hơn. Giờ phút này, anh đang ở cùng với Mạc Phi.

“Chúc mừng năm mới.” Ngữ khí Đồng Tịch bình tĩnh nhẹ nhõm, chẳng nghe được chút tâm tình gợn sóng trong lòng cô.

“Anh nghe Mạc Đan nói em ở thành phố, em đã tới rồi thì cùng ăn cơm một bữa đi, cũng không phải ăn em, em sợ gì chứ.” Có tiếng nói chuyện truyền qua điện thoại, có Mạc Đan, Phó Hành Tri nhưng không có Nhiếp Tu.

Đồng Tịch khẽ nói: “Ai bảo em sợ.”

“Không sợ thì đến đây, dù sao Nhiếp Tu cũng cứu em một mạng, em đối đãi ân nhân cứu mạng như thế à? Sao em có thể vô tình vô nghĩa như thế chứ?”

Bị Mạc Phi khích tướng nhưng Đồng Tịch chỉ thờ ơ, trầm mặc không trả lời.

“Nhiếp Tu cấm đầu uống rượu, chẳng nói câu nào, anh thấy mà cũng đau lòng, em qua đây một chuyến khuyên cậu ta đi, ngày mai còn phải bay nữa.”

Đồng Tịch im lặng một lát, nói: “Có anh và Phó Hành Tri, còn có Mạc Đan, mấy người đều không khuyên được, em có thể khuyên được sao?”

“Một vạn người bọn anh cũng không bằng một mình em nha, chẳng lẽ em không biết trong lòng cậu ta muốn điều gì?”

Đồng Tịch: “...”

“Anh gửi địa chỉ cho em. Không nhớ tình quá khứ thì cũng xem ở hiện tại, em đến đây một chuyến được không?”

Mạc Đan cúp điện thoại, gửi tin nhắn cho cô qua Wechat. Thấy địa chỉ, trong lòng Đồng Tịch chìm xuống.

Bốn chữ Hy Hồ mùa xuân giống như cánh cửa thông hướng hồi ức, đó là nơi cô và Nhiếp Tu gặp nhau lần đầu tiên.

36. Chương 36: Tạm Biệt

Cuối cùng, sau khi do dự nửa giờ, Đồng Tịch vẫn đi Hy Hồ mùa xuân. Chủ yếu vì câu nói của Mạc Phi, không niệm tình quá khứ thì cũng xem ở hiện tại. Lần này, Nhiếp Tu trở về làm rất nhiều chuyện khiến cô không thể tuyệt tình được.

Trong phòng riêng vô cùng náo nhiệt, Phó Hành Tri và Mạc Phi Mạc Phi đều ở đây, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Nhiếp Tu. Thức ăn trên bàn cơ hồ không động chút nào, nhưng rượu Mao Đài thì rỗng một chai.

Phó Hành Tri mặt mày hớn hỏ vỗ bàn: “Xong rồi! Anh và Mạc Phi vừa cá nhau là em sẽ không tới!”

Mạc Phi vui vẻ ra mặt, vỗ tay: “Anh biết Đồng Tịch sẽ không nhẫn tâm như vậy mà.”

“Ôi, tiền xăng một năm của anh!” Phó Hành Tri ôm ngực, miệng thì hét lên vô cùng đau lòng nhưng mặt mày lại hớn hỏ, chưa từng thấy người nào thua mà còn vui vẻ như vậy.

Mạc Đan hét thảm: “Xong rồi, chị cũng cá là em không đến, thua một năm vé xem phim rồi! Chẳng phải em đã bảo là không đến à.” Ngoài miệng thì oán giận nhưng mặt mày lại toàn là ý cười ranh mãnh.

Đồng Tịch có chút xấu hổ nhẹ giọng hỏi: “Anh ấy đâu?”

Mạc Đan chép miệng: “Uống nhiều quá, đang nghỉ ngơi trong phòng.”

Đồng Tịch sững sốt một chút, ánh mắt đảo qua chai rượu không kia. Anh rất ít khi uống rượu đế, cũng chưa từng nghe nói anh uống say bao giờ.

Mạc Phi đẩy cửa phòng ra nhìn thoáng qua rồi nói: “Ngủ rồi.”

Đồng Tịch nhẹ nhàng đi tới gian phòng bên trong, chiếc đèn chụp tỏa ra ánh sáng màu quýt ở dưới đất tỏa ra khắp sàn nhà, giống như ánh trăng tròn đêm trung thu. Nhiếp Tu nằm trên ghế sofa dài, một chân để trên thảm, áo lông đang đắp trên người đã rớt xuống một nửa. Trong căn phòng yên tĩnh, hô hấp của anh rất rõ ràng, sống mũi cao rỗ bóng trên gương mặt tuần tú.

Mạc Phi đang định đánh thức anh thì bị Đồng Tịch cản lại, cô nhỏ giọng nói: “Để anh ấy ngủ một chút đi.”

Cô nhẹ nhàng tới gần cầm áo lông lên, đắp lại cho anh một lần nữa. Sau đó quay người rời đi, nhẹ nhàng khép kín cửa phòng.

Mạc Đan hỏi cô ăn cơm chưa, Đồng Tịch nói: “Vẫn chưa.”

“Cùng ăn đi.” Mạc Đan kéo Đồng Tịch ngồi xuống. Đối diện chính là vị trí của Nhiếp Tu. Trong bàn ăn sạch sẽ không có gì, bên cạnh là một bát canh cá chỉ còn một phần ba.

Đồng Tịch không nhịn được nói: “Bụng rỗng uống rượu càng dễ say, sao các anh không cản anh ấy lại.”

Mạc Phi lập tức nói: “Anh nói không cản được, em còn tưởng rằng anh lừa em à? Em hỏi Mạc Đan xem bọn anh có khuyên không?”

Mạc Đan vội nói: “Việc này trách chị, nếu chị không nói chuyện em đến thành phố thì tốt.”

“Em nói xem, em còn ở Hy Trấn thì không nói, Nhiếp Tu nghe Mạc Đan nói em đã đến thành phố mà vẫn không chịu tới. Ôi, anh đều không đành lòng nhìn nét mặt cậu ta...” Mạc Phi lắc đầu, thở dài.

Đồng Tịch bị anh ta nói thế thì bỗng cảm thấy áy náy vài phần, vội giải thích: “Lúc đầu em không định đến, xé chiều lại vừa hay có người muốn xem nhà nên mới chạy tới.”

Phó Hành Tri nghe chuyện nhà ở thì lập tức nói tiếp: “Nhà chỗ nào?”

Thật ra ngày đầu tiên Nhiếp Tu trở về đã tìm anh ta, để anh ta ra mặt tìm người mua căn hộ của Đồng Tịch. Phó Hành Tri hiểu rất rõ về căn hộ của Đồng Xuân Hiểu nhưng vì không khiến Đồng Tịch nghi ngờ nên cũng ra vẻ không biết, còn cố ý hỏi han.

Đồng Tịch nói: “Nhà của chị em, cạnh đường Hòa Quý ở tiểu khu Hương Chương Viên.”

Phó Hành Tri lập tức dùng thân phận người trong ngành nói ra: “Căn hộ ở đây hẳn là bán chạy lắm mới đúng chứ. Bên đường Hòa Quý có hai trường tiểu học không tệ. Hiện tại tài nguyên giáo dục còn quan trọng hơn chữa bệnh, tòa nhà bọn anh mới khai phá đã tranh thủ ký hợp đồng với tiểu học thí nghiệm rồi.”

Chủ đầu bông kéo tới tiểu học thí nghiệm, Đồng Tịch quả nhiên quan tâm đến, hỏi giá căn hộ ở đó. Phó Hành Tri báo giá khiến Đồng Tịch giật mình, giá cả ở tiểu khu gần trường học đó quả nhiên đắt kinh người.

“Em đang định mua một căn hộ nhỏ ở đó, không nghĩ tới đắt như vậy.”

Phó Hành Tri cười hì hì nói: “Em muốn mua, khẳng định phải giảm giá cho em nha, cho em giá nội bộ thôi.”

Đồng Tịch vừa mừng vừa sợ: “Thật sao?”

“Đương nhiên, dù Nhiếp Tu và em đã chia tay nhưng chúng ta vẫn là bạn bè mà, cho em giá nội bộ là không thành vấn đề. Nếu không phải trả góp, trực tiếp giao tiền đặt cọc thì còn có thể giảm nữa.”

Đồng Tịch vội nói: “Em khẳng định sẽ giao tiền đặt cọc. Nhưng phải chờ căn hộ ở Hương Chương Viên bán đi mới được. Hôm nay người xem nhà rất hài lòng, em đoán là sẽ được. Nhưng mà dù có bán đi thì xử lý hết thủ tục xong cũng phải rất lâu mới lấy được tiền, em lo nhà nơi đó của anh sẽ bị người ta đoạt hết đi.”

“Không vội, tòa nhà bên anh cũng vừa bắt đầu rao bán thôi. Sau anh bảo quản lý bộ tiêu thụ để lại cho em một căn hộ, em muốn diện tích bao lớn?”

“Nhà ở Hương Chương Viên không bán được giá cao, chắc có lẽ có thể mua được căn hộ diện tích khoảng 80 mét vuông bên anh, nhưng em còn muốn để lại chút tiền trang trí nên mua căn hộ khoảng 60 mét vuông là đủ.”

Phó Hành Tri âm thầm bội phục, bởi lời Nhiếp Tu nhấn đúng là căn hộ khoảng năm sáu mươi mét vuông. “Không có vấn đề gì, sau em có thể chọn căn hộ.”

Mạc Phi nói: “Em xem, đến họp với bạn bè không lỗ đi, một năm tiền xăng và vé xem phim của anh cũng có, chuyện đi học của Đồng Hoa cũng làm xong.”

Đồng Tịch cười hì hì chấp tay trước ngực: “Ông trời phù hộ, để ông chủ Ngô nhanh chóng ký hợp đồng mua nhà đi.”

Phó Hành Tri bưng chén rượu lên, mỉm cười nhấp một ngụm. Yên tâm “Anh” sẽ phù hộ.

Đồng Tịch lâu rồi chưa từng vui vẻ như vậy, rót rượu mời Phó Hành Tri, liên tục cảm ơn.

Phó Hành Tri nhận chén rượu của cô nhưng bưng trong tay không uống, đằng hoàng nói: “Anh cũng có một chuyện nhỏ muốn em giúp đây.”

Đồng Tịch cười nói vui vẻ đáp ứng: “Em giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

Phó Hành Tri nói: “Em nhất định có thể giúp.” Còn chưa nói là chuyện gì thì cửa phòng sau lưng đột nhiên mở ra, Nhiếp Tu ôm áo lông bước ra.

Ánh mắt Đồng Tịch bắt gặp ánh mắt anh, đôi mắt đen nhánh nhìn cô từ trên xuống dưới, hình như khó có thể tin tưởng.

Đồng Tịch kéo khóe miệng, nở nụ cười với anh: “Anh tỉnh rồi à.”

Nhiếp Tu không nói gì, nhìn cô không chớp mắt, phẳng phất như trong phòng này không có người nào khác, chỉ có Đồng Tịch và anh. Ba người ở bên cạnh đứng xem kịch, im lặng không nói gì.

Dưới ánh mắt của anh, nụ cười của Đồng Tịch không duy trì được nữa. Ánh mắt của anh quá nhiều tình cảm, như mặt biểu lúc thủy triều mãnh liệt nhất. Cô khó có thể chịu đựng được ánh mắt như vậy, vội quay sang nhìn Phó Hành Tri: “Vừa rồi anh nói để em hỗ trợ gì nhỉ.”

Phó Hành Tri ồ một tiếng, như vừa mới bừng tỉnh trong giấc mộng, cười hì hì chỉ vào Nhiếp Tu: “Là muốn em giúp đưa cậu ta về. Sáng mai cậu ta phải đến sân bay, tối nay không về biệt thự Mai Sơn nữa, ở bên đường Linh Khê.”

Nhiếp Tu tới gần, kéo chiếc ghế cạnh Phó Hành Tri rồi ngồi xuống, tỉnh táo nói: “Tớ gọi taxi, không cần làm phiền cô ấy.” Nếu giọng nói của anh không khàn khàn và động tác không chậm chạp thì người ngoài rất khó tin tưởng rằng anh đã uống nhiều quá.

Anh luôn luôn trầm ổn tỉnh táo, bình tĩnh tự kiềm chế không bao giờ làm mất phong độ của mình, nổi bật lóa mắt mà xa xôi. Có lẽ chỉ có cô mới từng được nhìn thấy dáng vẻ chật vật, đầu tóc rối bời, râu ria trên cằm của anh.

Ngón tay cầm chén rượu của Đồng Tịch nắm thật chặt lại, nói: “Không phiền gì cả, em đưa anh về.”

Phó Hành Tri và Mạc Phi cùng lộ ra vẻ tươi cười như trút được gánh nặng: “Vây bọn anh an tâm rồi. Nhiếp Tu, đến đây, ăn chút gì đó đi.”

Nhiếp Tu lắc đầu: “Dạ dày hơi khó chịu, không muốn ăn.”

Đồng Tịch nói: “Lại ăn chút cháo đi.”

Nhiếp Tu không lên tiếng, cũng không phản đối.

Phó Hành Tri nháy mắt với Mạc Phi: “Cậu xem, quả nhiên chỉ nghe Đồng Tịch thôi, chúng ta nói gì cũng vô dụng.”

Đồng Tịch đang cảm thấy xấu hổ thì điện thoại di động vang lên rất kịp thời, là điện thoại của chú hỏi xem kết quả nhìn nhà thế nào. Đồng Tịch vừa nói chuyện với Đồng Kiến Văn xong thì điện thoại bên kia lại bị Đồng Hoa đoạt mất, hồi lúc nào thì đi trở về, còn làm nũng đòi cô mua xe lửa nhỏ cho nữa.

Đồng Tịch vừa nghe được giọng Đồng Hoa thì trên mặt lập tức lộ ra vẻ dửng dưng cương chiêu, giọng nói của mềm mại: “Được, con ngủ sớm một chút, không được nghịch ngợm.”

“Con yêu đi nhất.” Đồng Hoa hôn một cái rất kêu với điện thoại, Mạc Đan ở bên cạnh cũng có thể nghe thấy được, không khỏi cười: “Đáng yêu quá.”

Đồng Tịch cười: “Đúng vậy, lúc hai ba tuổi đáng yêu nhất, mập mập thơm ngào ngạt, em thích nhất là xoa bụng nhỏ của bé.”

Mạc Đan nâng má hâm mộ nói: “Mẹ chị từng nói, không sinh con thì vĩnh viễn không biết mình có thể yêu một người tới mức nào, có thể vì con mình mà trả giá tất cả, cam nguyện vì nó mà xông pha khói lửa, muôn lần chết không hối từ, hận không thể đem hết thấy những thứ tốt đẹp nhất dành cho nó.”

Đồng Tịch mỉm cười gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Mạc Đan thấy biểu cảm từng trải của cô thì bật cười: “Em không sinh con thì không trải nghiệm được cảm giác đó đâu. Dù em rất yêu Đồng Hoa, coi bé thành con của mình thì cũng không giống nhau.”

Đồng Tịch cười: “Vây sao, vậy có lẽ em không thể trải nghiệm được rồi.”

Mạc Đan thở dài: “Lúc cùng với Thẩm Hi Quyền, chị rất mong có con nhưng mãi mà không mang thai. Hiện tại lại cảm thấy đặc biệt may mắn chúng ta không có con, nếu không thì chuyện ly hôn cũng không đơn giản như vậy được.”

Đồng Tịch nghe vậy thì nụ cười chợt tắt. Bí mật kia giống một hòn đá nặng trĩu đè ép trong lòng. Mạc Đan vô cùng khát vọng sinh con, nhưng Thẩm Hi Quyền cũng không muốn nuôi dưỡng một đứa bé không có quan hệ máu mủ với mình.

Đây là một khốn cục không thể giải được.

Trước kia cô tưởng rằng họ ly hôn vì Thẩm Hi Quyền vượt quá giới hạn nên trong lòng kiên định đứng về phía Mạc Đan. Nhưng bây giờ đã biết chân tướng rồi thì cô lại rất đồng tình Thẩm Hi Quyền, cô cũng không cho rằng anh ích kỷ tự tư. Bởi cô rất rõ ràng, nuôi dưỡng một đứa bé phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết. Không chỉ tiền tài và thời gian mà còn có tình yêu và trách nhiệm. Việc nhỏ như dạy nó những thói quen sinh hoạt tốt đẹp, việc lớn như bồi dưỡng nó thành tài, để nó có bản lĩnh sinh tồn. Một đời dài dằng dặc như vậy, luôn phải bận tâm về nó. Nếu không có quan hệ máu mủ thì quả thật rất khó có thể vô tư trả giá như vậy.

Cơm nước xong xuôi, mọi người rời khỏi quán bar. Xe taxi của Phó Hành Tri tới trước nên anh ta rời đi trước tiên. Chỉ chốc lát sau, xe taxi mà Nhiếp Tu gọi cũng tới.

Mạc Đan ghé vào tai Đồng Tịch nhỏ giọng nói: “Em tiễn cậu ta tới cửa là được, đừng vào nhà, say rượu dễ mất lý trí lắm.”

Đồng Tịch hơi đỏ mặt: “Chị nghĩ gì thế?”

Mạc Đan che miệng nói: “Đây là lời khuyên của một người phụ nữ đã lập gia đình biết rõ bản tính của đàn ông. Chị lo lắng hai người không nhận được, ngày mai cậu ta lại bị lỡ chuyến bay.”

Đồng Tịch lúng túng đỏ bừng mặt, mở cửa xe ngồi xuống ghế sau.

Nhiếp Tu tạm biệt hai người bạn, cũng ngồi xuống cạnh cô.

Lái xe hỏi địa chỉ cụ thể, Nhiếp Tu báo địa chỉ tiểu khu Tinh Viên, Đồng Tịch vội nói: “Đưa anh về trước đi, em đón xe về sau.”

Nhiếp Tu day day huyết thái dương: “Anh không sao, chỉ là không thể lái xe thôi chứ đầu óc thì rất thanh tỉnh.”

Đường buổi đêm khuya cơ hồ không có người đi đường, hai bên đường treo đèn cung đình màu đỏ, thỉnh thoảng nghe được tiếng pháo hoa thừa thốt.

Xe dừng trước cửa tiểu khu, Đồng Tịch xuống xe, Nhiếp Tu cũng đẩy cửa xuống theo. Đồng Tịch nói: “Anh về nghỉ ngơi sớm một chút nhé.”

Nhiếp Tu nói: “Anh đưa em vào.”

Đồng Tịch không phản đối, cùng anh đi đến dưới lầu tiểu khu mới dừng bước. Có mấy lời giữ ở trong lòng cả đêm, vẫn cảm thấy nói ra sẽ tốt hơn.

“Nhiếp Tu, em không phải cố ý không đến, chỉ là không muốn cho anh hi vọng... Nếu vậy thì cuối cùng anh sẽ rất thất vọng.”

Nhiếp Tu cười: “Anh hiểu. Anh hi vọng dù chúng ta không phải người yêu nhưng vẫn là bạn tốt, không nên cả đời không qua lại với nhau.”

Đồng Tịch cup mắt xuống, không trả lời. Cô không phải người nhỏ mọn như vậy, đã sớm không còn oán giận chuyện chia tay lúc trước nữa rồi.

Không đồng ý làm bạn bè với anh bởi cô rất rõ mình thích người như thế nào. Nhiều năm như vậy, cô chỉ từng động tâm với Nhiếp Tu, mà còn nhanh động tâm như vậy nữa. Cô chỉ có thể để phòng chuyện chưa xảy ra, nhưng lại không thể nói rõ nguyên nhân này ra.

“Em không cần có bất cứ gánh nặng trong lòng nào, anh cũng không yêu cầu em đáp lại cái gì cả, chỉ là muốn bù đắp những chuyện trước kia chưa làm được mà thôi. Em sẽ không quay lại với anh, đó là chuyện anh đã sớm dự liệu được rồi.”

Nhiếp Tu nhìn cô thật sâu: “Nhưng anh cũng sẽ không vì kết quả đã dự liệu này mà từ bỏ. Anh làm việc luôn không để ý tới kết quả, chỉ xem có dùng hết toàn lực hay không.”

Anh càng nói như vậy thì Đồng Tịch càng cảm thấy khó chịu, giống như có thứ gì đó vướng mắc trong cổ họng, sự trĩu nặng từ yết hầu đến tận trái tim.

Nhiếp Tu đưa tay đặt lên tóc cô. Cô cũng không hề từ chối, để mặc cho ngón tay anh vuốt ve từ đỉnh đầu xuống dưới, đến tận lọn tóc: “Lần sau gặp được em, tóc em hẳn là sẽ dài đến vị trí xương sườn thứ ba.”

Đồng Tịch cắn môi, không hiểu sao bỗng dưng muốn khóc. Lần sau gặp lại là năm nào tháng nào, lại là khi nào.

Ngón tay dờ đi lọn tóc của cô, xuất hiện trước mắt cô: “Tạm biệt, Thất Thất.”

Đồng Tịch cầm tay anh, giọng nói vội vã nghẹn ngào: “Tạm biệt.”

“Thẩm Hi Quyền nói trái tim em có một mảnh vỡ. Hi vọng, lần sau anh có thể lấp đầy nó.”

Trước khi nước mắt tuôn rơi, Đồng Tịch rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, nhanh chóng quay người.

Xa xa có pháo hoa nổ rộ trong trời đêm sáng chói, đêm đông rét lạnh cũng có nhan sắc xinh đẹp như vậy.

37. Chương 37: Quán

Một năm mới bắt đầu, rốt cục Đồng Tịch cũng có cảm giác khổ tận cam lai, cảm giác được mọi việc bắt đầu thuận lợi.

Đầu tiên là chuyện cảnh sát tìm được lái xe gây chuyện bỏ trốn, hóa ra lại là anh trai của Tưởng Văn Tuấn, Tưởng Văn Hải. Bởi vì gây chuyện bỏ trốn là một chuyện nghiêm trọng nên Tưởng Văn Hải không tránh được kết cục ngồi tù. Vì để được đền bù ít tiền hơn một chút mà vợ hắn ta chủ động nói cho Đồng Tịch biết chỗ của Tưởng Văn Tuấn. Đây có lẽ cũng là ý trời.

Đồng Tịch không nghĩ tới ba năm trước đây Tưởng Văn Tuấn đã đi châu Phi rồi, hắn có một bạn học làm ở mỏ vàng ở đây. Khó trách mới thám tử tư lâu như vậy mà vẫn không có chút tin tức gì của hắn. Biết chỗ ở của Tưởng Văn Tuấn là một tin tức tốt nhưng tin tức này lại không thể khiến Đồng Tịch vui vẻ hơn. Thẩm Hi Quyền đi cùng cô đến huyện An Thành. Trên đường trở về thuyết phục cô: “Anh thấy hay là thôi đi, em cũng chẳng thể đuổi tới tận châu Phi được.”

“Nơi như Châu Phi rất dễ bỏ tiền ra để thuê người hành hung, pháp luật cũng không có giá trị gì.”

Thẩm Hi Quyền cười: “Ôi chao, thế mà không nhìn ra được em còn gangster hơn anh đấy.”

Đồng Tịch cười không nổi, cô thật sự có ý nghĩ này, chỉ là sẽ không biến nó thành hành động thôi.

Thẩm Hi Quyền nói: “Anh hẳn ngồi tù cũng xem như là Tưởng Văn Tuấn đã nhận được báo ứng. Chị dâu hẳn có bệnh không thể đi làm bên ngoài, sinh hoạt toàn bộ trông chờ vào anh hắn. Hiện tại thế này thì cả nhà hẳn cũng sẽ không dễ chịu, mẹ hắn cũng vậy.”

Đồng Tịch không đồng ý cái nhìn của Thẩm Hi Quyền: “Tưởng Văn Hải ngồi tù là trừng phạt đúng tội, nếu ngày đó em không gặp Nhiếp Tu thì khẳng định sẽ mất mạng. Nhưng dù hắn ta hại chết người cũng chỉ bị tù mấy năm, anh không cảm thấy không công bằng sao?”

“Trên đời này nào có chuyện gì là công bằng tuyệt đối được. Tỷ như anh cũng từng làm chuyện không quang minh chính đại nhưng chưa từng hại ai, tại sao lại bị ông trời đối đãi như vậy chứ, anh cũng cảm thấy rất không phục. Nhưng không phục cũng phải nhin nha.” Thẩm Hi Quyền kéo khóe miệng lộ ra nụ cười như trước, nhưng Đồng Tịch có thể nhìn ra được sự cô đơn ẩn sau nụ cười của anh.

“Quyền Ca, anh và Mạc Đan thật sự không có khả năng quay lại với nhau sao? Em có thể thấy được, Mạc Đan vẫn rất yêu anh, nếu không ly hôn lâu rồi cũng sẽ không thống khổ như vậy.” Đồng Tịch dừng một lát còn nói: “Một ngày trước khi Nhiếp Tu đi, bọn em cùng ăn cơm. Em thấy chị ấy uống rất nhiều, tửu lượng tăng rất nhanh.”

Thẩm Hi Quyền cứ như không nghe thấy gì, hỏi: “Thời gian này, em và Nhiếp Tu chung đụng cũng không tệ lắm phải không?”

“Tương đối khó chịu.”

“Khó chịu là được rồi, không khó chịu thì mới không có khả năng.”

Đồng Tịch: “...Quyền ca, bây giờ anh đặc biệt giống bà mối đấy anh biết không, đến cùng thì Nhiếp Tu đã cho anh lợi ích gì chứ.”

“Lợi ích chính là... tương lai em sẽ biết.” Thẩm Hi Quyền chỉ nói nửa câu.

Đồng Tịch hận nhất nói một nửa giữ một nửa không nói, nhưng cô hiểu Thẩm Hi Quyền, nếu anh không chịu nói thì dù hỏi thế nào cũng không được. Thế là buổi tối gửi tin nhắn hỏi Nhiếp Tu, kết quả Nhiếp Tu trả lời là một dấu chấm hỏi. Đồng Tịch tức giận tới mức ném điện thoại đi động xuống, đi tắm.

Tắm xong, cô chải tóc trước gương, trong đầu đột nhiên xuất hiện lời anh nói: “Lần sau gặp em, tóc em hẳn là dài đến vị trí xương sườn thứ ba.”

Cô nhìn tóc trong gương, bỗng bất giác nhận ra mình cũng đủ hồ đồ, nhiều năm như vậy mà vẫn chưa từng chú ý tới tốc độ dài của tóc, mỗi ngày bận rộn, luôn có việc chưa làm xong. Nhất là từ lúc Đồng Hoa từ Hy Trấn đến ở với cô, ban ngày thì bận công việc, cuối tuần càng bận rộn dẫn Đồng Hoa đăng ký học lớp tự chọn, đi công viên, đi sân chơi, đi xem phim, đi thư viện. Hai ngày cuối tuần còn mệt hơn cả đi làm.

Cho nên, Hứa Lâm Lang độc thân nuôi con mà vẫn có thể trải qua cuộc sống sinh hoạt như nữ thần tuyệt đối không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được. Nhất định phải có cơ sở kinh tế mạnh mẽ mới được.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Đồng Tịch thấy tin nhắn Nhiếp Tu gửi đến Wechat. Anh cũng không nhắc đến Thẩm Hi Quyền mà nói về những hoạt động hôm nay của mình.

Đồng Tịch tưởng rằng sau khi anh về nước Anh thì hết thấy sẽ ngừng lại, nhưng cô không nghĩ tới anh cũng không cắt đứt liên hệ với cô mà còn thường thường nhắn tin Wechat cho cô. Không nói lan man mà ngắn gọn, cơ bản chính là báo cô hành tung hoặc là tiến triển của công việc với cô. Loại cảm giác này, giống như cô là lãnh đạo của anh vậy...

Đồng Tịch đặt lược xuống, thêm một lần nữa trong vô số lần nhắc nhở anh: Anh không cần báo cáo hành tung của anh với em.

“Quá tịch mịch, muốn nói với ai đó một chút.”

Đồng Tịch trả lời: “Anh tìm một bạn gái là được.”

“Đang tìm.”

Đồng Tịch có cảm giác như đánh vào bông, không khỏi cảm thấy không có sức lực, ngay cả trái tim cũng mềm mại.

Thúc thủ vô sách... Cô chỉ có thể hi vọng thời gian và khoảng cách sẽ từ từ khiến anh thay đổi suy nghĩ.

Ở thành phố ngày thứ ba, Đồng Tịch nhận được một tin tức tốt nữa, Ngô Diệu Tổ đã xác định muốn mua căn hộ ở Hương Chương Viên của cô. Hơn nữa còn ra giá không thấp, cũng không bởi vì nhà có ma mà ép giá, quả nhiên là con nhà giàu không thiếu tiền tiêu.

Hai người hẹn thời gian để ký hợp đồng trong công ty môi giới. Năm đó lúc Đồng Xuân Hiểu ra tòa, lo Tưởng Văn Tuấn còn có chủ nợ khác nên đã chuyển căn hộ này cho Đồng Tịch. Chủ hộ hiện tại chính là cô.

Ký hợp đồng xong, Ngô Diệu Tổ mời Đồng Tịch ăn cơm. Đồng Tịch từ chối còn phải tặng ca. Ngô Diệu Tổ liền nói: “Vậy tôi tiện đường đưa em về nhé.”

Đồng Tịch không nhận được cười: “Anh cũng không biết tôi làm ở đâu, sao có thể tiện đường chứ?”

Ngô Diệu Tổ lại chẳng hề nao núng: “Đồng tây nam bắc tôi đều tiện đường hết.”

Đồng Tịch không chối từ được, đành phải bị anh ta “tiện đường” đưa đến công ty. Hôm sau, Ngô Diệu Tổ lại hẹn cô, Đồng Tịch lại từ chối lần nữa.

Tất cả mọi người là người trưởng thành, mặc dù cô không nói rõ nhưng ý từ chối rõ ràng như thế, người bình thường đều sẽ biết khó mà lui, nhưng vị Ngô tiên sinh này lại là một người có trái tim phi thường lớn lao, tuyệt đối không quan tâm bị từ chối, liên tiếp mấy ngày gọi điện thoại hẹn ăn cơm chiều.

Nếu là người khác, Đồng Tịch dứt khoát sẽ cự tuyệt rõ luôn, nhưng Ngô Diệu Tổ không nói thích cô muốn theo đuổi cô, chỉ hẹn ăn cơm đơn thuần. Thứ hai cũng có liên quan đến vấn đề căn hộ, ký hợp đồng chỉ là bước đầu tiên, cô lo thái độ của mình cứng rắn lạnh lẽo quá thì anh ta sẽ lạt lọng. Trong hai năm qua, anh ta là người mua đầu tiên không ngại chuyện Hương Chương Viên có ma. Đồng Tịch cũng vội vã muốn bán

nhà để mua căn hộ ở tiểu khu của Phó Hành Tri. Căn hộ bên đó rất quý hiếm, cho dù Phó Hành Tri đảm bảo sẽ để lại một căn cho cô nhưng cô cũng không tiện kéo dài quá lâu.

Hôm nay là thứ sáu, Ngô Diệu Tổ lần đầu tiên lại hông điện thoại tới. Đồng Tịch âm thầm thở phào, còn tưởng rằng rốt cục anh ta cũng tuyệt vọng, ai biết vừa từ trong thang máy ra thì đã thấy Ngô Diệu Tổ đang ở đại sảnh tầng một chờ cô. Trong tay anh ta còn cầm một bông hoa hồng đỏ, đúng vậy, chỉ là một bông.

Đồng Tịch lấy lại bình tĩnh, mỉm cười: “Ngô tiên sinh tìm tôi có việc sao?”

Ngô Diệu Tổ cũng không trả lời, cười mỉm giơ hoa hồng: “Nghe nói tặng một bông hoa hồng là vừa gặp đã yêu?”

Đồng Tịch bình tĩnh đáp lại: “Tôi cũng không rõ ràng, còn chưa có người nào tặng tôi một bông hoa hồng cả. Cũng có lẽ là... nhất phách lưỡng tán?”

Ngô Diệu Tổ bật cười: “Đồng tiểu thư thật hài hước, tôi thích.” Nói xong, vô cùng tùy tiện cắm hoa hồng vào trong túi da của Đồng Tịch.

Hiển nhiên anh ta cố ý tới công ty không phải chỉ để tặng một bông hoa. Đồng Tịch cấp tốc suy nghĩ xem còn muốn kiểm soát gì cự tuyệt lời mời của anh ta, lúc này vừa hay Mạc Đan lại gọi điện thoại tới hẹn Đồng Tịch cùng ăn cơm.

Trong lòng Đồng Tịch âm thầm cảm kích cuộc điện thoại đúng lúc của Mạc tiểu thư, tỏ vẻ xin lỗi nói với Ngô Diệu Tổ: “Thật xin lỗi, bạn tôi vừa gọi điện muốn hẹn tôi ăn cơm.”

“Thật đúng lúc, tôi đến cũng là muốn mời em ăn cơm, hay là chúng ta cùng nhau?”

Đồng Tịch tiếp tục kiểm soát: “Lát nữa bọn tôi cùng muốn dạo phố, chỉ sợ anh không tiện.”

“Không sao, tôi có thể lấy góc độ của đàn ông để cho em lời khuyên. Mắt nhìn của anh rất tốt, tuyệt đối sẽ không khiến em thất vọng đâu.”

Đồng Tịch không có gì khác, chỉ đành nói: “Vậy tôi hỏi bạn tôi một chút xem sao.”

Đồng Tịch gọi điện thoại cho Mạc Đan, hỏi cô có để ý thêm một người bạn hay không. Thật đáng tiếc, cô nghe được câu trả lời là không ngại.

Ngô Diệu Tổ nhún vai: “Tôi biết là bạn em sẽ không để ý mà. Thêm một người cũng náo nhiệt hơn, hôm nay tôi mời khách, em muốn ăn gì?”

“Vẫn là xem bạn em muốn ăn gì đã.”

Hôm nay Ngô Diệu Tổ đổi phong cách, rất có phong phạm của tổng giám đốc.

“Người bạn này của em là nữ à?”

“Đúng vậy.”

“Lạ thật, cuối tuần bạn trai em không hẹn em mà lại là bạn gái à?”

Ngô Diệu Tổ nói tiếp: “Tôi xem vòng bạn bè của em, thấy chẳng có dấu hiệu của người bạn trai nào cả, em thật có bạn trai sao?”

Đồng Tịch rất khẳng định: “Có nha.”

“Hiển nhiên cậu ta là một người bạn trai không hợp cách, tan tằm mà cũng chẳng tới đón em. Chắc chắn, nếu là bạn gái của tôi, ngày nào tôi cũng sẽ đưa đón tận nơi.”

Đồng Tịch gượng cười: “...”

“Bạn trai em làm nghề gì?”

Đồng Tịch không nghĩ tới anh ta sẽ đột nhiên hỏi cái này, trong lúc nhất thời kẹt từ, trong tiềm thức đem Nhiếp Tu thay vào nhân vật bạn trai này, nói anh ấy đang học tiến sĩ.

“Ồ, không tệ, bạn lắm à?”

“Vâng, bề bộn nhiều việc.”

Ngô Diệu Tổ đập tay lái: “Bạn hơn nữa cũng không thể vắng vẻ bạn gái nha.”

Đồng Tịch gượng cười lần nữa: “...”

Chạng vạng tối thứ sáu đông hơn bình thường rất nhiều, hai người đến Phù Dung Lâu, chỗ Mạc Đan nhắc tới thì đã muộn bốn mươi phút rồi. Mạc Đan ngồi một mình trong phòng bao, nhìn mỗi món mấy lần.

Đồng Tịch giới thiệu hai người với nhau.

Ngô Diệu Tổ khen: “Mạc tiểu thư thật sự quá xinh đẹp.”

Mạc Đan đương nhiên không biết, lần đầu tiên Ngô Diệu Tổ gặp Đồng Tịch cũng nói đúng câu này, cũng là ngữ khí sợ hãi thán phục như thế. Lý hôn đã đả kích lòng tự tin của cô rất nhiều, khoảng thời gian này lại luôn ở trong nhà không ra ngoài, đột nhiên nghe được lời ca ngợi của khác phái, còn là một nam sĩ thời thượng thì rất vui vẻ, hảo cảm với Ngô Diệu Tổ lập tức tăng gấp bội.

Gọi đồ ăn xong, Ngô Diệu Tổ nhìn đồng hồ đeo tay rồi quay sang nói với Đồng Tịch: “Từ lúc tôi đến công ty đón em đến bây giờ đã qua hai giờ mà bạn trai em chẳng gọi lấy một cuộc điện thoại, xem ra là chẳng có chút nào quan tâm em nha.”

Đầu óc Mạc Đan mơ hồ nhìn Đồng Tịch: “Bạn trai em? Ai vậy?”

Đồng Tịch thầm nhủ hồng bét, vội nói: “Đương nhiên là Nhiếp Tu nha, còn là ai được nữa.”

Mạc Đan kinh ngạc vô cùng: “Hai người quay lại rồi hả?”

Thật đúng là đồng đội như heo... Đồng Tịch đành kiên trì cắn răng thừa nhận đã quay lại với anh.

38. Chương 38: Quán

Mạc Đan sáng mắt lên, vừa mừng vừa sợ hỏi: “Ôi, làm lành lúc nào rồi đây? Sao chị chưa từng nghe em nói nhỉ?”

Dưới lòng hiếu kỳ của Mạc Đan, Đồng Tịch đâm lao đành phải theo lao, Ngô Diệu Tổ ở ngay bên cạnh, cô đành phải ra vẻ: “Mấy ngày trước thôi, em còn chưa kịp cho chị biết.”

Mạc Đan tiếp tục hóng hớt: “Chẳng phải trước kia em cứng rắn quyết định không quay lại với cậu ta lắm mà. Sao giờ lại đáp ứng rồi?”

Đồng Tịch đành phải tiếp tục bịa: “Bị anh ấy cảm động chứ sao, định thử lại một lần nữa.”

Lời nói dối trăm ngàn chỗ hở này, Đồng Tịch đang lo Mạc Đan tiếp tục truy hỏi nữa sẽ lộ tẩy thì Ngô Diệu Tổ lại tiếp chuyện: “Bình thường sắc xuất chia tay của đôi tình lữ quay lại với nhau là chín mươi chín phần trăm.”

Mạc Đan và Đồng Tịch đều sửng sốt một chút.

Đồng Tịch hiếu kỳ: “Anh thấy con số thống kê này ở đâu vậy, sao tôi chưa từng nghe qua?”

Ngô Diệu Tổ chỉ vào mũi của mình: “Tôi tự mình thống kê, đối tượng thống kê gồm tất cả các đôi tình nhân tôi biết, còn có bản thân tôi nữa.”

Đồng Tịch nhin cười: “Ồ... Ra là vậy à.”

Mạc Đan rất có lòng tin nói: “Vậy đôi của Đồng Tịch nhất định chính là một phần trăm kia.”

Ngô Diệu Tổ nhìn Đồng Tịch: “Thật sao? Tôi thấy chưa chắc. Hôm nay là cuối tuần, anh ta không hẹn em đã là rất lạ rồi, lại còn chẳng cả gọi được một cuộc điện thoại.”

Mạc Đan giải thích: “Đó là vì anh không biết bạn trai em ấy ở Anh.”

“Ồ, yêu xa à.” Ngô Diệu Tổ càng nghiêm túc như một chuyên gia hơn: “Vây chắc chắn là rơi vào khoảng 99% kia rồi.”

Mạc Đan không phục: “Tuyệt đối sẽ không, không tin rồi anh xem, bọn họ nhất định là đôi tình nhân mà tôi xem trọng nhất! Cũng là đôi đẹp mắt nhất.”

Ngô Diệu Tổ xòe tay: “Được, chúng ta cá cược đi, nếu tôi thua sẽ mời cô ăn cơm.”

Mạc Đan tin tưởng tràn đầy đập tay anh ta: “Vây anh nhất định phải mời rồi.”

Nói nhiều sai nhiều, Đồng Tịch nhân cơ hội chuyển chủ đề, hỏi tình hình gần đây của Mạc Đan.

Mạc Đan nói: “Chờ thời tiết ấm hơn chút thì bọn chị sẽ đi Đôn Hoàng. Chị có một bạn học ở đó làm về sửa chữa bích họa. Chị tới giúp một chút, thuận tiện cũng giải sầu nữa.”

Ngô Diệu Tổ nghe đến Đôn Hoàng thì sáng mắt lên, vô cùng hướng tới: “Tôi cũng muốn đi, lúc nào cô lên đường? Chúng ta cùng đi được không?”

Mạc Đan lắc đầu: “Tôi không quen anh, không thể đi cùng anh được.”

Đồng Tịch không nhịn được bật cười. Từ sau khi ly dị, tính tình Mạc Đan cũng thay đổi không ít, thường thường lại lộ ra chút gai nhỏ.

Ngô Diệu Tổ cười hì hì cũng không tức giận. Ăn cơm, hộ tống Mạc Đan và Đồng Tịch đi mua sắm, không chỉ giúp cầm túi xách mà còn tận tâm tận lực đưa ra lời khuyên. Sau đó đưa Mạc Đan về nhà, rồi đưa Đồng Tịch đến gần nhà Hứa Lâm Lang.

Sau khi xuống xe, Đồng Tịch cảm ơn anh ta. Ngô Diệu Tổ nói: “Không cần cảm ơn, lần sau em mời tôi nhé.”

Nói đến nước này thì cũng chẳng còn cách nào từ chối, Đồng Tịch nói OK, anh xem thời gian hẹn đi.

Ngô Diệu Tổ lập tức nói: “Vây ngày mai nhé?”

“Cuối tuần không được, tôi còn phải trông trẻ.”

Ngô Diệu Tổ giật mình: “Em có con rồi à?”

Đồng Tịch cười: “Không phải, là con của chị tôi.”

Ngô Diệu Tổ vỗ tim: “Dọa tôi một hồi. Tôi còn tưởng rằng mình bị knock out triệt để rồi chứ.”

Đồng Tịch hơi đỏ mặt, ngừng một lát rồi nói: “Ngô tiên sinh, tôi thật sự có bạn trai.” Ngụ ý không cần nói cũng biết.

Ngô Diệu Tổ nhún vai tỏ ra không quan tâm: “Không sao đâu, tôi có thể đợi. Bạn gái trước của tôi là bạn học tiểu học của tôi, tôi chờ bảy năm rất cục cô ấy cũng chia tay với bạn trai. Nhưng về sau cùng một chỗ chúng tôi mới thấy vẫn thích hợp làm bạn bè hơn. Xem, hiện tại chúng ta lại là bạn bè.”

Những năm này cũng nhận được không ít lời tỏ tình, bình thường khi nghe cô nói có bạn trai rồi thì đều biết khó mà lui. Người theo đuổi như Ngô Diệu Tổ này, cô cũng lần đầu gặp, anh ta giống một cái da gân có lực đàn hồi tốt vô hạn, lại còn có một “lịch sử quang vinh” chờ đợi bảy năm nữa.

Cô nghĩ, nếu Nhiếp Tu ở bên cạnh cô lúc này thì tốt. Bởi người theo đuổi từng có thái độ kiên quyết thế nào thì khi nhìn thấy Nhiếp Tu đều lập tức đánh trống lui quân.

Xuất thân và giáo dục tốt đẹp, còn có sự tự tin bởi sự nghiệp và việc học thuận buồm xuôi gió khiến trên người anh mang theo khí chất vương giả. Ví dụ trong ngày họp lớp đó, Lý Giang Châu đuổi cô đến tận bên ngoài nhưng khi nhìn thấy Nhiếp Tu thì lập tức ngừng bước chân.

Đáng tiếc anh không ở đây, không thể dùng “thực thể” của mình để khiến đối phương tạo thành phức cảm tự ti. Ngô Diệu Tổ hoàn toàn chẳng ngại ngần gì người bạn trai xa ở Anh này.

Đồng Tịch buồn rầu đi trên con đường tới khu biệt thự nhà họ Hứa.

Bởi hôm nay được Ngô Diệu Tổ mời đi ăn cơm nên cô đã gọi điện thoại cho Hứa Lâm Lang, mời lái xe nhà chị ấy đi đón Hứa Diên thì thuận tiện cũng đón Đồng Hoa về nhà họ Hứa luôn, bây giờ ăn cơm xong cô mới đi đón bé.

Tới gần cửa biệt thự, Đồng Tịch đột nhiên nhìn thấy Hứa Lâm Lang và một người đàn ông đứng trước bồn hoa cách cửa nhà không xa. Hiển nhiên hai người đang cãi nhau. Khu biệt thự này ở vị trí rất yên tĩnh, còn đang là ban đêm, tiếng nói của họ truyền tới rất rõ ràng.

Người đàn ông đưa lưng về phía Đồng Tịch, bởi vì phần nộ mà giọng nói có chút không rõ: “Sự tiêu sái tự do của em được xây dựng trên nỗi thống khổ của người khác, tôi chưa hề thấy người nào ích kỷ như em.”

Người đàn ông có khí thế trông hung hăng như một con sư tử đang nổi giận. Mà Hứa Lâm Lang luôn luôn rất nữ vương không ngờ lại hoàn toàn mất đi khí thế của mình, hai tay cầm trong túi áo lớn, mấy lần muốn nói lại thôi, hình như là bị chất vấn đến mức á khẩu.

Đồng Tịch có chút lo lắng cho sự an toàn của Hứa Lâm Lang, cách mấy bước gọi chị Lâm Lang.

Hứa Lâm Lang giương mắt nhìn sang, người đàn ông kia cũng xoay người, khoảng hơn ba mươi tuổi, mặt mày tức giận có chút biến dạng nhưng vẫn có thể nhìn ra được anh ta có dung mạo phi thường anh tuấn.

Hứa Lâm Lang thấy Đồng Tịch cũng không thềm chào tạm biệt người đàn ông kia, trực tiếp kéo tay Đồng Tịch vào cổng.

“Hứa Lâm Lang, chuyện này em nhất định phải nói rõ ràng.” Sau lưng truyền tới một tiếng gầm thét.

Hứa Lâm Lang không quay đầu lại cũng không trả lời, bước nhanh đi lên phía trước.

Đồng Tịch nhận thấy sắc mặt chị không tốt lắm, chẳng còn chút tinh thần phấn chấn như xưa mà trở nên uể oải suy sụp, cứ như đã chịu sự đả kích rất lớn.

“Chị Lâm Lang, em không quấy rầy chị chút. Em thấy anh ta trông hung dữ như vậy, có chút lo lắng.”

Hứa Lâm Lang miễn cưỡng cười cười: “Không sao, là một người bạn.”

Bảo mẫu mở cửa, chưa vào đã nghe được tiếng cười của Hứa Diên và Đồng Hoa. Đồng Tịch gọi một tiếng Đồng Hoa.

Thằng nhỏ lập tức chạy tới như bay, Đồng Tịch cúi người ôm bé, chỉ mấy ngày không thấy mà hình như bé lại nặng hơn một chút, thật sự là nhanh lớn quá đi.

“Con vừa chơi với Hứa Diên, còn vừa nhớ dì nữa.” Bình thường Đồng Tịch trọ ở trường, mấy ngày không gặp Đồng Tịch nên vô cùng thân thiết, ôm cổ hôn cô một ngụm.

Đồng Tịch vui vẻ nói: “Ôi, còn biết dùng từ nhớ nữa nè, con giỏi quá đi.”

Hứa Diên nói: “Con biết dùng từ sớm rồi, còn có vương vấn, tưởng niệm nữa.”

Hứa Lâm Lang nhìn chằm chằm Hứa Diên, thần sắc rất kỳ lạ, thái độ cũng khác thường, không hề chào hỏi Đồng Tịch như mọi khi mà có dáng vẻ mất hồn mất vía.

Đồng Tịch rất miễn cưỡng nhận ra được sự thất thố của Hứa Lâm Lang, nhất định có liên quan đến người đàn ông kia, hai người chắc chắn từng có gút mắc tình cảm. Nhưng Hứa Lâm Lang không nói, cô cũng không tiện hỏi. Mặc dù mấy năm nay hai người rất hợp ý, thân như chị em, nhưng dù sao ai cũng có những bí mật riêng, những nỗi niềm thâm kín.

Trên đường trở về, Đồng Tịch hỏi một câu khiến Đồng Tịch nảy sinh nghi hoặc. Bé hỏi hôm nay chú lái xe tới đón mình và Hứa Diên thiếu chút nữa đã đánh nhau với một chú.

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì chú ấy đi theo con và Hứa Diên, còn hỏi bọn con xem ai là Hứa Diên. Chú lái xe nghi ngờ chú ấy là kẻ buôn người. Nhưng con thấy không giống, chú ấy nhìn đẹp trai lắm, đi xe cũng xịn nữa. Con nghe Ninh Ninh nói, kẻ buôn người đều đi xe tải, cầm bao tải to.”

Đồng Tịch như có điều suy nghĩ, người mà Đồng Hoa nhắc tới này chắc chính là người đàn ông cãi nhau với Hứa Lâm Lang kia? Hứa Lâm Lang luôn luôn có quan hệ tốt với mọi người, chưa hề kết thù kết oán với ai, điểm này cũng là điểm mà Thẩm Hi Quyền thường xuyên ca ngợi trước mặt cô, nói tính cách Hứa Lâm Lang giống đàn ông, lòng dạ rộng lớn, quen nhiều biết rộng, nếu không lúc trước cũng sẽ không giao dự án làng du lịch cho anh ta.

Đây là lần đầu tiên trong vòng năm năm Đồng Tịch quen biết Hứa Lâm Lang mà trông thấy chị ta thất thố như vậy, lúc Hứa Diên bị bệnh, chị ấy cũng không mất hồn mất vía như vậy. Cuối cùng thì người kia là ai? Không hiểu sao lại mắng chị ấy ích kỷ.

Đồng Tịch nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ. Chẳng lẽ là bố đẻ của Hứa Diên?

Đồng Tịch cũng chỉ mới biết Hứa Diên không phải là con ruột của Đồng Hâm được hai năm gần đây. Sau khi Đồng Hâm ly hôn, Đồng Tịch vẫn rất thân thiết với Hứa Lâm Lang, mỗi lần mua đồ cho Đồng Hoa đều sẽ mua cho Hứa Diên một phần. Cô thật sự thích đứa cháu trai thông minh xinh đẹp này.

Hứa Diên cũng rất thích cô, thường xuyên đặc ý khoe khoang với các bạn học rằng mình có một người cô hồn huyết, xinh đẹp như tiên nữ.

Về sau cuối cùng Đồng Kiến Văn không nhìn được nữa nên đã nói thật với Đồng Tịch. Sau khi chấn kinh, Đồng Tịch vẫn đối đãi Hứa Lâm Lang và Hứa Diên trước sau như một. Tình cảm không phải là thứ nói thu hồi là có thể thu hồi được ngay. Hơn nữa, mấy năm nay Hứa Lâm Lang cũng giúp đỡ cô rất nhiều.

Về đến nhà, Đồng Tịch tắm rửa cho Đồng Hoa rồi dỗ bé ngủ. Định gọi điện thoại cho Mạc Đan giải thích chuyện quay lại với Nhiếp Tu chỉ là giả. Nhưng khi lấy điện thoại ra thì phát hiện Nhiếp Tu đã gửi tin nhắn cho cô từ hai mươi phút trước.

“Nghe nói chúng ta quay lại với nhau rồi.”

“Anh nghe nói từ đâu đấy?”

“Vòng bạn bè.”

Mạc Đan up lên vòng bạn bè những lời nói hoa mỹ phiến tình: “Hóa ra thế giới này thật sự có tình yêu. Thật mừng thay các bạn, chúc các bạn yêu nhau mãi mãi.” Còn tag cô và Nhiếp Tu.

Hình kèm theo là bức ảnh chụp chung khi xưa. Đó là bức ảnh chụp những người bạn trong bữa tiệc ăn mừng Đồng Tịch thi đậu đại học mà Nhiếp Tu tổ chức cho cô. Cô và Nhiếp Tu ở chính giữa ảnh. Ngày đó, cô mặc một bộ đầm dài màu thiên lam, Nhiếp Tu mặc quần áo màu tím. Cô được anh ôm trong lòng, cười e ấp như hoa, mắt như xuân thủy.

Bên dưới là một hàng dài like và lời chúc mừng, bao gồm Phó Hành Tri, Mạc Phỉ, còn có mấy người bạn nữa.

Đồng Tịch nhúc nhích đầu day trán, kiên nhẫn giải thích cái hiểu lầm này. Nhiếp Tu nghe xong, nửa ngày không lên tiếng.

Đồng Tịch nói một câu xin lỗi nhé.

“Ngô gì gì đó, em gửi ảnh cho anh xem.”

Giọng này chua quá, Đồng Tịch vừa buồn cười vừa tức giận: “Em nào có ảnh của anh ta.”

Nhiếp Tu đáp: “Thế còn được.”

“Em bảo Mạc Đan xóa đi, bởi vì lúc này với tới nhà chị Lâm Lang đón Đồng Hoa mà quên chưa nói tí mĩ với chị ấy.”

Mạc Đan nhận được điện thoại thì vô cùng thất vọng: “Chị còn tưởng rằng chị lại nhìn thấy được bóng dáng tình yêu chân thật, không ngờ chỉ là công dã tràng.”

Đồng Tịch mỉm cười: “Xin lỗi đã khiến chị thất vọng nhé.”

“Thất vọng không phải là chị, mà là Nhiếp Tu kia.”

Cũng không lâu lắm, Đồng Tịch kinh ngạc phát hiện, người chưa từng up lên vòng bạn bè mà cũng up một động thái thế này: “Luận từ bạn trai chính quy sa đọa thành bạn trai chấn hoa đào như thế nào.”

Hình kèm theo là tấm khiên của Captain America.

39. Chương 39: Giận

Đồng Tịch mỉm cười ấn like.

Nhiếp Tu vốn đang chưa xốt, thấy Đồng Tịch nhấn like thì càng thêm “lòng như đao cắt”, thế là lập tức quay sang Phó Hành Tri hỏi tội: “Bảo cậu tìm một người trung gian giúp việc, cậu thì tốt quá nhỉ, lập tức tìm cho tôi một tình địch! Cậu còn chê chuyện tôi theo đuổi lại Đồng Tịch có độ khó chưa đủ lớn hay sao?”

Phó Hành Tri cười trừ: “Nếu không có vị Ngô tiên sinh này, ngay cả bạn trai hờ cậu cũng chẳng phải nữa là.”

Thật sự nên rộng rãi một chút. Nếu không cách xa như vậy, Nhiếp Tu đều muốn ném cái nắp nồi sang cho cậu ta.

Đồng Tịch có bạn trai làm tấm mộc rồi, lúc gặp Ngô Diệu Tổ lần nữa thì liền lơ đãng nói vài câu “bạn trai tôi”. Phản ứng của Ngô Diệu Tổ vô cùng “bình thần trầm ổn” chẳng có chút bị đá kích nào, vẫn y như trước đây, thỉnh thoảng sẽ nhân cơ hội hẹn Đồng Tịch ăn cơm hoặc là gửi tin nhắn Wechat, nhưng cũng không biểu lộ cảm tình quá rõ. Hành động quá mức nhất chính là gửi một bông hoa hồng cho Đồng Tịch ngày đó.

Đồng Tịch không hiểu anh ta nghĩ gì trong lòng và cũng không muốn suy nghĩ nữa.

May mắn, giao dịch nhà ở đến khoảng giữa tháng tư là đã xong xuôi hết thủ tục sang tên, lúc cầm được tiền đặt cọc, Đồng Tịch lập tức gọi điện thoại cho Phó Hành Tri, Phó Hành Tri hẹn cô hôm sau đi xem nhà mới.

Lúc qua tết Đồng Tịch đã chọn được kiểu căn hộ rồi, chỉ không biết Phó Hành Tri sẽ để lại cho cô căn hộ tầng mấy. Lúc đến cửa tiểu khu nhìn thấy tên “Vườn mộng Thanh Hoa”, Đồng Tịch không nhịn được cười: “Tên của tòa nhà này đúng là đúng ý các bậc phụ huynh quá rồi.”

Phó Hành Tri nói: “Đúng vậy, ngụ ý chính là giải mộng Thanh Hoa.”

Vào thang máy, Đồng Tịch thấy anh ta ấn số sáu, nghĩ thầm hóa ra là tầng sáu, cũng không tệ.

Phó Hành Tri nói: “Nhỡ xảy ra tình huống đặc biệt không thể đi thang máy thì đi thang bộ đến tầng 6 cũng không quá mệt. Hơn nữa, trung tâm thành phố này cũng không có phong cảnh gì đáng xem, khắp nơi đều là nhà lầu, chọn tầng quá cao là không cần thiết, còn đắt nữa.”

Đồng Tịch gật đầu: “Phó tổng cân nhắc rất chu toàn.”

Phó Hành Tri cười nói: “Em vẫn gọi thẳng tên anh đi. Lúc Nhiếp Tu trào phúng anh mới gọi anh là Phó tổng.”

Đồng Tịch hơi mỉm cười gật đầu. Nói đến cũng lạ, Phó Hành Tri luôn cuồng vọng, nhưng riêng ở trước mặt Nhiếp Tu lại vô cùng “nhu thuận”.

Căn hộ sạch sẽ và hình thái cũng tốt, nhỏ mà gọn, ánh sáng cũng tốt nữa. Mà điều khiến Đồng Tịch hài lòng nhất là, tòa nhà được lắp hệ thống thông gió mới nhất, điều này phi thường có lực hấp dẫn đối với những bậc phụ huynh, cũng khó trách những căn hộ ở đây bán chạy như thế.

Đồng Tịch thanh toán tiền nhà xong, vấn đề nhập học của Đồng Hoa cũng được giải quyết viên mãn, cô không nhịn được báo tin vui cho Hứa Lâm Lang.

Hứa Lâm Lang nhận điện thoại nói: “Đồng Tịch, chị đang muốn tìm em đây, tối nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm nhé.”

Khoảng thời gian này, Đồng Tịch bận rộn chuyện nhà cửa nên cũng có tầm một tháng chưa gặp Hứa Lâm Lang. Vừa gặp đã thấy chị gầy đi trông thấy, cô không nhận được nói: “Chị Lâm Lang đã tiên nữ quá rồi, không cần giảm cân nữa đâu.”

Hứa Lâm Lang nhếch miệng: “Chị không giảm béo, chỉ là gần đây gặp một một chuyện phiền toái lớn nên mới bị tra tấn thành gầy thế này đây chứ!”

Đồng Tịch vội hỏi là chuyện gì.

Hứa Lâm Lang không trả lời mà hỏi Đồng Tịch xem ngày mùng một tháng năm có được nghỉ làm hay không. Đồng Tịch nói: “Được nghỉ ba ngày.”

“Vậy em có thể giúp chị một chuyện không?”

“Đương nhiên, chị Lâm Lang cứ nói đi.”

“Ngày một tháng năm, chị muốn mời em và Đồng Hoa cùng tới Hồng Kong chơi hai ngày.”

Đồng Tịch không nhận được cười: “Đây là chuyện mà chị Lâm Lang bảo em giúp sao? Chẳng lẽ không phải là mời bọn em đi du lịch à.”

“Quả đúng là muốn mời em giúp mà.” Hứa Lâm Lang tỏ ra nghiêm túc, không giống nói đùa.

Đồng Tịch lộ ra biểu cảm không hiểu.

Hứa Lâm Lang cau mày, day huyệt thái dương: “Em còn nhớ có một ngày, lúc em đến nhà chị đón Đồng Hoa thì đã gặp chị và một người đàn ông đang cãi nhau không?”

Đồng Tịch gật đầu: “Em nhớ. Sao thế chị?”

Hứa Lâm Lang quấy cà phê, thở ngắn than dài: “Người kia chính là bố của Hứa Diên.”

Mặc dù Đồng Tịch cũng từng đoán đến khả năng này nhưng khi nghe Hứa Lâm Lang chính miệng nói ra thì vẫn cảm thấy kinh ngạc giật mình.

“Anh ta là bạn trai trước của chị, tên Bùi Chính Quân. Gần đây biết Hứa Diên là con của mình nên cãi nhau ầm ĩ với chị. Đương nhiên chị không thể để Hứa Diên cho anh ta được, nên chỉ có thể nhượng bộ. Ngày 1 tháng năm, anh ta muốn dẫn Hứa Diên đi chơi. Giao Hứa Diên cho một mình anh ta thì chị không yên tâm, nhưng mà theo anh ta đi thì lại thấy xấu hổ lắm.”

Đồng Tịch hiểu ý của Hứa Lâm Lang, sáng khoái nói: “Nếu chị Lâm Lang thấy tiện thì bọn em cùng đi với chị.”

Hứa Lâm Lang vội nói: “Đương nhiên là tiện, vừa hay cho Đồng Hoa và Hứa Diên chơi với nhau. Hai chúng ta cùng một chỗ cũng đỡ hơn chị và anh ta mất to trường mất nhỏ, cãi nhau cả ngày. Em cũng không biết mấy ngày này chị sống thế nào đâu, cứ như là tội phạm ấy, bị anh ta lên án trách móc mạnh mẽ, chỉ thiếu điều kiện chị lên tòa ngồi tù thôi. Vừa thấy chị thì mắt mũi héch lên trời.”

Đồng Tịch đánh giá gương mặt của chị ta: “Chả trách chị gầy nhiều như thế.”

Hứa Lâm Lang day huyệt thái dương: “Bị anh ta hành hạ một tháng, chị có thể không gầy sao? Thật đúng là biết vậy chẳng làm.”

Đồng Tịch cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Lúc trước... anh ta không biết chị theo chủ nghĩa độc thân à?”

“Từ lúc ban đầu đã biết rồi. Khi đó anh ta đang lập nghiệp nên không có ý định kết hôn. Vì thế chị và anh ta cũng ở chung được năm năm. Thoạt đầu anh ta cũng chẳng nhắc gì đến chuyện kết hôn cả, về sau, sự nghiệp ngày càng lớn thì anh ta cũng đến tuổi lập gia đình, rồi nhắc đến chuyện kết hôn sinh con với chị. Chị căn bản không muốn kết hôn, càng không muốn sinh con nên đưa ra chia tay. Chị không muốn làm lỡ của sống của anh ta.”

Đồng Tịch gật đầu, vậy cũng không tính là lừa gạt, nên nói là giải tán trong vui vẻ chứ.

”Sau khi chia tay không được bao lâu thì bố chị đột nhiên bị chảy máu não phải vào viện. Mẹ chị quýnh lên cũng phải nằm viện. Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến chị, thấy bố mẹ nằm trong bệnh viện như thế, chị cảm thấy mình đúng là bất hiếu, cũng rất ích kỷ.

Chị hưởng thụ cuộc sống mà người khác hâm mộ, từ lúc sinh ra đã chẳng phải chịu khổ ngày nào. Chị có tiền, không cần phải nhìn sắc mặt của bất cứ người nào mà sống. Chị mua được hết thấy những thứ mình muốn, chị có thể đi du lịch thế giới, có thể tự do tự tại hưởng thụ cuộc sống độc thân, nhưng đây hết thấy cũng không phải do chị tự phấn đấu, mà là nhờ bố mẹ. Bọn họ trao cho chị điều kiện để được sống tùy hứng làm bất cứ thứ gì mình muốn, mà chị lại không thể đáp lại họ bất cứ thứ gì, lại còn khiến bọn họ tức giận, khiến bọn họ thất vọng nữa.”

Hứa Lâm Lang thở dài: “Chị quyết định thỏa hiệp. Bố mẹ hi vọng chị có thể kế thừa gia nghiệp, chị liền sinh một đứa bé cho họ. Gen của Bùi Chính Quân cũng rất ưu tú, cho nên chị liền nghĩ đến anh ta. Chị kết hôn với anh họ em chỉ là hình thức cho bố mẹ và mọi người xem, cũng là cho đứa bé một danh phận. Chị sẽ không nói thân thế của Hứa Diên cho bọn họ, cũng sẽ không nói cho Bùi Chính Quân. Lúc ấy chị chỉ nghĩ đơn giản thôi, bí mật này sống để bụng chết mang theo, ngoài chị thì ai cũng không biết.”

Đồng Tịch không nhịn được hỏi: “Vậy sao anh ta lại phát hiện?”

Hứa Lâm Lang giật giật khóe miệng: “Em khẳng định không thể nghĩ ra được đâu. Sau khi chia tay với chị, anh ta cũng đi xem mắt vài đám, không tìm được đối tượng thích hợp nên vài năm cũng chưa cưới vợ. Năm ngoái rốt cục tìm được một em gái thích hợp tên Diệp Mẫn Cần, môn đăng hộ đối, gia cảnh cũng khá tốt, tính cách cũng khôn khéo. Đêm trước đính hôn tìm người điều tra quá khứ của Bùi Chính Quân một phen. Bạn gái duy nhất của anh ta là chị, sau đó cũng không biết dây thần kinh nào của cô ta không đúng, bỗng dưng nghi ngờ Hứa Diên chính là con trai của Bùi Chính Quân, liền trực tiếp đi hỏi Bùi Chính Quân.”

Đồng Tịch nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

“Bùi Chính Quân lập tức đi tìm chị chất vấn, đương nhiên chị phải phủ nhận rồi. Anh ta lại đi tìm anh họ em, anh họ em cũng phủ nhận. Nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn làm xét nghiệm bố con. Chị trông giữ nghiêm ngặt một tháng, không cho anh ta có cơ hội tiếp cận Hứa Diên, kết quả em đoán được không?”

Đồng Tịch nghe mà như nghe tiểu thuyết, vội hỏi: “Sao hả chị?”

Hứa Lâm Lang nói: “Thế mà anh ta lại trực tiếp tìm bố chị! Bố chị dẫn Hứa Diên đi xét nghiệm DNA với anh ta.”

Đồng Tịch trầm nghĩ: Bùi Chính Quân này quả là có suy nghĩ không giống người bình thường.

Hứa Lâm Lang che trán, tỏ ra vô lực: “Tiếp đó, cuộc sống của chị thế nào, em cũng có thể tưởng tượng rồi đấy.”

Đồng Tịch đồng tình nhìn Hứa Lâm Lang: “...”

Hứa Lâm Lang cười khổ: “Ngày mùng một tháng năm được nghỉ, dẫn Đồng Hoa cùng đi với chị là đã giúp chị được rất nhiều rồi.”

Đồng Tịch gật đầu: “Việc này em nghĩa bắt dung từ, chị yên tâm, chị Lâm Lang, nếu anh ta dám bắt nạt chị, em nhất định sẽ giúp chị hả giận.”

“Hiện tại không chỉ riêng chuyện anh ta bắt nạt chị, bố mẹ chị biết Hứa Diên là con của anh ta thì còn đang bắt buộc chị kết hôn với anh ta nữa kia.” Hứa Lâm Lang đỡ trán: “Trời ạ, cuộc sống này, không biết phải sống sao nữa.”

“Chẳng phải anh ta có một vị hôn thê mà?”

“Anh ta nói thật với cô gái kia, người ta lập tức good bye, ai mà muốn làm mẹ kế chứ. Cho nên, anh ta càng hận chị hơn.”

Đồng Tịch cùng Hứa Lâm Lang ăn một bữa tối mây mù che phủ, cũng thật sự không nghĩ ra được cách giải quyết vấn đề khó giải này. Bởi Hứa Lâm Lang kiên quyết không cưới, nên tiết mục một nhà ba người đoàn

viên không thể thực hiện được trong tình huống này.

Ngày 1/5 ấy, Đồng Tịch gặp được Bùi Chính Quân mặt lạnh lùng ở phi trường.

Đêm hôm đó, cô vội vã không kịp chú ý, hơn nữa anh ta lại đang tức giận nên dung mạo bị giảm đi nhiều. Hôm nay vừa thấy, phong độ nhẹ nhàng, dung mạo tuấn mỹ, chỉ là chẳng có chút nụ cười nào trên mặt, thấy Hứa Lâm Lang mà như nhìn thấy một con muỗi vậy.

Đồng Hoa khá là nhát gan, thấy Bùi Chính Quân như băng sơn thế thì tránh né sau lưng Đồng Tịch. Hứa Diên nói: “Bố, đây là cô của con, đây là Đồng Hoa.”

“Xin chào, Bùi tiên sinh.”

“Đồng Hâm là anh của cô à?”

Đồng Tịch cảm giác được một luồng hơi lạnh ập vào mặt, khẽ gật đầu nói: “Là anh họ của tôi.”

Hứa Diên nhỏ giọng nói: “Đó là vì mẹ con ở đây. Chỉ cần thấy mẹ thì bố con lập tức trở mặt, giống như là... người trở mặt trong kịch ấy, có điều mặt bố con khá là đẹp đấy nhé.”

Đồng Tịch vừa buồn cười lại không dám cười.

Lên máy bay, Đồng Tịch nhận thấy vị trí của Hứa Lâm Lang và Bùi Chính Quân lại gần kề nhau.

Đây vẫn là lần đầu tiên Đồng Tịch được ngồi khoang hạng nhất, còn chưa kịp hưởng thụ thì đã nghe được tiếng cười lạnh thấp giọng từ đằng sau: “Sao em không dẫn theo vệ sĩ luôn đi.”

“Ha ha, chúc mừng anh đoán đúng, Đồng Tịch chính là cao thủ Taekwondo đấy.”

Đồng Tịch nhìn mây trắng ngoài cửa sổ, dự cảm được có thể ngày 1/5 này sẽ có thể tương đối “hot” đấy.

40. Chương 40: Tức Giận

Bởi ngày nghỉ 1/5 ngắn nên không thích hợp đi du lịch xa, vì thế mới chọn Hong Kong. Sau khi máy bay hạ cánh, sắp xếp nơi dừng chân xong, ba người lớn mang theo hai đứa bé đi Disney.

Từ lúc máy bay hạ cánh Bùi Chính Quân luôn có khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt nhìn Hứa Lâm Lang mang theo sự tức giận nồng đậm, Hứa Lâm Lang khoác tay Đồng Tịch một tác cũng không rời, hoàn toàn coi Đồng Tịch thành vật cách ly lửa giận.

Đồng Tịch đảm nhiệm vật cách ly và bình chữa hỏa, vì để hóa giải tình cảnh xấu hổ và rút ngắn quan hệ, bèn đổi xưng hô Bùi tiên sinh thành Bùi ca.

Hai đứa bé thì khác, vô ưu vô lự, chơi quên cả trời đất, lúc tối trở lại khách sạn thì mệt rã rời, vừa ngã xuống giường liền ngủ.

Ban ngày Hứa Lâm Lang bị Bùi Chính Quân nhìn hằm hằm suốt, rất ám ức nhìn Hứa Diên đã ngủ say, định đi sang phòng Đồng Tịch ở đối diện để tâm sự. Kết quả vừa đóng cửa phòng đã thấy Bùi Chính Quân đang đứng trước cửa phòng của anh ta với khuôn mặt như phủ sương lạnh.

Hứa Lâm Lang đang định không thèm nhìn hắn, Bùi Chính Quân lại mở miệng trước: “Em làm mẹ như thế à? Con ngủ thiếp đi mà không ở bên cạnh nó, nhờ nó tỉnh thì làm sao bây giờ? Nhờ có tình huống ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?”

Hứa Lâm Lang phản bác: “Ngủ trong khách sạn năm sao thì sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn chứ?”

“Cứ khách sạn năm sao thì sẽ không có chuyện ngoài ý muốn à? Nhờ cháy thì sao? Nhờ nó tỉnh không thấy em đi ra ngoài tìm em thì sao?”

Hứa Lâm Lang bị anh ta chất vấn thế thì tức lắm: “Anh cũng nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Bùi Chính Quân cười lạnh: “Có bao nhiêu chuyện xảy ra khi con ngủ say mà phụ huynh rời đi, em không xem tin tức à? Hôm nay tôi quan sát em một ngày, em so với Đồng Tịch thì kém cách xa vạn dặm. Người ta còn không phải là mẹ ruột, chỉ là di thiêu nhưng cẩn thận trách nhiệm hơn em nhiều. Em còn không yên tâm tôi dẫn Hứa Diên ra ngoài chơi, phải là tôi không yên tâm em mới đúng!”

Ở trong phòng, Đồng Tịch đã nghe thấy tiếng nói chuyện ở cửa phòng, nhưng không biết chắc là ai, khi nghe được tên mình thì cô mới mở cửa phòng ra, thấy Hứa Lâm Lang và Bùi Chính Quân lại đang âm ỉ cãi vã.

Đồng Tịch gọi một tiếng chị Lâm Lang.

Hứa Lâm Lang trừng mắt nhìn Bùi Chính Quân một chút, đang định vào nhà thì đột nhiên bị Bùi Chính Quân giữ chặt cánh tay: “Đưa thẻ phòng cho tôi, tôi vào xem Hứa Diên.”

Hứa Lâm Lang hầm hừ đưa thẻ phòng cho anh ta, sau khi đóng cửa lại thì không nhận được xả với Đồng Tịch: “Bệnh tâm thần, chị chỉ đến phòng em ở ngay đối diện trò chuyện mà anh ta đã làm âm ỉ lên, chỉ trích chị không chịu trách nhiệm.”

Đương nhiên Đồng Tịch không thể đổ thêm dầu vào lửa rồi, cô dùng ngữ khí điều giải nói: “Thật ra cách làm của Bùi ca rất đúng, có rất nhiều nguy hiểm không thể dự đoán trước được. Trông trẻ con thật là phải một tác không rời, không thể để nó rời khỏi tầm mắt của mình.”

Thái độ của Hứa Lâm Lang mềm mại hơn một chút. Thật ra, dù Hứa Diên là con ruột của cô, nhưng hầu như đều là mẹ cô và bảo mẫu trông, cô chỉ phụ trách dạy con. Thêm cá tính tùy tiện của cô nữa, muốn cô cẩn thận tỉ mỉ trông con thì đúng thật là có chút làm khó.

“Chị và Bùi ca là bố mẹ Hứa Diên, cứ như kẻ thù mãi như vậy cũng không tốt, bây giờ Hứa Diên còn nhỏ, chờ khi bé lớn hơn một chút thì sẽ rất khó xử.”

Hứa Lâm Lang nói: “Em tưởng chị không muốn ở chung hòa hợp với anh ta sao, hôm nay em nhìn xem thái độ của anh ta với chị thế nào.”

“Dù là ai gặp phải chuyện này cũng sẽ rất tức giận mà. Chị thử đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để suy nghĩ xem, nếu người khác giấu chị đột nhiên sinh một đứa bé cho chị, chị cũng sẽ rất tức giận phải không? Chị nên nói xin lỗi anh ta.”

Hứa Lâm Lang ôm cánh tay khê nói: “Em tưởng rằng chị không xin lỗi sao, nhưng mà anh ta không chấp nhận.”

Đồng Tịch cười: “Vây chị xin lỗi nhiều thêm mấy lần. Anh ta sẽ mềm lòng.”

Nói đến đây thì không hiểu sao cô lại nghĩ đến Nhiếp Tu. Ngày đầu tiên trùng phùng, tức đến nỗi nhìn cũng không muốn nhìn thấy anh, hận không thể quạt một cái cho anh ta bay đến cửu trọng thiên, nhưng về sau chẳng phải vẫn bị anh ta làm cho cảm động hay sao. Có lẽ vì người từng yêu nhau thì trái tim cũng dễ yếu mềm. Dù sao cũng từng yêu nhau năm năm, tin rằng Bùi Chính Quân rồi sẽ từ từ nguôi giận.

Hứa Lâm Lang vừa thấy phiền vừa thấy buồn bực, thở dài hai cái liên tục.

Đồng Tịch khê đựng vai chị: “Chị đi tâm sự với anh ta đi, anh ta tới phòng chị chắc chắn là có lời muốn nói.”

Hứa Lâm Lang mím môi bất động.

Đồng Tịch cười kéo tay chị: “Chị Lâm Lang, trốn tránh không phải là cách hay đâu. Chuyển đi này chính là cơ hội. Chị phải nắm chặt cơ hội này cùng anh ta hóa giải mâu thuẫn.”

Hứa Lâm Lang bất đắc dĩ mở cửa phòng: “Vây được rồi. Chị lại đi nói xin lỗi vậy.”

Đứng trước cửa phòng mình, cô đang muốn rung chuông nhưng đột nhiên nhớ tới Hứa Diên đang ngủ, liền đổi thành gõ nhẹ cửa phòng.

Bùi Chính Quân mở cửa, tức giận trừng mắt nhìn cô, cũng không quay người rời khỏi mà trực tiếp ngồi trên ghế bành.

Hứa Lâm Lang nghĩ, Đồng Tịch nói không sai, anh ta có lẽ cũng đang muốn nói chuyện với mình.

Hứa Lâm Lang qua đó, đầu tiên nhìn Hứa Diên ở trong phòng nhỏ, sau đó mới khẽ khàng đóng cửa, ngồi trên ghế đối diện Bùi Chính Quân.

Bên ngoài cửa sổ chính là cảnh đêm cảng Victoria, Bùi Chính Quân không nhìn cô, ánh mắt trôi dạt về hướng ngoài cửa sổ, mặt lạnh giữ yên lặng.

Hứa Lâm Lang xoắn xuýt một hồi mới mở miệng trước nói xin lỗi.

Bùi Chính Quân ngoảnh mặt làm ngơ, vài giây sau mới dời ánh mắt từ bên ngoài cửa sổ, định trên gương mặt cô. Giọng nói lạnh như băng mang theo tức giận: “Có một số chuyện không phải nói xin lỗi liền có thể giải quyết, dù em nói xin lỗi cả tỷ lần cũng chẳng có ích gì.”

“Việc đã đến nước này, anh bảo em phải làm sao giờ, em cũng không thể nhét Hứa Diên lại trong bụng anh.”

Nói xong Hứa Lâm Lang mới nhận thấy câu này rất không ổn, quả nhiên Bùi Chính Quân thẹn quá hóa giận: “Hứa Lâm Lang em còn có lý phải không! Em có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Em biết em ích kỷ đến chừng nào sao? Dựa vào cái gì mà em lại xáo trộn cuộc sống của tôi như thế này?”

Hứa Lâm Lang vội nhỏ giọng nói: “Anh đừng đánh thức Hứa Diên.”

Bùi Chính Quân thấp giọng: “Chuyện này không phải xin lỗi có thể giải quyết.”

“Vậy anh muốn giải quyết thế nào?”

“Chỉ có một biện pháp, đó là làm theo ý của bố mẹ em.” Bùi Chính Quân tức giận đến mức khó thở, dùng ngón tay day day huyết thái dương.

Hứa Lâm Lang đột nhiên trầm mặc lại. Ý của bố mẹ cô chính là để cô kết hôn với Bùi Chính Quân.

Bùi Chính Quân nhú mày nhìn chằm chằm vào mặt cô, thấy ánh mắt của cô từ kích động rồi chậm rãi trở nên yên lặng.

“Anh cũng biết là em không muốn kết hôn mà. Ý nghĩ này có từ lúc em còn rất nhỏ chứ chẳng phải là sau khi trưởng thành mới có.”

Bùi Chính Quân lại bị chọc giận: “Đúng! Đương nhiên là tôi biết! Nhưng tôi đã biết sự tồn tại của Hứa Diên rồi thì tuyệt đối không thể bỏ mặc nó được. Nếu em không chịu kết hôn cũng không sao, giao Hứa Diên cho tôi.”

“Không có khả năng đó đâu.”

“Hứa Lâm Lang, em không nên ép tôi dùng thủ đoạn cực đoan.”

“Em không muốn ép anh, chuyện này là lỗi của em. Nhưng ngay từ lúc đầu em cũng không muốn gây phiền phức và bối rối cho anh. Em có thể cùng anh nuôi dưỡng Hứa Diên, anh cũng có thể đến xem nó bất cứ lúc nào, chỉ cần vợ tương lai của anh không ngại.”

Bùi Chính Quân cười lạnh: “Em còn cảm thấy tôi sẽ có vợ tương lai sao?”

Hứa Lâm Lang bị chẹn họng một chút, bỗng nhiên sinh ra cảm giác áy náy.

“Thật ra, em cũng không cảm thấy phương thức duy nhất để con khỏe mạnh trưởng thành là tạo lập một gia đình. Ví dụ như em, trong mắt người ngoài, bố mẹ em hẳn là điển hình vợ chồng ân ái, đồng tâm hiệp lực. Trên thực tế, khi em vừa vào cấp một thì họ đã thiếu chút nữa ly hôn rồi.”

Lúc ấy bố em kinh doanh lớn, thường xuyên bận mấy ngày cũng không về, mẹ em bắt đầu có nhiều lời oán giận, hai người hiếm khi gặp mặt nhau, mà vừa thấy mặt thì bắt đầu làm âm ỉ lên. Mẹ trách bố không quan tâm gia đình không quan tâm mẹ và em, bố trách mẹ không hiểu sự vất vả khi phấn đấu bên ngoài, chỉ biết kiếm chuyện không đâu. Bố hi vọng mẹ em sinh thêm một đứa con, thứ nhất có thể chuyển dời sự chú ý của bà, thứ hai ông ấy cũng hi vọng có con trai kế thừa gia nghiệp, giúp ông chia sẻ. Khi đó mẹ em đã sắp 40 tuổi, không chịu sinh tiếp. Hai người không giải quyết được mâu thuẫn nên quyết định ly hôn. Cuối cùng

không ly hôn nữa, không phải bởi tình duyên chưa hết mà bởi vì lúc chia tài sản thì ai cũng không muốn từ bỏ cổ phần của công ty. Cuối cùng của họ đều lùi lại một bước, tiếp tục sống chung với nhau.

Dù cuộc sống hiện tại của bọn họ mỹ mãn, thế nhưng em biết mấy chục năm nay, giữa bọn họ từng có bao đắng có bao nhiêu mâu thuẫn và tranh chấp. Tuổi thơ và tuổi dậy thì của em sống giữa những cuộc cãi vã của họ, em không muốn để con em sống cuộc sống như vậy, em cũng không muốn sống cuộc sống như vậy.”

Bùi Chính Quân và cô yêu nhau năm năm. Đây là lần đầu tiên nghe được những điều này, cảm thấy rất bất ngờ.

Hứa Thế An là Phú Hào số 1 ở thành phố, không có tin đồn xấu, không có ngoại thất, tương cứu trong lúc hoạn nạn với thế tử mấy chục năm, ân ái như lúc ban đầu. Đây là vợ chồng Hứa Thế An trong mắt người ngoài

Hứa Lâm Lang thấy anh ta có vẻ kinh dị thì nói: “Chắc anh không nghĩ tới đâu nhỉ. Hôn nhân không chỉ là trung thành với nhau, cho dù không phản bội cũng có rất nhiều mâu thuẫn. Nói thật ra, đáng về của hôn nhân chẳng có chút xinh đẹp nào cả.”

Bùi Chính Quân nhìn Hứa Lâm Lang không lên tiếng. Hứa Lâm Lang nói: “Ví dụ như chúng ta, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, vì Hứa Diên mà cãi nhau 3 lần. Anh cho rằng thời tiết này ăn kem ly quá sớm, em cho rằng ăn kem vào mùa đông cũng không sao. Anh cho là nó nên tự chọn món ăn một mình, em cho là nó còn quá nhỏ sợ bị chen lấn. Anh cho là nó ngủ thiếp đi. em phải trông ở bên cạnh. Em cảm thấy chỉ cách một cánh cửa không cần thiết. Anh xem nếu chúng ta cùng một chỗ chính là cãi lộn và tranh chấp không ngừng như vậy, mâu thuẫn tồn tại ở khắp mọi nơi, em chán ghét những điều này, em không muốn những cuộc cãi vã này cuối cùng sẽ mài mòn những hồi ức tươi đẹp của nhau.

Bùi Chính Quân khẽ nheo mắt lại: “Em cho là giữa chúng ta có hồi ức tươi đẹp sao?”

Hứa Lâm Lang khẽ gật đầu: “Em chưa từng phủ nhận điều này.”

Bùi Chính Quân trầm mặc một lát, đứng lên ra khỏi phòng.

Hứa Lâm Lang không biết liệu anh có lý giải được cảm giác của mình không, có tiếp nhận lời xin lỗi của mình không.

Nhưng sang ngày thứ hai, rõ ràng thái độ của Bùi Chính Quân tốt hơn rất nhiều. Đồng Tịch cũng cảm nhận được sự khác biệt đó, nhỏ giọng nói với Hứa Lâm Lang: “Chị Lâm Lang, chị xem nhiệt độ của Bùi Ca tăng lên rồi kìa.”

Hứa Lâm Lang có cá tính gặp mạnh thì mạnh, thái độ của Bùi Chính Quân với cô có điều dịu lại, thái độ của cô cùng với anh ta cũng khá hơn. Nhất là khi thấy Bùi Chính Quân vô cùng cẩn thận bảo vệ con trai, trong lòng cô cũng không khỏi bồi ngùi.

Hứa Diên vừa ra đời thì Hứa Lâm Lang đã ly hôn với Đồng Hâm nên hầu như bé không có bất kỳ ấn tượng gì với người bố này. Hứa Lâm Lang cũng tận lực không nhắc đến Đồng Hâm trước mặt bé, vì thế khi Bùi Chính Quân đột nhiên xuất hiện, Hứa Diên cũng không bài xích mà rất nhanh đã tiếp nhận người bố mới này, dù sao cũng bố con chung dòng máu.

Lúc đi dạo cửa hàng kỷ niệm đã xảy ra một chuyện nhỏ, Hứa Diên thấy một chiếc thuyền hải tặc, vừa cầm tới trong tay thì đã bị một đứa bé khoảng 5 6 tuổi cướp mất.

Hứa Diên không vui vẻ hỏi: “Sao cậu cướp đồ vật của tôi.”

Đứa bé kia nói một câu tiếng Quảng Đông gì đó, Hứa Diên và Hứa Lâm Lang đều không hiểu. Hứa Lâm Lang không nhận được nói với phụ huynh của đứa bé: “Trên kệ hàng còn có rất nhiều mà, trả lại cái này cho con tôi đi.”

Mẹ của đứa bé bĩu môi. lấy thuyền hải tặc của con mình ném vào trong tay Hứa Diên, nói một câu tiếng Quảng Đông.

Hứa Lâm Lang không nghe hiểu nhưng Bùi Chính Quân thì nghe hiểu được. Nghe được câu người đại lục không có tố chất thì tức giận dùng tiếng Quảng Đông nói: “Mau nói xin lỗi bọn họ.”

Mẹ đưa bé thấy thân hình anh ta cao lớn, vẻ mặt lạnh lùng thì lấm bầm nói câu xin lỗi.

Bùi Chính Quân lạnh lùng nói: “Con nhà chị cũng cần xin lỗi con trai tôi.”

Lúc đầu Hứa Diên không vui vẻ, dẫu môi. Hai mẹ con kia vừa đi thì lập tức vui vẻ ra mặt: “Bố, bố giỏi quá.”

“Có phải là giỏi hơn mẹ con hay không?”

“Vâng, giỏi hơn mẹ con.”

Hứa Lâm Lang lập tức nhú mày đứng đó, tràn đầy đề phòng.

Bùi Chính Quân cố ý nói: “Lúc tiểu học bố nhảy 2 lớp liên tục, trung học cũng nhảy 1 lớp. Về sau con có vấn đề gì về học tập đều có thể hỏi bố, không nên hỏi mẹ con, mẹ con học không giỏi đâu.”

Hứa Lâm Lang lập tức xù lông: “Nói linh tinh, em cũng tốt nghiệp đại học đấy.”

Bùi Chính Quân không để ý đến sự bất mãn của cô, hỏi Hứa Diên: “Mẹ con 22 tuổi tốt nghiệp đại học, bố 22 tuổi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, con nói xem ai giỏi hơn.”

“Bố giỏi hơn.”

“Vậy sau này ở chung với bố nhiều hơn đi.”

“Bùi Chính Quân, anh thế này có chút châm ngòi lý gián đó.” Hứa Lâm Lang cảm thấy anh ta có ý tranh thủ tình cảm thì vô cùng bất mãn.

Bùi Chính Quân khề nói: “Em nghĩ về người khác quá xấu rồi đấy, anh chỉ muốn con trai anh tương lai cũng trở thành học sinh giỏi thôi.”

Đồng Tịch dẫn Đồng Hoa từ phòng vệ sinh ra đã nhìn thấy hai người đang đối mặt với nhau, dáng vẻ nghiêm túc. Cô vội vã đến gần thì mới thấy là họ đang biện luận “hữu hảo” mà không phải cãi nhau.

Bùi Chính Quân: “Cho dù độc thân cũng sẽ phải đối mặt với rất nhiều vấn đề, muốn phải giải quyết rất nhiều vấn đề, chỉ là vấn đề dùng phương thức khác biệt xuất hiện mà thôi.”

“Nhưng mà độc thân, vấn đề ít nhất phải giảm bớt một nửa.”

“Nếu có chồng, anh ta sẽ chia sẻ ít nhất một nửa, hoặc là toàn bộ.”

Hứa Lâm Lang bĩu môi: “Vậy phải xem là kiểu chồng thế nào? Có lẽ là chỉ thêm phiền hoặc là kẻ giết người cướp của ấy chứ.”

Bùi Chính Quân cười lạnh: “Em cảm thấy tôi sẽ là người gây thêm phiền phức vẫn là kẻ giết người cướp của?”

Hứa Lâm Lang: “...”

Bùi Chính Quân hừ lạnh một tiếng.

Quan hệ của hai người này giống như đường gợn sóng vậy, khi thì hữu hảo, khi thì trở mặt. Cũng may bởi vì có sự xuất hiện của Đồng Tịch nên cũng không xảy ra mâu thuẫn và cãi lộn kịch liệt, trong vài ngày nghỉ ngắn ngủi này vẫn có thể được xem là chung sống hòa bình.

Ngày thứ ba sau khi trở lại thành phố, Đồng Tịch mệt mỏi đau lưng, buổi tối lại nhận được Wechat của Nhiếp Tu, báo cáo hành tung với cô. Đồng Tịch mệt đến mức gõ chữ cũng không muốn gõ, chỉ nhấn lại: “Đã duyệt.”

Một lát sau Nhiếp Tu mới nhấn lại: “Bệ hạ ngài còn có chút gì muốn nói với thần không?”

Đồng Tịch: “Ngủ đi.”

Tắm rửa xong, Đồng Tịch chuẩn bị đi ngủ, lúc hẹn giờ báo thức thì theo thói quen xem tin nhắn trong vòng bạn bè, thấy Nhiếp Tu không ngờ lại screenshots đoạn đối thoại kia lại trong vòng bạn bè. Bên dưới còn có lời đáp lại của anh: Yêu nhất.

Cô cảm thấy hơi lạ, không nhận được hỏi: “Yêu nhất? Có ý gì vậy?”

Nhiếp Tu: “Có người hỏi anh, bệ hạ là ai.”

Đồng Tịch cầm điện thoại, trái tim giống như bị hai chữ này đâm phải, không đau, chỉ là rung động.

41. Chương 41: Về

Ngày quốc tế thiếu nhi này cũng là ngày cuối tuần, Hứa Lâm Lang một lần nữa hẹn Đồng Tịch dẫn Đồng Hoa cùng đi trang viên gần biển chơi. Đồng Tịch vẫn giữ thái độ “vui vẻ giúp người” mà đồng ý.

Qua một tháng gặp lại, cô thấy quan hệ giữa Hứa Lâm Lang và Bùi Chính Quân đã tốt hơn nhiều rồi, không giương cung bạt kiếm như hồi còn ở Hongkong. Nếu chú ý quan sát, còn có thể nhận ra sự mờ ám vì điều giữa họ, rất giống cảm giác giữa kỳ lạ giữa cô và Nhiếp Tu trong ngày tết đó.

Lúc ấy, Thẩm Hi Quyền nói khó chịu mới có khả năng, không khó chịu thì mới gọi là triệt để chấm hết, trong lòng Đồng Tịch còn không phục. Nhưng giờ phút này nhìn thấy Bùi Chính Quân và Hứa Lâm Lang như thế, cô lại cảm thấy lời nói này của Thẩm Hi Quyền cũng có vài phần đạo lý.

Thái độ của Bùi Chính Quân với Hứa Lâm Lang không còn hùng hổ dọa người, ngay cả đối với Đồng Tịch cũng rất hữu hảo, lúc ăn trưa chung còn thuận miệng nói một câu: “Hóa ra cô là bạn gái của Nhiếp Tu, Nhiếp Tu và tôi là bạn học.”

Đồng Tịch lúng túng một chút, vội giải thích hiểu lầm lúc trước. Bùi Chính Quân nhìn Hứa Lâm Lang một chút, ý là: Tình báo của em sai à?

Hứa Lâm Lang nói: “Lạ thế, lần trước chị gặp dì Khê, dì ấy nói em và Nhiếp Tu hòa hảo rồi, còn nói Nhiếp Tu vì em mà dự định về nước phát triển nữa.”

Đồng Tịch vội phủ nhận không có. Còn chuyện về nước phát triển, Nhiếp Tu chưa từng đề cập với cô một chút nào cả.

Hứa Lâm Lang không biết nên khóc hay cười: “Vậy dì Khê nghe được tin tức từ chỗ nào chứ, dù thế nào thì Nhiếp Tu chắc cũng không lừa dì ấy chứ.”

Đồng Tịch lúng túng cười: “Em thật sự không rõ mà.”

Hứa Lâm Lang hỏi: “Vậy hai người thường xuyên liên hệ sao?”

Đồng Tịch thành thật trả lời: “Thường xuyên.”

Tần suất liên hệ của Nhiếp Tu với cô rất là tấp nập. Lúc vừa về Anh thì hai ngày ba ngày báo cáo một lần, hiện tại mỗi ngày đều sẽ gửi tin nhắn Wechat, thậm chí một ngày còn nhắn tin nhiều lần, dù Đồng Tịch có trả lời hay không. Hơn nữa còn ngẫu nhiên up bài lên vòng bạn bè, ngầm ám chỉ mình đã có bạn gái rồi.

Có lần Đồng Tịch thật sự tò mò, bèn hỏi anh: “Chẳng phải từ trước đến nay anh không up bài lên vòng bạn bè à?”

“Gần đây có một đồng sự có cảm tình với anh, anh cũng cần một bạn gái làm tấm mộc, em để ý à?”

Chả trách. Đồng Tịch không hiểu sao lại có chút không vui, cố ý nói: “Để ý.”

“Nếu ngại thì bỏ chữ tấm mộc đi.”

Vậy liền thành bạn gái... Trong lòng Đồng Tịch loạn loạn, không biết phải trả lời thế nào, từ đó sáng suốt mà không đề cập tới nữa. Dù sao nếu biện luận thì cô chắc chắn không thể thắng được anh, phản ứng của anh rất nhanh.

Nghỉ trưa được một lát thì Bùi Chính Quân dẫn Hứa Diên đi cười ngửa. Hứa Lâm Lang nói Đồng Hoa còn quá nhỏ, bảo Đồng Tịch dẫn bé đứng một bên xem.

Lúc đầu thằng nhỏ cũng xem rất hăng say, một lát sau khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên trở nên tiu nghỉu. Đồng Tịch còn tưởng rằng bé cũng muốn cười ngửa, liền xoa đầu bé nói: “Đừng nóng vội, chờ sang năm con cao hơn một chút là có thể cười rồi.”

“Dì, con cũng muốn có bố mẹ.”

Bỗng nhiên nghe được lời nói này, trái tim cô như bị đâm một kích, thiếu chút nữa không cầm được nước mắt. Cô xoay mặt qua thật chậm, sau đó ngồi xổm xuống, ôm Đồng Hoa vào lòng: “Dì sẽ yêu con như mẹ con vậy.”

“Nhưng con vẫn không có bố. Con muốn một người bố như chú Nhiếp hoặc là chú Thẩm ấy, như chú Bùi thế này... cũng được. Các bạn nhỏ trong nhà trẻ đều có bố mẹ đến cổ vũ tiết mục biểu diễn của chúng con, Ninh Ninh hỏi sao bố mẹ con không đến, có phải vì không yêu con hay không?”

Đồng Tịch ôm Đồng Hoa, giọng nói nghèn nghẹn: “Mới không phải đâu, mẹ con vô cùng vô cùng yêu con.”

Đồng Hoa nhỏ giọng nói: “Hiện tại Hứa Diên cũng có bố rồi, có bố thật tốt.”

Đồng Hoa ôm bé thật chặt, tim thắt lại từng cơn. Cô hiểu cảm giác của Đồng Hoa.

Trước kia Hứa Diên cũng “không có” bố nên Đồng Hoa cũng không có thứ để tham chiếu, so sánh. Hiện tại Hứa Diên đã có người bố là Bùi Chính Quân này, Bùi Chính Quân lại cố gắng hết sức để bù đắp lại quá khứ không kết thúc trách nhiệm làm người bố. Tình yêu thương đó càng khiến Đồng Hoa cảm thấy thất lạc và khổ sở.

Trước kia Đồng Tịch cũng không biết tâm lý trẻ con cũng sẽ nhạy cảm như thế. Nhìn thấy ánh mắt hâm mộ của Đồng Hoa, lần đầu tiên Đồng Hoa cảm nhận được sự bất lực. Cho dù cô lại cho bé nhiều tình yêu hơn nữa, nhưng có chút khía cạnh vẫn không thể bỏ khuyết được.

Đầu tháng bảy là nhà trẻ cho nghỉ hè, năm ngoái, vào thời điểm này, Hứa Lâm Lang sẽ đón Đồng Hoa về nhà chị, cùng chơi với Hứa Diên trong những ngày nghỉ và cũng coi như là giúp Đồng Tịch. Nhưng năm nay, Bùi Chính Quân muốn đưa Hứa Diên đi Hawaii. Mặc dù Hứa Lâm Lang nói là muốn mang Đồng Hoa cùng đi, nhưng Đồng Tịch cảm thấy không thích hợp. Cô cân nhắc đến vấn đề phí tổn, mặc dù Hứa Lâm Lang không ngại chút tiền ấy, dù Đồng Tịch đưa tiền, chị ta cũng sẽ không nhận. Nhưng tiền không phải vấn đề quan trọng nhất, bọn họ là một nhà ba người đi du lịch, Đồng Hoa đi chẳng khác nào thêm một cái bóng đèn nhỏ. Hơn nữa nhìn thấy Hứa Diên có bố mẹ ở bên cạnh sung ái, cưng chiều, Đồng Hoa lẻ loi bơ vơ một mình nhất định sẽ cảm thấy thất lạc.

Thế là Đồng Tịch đưa Đồng Hoa về Hy Trấn, chờ làm xong dự án đang tiến hành này sẽ có mười ngày nghỉ đông, cô sẽ dẫn Đồng Hoa đi ra ngoài du lịch.

Gần đây công ty đầu tư một bộ phim, quay chụp trên hải đảo, Đồng Tịch và nhà sản xuất Vương Nghệ thỉnh thoảng phải đi kiểm tra giám sát, vô cùng bận rộn, ngay cả đã lấy chìa khóa nhà mới rồi mà cô cũng không rảnh để quét dọn sắp xếp, vẫn luôn bận rộn cho đến đêm thất tịch.

Đồng Tịch tỉnh lại trong khách sạn, thấy trên điện thoại di động là lời chúc mừng sinh nhật của Nhiếp Tu, thời gian là lúc vừa qua 0h đêm, lúc đấy cô đã chìm trong mộng đẹp rồi.

Trên chứng minh thư của cô viết là sinh nhật dương, chỉ có người nhà và một số ít người biết đêm thất tịch là sinh nhật âm lịch của cô. Nhiếp Tu là người đầu tiên gửi tin nhắn chúc mừng sinh nhật cho cô. Cũng phải nhắc lại rằng, sinh nhật cũng là ngày kỷ niệm bọn họ quen biết nhau, lần đầu tiên cô gặp anh chính là vào đêm thất tịch ấy, tại Hy Hồ mùa xuân.

Hôm nay tiến trình quay chụp của đoàn làm phim rất thuận lợi, đạo diễn sớm kết thúc công việc để mọi người đi hẹn hò. Vương Nghệ phải chạy về thành phố hẹn hò với bạn gái, Đồng Tịch đi nhờ xe anh ta.

Trên đường trở về rất không thuận lợi, xe lái đến nửa đường đột nhiên xuất hiện mưa to, còn gặp phải xe đụng đuôi nên bị tắc đường một giờ. Bạn gái của Vương Nghệ trong tiệm cơm nổi giận lôi đình, mắng Vương Nghệ như mắng chó.

Vương Nghệ cười lạnh: “Thân ái, em yên tâm, dù bò anh cũng phải bò tới đó.”

Đồng Tịch bật cười, bạn gái anh ta ở bên kia nghe được giọng nữ thì càng thêm giận dữ: “Thành thật khai báo, anh đang ở cùng một chỗ với ai.”

Vương Nghệ thề trời thề đất: “Đồng nghiệp của anh mà! Còn có thể là ai kia chứ, ngoài em ra thì anh nào dám có ai.”

Dt không dám cười nữa, cúi đầu xem điện thoại, cũng vừa vặn, Nhiếp Tu gửi tin nhắn Wechat hỏi cô đang ở đâu.”

Đồng Tịch trả lời: “Trên đường.”

“Không về hẹn hò sao.”

Chó độc thân thì làm gì có valentine, biết rõ còn cố hỏi, Đồng Tịch tức giận trả lời: “Không có người hẹn hò với em.”

“Vậy anh cùng em nhé.”

“Cảm ơn, không cần.”

Lúc đầu Đồng Tịch cũng không cảm nhận được cảm xúc thương cảm gì, kết quả bị anh nói hai câu làm gợi lên lòng buồn phiền, cô dứt khoát cất điện thoại đi, không thèm để ý đến anh nữa.

Rất cục gần bảy giờ cũng về tới thành phố, Vương Nghệ thở phào nhẹ nhõm: “Đêm nay không cần quỳ bàn phím.”

Đồng Tịch nói: Anh mau đi hẹn hò đi.

Vương Nghệ nói: “Dù sao cũng đã muộn rồi, mắng cũng bị mắng rồi, hay dứt khoát cứ đưa em về trước đi, trời mưa không dễ bắt xe.”

Lúc xe lái đến tiểu khu Tinh Viên, không ngờ mưa lại tạnh, Đồng Tịch đẩy cửa xuống xe, thử giơ tay ra xem, cảm thấy chỉ có mưa bụi lất phất, cô không nhận được bật cười: “Vương Nghệ, mưa tạnh rồi, vận khí của anh sao lại tốt như vậy nhỉ!”

Vương Nghệ cả giận: “Anh ngờ trận mưa này là do oán khí của những con chó độc thân tích tụ lại đấy.”

Đồng Tịch cười không ngừng được, tiễn Vương Nghệ xong, vừa quay người lại thì đã nghe được có tiếng người gọi cô ở đằng sau, cô tưởng mình nghe lầm nên không quay đầu lại, trực tiếp bước lên cầu thang luôn.

“Đồng Tịch.”

Xác định chắc chắn là gọi mình, hơn nữa giọng nói lại vô cùng giống Nhiếp Tu.

Đồng Tịch khó có thể tin quay đầu lại, xuyên qua tường pha lê trông thấy Nhiếp Tu đang cầm ô đứng dưới bậc thang, trong nháy mắt cô bỗng sững người lại. Đây không phải là mộng chứ? Thậm chí cô còn có chút hoảng hốt, cho đến khi Nhiếp Tu thu ô lại, đi đến trước mặt cô.

“Anh về lúc nào thế?” Thiếu chút nữa Đồng Tịch đã cắn phải đầu lưỡi của mình rồi, trái tim gần như có cảm giác co giật.

Nhiếp Tu nghiêm mặt nói: “Hôm qua về. Anh ở Bắc Kinh chờ một ngày, hôm nay vốn định về sớm một chút để mừng sinh nhật em, không ngờ máy bay lại hoãn tới tối.”

Nếu nói không cảm động là nói dối, nhưng khi thấy vẻ mặt không vui của anh, sự cảm động và kích động đều biến thành hư ảo. Cô lập tức đoán anh khẳng định hiểu lầm cô đang lừa anh.

Một giờ trước cô còn nói mình không hẹn hò ai cả. Đảo mắt đã bị anh bắt gặp có một người đàn ông đưa mình về nhà.

Mà ngày hôm nay còn khá là đặc biệt, là ngày lễ tình nhân, và đồng thời cũng là sinh nhật cô. Năm đó cũng bởi anh bắt gặp cô và Thẩm Hi Quyền, không phân tốt xấu đã định tội bắt cả hai tay cho cô, trực tiếp chia tay. Bây giờ vẫn là như vậy.

Đồng Tịch buồn bực lắm, cũng không muốn giải thích, quay người đi ấn nút thang máy.

Nhiếp Tu lại không hồn dỗi rỗi đi mà còn theo sau cô.

Lúc này Đồng Tịch mới nhìn thấy trong tay anh là một chiếc túi, bên trong có hoa hồng, còn có mấy chiếc hộp, chắc là quà sinh nhật. Mấy ngày trước anh từng nói trong Wechat rằng, chờ sinh nhật cô sẽ tặng quà cho cô, lúc ấy cô còn tưởng rằng anh chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, không nghĩ tới anh thật sự bay trở về từ nơi cách xa vạn dặm đó.

Trong lòng lại mềm mại xuống, Đồng Tịch nhìn anh một cái, kiên nhẫn giải thích với anh: “Em và đồng sự vừa từ đoàn làm phim trở về, anh ta không biết hôm nay là sinh nhật em, em không hẹn hò với anh ta, cũng không cùng ăn mừng sinh nhật với anh ta. Anh ta có bạn gái rồi.”

Nhiếp Tu gật đầu: “Anh biết em và anh ta không có gì. Anh tin em, em sẽ không lừa anh.”

“Vậy anh giận gì chứ?”

Nhiếp Tu nhìn cô một cái, nhỏ giọng nói: “Em xụ mặt với anh, muốn em cười với anh một chút cũng khó. Thấy em cười nói với anh ta, trong lòng không thoải mái.”

Đồng Tịch tức giận nói: “Anh có thể đừng nhỏ nhen như vậy được không?”

Nhiếp Tu cụp mắt xuống, tỏ ra bộ dáng không thể nê hà: “Chẳng có cách nào cả, gặp loại chuyện này thì không nhịn được mà bắt đầu trở nên hẹp hòi, đối với người khác đều rất khoan dung rộng lượng, chỉ có với em...”

Đồng Tịch im lặng: “Đó là anh không giảng đạo lý.”

Nhiếp Tu ừ một tiếng, không ngờ lại rất thản nhiên thừa nhận: “Anh biết, nhưng trong chuyện này anh không có cách nào phân rõ phải trái, chỉ là cứ không nhịn được.”

Đồng Tịch: “...”

42. Chương 42: Về

“Đúng thật là anh rất ghét đồng nghiệp của em có thể nhìn thấy em mỗi ngày. Nửa năm qua anh cũng chỉ có thể dựa vào...” Giọng anh thấp xuống một pha: “Tưởng niệm.”

Hai tiếng cuối cùng đột nhiên xuất hiện vang vọng trong màng nhĩ của cô, không khí lặng im bỗng trở nên mập mờ, bị hút vào phổi khiến cả người nóng lên, như nhũn cả ra. Không gian trong thang máy phẳng phất đột nhiên trở nên nhỏ hẹp, Đồng Tịch có cảm giác thiếu dưỡng khí, nhịp tim đập rất nhanh.

“Anh không cần thiết vội trở về, anh làm thế này sẽ khiến cho em...”

Đồng Tịch nhìn chằm chằm con số trên thang máy đang từng chút một nhảy lên, mơ hồ không biết nói gì để diễn tả ý nghĩ của mình.

Nhiếp Tu hiểu ý của cô, nối tiếp câu nói: “Không phải đặc biệt trở về vì em, là vì có chuyện cần xử lý, vừa hay gặp phải sinh nhật em.”

Đồng Tịch không tin tưởng lắm, hỏi: “Vậy anh trở về vì chuyện gì?”

Nhiếp Tu còn chưa kịp trả lời thì đã tới tầng cần tới, Đồng Tịch bước ra thang máy.

Anh theo sau lưng cô, nói: “Sở nghiên cứu được vật ở bệnh viện và đại học y, đều là sở nghiên cứu hàng đầu nhưng khác nhau là một cái ở Bắc Kinh, một cái tại thành phố.”

Đồng Tịch lấy chìa khóa ra khỏi túi.

“Em cảm thấy anh chọn cái nào thì tốt hơn?”

Cái chìa khóa rớt xuống trong nháy mắt, tiếng rơi của nó giống như tiếng gõ đến trái tim cô. Đồng Tịch ngơ ngác quay mặt sang nhìn Nhiếp Tu.

Anh cúi xuống nhặt chìa khóa lên, mở cửa phòng ra thay cô.

Đồng Tịch như bị choáng váng: “Anh muốn trở về sao?”

Nhiếp Tu gật đầu, kéo cô vào phòng, cánh tay vòng qua đầu vai cô đóng cửa phòng lại, nhưng lại không thu hồi, tư thế này giống như vòng cô vào trong lòng, áp sát vách tường. Anh đã từng làm như thế khi hôn cô, tại trên tầng trên nhà anh họ. Đó là nụ hôn đầu tiên của hai người.

Đèn cảm ứng sáng rồi tắt, tắt lại sáng, anh không nhớ rõ mình đã hôn cô bao lâu... Nhưng lại nhớ kỹ hương vị đó, hương vị có thể hồi ức cả đời.

Tình cảnh tương tự, người vẫn đó. Nửa năm không thấy, sự tưởng diệm nồng đậm cho đến khi mặt đối mặt với cô vẫn như cũ cảm thấy nỗi nhớ đang đầy vô cùng.

Anh thu lại cánh tay đồng thời cũng dè xuống nỗi xúc động trong lòng nào đó: “Anh biết em nhất định muốn anh chọn Bắc Kinh.”

Trong lòng Đồng Tịch rất loạn, cơ hồ muốn thốt lên anh không nên quay lại. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng rực của anh, cô lại không nói nên lời, chỉ có thể quay mặt sang chỗ khác: “Em không có tư cách làm lựa chọn thay anh.”

“Anh không quá thích ứng với khí hậu ở Bắc Kinh. Cảm thấy thành phố vẫn tốt hơn.” Thật ra anh đã chọn xong rồi, chỉ là cố ý hỏi cô mà thôi.

“Tại sao anh lại muốn trở về?” Vừa thốt ra câu hỏi này thì Đồng Tịch lại hối hận, sợ hãi nghe được câu trả lời là bởi vì cô của anh.

Nhiếp Tu hiểu ý của cô, nói: “Không phải là vì em.”

Trong lòng Đồng Tịch rối bời, không biết có nên tin tưởng hay không. Nhưng mẹ anh đã nói với Hứa Lâm Lang như vậy, anh về nước phát triển là vì cô.

Nhiếp Tu biết trong lòng cô nghĩ gì, tiếp tục bác bỏ suy đoán của cô: “Lựa chọn về nước là anh đã trải cân nhắc kỹ lưỡng rồi, không phải là xúc động nhất thời. Anh thật sự rất thích em. Nhưng nếu anh không làm được trò trống gì thì khẳng định càng không xứng với em. Cho nên sự nghiệp cũng rất quan trọng với anh, anh sẽ không quyết định tùy tiện đâu.”

Nghe mấy câu sau cùng, Đồng Tịch càng thêm nôn nóng, mặt đỏ lên: “Trước khi anh đi, những lời em đã nói, anh muốn em lại phải nhắc lại sao?”

“Không cần, anh nhớ kỹ mà.”

Nhớ kỹ thì sao chứ, chẳng phải nên làm thế nào thì anh vẫn làm thế đó sao. Đồng Tịch bắt đầu nhìn anh, nhưng cô cũng không thể kiểm soát được suy nghĩ của anh. Thậm chí, hiện tại ngay cả tâm trí mình cô cũng có chút không kiểm soát được.

Nhiếp Tu lấy hoa hồng trong túi ra đưa cho cô: “Thật xin lỗi, về muộn quá, tới bảy tiệm hoa mới gom góp được được một bó hoa này.”

Một bó hoa hồng khá là rực rỡ đủ sắc màu, màu đỏ, màu xanh, màu hồng, còn có một đóa màu vàng. Như thế thì tốt hơn, có thể để người ta dễ tiếp nhận hơn là chỉ riêng hoa hồng đỏ.

Đồng Tịch cầm hoa đi tìm lọ để cắm, khi cô quay lại thì đã trông thấy một chiếc bánh ga tô xinh xắn đẹp đẽ trên bàn trà.

Nhiếp Tu nói: “Bánh sinh nhật mẹ anh làm, gần đây bà ấy đam mê những thứ này.”

Đồng Tịch vừa giật mình vừa sợ hãi: “Sao anh có thể làm vậy chứ, còn để mẹ anh chuẩn bị quà cho em.” Lần trước ở bệnh viện cũng thế, còn “phải” mẹ anh mua quần áo cho cô, khiến cô vô cùng xấu hổ.

“Không phải anh bảo làm, mẹ vẫn luôn nhớ kỷ sinh nhật em. Chuẩn bị xong để anh mang cho em, anh cũng không thể nói không cần chứ. Nhưng mà, do bệnh nghề nghiệp nên mẹ đề nghị đừng ăn quá nhiều loại thực phẩm không khỏe mạnh, vì thể bánh ga tô rất nhỏ.”

Đồng Tịch buồn cười: “Nào có nhỏ chứ, một mình em căn bản không ăn hết.”

“Không sao, lát nữa anh ăn giúp em nữa.”

Đồng Tịch thật sự cảm thấy áp lực lớn: “Vậy anh về thay em cảm ơn mẹ anh.”

“Về sau em tự mình cảm ơn thì chẳng phải là tốt hơn.”

Đồng Tịch cảm thấy trong lời nói của anh có ý khác nên không đáp lại. Trong chiếc túi anh mang tới hình như còn có một thứ khác, nhưng lại không thấy anh lấy ra, tiện tay đặt dưới bàn trà.

“Chưa ăn cơm à? Em muốn ăn gì, anh nấu cho em.”

Đồng Tịch hỏi: “Anh ăn chưa?”

Nhiếp Tu lắc đầu, hôm qua Wechat hỏi hành trình của cô, biết hôm nay cô đến đoàn làm phim, lúc đầu anh dự định về sớm một chút, đến đoàn làm phim đón cô, không ngờ máy bay bên Bắc Kinh trễ giờ nên không kịp.

“Vậy chúng ta nấu chút mì sợi ăn đi.”

Nhiếp Tu nhìn cô: “Em sợ anh mệt sao?”

Đồng Tịch bị anh nhìn thấu suy nghĩ, nhưng vẫn không chịu thừa nhận: “Sin h nhật chẳng phải là muốn ăn mì sao? Hơn nữa còn có bánh ga tô rồi.”

“Vậy thì tốt, anh nấu mì trường thọ cho em.” Nhiếp Tu đứng dậy vào phòng bếp. Đồng Tịch cũng không tiện để khách bận rộn một mình trong bếp, còn bản thân thì ngồi chơi ở phòng khác. Cô liền đứng ở cửa ra vào xem anh có cần hỗ trợ gì không.

Nhiếp Tu làm việc vẫn lạnh lùng như bình thường, cho thịt vào nồi, thêm nước sôi, sau đó lại bỏ bốn quả trứng trần nước sôi. Mùi thơm tỏa ra rất nhanh. Dáng anh cao, phải khom người thì mới không đụng phải máy hút khói. Hơi nước màu trắng trong nồi bị cuốn vào bên trong máy hút khói, ánh đèn vàng chiếu vào khuôn mặt anh tuần của anh. Đồng Tịch không rõ tại sao ngay cả dáng vẻ nấu cơm của anh cũng có hương vị không dính khói lửa trần gian như thế.

Cô nhìn anh mà có chút ngây người. Thật kỳ lạ, rõ ràng lại gặp mặt nhưng vẫn không có cảm giác lạ lẫm, mà còn cảm thấy quen thuộc và thân thiết hơn so với hồi tết trước đó. Có lẽ bởi nửa năm qua mỗi ngày anh đều Wechat cho cô.

Qua mười phút, mì liền được bung tới trên bàn ăn, bên trên trứng trần nước sôi được đặt vào hai mảnh rau xanh biếc. Nhiếp Tu đưa đũa cho cô: “Nếm thử xem ngon không?”

Đồng Tịch ăn một ngụm, ngậm mở trong miệng, gật đầu.

“Năm nay vội quá, sang năm sẽ tỉ mỉ chuẩn bị sinh nhật cho em.”

Mì sợi ngừng lại trên đầu lưỡi, “sang năm”, anh nói tự nhiên như vậy, phẳng phất năm nào cũng sẽ tổ chức sinh nhật cho cô vậy. Cô muốn nói anh đừng nghĩ nhiều nghĩ xa như vậy, nhưng sợi mì ngậm ở trong miệng khiến những câu nói đó không có cách nào thoát ra khỏi miệng được.

Cô chậm rãi nuốt xuống sợi mì đó, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Tối nay có quá nhiều chuyện bất ngờ xảy ra khiến cô trở tay không kịp, anh nói là lâm thời có việc gấp trở về, nhưng việc gấp này sao có thể trùng hợp vào ngay ngày sinh nhật của cô như vậy chứ. Anh nói về nước phát triển vì sự nghiệp của mình, nhưng tại sao lại không chọn Bắc Kinh cơ chứ.

Quá nhiều lỗ hổng khó mà cân nhắc được. Anh không muốn nói, vì không muốn cô cảm thấy có gánh nặng trong lòng, nhưng càng như vậy thì cô càng cảm thấy nợ anh quá nhiều.

Cô phải trả lại anh như thế nào đây.

Lúc anh xa ở Anh, khoảng cách khiến cô có cảm giác an toàn, cô muốn dùng thời gian để hao mòn ý nghĩ của anh, nhưng bây giờ anh lại trở về rồi. Cô bắt đầu sợ hãi, sợ vách tường trong lòng mình sẽ sụp đổ triệt để. Cô biết bức tường đó đã sụp đổ từng chút từng chút một rồi, không thể nào đối xử lạnh nhạt xa cách với anh như nửa năm trước, lúc họ vừa mới trùng phùng.

Ăn cơm xong, Nhiếp Tu dọn bát đĩa định đi rửa, Đồng Tịch ngược ngùng ngừng lại để anh rửa bát dọn dẹp, lúc hai người đang tranh đoạt thì tay và thân thể chạm vào nhau.

Ánh mắt Nhiếp Tu đột nhiên nóng lên, ánh mắt sáng rực định trên gương mặt cô, động tác chậm lại. Năm đó, mỗi một ánh mắt của anh đại biểu cho ý tứ gì, cô đều hiểu. Khi ánh mắt rời xuống trên môi cô, tim Đồng Tịch đập rất nhanh, vội vã quay người ra phòng bếp.

Từ chiếc gương trong nhà vệ sinh, cô nhìn thấy khuôn mặt không được trang điểm của mình giống như được đánh phấn, ánh mắt mê ly như từng uống rượu.

Cô thúc thủ vô sách nhìn bản thân trong gương, lòng mềm mại giống như miếng bánh ga tô trên bàn kia. Cô phải mau chóng đuổi anh đi, không thể giữ anh lại được nữa.

Nhiếp Tu từ trong phòng bếp ra thì Đồng Tịch đã chia bánh ga tô thành hai miếng, đặt trong đĩa.

“Không ước sao?”

Đồng Tịch đưa cho anh miếng lớn hơn: “Anh tưởng rằng em là Đồng Hoa hả? Từ lúc mười hai tuổi thì em đã không ước nguyện gì nữa rồi.”

Bởi vì tâm nguyện năm mười một tuổi của cô là bố mẹ đưa cô đi Ai Cập xem Kim tự tháp, nhưng năm đó là năm họ bị tai nạn xe cộ. Từ đó cô không còn tin vào những điều ước nữa.

Nhiếp Tu nhận đĩa bánh, ném một miếng, bình luận: “Trình độ của mẹ anh lại tăng rồi.”

“Ăn ngon lắm, chẳng ngán chút nào cả.”

“Vậy sau này thường xuyên làm cho em ăn.”

Đồng Tịch nhin một chút, rốt cục cũng nói: “Nhiếp Tu, em...”

“Anh biết em muốn nói gì.” Nhiếp Tu như cười như không: “Không cho anh thích em, cho nên tốt nhất ngay cả mẹ anh cũng không được thích em.”

Là ý như vậy, nhưng cũng không phải hoàn toàn như vậy, nhưng bị Nhiếp Tu nói thẳng ra trước mặt thì Đồng Tịch chỉ cảm thấy rất lúng túng, cứ như mình là kẻ vô lý không biết tốt xấu. Cô đỏ mặt giải thích: “Không phải, em không có ý đó, mẹ anh là bề trên mà, làm bánh cho em thì ngại lắm.”

“Mẹ anh thích em, làm bánh trứng cho em cũng không được sao? Mẹ cũng thường xuyên mang đến chia sẻ với đồng nghiệp, em đừng nghĩ nhiều, cũng đừng ngại.” Nhiếp Tu ngậm một miếng bánh ga tô trong miệng, khẽ nói: “Còn nữa, ai bảo em khiến người khác ưa thích như thế chứ.”

Mang tai sau của Đồng Tịch nóng rực lên, cứ như điều hòa trong phòng đã bị hỏng rồi vậy.

Cô lấy chiếc đĩa trong tay Nhiếp Tu: “Anh về sớm một chút để nghỉ ngơi đi.”

Bị đuổi về nhưng Nhiếp Tu lại cười. Không khách khí với anh, vênh mặt hát hàm sai bảo anh, có chút giống với tư thái bạn gái đó.

Tiến Nhiếp Tu về, Đồng Tịch thở phào một hơi, cứ như vừa mới đánh một trận về, cả người mềm nhũn ra. Cô nằm trên ghế sa lon, bỗng nhiên nhìn thoáng qua chiếc túi anh mang tới, bên trong còn có một cái hộp.

Cô chần chừ một chút, gọi điện thoại cho anh, bảo anh quên lấy đồ.

Nhiếp Tu nói: “Là quà sinh nhật của em đó.”

Tại sao không đưa trước mặt cô luôn? Sợ cô không nhận sao? Đến cùng thì anh tặng gì nhỉ?

Đồng Tịch mở túi ra, không hiểu sao lại thấy khăn trương trong lòng. Chiếc hộp hình chữ nhật, bên trong là một sợi dây chuyền có mặt hình trái tim, trên đó được khắc hai con số nhỏ, 77.

Ngụ ý đã quá rõ rồi, cô nhìn chăm chăm trái tim đó, Thắt Thắt trong trái tim, trong lòng xao động giống như thủy triều dâng lên.

43. Chương 43: Bệnh

Chiếc dây chuyền độc nhất vô nhị này rõ ràng riêng vì cô mà thiết kế, cô vùng tinh xảo, xinh đẹp độc đáo. Đồng Tịch không thể trái lương tâm nói mình không thích. Nhưng nếu cô nhận thì có nghĩa là nhận tâm ý của anh.

Cô do dự một chút, cuối cùng vẫn gửi một tin nhắn Wechat cho anh, tỏ vẻ nhận tâm ý của anh nhưng quà tặng quá “quý giá”, hi vọng anh có thể thu lại.

Quý giá chỉ là vấn đề thứ yếu, mấu chốt là quá “nặng”. Cô không thể nhận được.

“Đây là riêng vì em mà định chế.” Ngụ ý, chỉ có thể thuộc về em. Đồng Tịch trả lời: “Cho ên em không thể nhận.”

Nhiếp Tu mãi không trả lời, cả nửa ngày mới rốt cục đáp lại một câu: “Em không muốn thì ném đi.”

Vội vã trở về từ vạn dặm đường xa, tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng lại bị người cự tuyệt, tất nhiên anh sẽ rất thất vọng. Đồng Tịch ngẫm lại lại có chút mềm lòng, nói câu xin lỗi nhưng không thấy anh trả lời.

Không biết có phải chuyện này làm anh tổn thương hay không, vài ngày tiếp theo Nhiếp Tu đều không liên hệ với cô. Đây là tình huống chưa từng có trong nửa năm qua. Dĩ vãng, anh dù có bận rộn hơn nữa cũng sẽ gửi tin tức tới, cho dù chỉ là một lời chúc ngủ ngon.

Liên hệ phai nhạt, Đồng Tịch vốn nên vui vẻ, nhưng không hiểu sao tâm tình cô lại rất tệ, thậm chí cả Vương Nghệ cũng có thể nhận ra được. Cô ta hỏi cô có phải có tâm sự gì không. Đồng Tịch cười đáp: “Không, chỉ là quá mệt mỏi.”

“Lại kiên trì mấy ngày nữa là đóng máy rồi.”

Đồng Tịch gật đầu: “Vừa hay đến nghỉ hè, đi ra ngoài chơi một chút.”

Vương Nghệ ngẩng đầu nhìn nắng gắt trên đỉnh đầu: “Sao cậu không nhân lúc nghỉ tháng mười thì ra ngoài du lịch. Lúc này ra ngoài thì nóng lắm.”

“Cháu ngoại trai của tớ chỉ có rảnh lúc nghỉ đông và nghỉ hè thôi. Chủ yếu là muốn ra ngoài chơi với nó.”

Đang nói thì Wechat thông báo có tin nhắn, Đồng Tịch vội mở máy lên. Trong lòng cảm thấy nặng trĩu, không phải anh. Ngày thứ bảy rồi.

Lúc đầu là không quen anh đột nhiên biến mất, mấy ngày tiếp theo thì lo lắng liệu có phải anh bị bệnh hay không, hay đã xảy ra chuyện gì. Nhiều lần đều muốn chủ động hỏi một chút, nhưng lấy điện thoại ra rồi, cuối cùng vẫn gượng nhịn được.

Sau khi đóng máy, Đồng Tịch bắt đầu nghỉ ngơi. Thời tiết cuối tháng tám vẫn nóng bức như cũ. Mạc Đan đã ở Đôn Hoàng được ba tháng, nghe nói cô muốn dẫn Đồng Hoa ra ngoài du lịch thì hẹn cô cùng đi Thanh Hải, thời tiết ở đó mát mẻ, cũng đang là lúc cây cải dầu nở hoa.

Đồng Tịch cảm thấy không tệ, ngay ngày hôm đó đã mua vé đường sắt cao tốc, sau đó gọi điện thoại cho thím, nói muốn trở về đón Đồng Hoa.

Chu Dư Phương lại bảo: “Cháu không cần về đâu, ngày mai thím và chú cháu sẽ đưa Đồng Hoa lên. Chú cháu gần đây luôn nói là chân tay tê dại, thím bảo ông ấy đi bệnh viện mà ông ấy cứ bảo thủ không chịu đi. Hôm qua ôm Đồng Hoa thiếu chút nữa bị ngã, thế này mới bằng lòng đi bệnh viện đó.”

Đồng Hoa nghe được chân tay tê dại thì lập tức nghĩ đến bệnh xuất huyết não, vì chú bị cao huyết áp.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Đồng Kiến Văn dẫn Đồng Hoa tới thành phố rồi trực tiếp đi bệnh viện tỉnh. Chu Dư Phương nghĩ Giang Như Hạm đang làm ở bệnh viện tỉnh, nếu nhờ có tình huống gì, có người quen thì cũng yên tâm hơn. Kết quả kiểm tra não là bị xuất huyết não nhẹ. Bác sĩ đề nghị lập tức nằm viện, không thể kéo dài để tránh tình trạng bệnh tình nặng thêm.

Đồng Tịch lập tức đi làm thủ tục nằm viện, y tá sắp xếp phòng bệnh xong thì bắt đầu phối thuốc để truyền dịch cho Đồng Kiến Văn.

Chu Dư Phương biết Đồng Tịch đã mua vé đường sắt cao tốc, bà nói: “Không sao đâu, cháu cứ đi đi. Chú của cháu cũng không phải là không thể động đây, thím cùng ông ấy truyền dịch là được rồi.”

“Chú bệnh bọn con không thể đi được.” Đồng Hoa xoa đầu Đồng Hoa: “Sang năm chúng ta đi nhé.”

Đồng Tịch cũng khá là hiểu thuận hiểu chuyện, bé gật đầu nói: “Vâng, dù sao sang năm con vẫn có nghỉ hè mà.”

Đồng Tịch lại hỏi: “Mấy ngày nay dì phải ở bệnh viện với ông con, con ở nhà Hứa Diên vài ngày được không?”

Đồng Hoa chỉ cần nghe được là đến nhà Hứa Diên thì chưa từng từ chối, bé lập tức hớn hờ đồng ý.

Đồng Tịch gọi điện thoại cho Hứa Lâm Lang, Hứa Lâm Lang lập tức nói: “Hứa Diên vẫn nhớ muốn tìm Đồng Hoa chơi đó, em đưa bé tới đi.”

Đồng Tịch đưa Đồng Hoa đến nhà Hứa Lâm Lang rồi bắt xe về bệnh viện. Vào phòng bệnh thì trông thấy một bác sĩ mặc áo blouse trắng đang nói chuyện với chú thím, cô còn tưởng là bác sĩ chữa trị chính của chú, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện là Giang Như Hạm.

Vừa thấy bà thì cô lại lập tức nghĩ tới chuyện Nhiếp Tu để bà mua quần áo cho mình, còn có bánh sinh nhật đêm thất tịch đó. Sắc mặt cô bất giác đỏ lên, chào một tiếng dì, sau đó lại cảm ơn bánh sinh nhật của bà.

Giang Như Hạm cười nói: “Về sau con muốn ăn thì nói cho dì một tiếng, công thức nấu của dì rất lành mạnh, ăn ít một chút sẽ không béo.”

Đồng Tịch đỏ mặt ậm ừ vâng dạ, đồng ý xong lại cảm thấy có gì không đúng, nhưng lại từ chối thì càng không có lễ phép.

Giang Như Hạm với với vợ chồng Đồng Kiến Văn: “Hôm nay tớ làm việc đúng giờ, còn phải trở về xem bệnh nhân, hai người có việc gì thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tớ nhé, bạn học cũ đừng khách khí.”

Đồng Kiến Văn vội nói: “Cậu cứ bận việc của mình đi, tớ không sao, chỉ truyền dịch mà thôi. Nếu bà nhà không nhắc thì cũng không tới kiểm tra.”

“Sinh bệnh chỉ sợ trì hoãn, sớm trị liệu là đúng, lúc này cậu đến cũng có chút chậm đó, có chút dấu hiệu thì phải tới kiểm tra ngay.”

Tiến Giang Như Hạm xong, Đồng Kiến Văn hỏi Đồng Tịch: “Vừa nãy bà ấy nói Nhiếp Tu nhập viện rồi, sao không nghe thấy cháu nhắc tới? Có phải hai cháu cãi nhau không?”

“Nằm viện?” Đồng Tịch giật mình, sắc mặt trắng bệch, vội vàng hỏi: “Anh ấy bị bệnh gì?”

“Làm giải phẫu viêm ruột thừa, ở ngay tầng 23, cháu đi xem nó chút đi.”

Đồng Tịch vội lên tầng 23, hỏi y tá mới biết là phòng 132. Cửa phòng chỉ khép hờ, trên đường đi tìm cô đập quá mau, cô đứng một lát để nhịp tim bình thường trở lại rồi mới khẽ đẩy cửa ra.

Trong phòng chỉ có một mình Nhiếp Tu đang ở trên chiếc giường ngủ gần cửa sổ ở bên trong cùng, rèm được kéo một nửa để chặn ánh nắng chiều. Trên bàn nhỏ của giường bệnh có một chiếc máy tính, anh hơi cau mày, một tay chống cằm, tay còn lại đang cầm chuột, tập trung không chú ý tới sự tồn tại của cô.

Đồng Tịch thấy hai gò má hao gầy đi rất nhiều của anh thì rất đau lòng: “Nhiếp Tu.” Giọng nói của cô giống như được gây qua một chiếc dây đàn căng, bỗng chốc phá vỡ sự yên tĩnh.

Nhiếp Tu ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng ngờ ngàng, sau đó hơi trầm xuống, im lặng sâu kín nhìn cô, không lên tiếng và cũng không mỉm cười.

Đồng Tịch bị phản ứng của anh làm sững lại, nhẹ giọng hỏi: “Anh bị bệnh sao không nói?”

Nhiếp Tu đưa mắt trở lại màn hình máy tính, thấp giọng nói: “Em cũng không quan tâm anh, nói cũng chỉ tự mình đa tình.”

Đồng Tịch thốt lên: “Em đương nhiên quan...” Chữ cuối cùng sắp thốt ra lại bị cô nuốt xuống.

Lúc cô vừa mở miệng nói “Đương nhiên” Nhiếp Tu giương mắt lên, chờ hai giây không nghe được chữ cuối cùng, ánh mắt mong chờ từ từ ảm đạm, khóe môi lộ ra vẻ cười nhạt tự giễu: “Anh không sao, cảm ơn em đến thăm anh. Em mau trở về đi.”

Vẻ mặt và ngữ khí suy sút của anh khiến Đồng Tịch vừa thương vừa chua xót, đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong. Cô thật sự không nghĩ tới anh sẽ sinh bệnh, cũng không nghĩ tới, sau đêm sinh nhật đó, thái độ của anh lại chuyển biến 180 độ như thế, hình như đang đổi, lại hình như đang tức giận.

“Em không vội, đang nghỉ hè.”

“Chẳng phải em muốn đưa Đồng Hoa ra ngoài du lịch à?”

“Chú em nằm viện, em không đi.”

Cuối cùng Nhiếp Tu cũng quay mặt sang, hỏi: “Chú thế nào?”

“Bị chảy máu não nhẹ.”

“A, vậy em mau đi chăm sóc chú em đi.”

“Là chú bảo em tới thăm anh.”

Nhiếp Tu lẩm bẩm: “Anh cũng thấy lạ, sao em có thể đến thăm anh cơ chứ.”

Đồng Tịch nhìn vẻ mặt ảm đạm thất ý của anh, áy náy nói: “Em không biết anh bị bệnh, anh cũng không nói cho em.”

“Anh biết em thấy anh rất phiền, nửa năm qua mặt dày vô sỉ quấy rối em, khẳng định đã gây cho em rất nhiều bối rối, cho nên bị bệnh cũng tự biết thân biết phận, không dám nói cho em.”

“Nhiếp Tu.” Đồng Tịch dừng một chút, thấp giọng nói: “Em không phiền anh, chỉ không muốn cho anh hi vọng thôi, thứ đã bị tổn hại thì dù có được chữa trị vẫn sẽ tồn tại vết rách.”

“Cho nên, ngay cả cơ hội thử một lần em cũng không chịu cho anh.”

Nhiếp Tu gấp máy tính lại, thu lại bàn nhỏ sang một bên, sau đó giương mắt lên nhìn cô: “Mấy ngày qua anh cẩn thận nhớ lại một chút, nửa năm qua, mỗi ngày đều là anh chủ động muốn nói chuyện với em, câu cuối cùng cũng là anh nói. Em chưa từng chủ động liên lạc với anh. Lần này, anh muốn xem thử xem nếu anh không chủ động tìm em, liệu em có thể hỏi anh trước không, kết quả...”

Nói đến đây, ánh mắt anh rũ xuống, khóe miệng cũng mím lại: “Nếu anh chết rồi, có lẽ em cũng không biết đầu nhĩ.”

Trái tim Đồng Tịch vừa mềm vừa khổ sở, vội kêu lên: “Anh nói bậy bạ gì đó.”

Ngữ khí của anh vừa thất lạc vừa trầm thấp: “Anh không nói bậy, chỉ trần thuật sự thật thôi.”

Đồng Tịch cắn môi, nhìn anh không chớp mắt, trái tim giống như bị bóp nghẹt, trĩu nặng.

Tỉ mỉ tính toán lại, cô biết anh đã mười một năm, không tính lần đầu và lần thứ hai ngẫu nhiên gặp mặt, trong thời gian yêu nhau chính thức hai năm, cô chưa từng nhìn thấy vẻ chán chường của anh như thế này, trong giọng nói hời hợt của anh là tất cả hương vị chua xót.

Rèm được kéo một nửa, phân tia sáng chiếu vào phòng thành hai, bàn nhỏ trên giường bệnh vừa hay trở thành đường ranh giới, một bên là tươi đẹp, một chỗ khác là âm u. Anh ngồi trong bóng tối, khuôn mặt hao gầy, cô bắt đầu cảm nhận được sự đau lòng đến muộn, tay chân cũng có chút mềm mại.

Dĩ vãng đều là anh nhìn cô không chớp mắt, trong mắt đều là ánh sáng, nhưng hôm nay anh lại chỉ nhìn màn hình vi tính, hình như thật sự đã bị cô làm tổn thương nặng nề.

Cô không biết nói gì cho phải, yên tĩnh nhìn anh, trái tim bị tra tấn bởi sự áy náy và hối hận vô cùng. Ai có thể đoán trước anh sẽ bị bệnh cơ chứ, chẳng có chút dấu hiệu gì cả, thân thể anh luôn khỏe mạnh, ngay cả số lần bị bệnh cũng rất ít.

Nhiếp Tu nói lại lần nữa: “Em về đi, không cần để ý đến anh.”

Nhìn dáng vẻ hối hận mê mang suy sút của anh, Đồng Tịch mềm lòng vô cùng, không nhận được nói: “Em không ném sợi dây chuyền kia.”

44. Chương 44: Bệnh

Nhiếp Tu nâng mắt lên, vẻ suy sút quét sạch sành sanh: “Em nhận rồi?”

Đồng Tịch cúi đầu nhìn mũi giày, rất chặt vật nói: “Thứ đắt tiền như vậy đương nhiên không thể vứt đi rồi, lúc nào anh nghĩ thông suốt, em sẽ trả lại cho anh.” Nếu như là món quà bình thường thì cô cũng sẽ không như vậy, nhận cũng được. Nhưng món quà kia mang ý nghĩa khác biệt.

Nhiếp Tu sầm mặt lại, làm bộ xuống giường, Đồng Tịch bước lên trước hai bước, giữ tay anh lại: “Anh đừng nhúc nhích.”

Nhiếp Tu dừng động tác lại, nhìn thẳng vào mắt cô. Vẻ lo lắng và khẩn trương trong đó không chút giả dối, xưa nay cô cũng chưa từng ra vẻ. Anh rõ ràng nhìn thấy được hi vọng, nhưng tia hi vọng đó lại mỏng manh mờ mịt vô cùng, khiến anh dù có thể nào cũng không nắm lại được.

Anh sầu não và luống cuống kêu lên: “Thất Thất.” Giọng nói dịu dàng vô cùng. Cô bất giác phát hiện khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc, buông tay ra định lùi về sau lại bị Nhiếp Tu trước một bước kéo lại cổ tay. Cô đập hai cái, thấy lông mày anh nhíu lại lại sợ chạm đến vết thương củ anh nên không dám động nữa, để mặc anh cầm.

Ngón tay anh đặt trên phần mạch đập của cô, ánh mắt nhìn cô không chớp: “Hoặc là nhận lấy, hoặc là ném đi, không có lựa chọn thứ ba.”

Đồng Tịch bất đắc dĩ: “Anh đừng vô lý như vậy.”

“Anh mà giảng đạo lý thì cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.” Nhiếp Tu dứt khoát thẳng thắn: “Anh bị bệnh không cho em biết, ngoài lý do muốn xem em liệu có chủ động tìm anh hay không, còn có chính là... muốn sau khi em biết sẽ cảm thấy áy náy mềm lòng.”

Đồng Tịch quả thật rất áy náy: “Lần sau anh có chuyện gì có thể nói với em.” Cô nói rất chân thành.

Nhiếp Tu nhìn cô chằm chằm: “Nói cho em, sau đó thì thế nào?”

Đồng Tịch không thể không đáp: “Em cũng sẽ chăm sóc anh.” Có qua có lại, cô cũng nên hồi báo ơn cứu mạng của anh chứ nhỉ.

“Em chăm sóc anh thế nào? Giống như anh chăm sóc em sao?”

Đồng Tịch bị buộc phải đồng ý.

“Dù là bất cứ lúc nào?”

Vấn đề này hiển nhiên không đơn giản như vậy, Đồng Tịch có cảm giác như đang làm bài thi đại học, sợ nói sai một chữ, do dự không trả lời.

Nhiếp Tu hơi thở dài, ngoài thất vọng vẫn là thất vọng.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có âm thanh yếu ớt của điều hòa, khí lạnh thổi tới tăng mồ hôi thật mỏng trên lưng cô, không biết do khăn trương hay là nguyên nhân khác.

Ngón tay cái của Nhiếp Tu vuốt nhẹ một chút mu bàn tay cô, khàn giọng hỏi: “Em còn nhớ lúc anh về Anh đã nói gì không?”

Trong lòng Đồng Tịch hoảng hốt, yên lặng gật đầu. Anh từng nói rất nhiều, nhưng cô và anh tâm hữu linh tề, biết anh ám chỉ đến câu nói nào. Anh nói: “Thẩm Hi Quyền nói trái tim của em thiếu một mảnh, mong rằng lần sau anh trở về có thể vá lại cho tốt.”

Tay Nhiếp Tu từ cổ tay cô trượt xuống, đổi thành nắm chặt bàn tay cô: “Em để anh thử một lần được không?”

Đồng Tịch tránh né ánh mắt khẩn cầu của anh. Lúc anh nói câu nói kia, cô còn tưởng rằng lần sau anh trở về chỉ là để nghỉ ngơi, không nghĩ tới anh về làm việc. Anh nói không phải vì cô, nhưng cô có thể xác định trong đó có một nửa nguyên nhân là vì cô.

Ngoài ân cứu mạng, còn bỏ qua sự nghiệp vì cô, sức nặng của hai thứ này đè ép trái tim cô, khiến cô tiến thoái lưỡng nan.

Nhiếp Tu cầm tay cô khẽ kéo về phía trước, thân thể Đồng Tịch hơi lung lay, suy nghĩ cũng bị kéo trở lại, đôi mắt đôi mắt đen nhánh của anh. Anh lặp lại lần nữa: “Để cho anh thử một chút.”

Cô không tự chủ được hỏi: “Thử thế nào.”

“Chúng ta ở chung với nhau như trước đây một thời gian xem, nếu em cảm thấy có thể chấp nhận anh, vậy chúng ta ở cùng nhau một lần nữa.”

“Nếu không được thì sao?”

“Không được, anh sẽ hết hi vọng.” Anh không nói thật, không được thì tiếp tục, một năm, hai năm, mười năm tám năm, một ngày nào đó sẽ đánh động trái tim cô.

Suy nghĩ trong lòng Đồng Tịch rất rối loạn, nhìn đôi mắt kiên nghị trong trẻo của anh, cô bất đắc dĩ, luống cuống, trái tim như bị dẫn dắt bởi một sợi dây thừng. Từ ngày bị anh cứu được, cô đã bắt đầu cảm thấy áy náy, luôn cảm thấy thiếu anh cái gì đó, hơn nữa ngày càng thiếu nhiều hơn, cô càng trốn tránh, càng cự tuyệt thì càng thiếu nhiều hơn.

Ánh mắt Nhiếp Tu khiến cô không có cách nào từ chối được, cô chậm rãi nghi ngờ nói: “Vậy liên... thử một tháng. Anh phải giữ lời đó, không được thì thôi.”

“Một tháng quá ngắn, thử việc đều là ba tháng.”

“Ba tháng...”

Nhiếp Tu không đợi cô chần chừ đổi ý đã lập tức cường điệu: “Không thể ngắn hơn nữa.”

Đồng Tịch do do dự dự hỏi: “Vậy thì tốt, ba tháng sau nếu vẫn không được, anh đừng có ôm hi vọng gì với em nữa. Anh đi tìm bạn gái mới.”

Nhiếp Tu gật đầu: “Được.”

Đồng Tịch đáp ứng xong lại lập tức cảm thấy hối hận, luôn cảm thấy không đúng chỗ nào, trong lòng quỳnh lên, dùng sức rút tay ra khỏi bàn tay Nhiếp Tu.

Nhiếp Tu khẽ rên lên.

Đồng Tịch vội hỏi: “Chạm vào vết thương rồi sao? Đau lắm hả?”

“Đau. Nhưng mà là đau ở nơi này.” Nhiếp Tu chỉ vào tim mình.

Mặt Đồng Tịch nóng lên, nói: “Hôm nay là ngày 20, anh nhớ kỹ đó.”

Nhiếp Tu nói: “Đương nhiên anh sẽ nhớ kỹ. Năm nghỉ hè lớp mười một, anh đưa em về sau buổi học thêm, trong hành lang nhà trọ của anh họ em...” Anh lần đầu hôn em.

Đồng Tịch không nghĩ ngày trùng hợp như vậy, hơi đỏ mặt, nhanh chóng cắt ngang: “Đúng rồi, khi nào anh ra viện.”

Nhiếp Tu nói: “Ngày mai.”

Đồng Tịch khẽ giật mình: “Ngày mai?”

Nhiếp Tu thấy cô không tự chủ được lộ ra vẻ hân hoan, không nhịn được nói: “Em vui vì anh ra viện, hay vui vì không cần lại tới nhìn anh.”

Đồng Tịch bị anh nói trúng tim đen thì có chút lúng túng, dứt khoát thừa nhận: “Cả hai đều có.”

Nhiếp Tu bất đắc dĩ cười khổ, được rồi, còn nhiều thời gian, bị bệnh mà đối được ba tháng “thử việc” đã là niềm vui ngoài ý muốn, anh nên thỏa mãn.

Sự im lặng ngắn ngủi bị phá vỡ, trong phòng bệnh lại tới một bệnh nhân mới, một ông lão khoảng sáu bảy mươi tuổi được con gái đỡ vào. Y tá tới trải giường chiếu, cầm chăn mền, trong phòng lập tức trở nên náo nhiệt.

Nhiếp Tu thấy hiện cũng không tiện nói chuyện, liền bảo Đồng Tịch về trước đi.

Đồng Tịch trở lại phòng bệnh của chú cô. Sau khi Đồng Kiến Văn truyền nước xong thì đã sắp chín giờ, Đồng Tịch đưa Chu Dư Phương về nhà nghỉ ngơi. Sắp xếp mọi thứ cho thím xong thì mới nhìn thấy Nhiếp Tu gửi Wechat cho cô từ hai mươi phút trước.

“Anh tưởng rằng buổi tối em sẽ tới xem anh, chờ tới tận bây giờ.”

Đồng Tịch vội trả lời: “Xin lỗi nhé, em đưa thím về nhà nghỉ ngơi, không để ý.”

“Không sao, em nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Đồng Tịch cầm di động, cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ thất vọng của anh, nhất thời không đành lòng lại gửi thêm một câu: “Anh cũng nghỉ ngơi sớm chút đi, ngủ ngon.”

Hôm sau, ăn sáng xong, Đồng Tịch và Chu Dư Phương bắt xe đến bệnh viện, y tá đang đo huyết áp cho Đồng Kiến Văn.

Thấy Đồng Tịch, Đồng Kiến Văn liền bảo: “Đúng rồi, vừa rồi Nhiếp Tu đến thăm chú. Hôm nay nó ra viện đấy.”

Đồng Tịch hỏi: “Anh ấy đi rồi à?”

“Không rõ, cháu hỏi xem.”

Đồng Tịch ra khỏi phòng, gọi điện thoại hỏi Nhiếp Tu đã đi chưa.

Nhiếp Tu nói: “Chưa.” Em chưa đến thì sao anh có thể đi chứ.

Đồng Tịch hỏi: “Anh làm xong thủ tục ra viện chưa? Về bằng cách nào?”

“Bố anh tới đón.”

Đồng Tịch vốn còn định đi lên, nghe bảo bố anh muốn tới đón thì lập tức bỏ suy nghĩ đó đi: “Ồ, vậy anh bảo trọng nhé. Trở về thì tỉnh dưỡng vài ngày cho thật tốt.”

“Em không đến xem anh sao?” Nhiếp Tu nói xong, lại bổ sung một câu: “Không muốn đến cũng không cần miễn cưỡng.”

Anh đã nhắc tới, Đồng Tịch đành nói: “Em không phải không đi, chẳng phải em sợ anh đã đi rồi sao.”

Đồng Tịch cũng không phải không muốn đến, chủ yếu sợ gặp phải bố Nhiếp Tu. Đến cửa phòng bệnh, cô vô cùng khẩn trương, ngoài ý muốn là trong phòng bệnh chỉ có Nhiếp Tu và người nhà của bệnh nhân sát vách, cũng không nhìn thấy bóng dáng bố của Nhiếp Tu đâu cả.

Đồng Tịch bất giác thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Bố anh đâu?”

“Bố và lái xe chờ anh bên dưới. Anh biết em không muốn nhìn thấy ông ấy.”

Đồng Tịch lúng túng nói: “Không phải mà.” PHỦ nhận rất chột dạ.

Nhiếp Tu nhìn gương mặt đỏ lên của cô, trong lòng tự nhủ, cũng không phải chưa từng thấy qua, khấn trương gì chứ. Mỗi lần thấy mẹ anh cũng vậy, mặt đỏ như là học sinh tiểu học gặp được thầy giáo vậy.

“Anh thu dọn hết đồ chưa? Không bỏ quên gì chứ?”

“Lái xe đã cầm rồi. Chúng ta đi thôi.”

Đồng Tịch thế mới biết anh quả thật chỉ là chờ cô đến “đưa” anh ra viện mà thôi, vừa bất đắc dĩ vừa mềm lòng, yên lặng đi theo anh đến thang máy.

Hôm qua anh vẫn mặc quần áo bệnh nhân, hôm nay mới thay quần áo của mình. Áo sơ mi cộc tay và quần đều màu đen, chân đi giày cứng màu trắng, không đi tất, trông sạch sẽ nhẹ nhàng, thon dài tuấn mỹ, thật sự chẳng có chút mảy may nào trông giống bệnh nhân mới ra viện cả.

Thang máy đến, hai người đi vào, Nhiếp Tu ấn tầng một, trầm mặc nhìn con số dần thay đổi của thang máy. Đồng Tịch biết anh đang dối, đang định nói gì đó để làm dịu bầu không khí thì cửa thang máy lại mở ra. Một đám người tiến vào, hai y tá đẩy một giường bệnh nhân, còn có bốn năm người nhà đi cùng nữa.

Đồng Tịch tự động lùi về sau, bị đẩy vào góc trong cùng, Nhiếp Tu đứng cạnh cô, kéo cô lại gần mình, cánh tay để trước eo cô, ngăn cản lan can giường đâm vào cô.

Đồng Tịch rụt vai lại, tựa trước ngực anh, cảm giác quen thuộc gợi lên hồi ức khi xưa.

Những cảnh tượng lúc yêu nhau bất giác xẹt qua trong đầu cô. Lúc đó anh đặc biệt thích ôm cô trong tư thế này, đến mùa đông, tay đút vào trong túi áo khoác rộng lớn của cô, bọc lấy bàn tay cô lại.

Rốt cục thang máy cũng tới. Y tá đẩy giường ra ngoài, người nhà bệnh nhân cũng rời đi theo, Đồng Tịch đang định ra ngoài thì Nhiếp Tu cầm tay cô, không phải ngón tay mà là cổ tay.

Đồng Tịch nghĩ rằng chắc anh sợ cô rút tay lại, cô thử rút tay ra nhưng không được. Ngón tay anh thon dài, cổ tay cô lại nhỏ, cứ được bọc lỏng lẻo trong bàn tay của anh, lại không thể rút ra được, cô đành ồm ồm để anh nắm tay ra thang máy, xuất hiện trên lối đi bộ.

Bên ngoài đang nắng đẹp, nắng chín giờ đã khá chói mắt rồi, Nhiếp Tu đứng ở bậc thang bên dưới, hơi nheo mắt lại nhìn Đồng Tịch: “Anh ở nhà bên phía Đông.” Ngụ ý, anh ở thành phố đây, không ở biệt thự Mai Sơn đâu, muốn đi thăm anh thì cũng rất tiện đó.

Đồng Tịch lại giả bộ không nghe hiểu anh nói gì, nói: “Anh về tỉnh dưỡng thật tốt đi nhé.”

Nhiếp Tu đành nói thẳng ra: “Em rảnh rồi có thể tới đây thăm anh.”

Đồng Tịch xin lỗi nói: “Chắc em không rảnh đâu.”

Nhiếp Tu: “Anh thấy em là có rảnh cũng sẽ không tới thì có.”

Đồng Tịch: “...”

45. Chương 45: Thiếu (1)

Ý nghĩ trong tiềm thức bị anh nói toẹt ra, Đồng Tịch có chút lúng túng, đành bồi thêm một câu: “Em sẽ bớt chút thời gian tới thăm anh.”

Nhiếp Tu nhú mày nhìn cô, hiển nhiên là chẳng hài lòng với đáp án này chút nào, cũng không quá tin tưởng.

Xe đen ngừng cách đó không xa, cửa sổ xe bắt đầu hạ xuống. Đồng Tịch vội nói: “Em nhất định sẽ đi. Anh mau đi đi, bố anh chắc đang chờ suốt ruột rồi đó.”

Nhiếp Tu đợi cô nói xong câu này thì mới quay người xuống bậc thang. Có lẽ do mặc cả bộ đen nên bóng dáng anh có chút gầy gò, lúc mở cửa xe, anh dùng tay che phần dưới bụng.

Trong lòng Đồng Tịch lại mềm nhũn. Lúc trước cô bị bệnh nằm viện anh cũng chăm sóc cô cực nhọc ngày đêm không rời chút nào, chăm sóc cô cả một tuần mà không được nghỉ ngơi đầy đủ. Nhưng khi anh bị bệnh cô lại chẳng mấy may hay biết cũng không quan tâm anh chút nào, không chăm sóc anh được ngày nào đã đành, tối hôm qua thậm chí cũng không hỏi thăm anh được, sáng nay còn suýt nữa bỏ lỡ thời gian anh ra viện, đúng là có chút quá đáng.

Khi cô về phòng bệnh thì Đồng Kiến Văn đang truyền nước. Chu Dư Phương vẫy tay gọi Đồng Tịch, dẫn cô ra ngoài rồi nói: “Lát nữa Đồng Hâm tới thì chúng ta về nhé, để hai người họ ở đây.”

Đồng Tịch nhỏ giọng hỏi: “Anh đến đây, liệu chú có giận không?” Hôm qua Chu Dư Phương nói Đồng Hâm muốn xin nghỉ phép tới thăm bố, Đồng Kiến Văn tức giận nói dối rằng không cho phép con tới.

Chu Dư Phương nói: “Ông ấy mềm thì nói không cho Đồng Hâm đến, nhưng dù sao cũng là con trai ruột, sao có thể thật sự đoạn tuyệt quan hệ bố con được. Nhân cơ hội này, để Đồng Hâm tới chăm sóc ông ấy vài ngày, để họ làm hòa đi.”

Đồng Tịch cảm thấy rất có lý. Lúc bị bệnh thì con người thường yếu ớt hơn bình thường, ví dụ như Nhiếp Tu, bình thường là người kiêu ngạo cao lãnh như thế, nhưng cũng có lúc trông suy sút như vậy, nếu không tận mắt chứng kiến thì đúng là khó có thể tin được. Nghỉ lại thì bản thân cô cũng vậy, có bao nhiêu khó khăn cũng có thể một mình chịu đựng, nhưng lúc tết nằm viện cũng nằm trong lòng Nhiếp Tu khóc rống lên, mất khống chế, về sau nghỉ lại cô cũng thấy rất lúng túng, lúc ấy cũng không biết là làm sao mà cô lại yếu ớt như vậy, cứ như thể vỏ bọc kiên cường bình thường của cô đã bị đập bể rồi ấy.

Hôm qua Đồng Hâm nhận được tin tức, xin nghỉ từ nơi khác chạy tới bệnh viện. Đồng Tịch lo chú sẽ giống như trước đây, vừa thấy anh họ đã đuối sức. Nhưng ngoài dự liệu là, Đồng Kiến Văn không cáu lên, chỉ là cũng không thêm để ý đến Đồng Hâm, mặt lạnh như không nhìn thấy người.

Vì để hai bố con có thời gian riêng, Chu Dư Phương mau mắn hỏi Đồng Tịch về chuyện nhà mới. Đồng Tịch hiểu ý của thím, bắt xe dẫn bà tới vườn mộng Thanh Hoa. Sau khi giao tiền nhà, cô vẫn bận rộn nên chưa có thời gian mua sắm đồ trong nhà. Trong lòng trống rỗng không có bất cứ thứ gì nên trông càng rộng rãi trống trải hơn.

Chu Dư Phương thấy thế thì hài lòng lắm, cứ mãi khen Đồng Tịch tài giỏi, lần này thì không phải lo về chuyện học hành của Đồng Hoa nữa, hơn nữa còn là tiểu học tốt nhất nữa.

Đồng Tịch ngượng ngùng nói: “Đều là công lao của một người bạn cháu.”

Chu Dư Phương hỏi kỹ mới biết là bạn của Nhiếp Tu – Phó Hành Tri giúp một tay, tiếp đó không nhịn được lại bắt đầu khen Nhiếp Tu.

“Thím và chú cháu đều đặc biệt hài lòng cậu ta, cậu ta không những tốt mà người nhà cậu ta cũng tốt. Hôn nhân của người nước ta không đơn thuần là chuyện hai vợ chồng mà còn liên lụy đến gia đình hai bên nữa. Năm đó, lúc chị cháu tìm đối tượng, rất nhiều người nghe được không còn bố mẹ thì đều không cả muốn gặp mặt nữa. Bố Nhiếp Tu là người rất kkhai sáng, mẹ nó lại rất thích cháu, điểm này đặc biệt khó được. Còn nữa, Đồng Hoa rồi cũng lớn dần, có một gia đình bình thường thì càng tốt hơn đối với sự phát triển của nó. Mấy hôm tết Nhiếp Tu ở nhà chúng ta, thím và chú cháu cũng lưu ý quan sát, có thể thấy được cậu ta cũng rất quan tâm Đồng Hoa. Cháu lại không chịu đưa Đồng Hoa ở lại trấn học hành, muốn để nó nhận tài nguyên giáo dục tốt nhất, thím cũng ủng hộ. Nhưng mà cháu còn là một cô bé chưa kết hôn, nuôi nấng một đứa bé, còn phải đi làm nữa. Thím cũng là người từng trải, biết như thế thì sẽ vất vả chừng nào. Nếu cháu kết hôn, có Nhiếp Tu chia sẻ thì sẽ tốt hơn rất nhiều.”

Lúc Chu Dư Phương bắt đầu nhắc đến Nhiếp Tu, Đồng Tịch còn thờ ơ, nhưng nghe đến bộ phận của Đồng Hoa thì cô bắt đầu không nhịn được có chút xao động trong lòng. Cô nhớ tới ánh mắt của Đồng Hoa trong mấy ngày trong trang viên gần biển, khi thấy Hứa Diên có bố mẹ ở bên cạnh, bé rất hâm mộ, nói rằng cũng muốn có bố.

Xem nhà xong, Chu Dư Phương trở lại tiểu khu Tinh Viên, không đi bệnh viện nữa. Hôm sau thì dứt khoát

trở về Hy Trấn, lúc gần đi còn dặn dò Đồng Tịch, không được đi bệnh viện chăm sóc Đồng Kiến Văn, cứ để hai bố con họ ở cùng nhau.

Đồng Tịch không yên lòng, buổi chiều không nhận được tới bệnh viện nhìn xem liệu chú và anh họ có còn chiến tranh lạnh hoặc tranh cãi hay không. Quả nhiên là hai người đang tranh cãi, Đồng Tịch đứng ngoài cửa phòng bệnh nghe được rất rõ ràng.

“Bố, từ nhỏ bố đã dạy con phải thành thật, con không thể vì một đứa nhỏ mà lừa gạt một người phụ nữ kết hôn với mình. Như thế thì cả đời con sẽ bất an trong lòng.”

“Con tưởng rằng bố bảo con kết hôn là vì muốn ôm cháu trai sao? Bố không phải vì bố, mà là vì con! Một ngày nào đó con sẽ già, con bị bệnh thì ai chăm sóc? Lúc đó bố và mẹ con đều không ở đây, con lẻ loi cô đơn một mình, như thế thì có chết bố cũng không được yên lòng.”

Giọng Đồng Kiến Văn rất cao, nói xong câu cuối cùng, đột nhiên trở nên nghẹn ngào: “Vừa nghĩ tới con già rồi bị bệnh, không ai hỏi han quan tâm là bố đã lo lắng cả đêm không ngủ được nha Đồng Hâm.”

Đồng Tịch nghe đến đây thì trong lòng lên men, cô đẩy cửa vào nói: “Chú, chú yên tâm, anh già rồi sẽ không có chuyện không có người chăm sóc đâu. Có cháu và Đồng Hoa rồi mà.”

Đồng Kiến Văn thấy Đồng Tịch, dùng mu bàn tay khẽ lau khóe mắt, ông lại trở lại bộ dáng nghiêm túc như dĩ vãng: “Các cháu đều có gia đình của mình, ai có thể lo lắng chăm lo nó chứ.”

“Chú, chú đừng cứ mãi nghĩ cuộc sống về già của anh họ bi thảm như thế nữa. Hiện tại viện dưỡng lão cũng đặc biệt cao cấp, có nhà ăn có bệnh viện, còn có các hoạt động giải trí, hoàn cảnh xinh đẹp, giống như đại học cho người già ấy, không cô đơn chút nào cả. Khi nào anh già rồi, cháu cùng anh cùng tới đó ở.”

Đồng Kiến Văn nghe xong thì rất nóng ruột: “Cháu đừng bảo với chú là cháu cũng không muốn kết hôn đấy nhé.”

Đối với ánh mắt và biểu lộ quan tâm lao lực quá độ của chú, Đồng Tịch đành phải phủ nhận không hề có suy nghĩ này.

Đồng Kiến Văn thở dài: “Cũng may là còn có một đứa bớt lo. Có một cái nhà là tốt nhất, cho dù viện dưỡng lão tốt đến đâu thì cũng không bằng hưởng thụ niềm vui gia đình.”

Đồng Tịch nói: “Vậy cũng không sao mà, khi nào anh già rồi, ở cùng cháu là được.”

“Cháu đồng ý, cũng không biết Nhiếp Tu có đồng ý hay không đây.”

Vợ chồng Đồng Kiến Văn đã coi Nhiếp Tu là cháu rể, nói gần nói xa đều biểu lộ ý này, Đồng Tịch thật sự không dám nói thật, chỉ sợ làm chú thương tâm. Đồng Kiến Văn thường xuyên nhắc tới trước mặt Đồng Tịch, trong ba đứa nhỏ thì chỉ trông mong Đồng Tịch có kết quả tốt, hi vọng Đồng Tịch có thể sớm lập gia đình, để ông an tâm.

Đồng Tịch tới, Đồng Kiến Văn cũng không tiện lại tranh cãi với con trai, chỉ im lặng xem tv. Khi ông truyền dịch xong thì thời gian vẫn còn sớm, y tá tới đo huyết áp xong thì không có việc gì nữa.

Từ lúc ly hôn với Hứa Lâm Lang, Đồng Hâm cũng chưa từng ăn một bữa cơm cho hẳn hoi với bố mình, thế là liền dẫn bố và Đồng Tịch tới một quán ăn rất nổi tiếng, gọi một bàn thức ăn ngon.

Đồng Kiến Văn nhìn hai bên thái dương của con trai đã có vài cọng tóc trắng, trong lòng cũng không đành lòng. Dù tức giận thế nào đi nữa thì ông cũng chỉ có một đứa con trai như thế, đã giảng co với nhau nhiều năm như vậy rồi, hiện tại ngoài chấp nhận thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Cơm nước xong xuôi, Đồng Hâm đi tính tiền. Đồng Tịch tới cửa gọi xe, vừa xuống bậc thang đã nhìn thấy hai người phía đối diện cô đang đi tới, đó là Phó Hành Tri và người mà lâu rồi cô chưa gặp – Ngô Diệu Tổ.

Ánh mắt ba người vừa chạm phải nhau thì đều sững sờ, nụ cười của Phó Hành Tri có vẻ không được tự nhiên cho lắm: “Đồng Tịch, em cũng tới đây ăn cơm à?”

Ngô Diệu Tổ cũng cười: “Thật trùng hợp.”

Đồng Tịch vốn chỉ hiểu kỳ sao lại trùng hợp như vậy, nhưng biểu hiện của Phó Hành Tri và Ngô Diệu Tổ lại có chút không bình thường. Hai người chẳng có chút vẻ bất ngờ nào khi thấy cô quen người còn lại, cứ như đã biết cô quen cả hai người rồi, điều này rõ ràng không đúng.

Đồng Tịch nghi ngờ hỏi: “Các anh biết nhau à?”

Phó Hành Tri cười nói: “Đúng vậy, sao thế, hai người cũng biết nhau à?”

Ngô Diệu Tổ vội nói: “Đúng, tôi chính là người mua căn hộ của Đồng tiểu thư.”

“Thế thì cũng thật trùng hợp.” Phó Hành Tri lập tức tỏ ra bình tĩnh đại ngộ, chỉ là biểu hiện có vẻ cường điệu quá.

Thành phố lớn như thế, sao lại có thể trùng hợp như vậy, người mua nhà Ngô Diệu Tổ và người bán nhà Phó Hành Tri lại vừa hay quen biết? Đồng Tịch không tin tưởng cho lắm, chỉ là không tiếp tục hỏi nữa, mà chỉ bình tĩnh chào tạm biệt.

Đồng Hâm và Đồng Kiến Văn trở về bệnh viện, Đồng Tịch bắt xe trực tiếp đến Hương Chương Viên. Lên lầu, khóa cửa cũng chưa từng đổi, bên trong yên tĩnh không có chút tiếng động nào. Cô tới nhà hàng xóm đối diện, gõ cửa.

Bà già ở đối diện quen Đồng Tịch, Đồng Tịch hỏi gì thì tất nhiên bà cũng không giấu diếm, nói căn hộ luôn bỏ trống, không thấy có người đến ở. Đồng Tịch nói cảm ơn bà rồi rời khỏi Hương Chương Viên.

Tối mùa hè, hoàng hôn khoan thai tới chậm, ráng chiều màu sắc hoa hồng nơi chân trời, đẹp khiến người phải thán phục ngỡ ngàng.

Cô đứng ở ven đường, nhớ tới mùa hè năm đó, vì đưa cô nhập học mà Nhiếp Tu đột nhiên trở về từ thành phố. Đêm ấy, anh và Phó Hành Tri đứng ngay tại giao lộ dưới cây long não chờ cô.

Chuyện cũ hiện rõ trước mắt, những màn hồi ức ủa về dồn dập, lấp đầy trái tim cô, trĩu nặng không còn chỗ cho những thứ khác.

Cô đi dọc con đường trồng đủ loại cây long não, đi đến cuối cùng thì bắt một chiếc taxi.

Ngoài biệt thự Mai Sơn, nhà họ Nhiếp còn có căn hộ nữa ở trong thành phố. Một chỗ tại đường Linh Khê, gần bệnh viện tỉnh, bình thường vợ chồng Giang Như Hạm đều ở đó, thuận tiện cho việc đi làm. Một căn hộ nữa là ông nội Nhiếp Tu tặng năm anh tốt nghiệp đại học, đa phần đều bỏ trống không ai ở. Năm nhất đại học Đồng Tịch từng tới đó mấy lần và vẫn còn nhớ rõ đường.

Cô ra thang máy mới nhớ tới do cảm xúc hoảng hốt mà cô chưa từng gọi điện thoại cho Nhiếp Tu, không biết lúc này liệu anh có ở nhà không.

Tiếng chuông cửa vang lên chỉ vài giây nhưng mà lại tưởng chừng như vài phút rồi.

Đồng Tịch đứng sau cửa, khi thấy Đồng Tịch thì ánh mắt sáng lên rõ ràng: “Anh tưởng rằng em sẽ không tới đâu chứ.” Dù ngữ khí oán trách nhưng khóe môi lại rõ ràng cong lên.

Đồng Tịch nhìn anh, cảm giác như có thứ gì chặn lại trong cổ họng, không thể phát ra âm thanh nào.

Nhiếp Tu thấy được sự khác thường của cô, duỗi tay nắm chặt tay cô và hỏi: “Em sao thế?”

Đồng Tịch nhìn anh không chớp mắt, ngừng mấy giây mới nghẹn ra được một câu: “Nhiếp Tu, anh biết Ngô Diệu Tổ sao?”

46. Chương 46: Thiếu (2)

Nhiếp Tu không nghĩ tới cô đột nhiên lại nhắc đến Ngô Diệu Tổ, chần chừ trong một cái chớp mắt rồi mới nói là không biết..

Vừa nói xong thì Đồng Tịch đã quay người rời đi, trong tình thế cấp bách, một tay Nhiếp Tu ôm cô lại.

Đồng Tịch thoáng giãy giụa, chỉ nghe được tiếng rên nho nhỏ của anh ở phải sau, cô nghi ngờ mình đụng phải miệng vết thương của anh nên lập tức dừng mọi động tác lại không nhúc nhích, mặc cho hai tay anh ôm chặt mình lại.

Nhiếp Tu ôm cô nói: “Thất Thất, anh quả thật không biết.”

Anh nói vậy cũng không tính là nói dối, Ngô Diệu Tổ là bạn của Phó Hành Tri, anh chỉ biết là Phó Hành Tri tìm tới một người như vậy mà thôi. Anh vừa từ nước ngoài trở về, chuyện nhà cửa còn chưa phải xử lý và cũng chưa từng tiếp xúc với Ngô Diệu Tổ. Dù sao Ngô Diệu Tổ cũng không vội mua nhà và cũng phải bỏ tiền ra, chỉ nhận cái danh hảo mà thôi.

Đồng Tịch thấy anh không chịu nói thật liền hung hăng đẩy cánh tay anh ra: “Anh không nói thì em đi hỏi Phó Hành Tri. Sao lại có thể trùng hợp như vậy được anh ta lại cũng quen biết Ngô Diệu Tổ? Ngô Diệu Tổ nói mua nhà làm ký túc xá nhân viên, vội vã giao tiền mua nhà rồi lại bỏ trống mấy tháng không ở, anh giải thích cho em chút đi.”

Nhiếp Tu nhất thời nghẹn lời.

“Căn hộ ở Hương Chương Viên rốt cục là chuyện gì xảy ra.”

Nhiếp Tu cũng không dám giấu giếm nữa, ăn ngay nói thật: “Là anh bảo Phó Hành Tri tìm người mua trước, sau đó thì lại sang tên cho anh.”

“Tiền là anh bỏ ra sao?”

Nhiếp Tu ừ một tiếng trầm thấp, xem như thừa nhận triệt để.

Nghe được câu trả lời này, cảm giác như có thứ gì đó chen lại cổ họng, hơi nhói đau. Nếu cô không tình cờ phát hiện chuyện này thì có lẽ cả đời cũng sẽ không biết chân tướng. Nửa năm qua, những tình cảm bị dồn nén toàn bộ ập tới, cô không muốn thừa nhận mình động tâm và cảm động, mãnh liệt đến mức không thể kìm nén được nữa.

Cô xoay người nhìn Nhiếp Tu, nhìn bản thân mình trong mắt anh. Vào thời khắc họ trùng phùng, lúc cô mười tám tuổi, trong nhà cũ ở con hẻm Cò Trắng ở Hy Trấn. Cô gõ cổng, anh đứng trong sân nhìn cô, cũng như thế này.

Lúc mười hai tuổi lần đầu tiên gặp anh, duyên phận đó đã hơn mười năm, giống như sợi tơ vô hạn được dệt thành lưới, cô bất giác rơi vào đó, “món nợ” nặng như vậy bảo cô phải trả lại như thế nào.

Đồng Tịch nghẹn ngào nói: “Tiền nhà, em sẽ chậm rãi trả lại anh. Hiện tại trong tay em không có nhiều tiền như vậy.”

Nhiếp Tu không nhịn được cười: “Anh mua nhà em thì nên trả tiền cho em. Em còn trả tiền gì chứ?”

Đồng Tịch không hiểu sao rất tức giận: “Anh căn bản không cần căn hộ đó, anh mua lại chỉ để giúp em, em không cần như vậy, em không muốn thiếu nợ anh quá nhiều, anh cứ như thế này quả thật là... rất đáng ghét.”

Nhiếp Tu lại cười: “Được, anh rất đáng ghét.”

Mỗi lần đều như vậy, giống như đám một quyền vào bông vậy, anh căn bản không tiếp nhận. Đồng Tịch vừa bắt đầu dĩ vừa vô lực, giống như bị một cái lưới cuốn chặt.

“Thất Thất, anh không có ý khác, chỉ là đủ khả năng vì em làm chút chuyện, muốn cho em vui vẻ nhẹ nhõm một chút, giống như trước đây vậy.”

Đồng Tịch nghẹn nghẹn: Em đã không phải em trước kia rồi.”

Thời gian chưa từng để lại quá nhiều dấu vết trên người anh, chỉ như dẹt hoa trên gương, mà cô lại bị thời gian vẽ lên rất nhiều vết thương.

“Em sẽ trở lại là em trước kia.” Ngón tay Nhiếp Tu xuyên qua tóc cô, trầm giọng nói: “Anh sẽ vá tốt, hãy tin anh.”

Đồng Tịch im lặng một lát, rồi nói: “Hiện tại em rất khó tin tưởng một người. Em còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Văn Tuấn, hắn ôn hòa nhã nhặn, không nói nhiều, hào hoa phong nhã như một thư sinh. Về sau yêu đương với chị em, thường xuyên đến nhà chú ăn cơm, mỗi lần đều sẽ hỗ trợ rửa bát thu dọn, rất chăm chỉ, biết làm việc nhà. Chị em bị suy nhược thần kinh, không ngủ tốt, hắn ta mua thuốc đông y, chườm ngâm chân cho chị em. Trông anh ta chẳng có chút gì xấu xa cả, anh có thể tưởng tượng được không, một người như vậy về sau sẽ cầm tiền chạy, hại chết chị em sao? Anh có thể tưởng tượng, hắn ta chẳng có chút quan tâm con ruột của mình sao? Chị em không phải người ngây ngơ ảo mộng, cũng không phải vì nhất thời xúc động mà kết hôn với hắn ta, dù trải qua hai năm tìm hiểu nhưng vẫn không thể nhìn rõ được một người.”

Nhiếp Tu hiểu ý của cô, rất khẳng định nói: “Anh biết em đang lo sợ điều gì, nhưng anh sẽ không.” Anh tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu thương tổn như Đồng Xuân Hiểu như vậy.

Đồng Tịch cười nhạt: “Lúc trước anh cũng nói rất thích em, cũng từng nói rất nhiều lời về tương lai, cả đời cả thế, nhưng lúc chia tay cũng chỉ trong khoảnh khắc.”

“Do anh không tốt. Anh sai lầm một lần, cho nên về sau sẽ không mắc phải sai lầm như vậy nữa.”

“Nếu chúng ta quay lại với nhau, có lẽ một ngày nào đó, anh sẽ lại vì nguyên nhân nào đó mà chia tay em.”

Đồng Tịch cắt ngang lời cô: “Sẽ không. Giữa chúng ta không có chia tay lần thứ hai.”

Đồng Tịch lắc đầu: “Chuyện sau này, ai cũng không biết chắc được. Em không thể nào khống chế được trái tim người khác, nhưng chí ít có thể kiểm soát được cuộc sống của mình. Cuộc sống cũng không phải chỉ có tình yêu, còn có sự nghiệp, còn có rất nhiều những điều khác. Mấy năm nay em độc thân cũng rất tốt, không cảm giác thiếu thốn gì cả. HÔN nhân vốn cũng chỉ là muốn tìm một người cùng hội cùng thuyền, nhưng nếu tìm phải một người không tốt sẽ đem lại mưa tố gió lớn, hủy diệt hoàn toàn cuộc sống của mình. Hiện tại em rất sợ kết hôn, mà anh lại muốn một cuộc sống yêu đương kết hôn bình thường, em không muốn chậm trễ cuộc sống của anh.”

Nhiếp Tu nói: “Anh không ép em kết hôn. Nước ngoài rất nhiều cặp đôi đều như vậy, yêu nhau nhiều năm nhưng vẫn không kết hôn.”

Đồng Tịch chần chừ nói: “Cho dù em cùng với anh, em cũng không thể nào giống như trước đây...đầu nhập hoàn toàn, trong tiềm thức em sẽ nghĩ về bản thân trước tiên, bảo vệ bản thân trước, như vậy không công bằng với anh.”

“Anh biết.” Nhiếp Tu rất bình tĩnh nhìn cô, giống như hết thấy những lời cô nói cũng không phải là chuyện ngoài dự liệu của anh, cũng không thất vọng: “Anh không ngại. Hơn nữa anh cảm thấy em làm như vậy cũng không có gì không đúng.”

Những lời nhượng bộ của anh khiến cô không còn đường để lui.

Dù là bất cứ điều kiện nào anh cũng thuận theo, nhượng bộ đến mức như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng mềm lòng áy náy, cuối cùng ngập ngừng nói: “Anh có thể tìm được người tốt hơn.”

“Không có người tốt hơn em.”

Giọng anh bỗng nhiên nhỏ lại, khẽ hôn phớt lên môi cô.

Hành động quá nhanh khiến cô còn chưa kịp phản ứng lại thì anh đã rời đi. Nụ hôn đó dịu dàng cẩn thận giống như sợ chạm hỏng môi cô vậy, mang theo hương vị an ủi thương tiếc, đơn thuần ngọt ngào giống như nụ hôn thiếu niên.

Đồng Tịch vừa sợ sệt vừa kinh ngạc, sự đụng chạm đó trong khoảnh khắc giống như giấc mộng.

Bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, tiếng động khiến Đồng Tịch giật mình, vừa quay mặt lại thì thấy Giang Như Hạm và Nhiếp Chấn đứng tại cửa ra vào. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, Giang Như Hạm lại là người cười trước: “Ái chà, chúng ta tới thật không phải lúc.”

Mặt Đồng Tịch đỏ bừng lên, vội chào một tiếng cô chú.

Giang Như Hạm vẫn còn tốt, dù sao đã gặp mặt vài lần, Nhiếp Chấn lại chỉ gặp một lần trong hôn lễ của Hứa Lâm Lang, sau đó chưa từng gặp qua. Nhìn qua thì trông ông có vẻ khá nghiêm túc, Đồng Tịch lúng túng không biết để tay chân vào đâu nữa.

Nhiếp Chấn biết cô khẩn trương, cười ha ha nói đùa: “Hôm qua lúc chú đến bệnh viện đón Nhiếp Tu, lúc đầu muốn gặp cháu, Nhiếp Tu nói cháu không muốn gặp chú, nhất định phải đuổi chú xuống dưới lầu.”

Đồng Tịch khẩn trương đỏ bừng mặt, vội giải thích: “Chú, cháu chưa từng nói lời như vậy.” Sau đó không nhận được liếc sang Nhiếp Tu với ánh mắt oán trách.

Nhiếp Tu cười: “Thất Thất không phải không muốn gặp bố mẹ, cô ấy chỉ là khá thẹn thùng.”

Nhiếp Chấn nói: “Chú và mẹ nó cũng phải cảm ơn cháu nữa. Chúng ta chỉ có một đứa con như vậy, không muốn để nó quá cực khổ, cho nên chú muốn nó về nước. Trước kia nó còn do dự bất định, về sau cũng vì cháu mà nó mới hạ quyết tâm.”

Giang Như Hạm nói: “Vẫn là sức mạnh của tình yêu lớn.”

Nhiếp Chấn quay mặt cười với vợ, ý đó là, năm đó ông cũng như vậy đó.

Từ rất sớm trước kia Đồng Tịch đã được nghe về chuyện của hai người, bây giờ được tận mắt nhìn thấy cảnh hai vợ chồng họ nhìn nhau cười, bỗng nhiên cô bị nhét thức ăn cho chó, không khỏi vừa hâm mộ vừa cảm khái, thật sự có tình yêu như trong truyện cổ tích, chỉ là có thể gặp được hay không đều là do vận khí của mình.

Giang Như Hạm trêu ghẹo nói: “Cô còn đang bảo sao Nhiếp Tu không về ở nhà bên đường Linh Khê mà cứ nhất định phải đến đây ở một mình. Sớm biết có Đồng Tịch chăm sóc con rồi thì bố mẹ liền không tới thăm con, về sau có tới sẽ gọi điện thoại trước.”

Đồng Tịch lúng túng nói: “Cô hiểu lầm rồi, cháu chỉ là lâm thời có việc tới hỏi anh ấy một chuyện thôi ạ.”

Cô trời sinh đã không quen giao tiếp với trưởng bối. Ánh mắt Giang Như Hạm và Nhiếp Chấn nhìn cô như đang nhìn con dâu khiến cô lúng túng không thôi, miễn cưỡng hàn huyên vài câu rồi nói: “Cô chú, cháu về trước ạ.”

Giang Như Hạm nói: “Nhiếp Tu, con tiễn Đồng Tịch đi.”

Đồng Tịch vội bảo không cần: “Anh đừng di chuyển nhiều.”

Nhiếp Tu nói: “Anh đưa em đến cửa thang máy.”

Đồng Tịch ra khỏi vòng thì thở phào một hơi, không ngờ sau lưng lại rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Thang máy cách đó không xa, cửa phòng mở ra, nghe được tiếng nói vui vẻ của Giang Như Hạm: “Anh xem Thất Thất xinh đẹp như vậy, nếu sinh một cháu gái cho em nhất định sẽ xinh đẹp như một tiểu tiên nữ vậy.”

Nhiếp Chấn nói: “Hiện tại con gái đều không thích kết hôn để sớm, muốn tập trung vào sự nghiệp trước. Anh thấy ít nhất em phải chờ ba năm nữa.”

Mặt Đồng Tịch nóng bừng lên, Nhiếp Tu nín cười.

Cuối cùng thang máy cũng tới, Đồng Tịch vội tranh thủ bước vào, Nhiếp Tu cũng vào theo.

Đồng Tịch giục anh: “Anh về đi.”

“Anh muốn ở cùng em lâu hơn một chút, đưa em xuống dưới lầu.” Nhiếp Tu ấn nút đóng cửa, nói: “Em không cần khẩn trương trước mặt bố mẹ anh, họ đều rất thích em.”

“Em không biết nói chuyện.”

Nhiếp Tu cười: “Em không cần lên tiếng, mẹ anh chỉ cần nhìn thấy em là đã thích rồi.”

Đồng Tịch biết, mỗi lần Giang Như Hạm nhìn mình cũng giống như fan nhìn thấy thần tượng vậy, biểu lộ rõ ràng như vậy mới càng khiến cô cảm thấy ngượng ngùng bất an.

Thang máy đến tầng một, Nhiếp Tu kéo lại tay Đồng Tịch: “Ngày mai em tới không?”

“Em rảnh thì tới.”

Cô nói là cho anh cơ hội nhưng trong lòng vẫn có một bức tường ngăn cách, hơi buông lỏng chút là cô sẽ rời xa ngay. Nhiếp Tu quá rõ điều này, anh dứt khoát nói thẳng: “Chú có anh họ chăm sóc rồi, Đồng Hoa có Hứa Diên, em lại đang được nghỉ đông không phải đi làm, nói không rảnh chính là kiếm cớ, em đối đãi với ân nhân cứu mạng như thế à?”

Bị anh nói thẳng tuột ra, Đồng Tịch cũng rất lúng túng, ngượng ngùng nói: “Vậy chiều em tới nhé.”

“Buổi sáng đi.” Nhiếp Tu nhún mày: “Nếu em không đến thì anh sẽ đi tìm em, ở trong nhà em.”

47. Chương 47: Yêu

Đồng Tịch vừa buồn cười vừa tức giận: “Em sẽ tới sớm một chút. Anh mau về đi đừng di chuyển nhiều quá.”

Nhiếp Tu buông tay cô ra, thuận tiện xoa đầu cô một cái, ôn nhu nói: “Em về cũng nghỉ ngơi sớm một chút nhé.”

Đồng Tịch quay người đi vài bước, giống như lòng có linh tê quay đầu lại, quả nhiên thấy cửa thang máy còn chưa khép lại. Nhiếp Tu đứng đó, một tay ấn nút mở cửa, một tay rút trong túi áo, quần áo mặc ở nhà rộng rãi nhưng dáng người thon dài cao ngất, tùy tiện mặc thế nào cũng đẹp mắt.

Trong thoáng chốc Đồng Tịch bỗng nhớ lại bốn năm năm trước, tình cảm yêu đương dị địa, thời gian gần nhau tựa hồ mãi mãi cũng không đủ, nhìn nhau mãi cũng không chán, bên nhau một giây đều là hạnh phúc. Mỗi lần tạm biệt nhau cô cũng đứng trong thang máy như vậy, lưu luyến không rời đưa mắt nhìn anh.

Cho dù thời gian chia tay đều lưu lại vết tích của nhau. Những thói quen của anh thành cô và anh cũng giống vậy.

Nhiếp Tu nâng tay lên vẫy tay với Đồng Tịch, tâm niệm vừa động.

Gió đêm thổi tới, toàn thân đều cảm nhận được một cảm giác vui sướng khi mở lòng.

Trên đường về tiểu khu Tinh viên, đi ngang qua nhà họ Hứa, Đồng Tịch xuống xe, tới đó xem Đồng Hoa và Hứa Diên. Vợ chồng Hứa Thế An không ở đây, dưới lầu chỉ có bảo mẫu đang trông Hứa Diên và Đồng Hoa.

Đồng Tịch hỏi Hứa Diên: “Mẹ con đâu?”

Hứa Diên chỉ lầu hai: “Mẹ con và bố con đang cãi nhau trên lầu đó.”

Bảo mẫu vội hòa giải: “Không phải, bọn họ đang đàm luận, không phải cãi nhau.”

Hứa Diên lắc đầu: “Không đúng, bọn họ đang cãi nhau mà. Bởi vì lúc họ cãi nhau đều sẽ gọi cả tên và họ: Hứa Lâm Lang! Bùi Chính Quân! Bình thường không cãi nhau cũng chỉ gọi tên, Lâm Lang, Chính Quân thôi.”

Hứa Diên học lại giọng điệu của hai người, bảo mẫu đỡ khóc đỡ cười.

Đồng Tịch cũng không nhịn được bật cười: “Vậy tên của con chỉ có hai chữ, về sau nếu cãi nhau với bạn gái, chúng ta đã không thể phân biệt được rồi.”

Mặt Hứa Diên đỏ lên: “Cô, con còn chưa có bạn gái đâu.”

Đồng Tịch cười tủm tỉm nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Dung mạo con xinh đẹp như vậy, chẳng mấy chốc sẽ có thôi.”

Đang nói thì nghe được tiếng bước chân đằng đằng từ cầu thang vang lên, Hứa Diên chào một tiếng bố.

Đồng Tịch quay mặt sang thấy Bùi Chính Quân.

Bùi Chính Quân không nghĩ tới có khách, vẻ tức giận trên mặt còn chưa kịp thu lại, vội vã lộ ra một nụ cười khó coi với Đồng Tịch.

Đồng Tịch nói: “Bùi ca anh định đi à.”

Bùi Chính Quân gật đầu, sờ đầu Hứa Diên: “Ngày mai bố lại đến.” Nói xong thì gật đầu với Đồng Tịch rồi bước đi với vẻ tức giận.

Chưa đến hai mươi giây, Hứa Lâm Lang khí định thần nhân đi xuống từ trên lầu.

Đồng Tịch không nhịn được cười: “Chị Lâm Lang, có phải chị lại bắt nạt Bùi ca không, em thấy anh ấy tức giận sắp biến hình rồi.”

Hứa Lâm Lang cười khổ: “Vẫn là như cũ mà, giục chị kết hôn chứ sao. Chị đã nhượng bộ rồi, định mua một căn hộ láng giềng với anh ta, như thế thì mỗi ngày anh ta cũng có thể nhìn thấy Hứa Diên, bọn chị cũng có không gian riêng, thế mà anh ta vẫn không hài lòng, cứ khăng khăng phải dọn đến ở chung một nhà.”

Đồng Tịch cười nói: “Bùi ca muốn một cái danh phận đây mà.”

Hứa Lâm Lang nhún vai: “Chị cũng nghĩ đến. Chị nói có thể làm hôn lễ, tuyên bố với bên ngoài là bọn chị kết hôn. Anh ta còn không chịu đồng ý, cứ đòi nhất định phải lấy giấy đăng ký kết hôn.”

“Có lẽ Bùi ca không có cảm giác an toàn. Anh ấy cần hôn nhân để an tâm.”

Hứa Lâm Lang vui vẻ: “Anh ta là một người đàn ông cao to, cần gì cảm giác an toàn chứ, chị là một người phụ nữ mà còn chẳng có nhu cầu này. Còn nữa, hôn nhân căn bản không thể cam đoan cái gì cả, cho dù kết hôn cũng có thể ly hôn mà. Chỉ yêu đương không kết hôn không tốt sao? Chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không phải gánh chịu nghĩa vụ không tốt sao, sao cứ phải nhất định cố chấp như vậy, chị thật sự nghĩ mãi mà không hiểu.”

Đồng Tịch cười trêu ghẹo: “Người đàn ông muốn gánh chịu trách nhiệm cỡ nào đáng ngưỡng mộ nha, còn bị ghét bỏ nữa.”

“Vậy em chẳng phải cũng ghét bỏ Nhiếp Tu à.”

Đồng Tịch lúng túng: “Em chỉ là không muốn chậm trễ anh ấy.”

Hứa Lâm Lang nói rất nghiêm túc: “Đồng Tịch, chị khác với em. Chị là người theo chủ nghĩa độc thân, loại tín ngưỡng này sẽ không thay đổi. Em chỉ là vì bị kích thích mới sợ kết hôn. Kết hôn và không kết hôn chỉ là một loại cách sống, có người độc thân rất hạnh phúc, có người kết hôn xong cũng rất hạnh phúc. Mặc dù chị là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng xưa nay chị không khuyên người độc thân. Bởi vì mỗi người chúng ta là khác biệt, thích hợp với bản thân mới là tốt nhất. Em nghĩ kỹ một chút, em thật sự muốn độc thân hay chỉ vì sự bất hạnh của chị em. Nếu là cái sau thì có chút cực đoan, bởi không phải tất cả đàn ông đều là Tưởng Văn Tuấn. không nên một năm bị rần rần, mười năm sợ dây thừng. em nói có đúng hay không?”

Đồng Tịch khẽ gật đầu.

Hứa Lâm Lang kéo tay cô, nói: “Chị sẽ không cò vũ em độc thân, cũng sẽ không giật dây em kết hôn. Chị chỉ hi vọng em đừng bỏ lỡ cơ hội được hạnh phúc.”

Lời Hứa Lâm Lang nói khiến Đồng Tịch rất xúc động. Đến cùng cô thích phương thức sống độc thân như thế này, hay chỉ vì bị kích thích mới kháng cự hôn nhân?

Trước khi chia tay với Nhiếp Tu, cô chưa từng có dự định độc thân, thậm chí trong lòng vô cùng muốn kết hôn với anh. Cô và Đồng Xuân Hiểu đều là đứa bé trong gia đình thiếu thiếu bố mẹ, vô cùng khát vọng có một gia đình, tình thân chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong lòng các cô.

Sau khi Đồng Hoa được sinh a, cô gọi điện thoại cho Nhiếp Tu báo tin vui, nói về lai lịch cái tên Đồng Hoa này. Nhiếp Tu ở bên kia điện thoại nói với cô, con của em họ Nhiếp được không.

Dù cách bao nhiêu năm, cô mãi mãi vẫn không quên được tâm tình lúc đó, ngọt ngào và ngượng ngùng, vui vẻ hướng tới, vì còn nhỏ nên ngượng không trả lời anh, nhưng trong lòng lại lặng lẽ nói một câu đồng ý.

Nếu về sau Tưởng Văn Tuấn không đi con đường trốn nợ, bọn họ cũng sẽ không hiểu lầm chia tay, cũng có thể hôm nay cô và Nhiếp Tu đã kết hôn rồi. Đáng tiếc không có nếu, thế sự khó liệu, hết thấy những chuyện về sau đều chệch hướng tốt đẹp ban đầu.

Về đến nhà, cô gọi điện thoại cho thím, bảo thím yên tâm. Chú và anh họ ở chung cũng không tệ lắm, coi như đã hòa giải rồi.

Chu Dư Phương thở phào, cảm khái nói: “Tính cách chú cháu hiểu thấu lắm, không chịu chấp nhận hiện thực, thật ra đây chỉ là làm khổ mình. Cháu xem, thân thể ông ấy cũng bị bệnh rồi. Phải sống lạc quan chút, so với những người mất con, chúng ta còn có một đứa bé khỏe mạnh ở bên cạnh, hơn nữa nhân phẩm đoan chính, tích cực tiến tới, còn rất hiếu thuận, nên thỏa mãn rồi.”

Đồng Tịch không khỏi nói: “Thím có tinh thần thật tốt.”

“Thất Thất này, cháu cũng phải buông chuyện quá khứ đi, đừng vì một Tưởng Văn Tuấn đã cảm thấy hôn nhân rất đáng sợ. Cháu xem bố mẹ của Nhiếp Tu, còn có thím và chú cháu, chẳng phải đều rất tốt sao. Nhiếp Tu là một người đàn ông không tệ, cháu đừng bỏ lỡ.”

“Vâng, cháu biết.”

Mặc dù Đồng Tịch chưa từng đề cập tới chuyện không kết hôn, nhưng cô xinh đẹp như vậy mà mãi không có bạn trai, trốn tránh tình cảm, mỗi lần Chu Dư Phương nhắc đến Nhiếp Tu, cô đều giữ im lặng không trả lời, Chu Dư Phương khó tránh khỏi lo lắng. Hôm nay lại nhắc đến Nhiếp Tu, lần đầu tiên Đồng Tịch không tránh né chủ đề mà còn trả lời trực tiếp, Chu Dư Phương lúc này mới chân chính thả lỏng.

Hôm sau, trước khi đến chỗ Nhiếp Tu, Đồng Tịch đến siêu thị trước mua chút đồ ăn ngon cho anh. Nhiếp Tu không nghĩ tới cô sẽ đến sớm như vậy, lúc mở cửa thấy cô còn quan tâm hỏi: “Sao em không ngủ nhiều hơn một chút.”

Đồng Tịch nửa thật nửa giả nói: “Em sơ em đến chậm anh lại đến tận cửa nhà em.”

Nhiếp Tu cười nói: “Dạ em thôi, em còn tưởng là thật à.” Nói xong đón cái túi trong tay Đồng Tịch nhưng lại bị Đồng Tịch cản lại: “Không cần, anh đừng dùng sức.”

Nhiếp Tu cũng không miễn cưỡng, anh buông túi ra rồi thuận thế cầm tay cô, nói: “Để trong phòng bếp đi.”

Đồng Tịch có chút không được tự nhiên: “Em cũng không phải không biết đường, anh nắm tay em làm gì.”

“Thích.” Nhiếp Tu đơn giản nói một chữ, Đồng Tịch càng không được tự nhiên, thấp giọng hỏi: “Vết thương của anh khôi phục được thế nào?”

Nhiếp Tu không trả lời, còn vén quần áo lên, nói: “Em nhìn em.”

Bất ngờ không kịp tránh, Đồng Tịch vội di chuyển ánh mắt ra chỗ khác, trái tim đập bình bịch. Nhìn lướt qua một cái, không thấy rõ vết thương nhưng lại thấy được cơ bụng, hình như rắn chắc gợi cảm hơn so với trước đây... Mặc quần áo cũng không hiện rõ, hóa ra đến cùng vẫn có chút khác biệt so với trước kia...

Cô suy nghĩ miên man, thấp đầu cầm túi đồ ăn bày biện ra phòng bếp.

Nhiếp Tu khẽ cúi người xuống, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt cô: “Đỏ mặt gì chứ.”

Đồng Tịch càng cảm thấy mặt nóng lên, ngoài miệng lại không nhận thua: “Em không đỏ mặt. Ôi dào, cũng không phải chưa từng nhìn.”

Nhiếp Tu cười nhìn mặt cô. Cô khác với những cô gái khác, trời sinh da đẹp như tuyết như ngọc, lung linh, phàm là có chút màu ửng đỏ là nhìn được rất rõ ràng. Chỉ là bản thân cô không cảm thấy thôi, ngay cả vành tai đều hồng hồng.

Đồng Tịch bị anh nhìn chăm chú thì chột dạ trong lòng, vội đổi chủ đề, hỏi chuyện công việc của anh.

“Thủ tục nhậm chức đã làm xong từ trước khi nằm viện rồi, vốn định cuối tuần đi đơn vị, sau làm giải phẫu lại hoãn thời gian đi làm sau một tháng.”

“Vây cũng rất tốt mà, anh luôn bận rộn nhiều việc, khó được có thời gian nghỉ ngơi thật tốt.”

Nhiếp Tu gật đầu: “Ừm, bệnh cũng rất trùng hợp, vừa vặn em được nghỉ, nếu không em lại lấy cớ đi làm, tuyệt đối sẽ không sang đây nhìn anh chứ đừng nói tới mang thức ăn cho anh.”

Đồng Tịch có chút xấu hổ, nói thầm: “Biết mà không nói toạc ra không được sao?”

“Không được, có chuyện phải nói thẳng, không được để trong lòng, đã trải qua một lần sai lầm, anh nhớ kỹ lắm.”

Lần sai lầm anh nói tất nhiên chính đang ám chỉ lần chia tay kia. Không nghĩ tới anh thông minh như vậy nhưng lại có thời điểm nhất thời hồ đồ, Đồng Tịch nghĩ lại cũng cảm thấy buồn cười, cúi đầu bất tri bất giác nở nụ cười.

Nhiếp Tu đứng bên tay phải cô, ánh mắt rơi vào trên mặt cô.

Đồng Tịch nâng mắt lên bắt gặp ánh mắt anh, trong lòng hơi động một chút, hỏi: “Anh nhìn gì.”

“Nhìn em cười.” Nhiếp Tu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng nóng bỏng như mang theo lửa, trực giác của Đồng Tịch mách bảo anh muốn hôn mình, cô vội lách người từ bên cạnh anh ra ngoài.

Nhiếp Tu đi theo cô tới phòng khách, ngồi bên cạnh cô. Đồng Tịch cầm điện thoại di động kiểm tra thực đơn, nghĩ giữa trưa nên làm món gì.

Nhiếp Tu cầm tay cô vuốt ve nhào nặn, Đồng Tịch rút ra mấy lần nhưng thoáng cái đã bị anh cầm tới nắm trong tay. Anh đích xác muốn hôn cô, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, loại dày vò đó khiến anh khó chịu như bị cắt thịt bởi dao cùn vậy.

Tay Đồng Tịch bị anh nhào nặn chảy cả mồ hôi, không nhịn được kháng nghị: “Anh cứ bóp tay em mãi làm gì?”

“Thất Thất” Cổ họng Nhiếp Tu cảm giác khô khốc: “Muốn hôn em một cái.”

Cả khuôn mặt Đồng Tịch đỏ rần lên, giận nói anh: “Anh nhát gan hơn so với trước kia.”

Nhiếp Tu ừ nói: “Sợ em đánh anh.”

Đồng Tịch buồn cười, cầm đệm dựa che mặt anh lại.

Cái hi vọng xa vời này sau một tuần mới được thực hiện.

Ăn cơm tối xong, Đồng Tịch cầm chén bát để vào trong máy rửa bát, nói với Nhiếp Tu đang đứng ở cửa phòng bếp: “Ngày mai em sẽ không tới, ngày mai chú em ra viện rồi. Em phải đến bệnh viện xem một chút.”

“Vây em đón chú em xong còn đến hay không?”

Đồng Tịch liếc anh một cái: “Trước kia sao em không nhận ra anh lại dính người như vậy nhỉ?”

“Trước kia anh sai rồi, về sau sẽ thay đổi.” Nhiếp Tu nói nghiêm túc. Đồng Tịch hơi đỏ mặt, lúc đi qua bên cạnh anh còn đẩy anh bảo nhường đường một chút, dừng đứng chặn lối ra vào.

Nhiếp Tu đột nhiên giơ tay ra chặn cửa phòng bếp lại, sau đó tay phải vòng qua eo cô.

Đồng Tịch nhận ra anh muốn hôn mình, phản ứng đầu tiên chính là tránh né. Cũng không biết anh đã có âm mưu từ trước hay đột nhiên mới có ý định này, vị trí bị anh chặn lại không thể tránh sang trái hay sang phải được, lại không dám dùng sức đẩy anh, sợ đụng phải miệng vết thương của anh.

Né mấy lần, cuối cùng... vẫn bị anh hôn lên.

48. Chương 48: Yêu

Vì bị đâm xe nên phải nghỉ làm, ở nhà gõ chữ.. Đau chân quá, Huhuuuuuuuuuuuu

Đây chương cuối rồi, chương sau là phiên ngoại

Chương 48: Yêu

Thật lâu sau... Hai người mới tách ra.

Nhiếp Tu thấp giọng hỏi: “Ngày mai tới sao?”

“Không đến.” Hơi thở Đồng Tịch có chút bất ổn, đôi mắt như bị phủ một tầng hơi nước: “Hai ngày nữa Đồng Hoa liền khai giảng, em cũng nên đi làm, nhân dịp hai ngày này dẫn nó đi chơi. Vốn dự định dẫn nó ra ngoài du lịch, kết quả chú lại bị bệnh... Anh cũng phải mổ.”

Nhiếp Tu sờ vành tai cô nói: “”Xem như anh nợ nó một lần du lịch, sang năm chúng ta cùng đi nhé, anh sẽ sắp xếp.”

Đồng Tịch nói: “Đến lúc đó nói sau, em về trước đây.”

Ngày Đồng Hoa khai giảng, Đồng Tịch cũng vừa kết thúc ngày nghỉ bắt đầu đi làm bình thường. Cũng không lâu sau đó, Nhiếp Tu cũng đi sở nghiên cứu báo danh.

Đồng Tịch âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh bận rộn một chút cũng sẽ không yêu cầu mỗi ngày gặp mặt. Trước kia yêu xa không nhận xa, giờ ở cùng một thành phố mới phát hiện anh còn dính người hơn cả Đồng Hoa nữa. Có lẽ là do ngã một lần khôn hơn một chút, tóm lại là theo đuổi cô đặc biệt gấp gáp, thỉnh thoảng còn tặng hoa, có thời gian rảnh rồi sẽ tới đón cô tan tầm. Rất nhanh tất cả đồng nghiệp đều đã biết cô có bạn trai.

Đầu tháng mười công ty lại bắt đầu quay một bộ phim nữa, là một bộ phim niên đại xưa, kể về lịch trình phát triển của một làng chài sau khi cải cách bắt đầu, cộng thêm quá trình nam nữ chủ phần đấu và mến nhau. Giai đoạn trước vì quay cảnh lạc hậu của làng chài, đoàn làm phim chọn một hải đảo vắng vẻ làm nơi quay chụp. Đồng Tịch và Vương Nghệ lại đi cùng tổ.

Phong cảnh đảo nhỏ cực đẹp, nhưng mà nơi nghỉ ngơi khá rất kém cỏi, mấy quán trọ nhỏ ở gần đó của ngư dân đều bị đoàn làm phim bao hết. Bởi vì không đủ phòng nên nơi ở của ngôi sao và nhân viên công tác cũng không có gì khác biệt, phải chen chúc một phòng với trợ lý. Đồng Tịch và hai người trong tổ biên kịch ở cùng một phòng.

Mùa hè là mùa du lịch, trên đảo còn có chút du khách, thời tiết sau quốc khánh chuyển lạnh, có rất ít người đến, như thế lại dễ dàng cho đoàn làm phim quay ngoại cảnh ở đây. Đầu tháng mười một, thời tiết đột nhiên trở lạnh. Sau khi kết thúc công việc, mọi người cũng không ra ngoài đi dạo mà đều về phòng nghỉ ngơi.

Đồng Tịch nằm lỳ trên giường, nhìn tin nhắn Wechat mà Nhiếp Tu gửi cho cô từ nửa giờ trước.

“Thính Đào các? Tên khách sạn này thật là lịch sự tao nhã.”

“Khách sạn gì chứ, đó chỉ là một quán trọ nhỏ của ngư dân thôi.” Đồng Tịch gửi một ảnh chụp quán trọ cho anh.

Trên giường bên kia, biên kịch nhỏ Tiểu Chanh đang phàn nàn: “Mùa đông năm nay đến sớm quá, tớ vừa mua trang phục mùa thu còn chưa mặc lần nào nữa đó.”

Nhạc Nhạc cộng tác với cô ta cũng tám chuyện: “Mỗi ngày cậu ở trong phòng sửa bản thảo, mặc cho ai nhìn chứ? Dù sao tớ không nhìn đâu, cậu mặc hay không cũng thế, chúng ta là vợ chồng già, nhìn sớm phát chán rồi.”

Tiểu Chanh cười đi đánh cô ta.

Ba người cười đùa trong chốc lát rồi xuống lầu ăn cơm chiều. Lữ điểm nhỏ cũng không có nhà ăn riêng, phải xuống lầu một ăn cơm. Ở đó có đặt bốn cái bàn tròn lớn, một nam đồng sự trong đoàn ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa hút thuốc, mùi khói hòa với mùi thức ăn tản ra trong không khí.

Con gái sợ ngửi thấy mùi khói, Đồng Tịch chào hỏi anh ta xong thì cùng Tiểu Chanh và Nhạc Nhạc ngồi vào chiếc bàn có khoảng cách xa anh ta nhất.

Đồng Tịch đưa lưng về phía cửa, đang nói chuyện với Nhạc Nhạc thì đột nhiên thấy đôi mắt Tiểu Chanh nhìn chằm chằm vào sau lưng cô.

Đồng Tịch quơ quơ tay: “Sao? Nhìn cái gì đấy?”

Tiểu Chanh liếc mắt bĩu môi hướng phía sau cô, nhỏ giọng hẹp hòi nói: “Ai đó nha, rất đẹp trai, vượt qua cả nam chính của chúng ta rồi.”

Đồng Tịch quay mặt đi, ngậy người tại chỗ.

Nửa giờ trước còn đang nhắn tin Wechat với cô, hỏi cô chỗ ở thế nào, đồ ăn ra sao, có lạnh hay không.

Hiện tại.. Người đã ở trước mặt rồi.

Đồng Tịch như đang trong giấc mộng, mơ màng đứng lên: “Sao anh lại tới đây?”

“Cuối tuần, muốn ghé thăm em một chút, thuận tiện cũng đưa chút quần áo cho em, lạnh không?” Nói xong, cứ như không có ai ở đây mà rất tự nhiên sờ tay cô: “Sao không mặc nhiều một chút, tay lạnh như vậy.”

Rõ ràng là ngữ khí trách cứ, ánh mắt lại dính vào nhau không rời, người còn đẹp trai như vậy, tình cảnh này chẳng khác gì đang quay phim vậy.

Tiểu Chanh, Nhạc Nhạc và Đồng Tịch gần tuổi nhau, lại cùng ăn cùng ở gần nửa tháng đã sớm thân quen rồi, lúc này bỗng nhiên bị nhét thức ăn cho chó thì trêu chọc: “Ái chà, không cần ăn cơm, ăn thức ăn cho chó no quá rồi.”

“Tiểu Chanh, lần sau viết đoạn này vào. Đồng Tịch, cậu và vị này chuyển nhượng bản quyền trước đi.”

Đồng Tịch bị hai người trêu chọc thì nóng hết cả mặt, rút tay ra xong mới giới thiệu đơn giản một chút, chỉ nói tên chứ không giới thiệu thân phận. Nhiếp Tu bổ sung một câu: “Tôi là bạn trai của Đồng Tịch.”

Hai cô gái nhỏ cười mỉm gật đầu: “Đã nhìn ra rồi, không cần bổ sung nói rõ.”

Đồng Tịch lúng túng cười hỏi anh: “Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, tan việc xong liền lái xe chạy về đây, sợ bỏ lỡ chuyến thuyền cuối cùng.” Chuyến thuyền muộn nhất ở hải đảo chính là bây giờ, đến mùa đông thì đến năm giờ đã không có phà rồi.

Đồng Tịch thấy những nam đồng sự ở bàn bên cạnh cũng bắt đầu nhìn về phía này thì vội nói: “”Vậy chúng ta tìm một chỗ ăn cơm đi.” Vội vàng kéo Nhiếp Tu ra khỏi khách sạn, ở chỗ này khẳng định không thích hợp.

Vừa đi ra khỏi đó chưa được mấy bước thì Nhiếp Tu liền ngừng chân, bảo em chờ một chút, sau đó mở va li, cầm một chiếc áo khoác dê nhưng mới tinh ra, nói: “Mặc vào trước đi.”

Đồng Tịch nhìn vào va li, còn có mấy bộ quần áo đều là kiểu nữ, cười mỉm hỏi: “Đừng nói là anh lại để cô mua cho em nhé?”

Đồng Tịch sửa lại cô áo giúp cô: “Lần này là anh chọn cho em, thích không?”

Đồng Tịch gật đầu, lại hỏi: “Nhìn được không?”

Nhiếp Tu rút tóc của cô ra khỏi cổ áo, nghiêm túc nhìn thêm vài lần: “Em mặc cái gì cũng đẹp.”

Đồng Tịch cười liếc mắt nhìn anh, trong lòng tự nhủ, anh cũng vậy.

Ở trên đảo nửa tháng, Đồng Tịch cũng được coi là đã khá quen thuộc với những nơi gần đây, cô dẫn anh tới tìm một quán ăn nhỏ, chọn ba đồ ăn. Ăn cơm xong lại bắt đầu lo nghĩ đến nơi dừng chân, Đồng Tịch hỏi ông chủ xem liệu trên đảo còn có nơi trọ hay không.

Ông chủ rất nhiệt tình, chỉ và con đường bên phải, nói: “”Dọc theo con đường này chạy về hướng tây, tới gần bờ biển có một quán trọ gia đình, tên là nhà hòa thuận, chỉ là có chút xa.”

Nhiếp Tu thấp giọng nói: “Tối nay em ở cùng anh đi, sáng mai anh đưa em về.”

Đồng Tịch cắn dũa không trả lời, trong lòng có chút do dự. Hai người hai tuần rồi không gặp, anh từ nơi thật xa chạy tới nhìn cô, còn chưa nói được mấy câu đã ném anh ở quán trọ, bản thân cô trở về thì cũng có chút không bỏ được.

Nhiếp Tu nhìn cô cúi đầu không nói: “Anh là người quân tử thế nào, em hẳn phải biết chứ.

Mặt Đồng Tịch nóng lên. Năm trước khi anh ra ngược ngoài, hai người ở Hương Chương Viên sống vài ngày cùng nhau như vợ chồng nhỏ, nhiều lần đều suýt nữa lau súng cướp cò, cuối cùng vẫn là anh cứng rắn nhin xuống.

Ăn cơm và thanh toán xong, Đồng Tịch và Nhiếp Tu đi tìm quán trọ gia đình kia.

Chỉ một lát này mà sắc trời đã tối lại, gió biển ban đêm vô cùng ẩm ướt lạnh lẽo.

Trên người Đồng Tịch mặc vào chiếc khoác Nhiếp Tu mang tới thì chẳng có chút lạnh nào, chỉ có khuôn mặt bị gió thổi lạnh buốt, thế là không nhin được lắm lắm: “Lạnh như thế anh chạy tới làm gì, nếu không tìm thấy quán trọ kia, chẳng phải anh sẽ phải ngã ra đất nghỉ với đồng sự em sao.”

“Nhớ em.”

Chỉ hai từ đơn giản nhưng khiến tất cả những lời phàn nàn còn chưa nói xong của Đồng Tịch đều không thể thoát ra được nữa.

Nhiếp Tu nắm tay cô bỏ vào túi của mình, vừa đi vừa bóp ngón tay cô, đột nhiên gọi tên cô.

Đồng Tịch có chút sững sờ, bình thường anh đều thích gọi cô Thất Thất, rất ít kêu tên cô, như thế này thường là có chuyện rất quan trọng muốn nói.

“Hôm nay anh đến, thật ra có một việc muốn nói cho em.” Giọng nói Nhiếp Tu chìm một chút: “Tưởng Văn Tuấn chết rồi.”

Bước chân Đồng Tịch bỗng dừng lại: “Anh nói gì?”

“Chị dâu hẳn nói hẳn đi Châu Phi, anh tìm người nghe ngóng ở bên đó, thật sự là hẳn ở đó dựa vào một bạn học sở hữu một mỏ vàng, nghe nói cũng kiếm được không ít tiền. Nhưng mà, một tháng trước chết bởi một cuộc đấu súng, là bị bắn chết. Bên kia vẫn luôn rất loạn, tin tức này truyền tới từ một công ty bảo an, rất xác thực.”

Đồng Tịch ngơ ngác nghe hết thấy, thật lâu không lên tiếng.

Nhiếp Tu ôm cô vào lòng, Đồng Tịch dựa trán vào ngực anh, không nói lên được trong lòng là cảm giác gì, cô đích thực hận Tưởng Văn Tuấn hại chết chị cô, nhưng giờ khắc này nghe được tin cái chết của hẳn, cô cũng không thoải mái, cũng không vui vẻ. Trong lòng không vui không buồn, không vắng vẻ, chỉ như nước đọng yên tĩnh, giống như người này đã sớm chết ở trong lòng cô rồi.

Nhiếp Tu lo lắng cô nghe được tin này sẽ mất khống chế nhưng ngoài dự liệu là, cảm xúc của cô rất bình ổn. Cô gắng đầu lên từ trước ngực anh, trong bóng đêm thở ra một hơi thật dài, giống như đã nhả đi được chiếc dằm của sự lo lắng quá khứ.

Cô nhẹ nhàng nắm tay anh, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Quá khứ cuối cùng cũng sẽ bị chôn vùi bởi thời gian, con người đều phải tiến về phía trước, cho dù phía trước là gió mưa, khe rãnh hay vẫn là đường bằng phẳng.

Quán trọ gia đình mà ông chủ tiệm cơm nhắc đến quả thật có chút xa, đi hai mươi phút mới nhìn thấy, là một nhà lầu nhỏ màu trắng vô cùng dễ thấy, ở trên một khu đất cao cạnh bờ biển. Trên cổng treo một chiếc đèn và tấm bảng gỗ, viết: “Quán trọ nhà hòa thuận.”

Nhiếp Tu gõ cửa một cái, mở cửa là một ông lão khoảng hơn bảy mươi tuổi, nhìn qua trông không giống ngư dân chút nào, ông gầy gò nhanh nhẹn, mặc một chiếc áo khoác kiểu Trung Quốc mới tinh, vẻ mặt hiền lành cười mỉm.

“Chào ngài lão tiên sinh, nơi này còn có phòng trống không ạ?”

Lão tiên sinh rõ ràng đang cười nhưng lời nói ra lại khiến lòng người mát lạnh: “Thật xin lỗi nhé, hôm nay chúng ta không kinh doanh.”

Đồng Tịch nhìn qua Nhiếp Tu, trong lòng tự nhủ, xong rồi, tối hôm nay anh chỉ có thể ngã ra đất nghỉ ngơi chung phòng với nam đồng nghiệp của cô rồi.

Nhiếp Tu cũng không nghĩ tới chạy đến thật xa lại là kết quả này, không cam lòng liếc mắt nhìn vào bên trong, phát hiện cây trong đình viện treo không ít đèn lồng đỏ, đỏ thắm như là đang trong tết nguyên tiêu vậy.

Hai người đành định đi, lão tiên sinh lại bỗng nhiên nói: “Hôm nay là ngày kỉ niệm đám cưới vàng của ta và bạn già, cho nên không muốn tiếp đãi khách nhân. Nhưng mà, hai cháu là vợ chồng sao? Nếu là vợ chồng, ta liền phá lệ.”

Đồng Tịch vội trả lời phải.

Nhiếp Tu nhìn qua Đồng Tịch, khóe môi không nhịn được giương lên. Đồng Tịch làm ra vẻ không nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của anh, bàn tay đặt trong túi anh lại cào một chút.

“Vào đi.”

Tiến vào sân Đồng Tịch mới phát hiện bố trí bên trong rất vui mừng, trên cây treo đèn lồng đỏ, trên bàn có thật nhiều đèn Khổng Minh, một bà lão đeo kính lão đang viết chữ trên đèn, thấy Đồng Tịch và Nhiếp Tu, bà lão cười xem như chào hỏi, tiếp đó lại cúi đầu tiếp tục viết, chăm chú vào từng đường nét một.

Ông lão dẫn Đồng Tịch và Nhiếp Tu lên lầu ba, vừa đi và nói: “Lầu hai là hai phòng một người, lầu ba là một phòng đôi, bên cạnh là phòng giặt quần áo và tắm gội. Đây là nhà của ta, bọn nhỏ đều ở bên ngoài không hay trở về. Hai lão già chúng ta mở khách sạn không phải vì kiếm tiền, chỉ là ngẫu nhiên có khách đến ngủ lại cho náo nhiệt mà thôi.”

Bà lão ở phía dưới nói phá: “Nói như là ông không ham tiền ấy, ông không ham tiền thì còn giấu tiền riêng làm gì chứ.”

Ông lão thò đầu ra giải thích: “Chút tiền riêng kia của tôi chỉ đủ mua hai bao thuốc. Tôi chẳng có yêu thích gì, chỉ thích thỉnh thoảng hút một chút, bà còn không cho, sao bà lại nhẫn tâm như thế chứ.”

Đồng Tịch và Nhiếp Tu không nhịn được bèn nhìn nhau cười.

Ông lão mở cửa phòng, nói: “Các cháu xem gian phòng này được hay không.”

Đồng Tịch vừa trông thấy chính giữa gian phòng là một chiếc giường đôi lớn thì trái tim nháy phanh phanh rất mạnh, nhưng vừa nói hai người là vợ chồng, lúc này cũng không dám lại nói đổi phòng.

Nhiếp Tu nói: “Rất tốt, cảm ơn lão tiên sinh.”

Lão tiên sinh vừa chỉ vào phòng bên cạnh vừa nói: “Kia là phòng vệ sinh và tắm gội, bên trong có máy giặt, cửa không khóa.”

Dặn dò xong, lão tiên sinh đi xuống lầu, hỏi bà lão viết xong chưa. Bà lão nói: “Còn chưa, tôi viết hai lần cái, ông viết hai lần cái.”

Đồng Tịch vô cùng hiếu kỳ hai người viết gì trên đèn Khổng Minh, lúc rửa mặt trong phòng vệ sinh liền vánh tai nghe hai người nói chuyện dưới lầu. Đáng tiếc hai người đều không nhắc đến, chỉ nghe thấy bà lão ghét bỏ ông lão viết chữ xấu, ông lão ghét bỏ bà lão viết chậm.

Rửa mặt xong, thời gian còn sớm, Đồng Tịch xem TV trên ghế sa lon, nói chuyện phiếm với Nhiếp Tu, lúc đầu tựa trên vai anh, về sau càng lúc càng lười, từ trên vai anh tuột xuống, dứt khoát gối đầu lên đùi anh.

Một tay Nhiếp Tu cầm điều khiển, tay kia chậm rãi xoa bóp trên xương cổ của cô.

TV được chỉnh thành yên lặng. Trong không khí yên tĩnh là hương vị năm tháng bình yên tươi đẹp. Đồng Tịch dễ chịu đến mức có chút mệt mỏi rã rời, trong đầu hốt hoảng lướt qua rất nhiều chuyện cũ.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ sáng lên một cái, là một đốm ánh sáng màu hồng yếu ớt.

Đồng Tịch từ trong lòng Nhiếp Tu ngồi dậy đi đến bên cửa sổ, trông thấy đèn Khổng Minh sáng lên từng cái một trên bầu trời ám trầm, cô kéo Nhiếp Tu ra ngoài, đứng từ trên lầu ba nhìn xuống.

Ông lão đứng trên bờ cát ngoài sân, đốt từng chiếc đèn Khổng Minh một, bà lão ngửa mặt lên nhìn xem, cười ha ha nói bảo phải nhìn kỹ.

Đèn ngoài sân khẽ lay động trong gió, chiếu rõ lên mái tóc trắng thấp thoáng bay trong gió của hai người. Hai người nắm tay chỉ vào đèn Khổng Minh, nói liên miên những lời gì đó, nhưng nói gì lại không nghe rõ.

Đồng Tịch nhìn một chút, bỗng nhiên muốn rơi lệ, hóa ra, cầm tay nhau đến già chính là như vậy.

Nhiếp Tu ôm cô từ phía sau, cảm khái nói: “Chờ chúng ta già cũng như thế.”

Đồng Tịch sờ mu bàn tay anh, ngừng trong chốc lát, thấp giọng nói: “Ai biết chúng ta có thể vẫn luôn ở bên nhau hay không.”

“Sẽ, Giống như lời Tiền Chung Thư nói vậy, từ nay về sau, chúng ta không có chia ly, chỉ có cùng chết.”

Đồng Tịch nghe thấy từ chết, trong lòng co lại, lập tức che kín miệng anh.

Nhiếp Tu đặt ngón tay cô lên môi, chậm rãi hôn từng đầu ngón tay một. Đồng Tịch nhìn anh không nhúc nhích, giống như đang chìm trong một trận ảo mộng, cho tới khi nghe được một tiếng loảng xoảng ở dưới sân.

Hai ông bà lão đang ngồi trong viện, chia nhau ăn một chiếc bánh ga tô nhỏ.

“Ông ăn nhiều thế, tôi chỉ có ngần ấy thôi à?”

“Bà ăn ít chút đi, bệnh tiểu đường.”

“Ông có cao huyết áp, cũng không thể ăn nhiều như vậy, lại cho tôi chút đi.”

“Không cho. Cao huyết áp có thể ăn, bệnh tiểu đường thì không thể ăn.”

“Đồ keo kiệt, chẳng phải một năm tôi chỉ được ăn hai lần thôi sao, lão già bủn xỉn.”

Đây có lẽ là dáng vẻ hôn nhân, không hoàn mỹ, tương thân tương ái, không rời không bỏ, tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Đồng Tịch nghe hai người đấu võ mồm, muốn bật cười nhưng bị Nhiếp Tu che miệng ôm trở về, đóng cửa nói: “Đừng quấy rầy người ta.”

Đồng Tịch vẫn nhớ mãi không quên chữ được viết trên đèn Khổng Minh, cô ngồi trên giường nhro giọng thăm thì: “Thật muốn biết bọn họ viết gì trên đèn.”

Nhiếp Tu thấy cô lớn như vậy mà còn tò mò như trẻ con, không nhịn được cười: “Chắc chắn là viết ông lâu trăm tuổi, bạch đầu giai lão.”

Đồng Tịch không phục: “Sao anh biết?”

“Anh thần toán.”

“Ngày mai em hỏi ông lão một chút, nếu anh thua cuộc.”

“Thua cuộc để cho em cần một cái.”

Đồng Tịch lập tức cầm tay anh cần một chút: “”Anh chắc chắn thua, em cần trước.”

“Được lắm, em vô lại à.” Nhiếp Tu nhào vào người cô, hai người đùa nhau rồi có chút mất không chế... Không biết từ lúc nào, cười đùa biến thành hôn sâu và ôm.

Lạch cạch một tiếng, đèn trên đầu giường tắt.

Đồng Tịch nhắm mắt lại, nghe được hô hấp của anh ngày càng gần càng ngày càng sát, cuối cùng dán trên môi cô. Những cái hôn nóng rực từ cổ liên tiếp một đường dờ xuống ngực.

Cô nghe thấy anh khẽ nói với vị trí trái tim cô: “Anh yêu em.”

Đã từng, câu nói này giấu trong lòng anh ròng rã hai năm, anh cũng không nói ra miệng, chỉ cảm thấy câu nói này quá nặng, anh còn trẻ cô cũng còn quá trẻ, bọn họ còn nhiều thời gian, còn có thời gian cả đời.

Nhưng cũng không phải như thế.. Lúc mất mà lại được, anh chỉ muốn nói ra hết thấy, không muốn còn có tiếc nuối khi bỏ qua nữa.

Đồng Tịch không trả lời anh, nhưng cô vô cùng rõ ràng nghe được có một giọng nói nhỏ nhỏ trong tâm trí đang nói, em cũng yêu anh.

Quần áo ngăn cách hai người được cởi ra từng chút một, không phải lần đầu tiên nhìn thấy da thịt nhau, nhưng vẫn kích động và khấn trương như lần đầu: “Có thể chứ?” Nhiếp Tu ngậm lấy vành tai cô thấp giọng hỏi thăm.

Cô nói một tiếng ừ nhỏ xíu như không nghe thấy được, khi tay lướt đến vị trí vết thương của anh thì bỗng bắt lấy cổ tay anh: “Không được... Thân thể anh có thể chứ?”

Hóa ra không phải lâm thời đổi ý, khí tức Nhiếp Tu lập tức trở nên dồn dập lên, giọng nói có chút vỡ: “Đương nhiên có thể.”

Cứ như để chứng minh cho câu nói này, hết thấy về sau đều có chút mất khống chế. Đồng Tịch thật sự không chịu nổi, đẩy eo của anh ra nói đau.

Nhiếp Tu lập tức dừng lại, ôm cô nói xin lỗi, chưa từng làm nên không biết nặng nhẹ, lần sau sẽ chú ý.

Đồng Tịch xấu hổ vô cùng, trong lòng tự nhủ, còn lâu sau à...

Nhiếp Tu đẩy ra mái tóc cắt ngang bị mồ hôi tẩm ướt của cô, dựa vào một chút ánh sáng yếu ớt tinh tế nhìn cô: “Thất Thất, anh đã đáp ứng không bức em kết hôn, cũng không giục em, nhưng lúc này anh.. thật sự là rất muốn kết hôn. Vô cùng muốn. hận không thể năm mươi năm sau, ngày này chính là ngày kỷ niệm đám cưới vàng của chúng ta.

Đồng Tịch không trả lời, vươn tay sờ lên phần ngực đang nhảy lên rất nhanh của anh, dán lòng bàn tay vào đó, trong đầu yên lặng tưởng tượng ngày đó, kỳ lạ rằng, cô không có e ngại mà còn rất chờ mong.

Cô không lên tiếng, anh cũng không tiếp tục nói hết, chỉ ôm cô thật chặt vào lòng.

Đêm dài đằng đẵng, nhưng đêm cũng rất ngắn.

Đồng Tịch vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, rất nhanh đã ngủ mất.

Nhiếp Tu lại chẳng buồn ngủ chút nào, rốt cục cũng đạt được bảo bối mà anh tâm tâm niệm niệm, loại cảm giác này không thể nào nói rõ, mộng lung không ngủ, chỉ sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, sợ rằng khi tỉnh lại rồi thì bên người chẳng có ai.

Sau cùng thì thân thể Đồng Tịch cũng không quá dễ chịu, ngủ không được yên ổn lắm, lúc sáng sớm tỉnh lại, mở mắt ra, bên người lại không người.

Trên gối có một trang giấy: Anh ở lầu chót.

Có lẽ sợ cô đột nhiên tỉnh lại không thấy anh nên mới để lại.

Đồng Tịch đi lên lầu chót, mấy vì sao như vẫn như hiện trên bầu trời nâu xanh. Gió từ nơi xa xoi thổi xuyên qua mặt biển mát lạnh.

Nhiếp Tu ôm cô trước người mình, mở áo khoác ra bọc cô vào trong, giống như một con chuột túi nhỏ.

“Mặt trời sắp lên rồi.” Nhiếp Tu nói.

Trong khoảng trông vô biên vô tận của mặt biển, mặt trời dần lộ ra từ nơi xa xôi trong đám mây, bầu trời và mây đều bị nhuộm thành sắc vàng.

Nhiếp Tu núp trước người anh, nhìn mặt biển phía xa, thật ra đây là lần đầu tiên cô nhìn mặt trời mọc. Cô không thích dậy sớm.

Kim quang vạn tượng trải rộng ra phẳng phất một chiếc lưới ánh sáng, khi ánh mặt trời ngày càng sáng, ngày càng gần, Đồng Tịch bỗng nhiên trông thấy trên bờ cát ở dưới lầu có mấy dòng chữ rất lớn.

Cả đời

Hai người

Ba bữa cơm

Bốn mùa

Anh và em

Đồng Tịch chần động trong lòng, xoay người lại, ánh nắng rải xuống tầng cao nhất, mặt mày Nhiếp Tu trong ánh nắng càng nổi bật lên vẻ tuấn mỹ.

Vạn ngữ ngàn lời nói đều nghẹn trong lòng, như thủy triều mãnh liệt. Cô nghĩ, đời này kiếp này cô sẽ không quên giờ khắc này.

Anh cũng sẽ không quên

Tâm có linh tê đối mặt nhau, anh khẽ nâng cằm cô lên, nói; “Thất Thất, chúng ta hẹn đám cưới vàng đi.”

Đồng Tịch không nói ra lời, chỉ nhìn anh cười, có một giọt nước mắt vô thanh vô tức rơi xuống, nhỏ tại trong lòng bàn tay anh.

49. Chương 49: Phiên Ngoại

Cuối cùng cũng hoàn thành rồi:d:d:d:d:d

Chương 49: Phiên ngoại.

Hôn lễ định tại ngày cuối cùng của tháng năm. Hết thủy giản lược.

Hai người cùng nhau mấy năm Đồng Tịch cũng không nhắc đến chuyện kết hôn. Lúc trước Nhiếp Tu cũng đã đồng ý không giục cô rồi, nhưng mắt thấy bạn bè bên cạnh đều kết hôn sinh con, thậm chí ngay cả Phó Hành Tri đều kết hôn, sao anh có thể không vội cơ chứ.

Đáng tiếc lúc trước đã hứa rồi, dù lòng gấp như lửa đốt nhưng cũng không thể làm trái lời hứa, đành vô danh vô phận chịu đựng. Cho đến một đoạn thời gian trước, Đồng Tịch đột nhiên nói muốn kết hôn, Nhiếp Tu mừng rỡ như điên, điều kiện gì cũng lập tức đồng ý, cái gì mà hôn lễ giản lược, không làm nghi thức phức tạp, tuần trăng mật thì chờ lúc nào rảnh lại nói.

Anh đều đồng ý hết thủy.

Nói hôn lễ giản lược cũng chỉ là giảm số lượng khách nhân và chương trình hôn lễ. Quy cách và bố trí hiện trường của hôn lễ tuyệt đối không nhìn ra một chút “giản lược” nào hết.

Lúc trước Mạc Phỉ Phó Hành Tri kết hôn, bạn bè đều náo loạn một phen. Đến phiên Nhiếp Tu, hai người “yên tĩnh” như vậy khiến bọn họ đều có chút cảm thấy bất bình, nhất định bắt Nhiếp Tu và Đồng Tịch phải hôn trước mặt mọi người.

Nhiếp Tu còn sợ Đồng Tịch thẹn thùng, không nghĩ tới cô thoải mái ôm anh, một cái hôn nồng nhiệt kiểu Pháp xem như kết thúc mỹ mãn chương trình hôn lễ, tiệc cưới chính thức bắt đầu.

Mạc Đan và Mạc Phi, Phó Hành Tri, mấy người bạn thân ngồi cùng cùng một bàn. Nhiếp Tu dặt tay Đồng Tịch tới bàn đó ngồi xuống.

Vẻ ngoài của Đồng Tịch vốn mang theo vẻ đẹp của con lai, mặc vào áo cưới càng trở nên xinh đẹp như một tiên nữ vậy.

Mạc Đan nhìn cô chăm chăm, giống như năm đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy Đồng Tịch vậy: “Chị là phụ nữ mà còn muốn yêu em này, em xinh đẹp khiến người ta phải cẩn rằng nghiêng lợi.”

Nhiếp Tu cười nhìn vợ mình, trong mắt đều là ánh sáng.

Lúc hôn nồng nhiệt anh trước mặt mọi người Đồng Tịch đều không sợ xấu hổ, nhưng khi bị ánh mắt hàm tình mạch mạch của anh nhìn chăm chú như vậy thì mặt lại nóng lên, đi đến bên cạnh Mạc Đan đùa em bé.

Sau khi Mạc Đan và Giang Thiếu Ninh kết hôn đã sinh được một đôi song bào thai như ước nguyện. Lúc hai đứa bé vừa ra đời, Đồng Tịch và Nhiếp Tu từng đến bệnh viện nhìn, bốn tháng không thấy, trông hai bé béo hơn lúc vừa mới ra đời không ít, trắng bệch nằm cùng một chỗ đang gặm quả đấm nhỏ của mình, nhìn vô cùng đáng yêu.

Đồng Tịch không nhịn được sờ đứa này lại sờ đứa kia, xuýt xoa liên tục: “Trời ơi, thật xinh đẹp, thật đáng yêu.”

Mạc Đan cười mỉm nói: “Vậy em tranh thủ thời gian sinh một đứa, làm thông gia với nhà chị đi.”

Đồng Tịch còn chưa mở miệng, Nhiếp Tu đã nói tiếp: “Được.” Sau đó còn chững chạc dàng hoàng nói: “Vừa hay cậu đẻ long phượng thai, tớ và Đồng Tịch sinh con trai hay con gái đều được.”

Đồng Tịch lườm anh một cái, mặt đỏ bừng.

Mạc Đan còn nói: “Đồng Hoa đã học tiểu học năm hai rồi, em và Nhiếp Tu cũng nên sinh con đi thôi. Trước kia mẹ chị nói, không sinh con, con vĩnh viễn không biết con có thể yêu một người đến mức nào. Hiện tại chị mới hiểu được, trước kia cảm thấy chị rất yêu chồng, hiện tại sinh con mới phát hiện, tình yêu với chồng có lẽ cũng chỉ bằng một phần năm của cục cưng thôi.”

Ông chồng Giang Thiếu Ninh đang ở bên cạnh đó.

Đồng Tịch cười: “Lời này cũng đừng nói trước mặt Giang Thiếu Ninh chứ, như thế chẳng phải anh ấy sẽ thương tâm đến chết à.”

Giang Thiếu Ninh cười: “Lời này hai tháng trước đã nói trước mặt anh rồi, lúc ấy còn chỉ nói là một phần mười đâu! Chẳng phải anh vẫn kiên cường sống tiếp được sao.”

Mạc Đan lườm chồng: “Trong khoảng thời gian này anh cố gắng trông con làm việc nhà, biểu hiện không tệ, cho anh tăng lên một phần năm, tiếp tục cố gắng đi.”

Giang Thiếu Ninh là bạn học của Mạc Phi, thâm mến Mạc Đan nhiều năm. Đáng tiếc Mạc Đan luôn thích kiểu đàn ông thành thực lớn tuổi, không hứng thú với nam sinh cùng tuổi. Cho đến khi ly hôn với Thẩm Hi Quyền, Giang Thiếu Ninh mới có cơ hội tu thành chính quả.

Một đám bạn vây quanh hai đứa bé, các kiểu khen ngợi hâm mộ khiến Giang Thiếu Ninh mừng đến mức không ngậm miệng lại được.

Đồng Tịch bất tri bất giác nhớ tới Thẩm Hi Quyền, khẽ nói: “Quyền ca biết vợ chồng hai người muốn tới, sớm đưa tiền mừng cho em rồi, nói không tới tham gia hôn lễ, tránh cho hai người xấu hổ.”

Mạc Đan hoảng hốt một chút: “Anh ấy gần đây thế nào?”

“Rất tốt.”

Mạc Đan trầm mặc một lát, lại hỏi: “Anh ấy tìm được người bầu bạn sao?”

Đồng Tịch cười lắc đầu: “Quyền ca luôn trách em không nên nói cho chị.”

Mạc Đan nói: “Việc này không trách em, đều qua nhiều năm như vậy, nói cũng không có gì.”

Hai năm trước, Giang Thiệu Ninh quyết định cầu hôn Mạc Đan. Anh ta biết Mạc Đan thích lãng mạn long trọng, cố ý mời một công ty giải pháp thiết kế nghi thức cầu hôn. Tình cảnh hùng vĩ như mộng như ảo. Lúc ấy Đồng Tịch và Nhiếp Tu, còn có một đám bạn đều ở đó, đều cảm thấy Mạc Đan nhất định sẽ cảm động, nhưng sự thật lại tương phản.

Sau đó, Đồng Tịch mới biết được nguyên nhân chị ta từ chối.

Mạc Đan nói: “Một năm bị răn cấm mười năm sợ dây thừng. Chị chẳng còn chút lòng tin nào với hôn nhân nữa. Lúc trước Thẩm Hi Quyền đối xử tốt với chị như vậy, nhưng đảo mắt đã vượt qua giới hạn. Hiện tại, chị đối với lời thề và hứa hẹn của đàn ông đã sinh ra lòng phản cảm. Nghi thức cầu hôn của Giang Thiệu Ninh long trọng như vậy nhưng chị lại chẳng cảm động chút nào, ngược lại còn rất phản cảm. Bởi chị nhớ năm đó, lúc Thẩm Hi Quyền cầu hôn chị, em cũng biết mà, chị còn bị cảm động chảy nửa thùng nước mắt nữa đó.”

Đồng Tịch không nghĩ tới đã ba năm trôi qua mà Mạc Đan còn đối với “sự phản bội” của Thẩm Hi Quyền có tâm lý bóng ma. Vì hóa giải khúc mắc trong lòng chị, cô liền nói ra chân tướng giấu trong lòng đã nhiều năm cho chị biết.

Lúc đó Mạc Đan mới biết tại sao sau khi Thẩm Hi Quyền ly hôn với mình lại không cùng một chỗ với cô người mẫu kia. Nhưng sau khi biết chân tướng lại có thể thế nào được nữa, cô đã có Giang Thiệu Ninh, cũng không có khả năng quay lại với Thẩm Hi Quyền. Chuyện cũ đã vậy, cảnh còn người mất. Tiếc nuôi chính là tiếc nuôi, không phải tất cả tiếc nuôi đều có thể đền bù được, may mắn như Đồng Tịch và Nhiếp Tu dù sao cũng chỉ là số ít.

Kết thúc hôn lễ, Đồng Tịch và Nhiếp Tu trở về biệt thự Mai Sơn.

Đồng Tịch luôn không thích ngủ trưa, có thể do hôm nay rất mệt mỏi, từ lúc hơn hai giờ chiều liền ngủ một mạch đến năm giờ. Lúc tỉnh lại đã thấy Nhiếp Tu đang ngồi trước cửa sổ, ánh nắng chiều phủ xuống bờ vai anh.

Anh bước ra tới từ ánh sáng, xoay người ngồi bên giường, hỏi cô có khát hay không.

Đồng Tịch gật đầu, Nhiếp Tu đến bên tủ lạnh nhỏ cầm bình nước chanh đường cho cô. Đồng Tịch nói: “Em không uống lạnh, anh cho em một chén nước ấm.”

Đồng Tịch rót một chén nước ấm cho cô.

Đồng Tịch tựa vào trong ngực anh, uống nước xong, cái chén bị anh cầm lấy đặt ở một bên, tay bị anh cầm.

Trên ngón tay vô danh mang theo nhẫn cưới anh tặng. Nhiếp Tu nâng tay cô, ngón tay nhẹ nhàng lướt vòng trên chiếc nhẫn đó, giống như đang xác nhận lại, ngữ khí cũng có chút “huyền huyền”: “Thật không nghĩ tới nhanh như vậy.”

Đồng Tịch cố ý nói; “Anh không phải nói anh không vội à?”

“Đương nhiên vội. Lần trước em nói, chờ Đồng Hoa lên trung học, trái tim anh tan nát rồi, không dám lên tiếng mà thôi.”

Đồng Tịch liếc nhìn anh cười: “Em cho anh tự do không tốt à?”

“Tự do khiến anh sợ hãi.”

Đồng Tịch buồn cười.

Nhiếp Tu ôm cô, thẳng thắn khai thật: “Có mấy lần, anh ôm tâm lý may mắn, muốn em mang thai ngoài ý muốn, như thế chúng ta liền lập tức kết hôn.”

Đồng Tịch đập anh một cái, nhẹ nhàng không có chút sức lực nào.

Nhiếp Tu lại cười: “Nhưng hôm nay nghe Mạc Đan nói xong, anh liền do dự. Chờ có cục cưng rồi, anh liền thành một phần năm, một phần mười, anh vẫn nên hưởng thụ nhiều một chút trăm phần trăm trước mắt thì hơn.”

Đồng Tịch nhìn anh một chút, như cười như không, từ từ nói: “Anh bây giờ nghĩ vậy... hơi trễ.”

Nhiếp Tu đột nhiên khẽ giật mình: “Có ý gì?”

“Lúc đầu em định sau ba mươi tuổi mới nghĩ đến kết hôn sinh con.” Giọng Đồng Tịch ngày càng nhỏ: “Ai biết...”

Nhiếp Tu vui vẻ như điên, cơ hồ khó có thể tin được, anh ôm chặt cô vào lòng, bỗng nhiên lại buông tay ra, chỉ sợ chen đến cô, tay chân luống cuống nói: “Anh thu lại lời nói vừa rồi. Không sao, một phần trăm cũng được.”

Nói xong, anh khom người, thận trọng nắm tay đặt lên bụng cô: “Anh cảm thấy là một khuê nữ.”

Đồng Tịch buồn cười: “Sao anh biết, anh lại thần toán à?”

Nhiếp Tu gật đầu: “Bởi mấy năm sinh nhật này của mẹ anh, mỗi năm đều cầu nguyện có một cháu gái.”

Đồng Tịch bật cười.

Nhiếp Tu nhìn lúm đồng tiền của cô, đôi mắt cô, anh sẽ khiến cô cả đời vui vẻ không buồn phiền như thế này.

Anh cầm tay cô, bọc vào lòng bàn tay của mình; “Hôm nay của năm mươi năm sau, chúng ta sẽ cùng trải qua ngày kỷ niệm đám cưới vàng nhé.”

Đồng Tịch mỉm cười gật đầu nói: “Vâng.”

Trên thế giới này, người có thể khiến cô quên đi tất cả khúc mắc, cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng, hèn thê một đời một thế, duy nhất chỉ có anh mà thôi.

~~Hoàn thành~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-muon-cung-em-di-toi-cuoi-cuoc-doi>